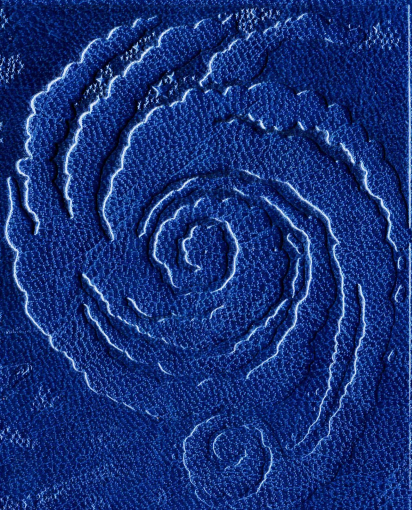
CREATIUNE

Creațiune

Dovada Scripturii despre crearea lucrurilor văzute și nevăzute. Ne dă o lămurire clară a desfășurii hotărîrii lui Dumnezeu, începând cu Logos și sfârșind cu întronarea familiei domnitoare a cerului și cu restatornicirea omenirei.

de

J. F. RUTHERFORD

autorul lucrărilor: „Harfa lui Dumnezeu", „Steag poporului", Unde sunt morții?", ect. ect.

1931

2 200 000 exemplare.

Editura:

Watch Tower Bible and Tract Society

Brooklyn, N.Y., Magdeburg, Leipziger Str. 11-12.

Asemenea: London, Toronto, Melbourne, Cape Town, Bern, Brno, Wien, etc.

Această carte
este consacrată unei mărturii pentru numele

Domnului Dumnezeu

dătătorul tuturor lucrurilor bune şi desăvârşite.

„Lui Iehova care a făcut cerurile şi le-a întins, care a întins pământul şi cele de pe el care a dat suflare celor ce-l locuiesc, şi suflet celor ce umblă pe el." — Isaia 42 : 5.

Creation Rumanian
— Tradusă din franţuzeşte —

Drept de editură 1928.

Made in Germany.

A mai apărut în următoarele limbi culte: franceză, engleză, cehă, daneză, fineză, greacă, japoneză, polonă, germană, ungară, italiană, rusă, spaniolă, suedeză ect. ect.

Tiparul şi editura: Watch Tower Bible and Tract Society, Magdeburg.

Prefață

Editorii cu plăcere întind publicului o nouă carte, scrisă de judecătorul Rutherford. În cei șapte ani din urmă scrierile sale publicate în treizeci limbi diferite, au fost răspândite în șaptezeci de milioane exemplare. Probabil, că scrierile niciunui alt om de pe pământ nu au avut o răspândire atât de mare. Această carte o publicăm în scopul, ca să ajute pe popor să cunoască mai bine situația sa față de marele Creator. Pentru obținerea acestei cunoștințe, și ție îți va fi de ajutor. Cu încredere dăm publicității această lucrare, care este o mărturie pentru numele lui Iehova Dumnezeu, convinși fiind, că va servi spre binele poporului.

Editorii

Introducere

Iehova este creatorul cerului şi al pământului, şi dătătorul a tot darului bun şi desăvârşit. Numele Lui nu a fost cinstit în mod cuvenit, acum însă se apropie timpul, când va fi cunoscut mai bine de creaturile Sale. Această carte o publicăm în scopul, ca să dea ajutor poporului pentru aşi putea forma o idee mai clară despre bunătatea marelui Creator faţă de omenire. Cunoştinţa relaţiei dintre Dumnezeu şi creaţiunea Sa, va ridica pe cercetătorul sincer asupra treburilor de toate zilele ale lumii rele de azi, şi-i va da putinţa să privească înainte la binecuvântările ce se revarsă din mâinile graţioase ale lui Dumnezeu, de acum asupra omenirei. Timpul, în care omenirea va avea ocazie să se bucure de pace, prosperitate, viaţă şi fericire, este aproape. Stă în interesul fiecăruia, ca să cunoască adevărul asupra acestor lucruri de mare interes, şi de mult aşteptate.

Autorul

Creațiune

Capitolul I

Ființe spirituale

Situația și împrejurările pământului Palestinei sunt foarte potrivite, pentru a ne da impulsul unei meditații serioase. Rătăcind în timp de toamnă pe plaiurile Iudeei, ușor te poți convinge de claritatea absolută a aerului și de albastrul senin al bolții cerești. In timpul nopții, stelele răsar în așa mare cantitate, încât ți se pare, că nu mai încap lângă olaltă, și trebuie să-și facă loc, prăvălindu-se la vale una pe alta. Aceasta îți amintește, că după aprecierea astronomilor cam treizeci miliarde de stele oscilează în universul nostru. Natural, că mintea omenească nu poate nici înțelege pe deplin, și nici aprecia această declarație, dar dacă faci o privire adâncă în cerul acestor lumânări strălucitoare, atunci trebuie să crezi, că astronomii nici nu au greșit în aprecierea lor. Cu uimire și mirat privești plin de evlavie sus la stele. Fără voie pui întrebarea: Cine a creat milioanele de stele minunate, care-și revarsă strălucirea prietenoasă pe cărarea drumețului ostenit, înveselindu-l?

Ca om inteligent, înzestrat cu capacitatea cugetării, cauți un răspuns satisfăcător întrebării tale, care să-ți lămurească acest lucru. Ești în clar cu teoria evoluțiunii, dar în mintea ta nu poate prinde rădăcină teoria, că aceste stele s'ar fi creat ele singure, sau că ar fi venit în existență numai din întâmplare, — pleci mai departe, ca pe lângă ceva ce nu merită atenție. Dimpotrivă, chiar existența lor constitue dovada răsunătoare, că

trebuie să existe un Creator, care trebuie să fie superior stelelor create de dânsul, pe cari le-a atârnat în univers.

Tu știi că ești pătruns de sincera și cinstita dorință, ca să obții explicarea minunii, care este obiectul privirei ochilor tăi. Cine a așezat această dorință în inima ta? Cine te-a înzestrat cu capacitatea cugetării și cu dorința de a căuta explicare? Dacă există un mare Creator, care a creat aceste corpuri cerești minunate, și te-a creat și pe tine, atunci oare nu e cuminte, ca să aștepți, în urma cercetărilor tale răspunsul potrivit? Dacă există un document, care ne dă o lămurire adevărată despre originea lucrurilor văzute, această dare de seamă trebuie să fie lipsită de contraziceri, și să fie în armonie cu marele Creator.

Măsura dorită nu o pot împlini cărțile scrise de oameni, deoarece acelea expun numai părerile oamenilor nedesăvârșiți. Aceste scrieri sunt pline de contraziceri și nici nu sunt în armonie cu marele Creator, care trebuie să aibă înțelepciune și putere nemărginită. Biblia corespunde însă tuturor cerințelor. Ea este în armonie în sine, și dacă este interpretată potrivit, nu arată nicidecum contraziceri. Ea este în deplină armonie cu acela, care are înțelepciune, dreptate, iubire și putere desăvârșită. Aceasta îți răspunde la întrebare și răspunsurile ei sunt atât de mulțumitoare, încât satisfac pe deplin mintea sănătoasă. Acesta este Cuvântul prețios al Creatorului.

Biblia ne descopere, că numele ființei, a cărui putere măiestoasă se arată în creațiune și în toate celelate lucruri ce există, este Dumnezeu. Dumnezeu — dupăcum ne relatează Biblia — în legătură cu creaturile sale poartă și alte numiri de mare importanță. Din studierea îngrijită a Bibliei se arată, că El este drept peste toate. In măsu-

ră ce progresezi în studierea scrierilor prețioase ale Bibliei, în aceia măsură crește uimirea ta văzând minunile cari ți se descopăr. Ești silit să recunoști că numai spiritul marelui Creator a putut să inspire această carte. Aceasta dovedește nu numai existența lui Dumnezeu și faptul că El este autorul străvechiu al creațiunei dar ne descopere și un program minunat, pe care marele Creator îl va duce la îndeplinire în modul său bine chibzuit și desăvârșit — al cărui rezultat final conduce la binele tuturor creaturilor Sale și spre onoarea și gloria marelui Creator.

Mintea evlavioasă se ocupă cu mare interes de studierea Bibliei. In măsură ce cercul gândirilor se lățește și privirea lui în adevărurile Bibliei se afundă, cercetătorul va exclama involuntar: „Oh ce adâncă este știința, bogăția și înțelepciunea lui Dumnezeu"

Tu ca om nedesăvârșit îți faci un plan, și numai după aceia începi la realizarea lui; cu cât mai mult trebuie să credem, că marele Creator încă de la începutul creeri lucrurilor a știut ce va face. Biblia ne arată, că Dumnezeu într'adevăr are o hotărîre, și că în progresul lucrărilor Sale, toate lucrurile se împlinesc la timpul lor precis.

Desfășurarea hotărîrei lui Dumnezeu trezește cel mai viu interes în fiecare cercetător sincer și harnic al științei. „Să asculte și înțeleptul și își va mări știința, și cel priceput va căpăta iscusință." (Provarbe 1 : 5) „Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghia asupra ta, priceperea te va păzi, ca să te scape de calea rea, și de omul care ține cuvântări stricate. — Proverbe 2 : 10 până la 12.

„Începutul înțelepciunei este temerea de Dumnezeu." (Proverbe 1 : 7: Psalm 3 : 10) Aceia ca-

ri caută cu sârguință și evlavie să înțeleagă tainele lui Dumnezeu, vor fi răsplătiți. Prietenia Domnului este pentru aceia, cari se tem de El și legământul făcut cu El le dă învățătură." Psalm 25 : 14.

Credința înseamnă cunoștința adevărului, și încredere nestrămutată în această cunoștință. Credința în Dumnezeu înseamnă cunoașterea adevărului asupra lui Dumnezeu și a faptelor cari vorbesc de dânsul, și încrederea pusă în acest adevăr. Dacă dorești să cunoști pe Domnul și să te bucuri de aprobarea Lui, trebuie să crezi, că Dumnezeul vecinic trăiește și că răsplătește pe aceia, cari îl caută cu sinceritate. (Evrei 11 : 6) Fără cunoștință nici credință nu poți avea; însă în scopul ca omul să câștige cunoștință, Dumnezeu l'a înzestrat cu capacitatea cugetării, și îl îndeamnă să se folosească de această capacitate, ca să examineze marile adevăruri, cari sunt depuse în Biblie, și să mediteze asupra lor. (Isaia 1 : 18) Vei observa, că cunoștința sănătoasă este în armonie deplină cu Scriptura.

Iar acum venim la întrebarea pusă de tine: Cine a făcut stelele? Cuvântul lui Dumnezeu spune următoarele: „Dumnezeu a făcut pe cei doi mari luminători, și anume, luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic, ca stăpânească noaptea; și a făcut și stelele." (I Moise 1 : 16) Nu numai că le-a făcut, dar mai aflăm următoarele cuvinte scrise despre Creatorul cel mare al lor: „El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate." (Psalm 147 : 4) Puterea eternă și dumnezeirea Lui le putem recunoaște clar din acele lucruri pe cari le-a creat Dumnezeu. (Romani 1 : 20) Minunile pe care le putem vedea, aruncând o privire pe bolta cerească, ne fac să cugetăm cumpătat și modest. Acum: „Veniți de-

ci ca să ne înțelegem împreună cu chibzuială, (să examinăm lucrurile cu mintea sănătoasă și să le judecăm drept) despre lucrurile creațiunei."

Începutul creațiunei

A trebuit să existe un timp când marele Dumnezeu era singur. A trebuit să fie o vreme, când creerea a luat început. Ne descopere oare Biblia ce a fost începutul creațiunei lui Dumnezeu? Da, ne descopere. Timpul începutului creațiunei nu este stabilit, adecă nu ni se descopere cât timp a trecut dela începutul creațiunei. Că acest fapt a avut loc cu unu sau zece milioane de ani înainte, nu are nici o importanța pentru om. Omul caută faptul începutului creațiunei. Atâta e sigur, că dacă Atotputernicul Creator — care a creat toate lucrurile după voința Sa nelimitată — ar fi voit să ne facă cunoscut acest lucru, atunci darea de seamă asupra acestui lucru am avea-o întocmai corăspunzătoare faptului.

Rezultă, că Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia conține numai adevărul curat. Nu era nici un motiv, care ne-ar face să credem, că s'ar fi înregistrat date false. Bărbații cari au fost folosiți de Dumnezeu pentru scrierea Bibliei, au fost conduși de puterea Lui nemărginită și de înțelepciunea Lui desăvârșită, ca darea de seamă a Bibliei să fie corectă și corespunzătoare întocmai, adevărului. „Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru vecinicie, făcute cu credincioșie și neprihănire." (Psalm 111 : 7—8) „Căci mărit-ai cuvintele Tale peste tot numele Tău." (Psalm 138 : 2) Marele Creator nu se schimbă niciodată. „Sprijinește-mă după cuvântul Tău, ca să trăiesc și nu mă lăsa să fiu rușinat în speranța mea." (Psalm 119 : 116) Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea absolută în ce privește începutul creațiunei.

Autoritatea lui este sigură, pe care cercetătorul cu încredere poate să se bazeze în cercetările sale.

Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează faptul, că înainte cu mult de creerea pământului, încă înainte de formarea mărilor, izvoarelor şi lacurilor, înainte de ridicarea oricăror munţi şi coline, şi înainte de facerea soarelui şi a lunei şi a stelelor, a început opera Sa de creare; şi cea dintâi creaţiune a Sa a fost Scumpul Său, pe care Biblia îl numeşte Logos. Numele Logos, este unul din titlurile pe cari le poartă Fiul lui Dumnezeu, şi are un înţeles profund. Dacă Dumnezeu dă un nume unei creaturi, sau unui lucru oareşcare, atunci acel nume este de mare însemnătate. Logos înseamnă reprezentantul sau vorbitorul lui Dumnezeu. Acest nume adeseori este tradus de „Cuvânt", deoarece Logos este întocmai cuvântul aceluia, pe care îl reprezintă.

I-a plăcut lui Dumnezeu, ca să vorbească prin Logos, prin mijlocirea căruia să transmită solia Sa şi altora dintre creaturile Sale inteligente. (Evrei 1 : 2) Pentru aceasta cu drept să poate numi acest puternic şi iubit Fiu al lui Dumnezeu de „Cuvânt". Citim despre El. „La început era Logos (Cuvântul) şi Logos (Cuvântul) era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Logos (Cuvântul). Acesta era întru început la Dumnezeu". (Ioan 1 : 1,2) Acest puternic Logos, ca reprezentantul plenipotenţiar al lui Dumnezeu — vorbind despre chestia începutului creaţiunei — ne declară următoarele:

„Iehova m'a zidit la începutul căilor Sale, înaintea lucrurilor Sale de demult. Din etern domn am fost, din început înainte de a fi pământul. Născut am fost când adâncuri încă nu erau, şi nici izvoarele încărcate cu ape. Mai înainte dece s'au înfipt munţii, înainte de coline am fost născut; Când încă nu făcuse pământul şi câmpiile, nici în-

ceputul pulberei lumii. Când gătea cerurile acolo eram, când El trăgea cercul în jurul adâncurilor, când întărea norii de sus, și făcea adâncului întărituri când punea mării așezământ, ca apele ei să nu treacă peste țărmurile ei și făcea tari temeliile pământului." — Proverbe 8 : 22—29.

Acest drăgălaș început al creațiunei, era desfătarea marelui Dumnezeu, și Părintele, Creatorul luă pe Scumpul Său Fiu în sfatul Său și a lucrat prin El la toate lucrurile, cari erau de făcut. „Toate au fost făcute prin El, și fără de El nimic nu s'a făcut din cele făcute." — Ioan 1 : 3.

Această creatură, Logos, a fost transpus din cer pe pământ la timpul hotărît de Dumnezeu și i s'a dat forma unui om. „Și Cuvântul trup S'a făcut și a locuit între noi." (Ioan 1 : 14) În acest timp a fost cunoscut sub numele de Isus, pe care i l'a dat Dumnezeu. Numele lui de Isus înseamnă, că El este Mântuitorul. (Matei 1 : 21) La începutul slujbei Sale pământești a fost uns de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, dela care timp încoace a fost cunoscut sub numele de Isus Christos, deoarece numele Christos înseamnă uns. (Matei 1 : 16) Pe lângă aceste numiri, a primit și titlul de „Cel credincios", și „Cel adevărat", după'ce cu credincioșie a reprezentat pe Iehova pe pământ. — Apocalips 19 : 11.

Biblia repetează faptul, că Logos a fost începutul creațiunei lui Dumnezeu." (Apocalips 3:14) Dumnezeu făcu pe Logos după ce l'a creat, de reprezentantul Său activ în creerea tuturor lucrurilor, cari erau de creat. Marele Dumnezeu îl însărcină pe Scumpul Său Fiu Logos cu o poziție de încredere. S'a sfătuit cu dânsul, și toate lucrurile au fost făcute după îndrumările Atotputernicului Dumnezeu prin activitatea Fiului Său iubit Logos. Despre Logos stă scris, că „este chipul Dum-

nezeului celui nevăzut, întâi născut din toată făptura. Căci prin El s'au făcut toate cele din ceruri şi cele de pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute, fie tronuri sau domnii, sau dregătorii sau stăpâniri; toate s'au făcut printr'însul şi pentru dânsul." — Coloseni 1 : 15—17.

Ca o dovadă pe mai departe, că Logos a fost creatura de încredere a lui Dumnezeu, citim: „Dumnezeu care a creat toate prin Isus Christos." (Efeseni 3 : 9) Nu în înţălesul, că la creerea lucrurilor ar fi acţionat ca Isus Christos, ci el ca fiinţă puternică, care între altele titluri ale Sale poartă şi acela de Isus Christos, a fost acela, care a creat toate lucrurile. După creerea lui Logos, Atotputernicul Dumnezeu nu a mai creat singur nimic, ci numai prin Iubitul Său.

Aceasta dovedeşte hotărît, că stelele şi toate lucrurile văzute şi nevăzute au fost create de Dumnezeu, prin reprezentantul Său Logos. Atât aici cât şi în toate celelalte lucrări ale Sale, în cari a lucrat ca reprezenatantul lui Iehova, s'a dovedit de credincios şi drept.

„Dumnezeu este spirit." (Ioan 4 : 24) Dumnezeu este nevăzut pentru oameni, şi va fi pe vecie nevăzut. „Care singur are numerire, şi locuieşte în lumină de neapropiat, pe care nimenea din oameni nu l'a văzut, nici nu poate să-l vadă; căruia fie onoare şi putere eternă." (I Timotei 6:16) Cuvântul care este tradus în românește „spirit" se trage dintr'un cuvânt radical, care în românește se traduce „vânt". Vântul este nevăzut de oameni, dar puterea lui se observă. Dumnezeu este nevăzut pentru oameni, şi deţine o putere nemărginită. Este deci potrivit, că vorbim despre Dumnezeu ca de Spirit, deoarece este şi va fi pentru totdeauna nevăzut pentru oameni şi pentrucă este posesorul a orice putere.

Dumnezeu nu este o „creatură" spirituală, dar este o ființă spirituală. Logos este o „creatură" spirituală și a fost creat de marele Spirit Iehova. Dela timpul creerii Sale petrecea la Dumnezeu, în fața Lui, fiind bucuria Părintelui Său. Este deci foarte potrivit, dacă arătăm pe baza Scripturei, că Logos, cunoscut acuma sub numirea de Isus Christos, marele și puternicul Fiu al lui Dumnezeu, este o ființă spirituală, și este întâiul dintre creaturile lui Dumnezeu. — Apocalips 3 : 14.

Nici o creatură nu poate exista fără vre-o formă sau organism. Fiecare ființă spirituală trebuie să aibă un trup, care se potrivește creaturei respective. „Este corp firesc și este corp spiritual." (I Corinteni 15 : 44) Corpul natural constă din carne, sânge și membre. O ființă spirituală însă nu. (Luca 24 : 39; I Corinteni 15 : 50) Un om firesc nu-și poate închipui un corp spiritual, deoarece această cunoștință nu i s'a dat sau nu i s'a descoperit. „Incă nu s'a descoperit ce este o ființă spirituală." — I Ioan 3 : 2.

Pentru închipuirea ființelor spirituale, se folosesc stelele în vorbire simbolică. (IV Moise 24:17; Iov 38 : 7; Psalm 148 : 3; Isaia 14 : 13; Daniel 12 : 3; Apocalips 2 : 28) Intocmai cum stelele pe cari le vedem, răspândesc o lumină care reoglindește gloria marelui Creator, și ființele spirituale din împărăția Sa sunt asemenea reprezentanții luminei pentru numele și spre gloria Creatorului.

Intre ființele spirituale create de Dumnezeu prin Iubitul Său, se găsea și Lucifer. Numele Său înseamnă purtător de lumină, Luceafăr de dimineață. (Isaia 14 : 12) Despre dânsul citim: „Pusu-te-am pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, umblat-ai în mijlocul pietrelor înfocate." (Ezechiel 28 : 14) Expresiunea „pietre înfocate" se pare să reprezinte în mod simbolic creaturi cari ema-

neză mare lumină. (Evrei 1 : 7; Psalm 104 : 4) Scriptura numește de „heruvimi" o clasă de ființe create prin Logos, ieșite din mâna creatoare a marelui Dumnezeu. Marele Iehova al veciniciei este arătat ca unul, care locuește între heruvimi. (Samuel I. 4 : 4; II. 6 : 2; Psalm 99 : 1) Scriptura arată prin aceasta, că ei ocupă funțiuni de onoare și de încredere chiar în aproapierea marelui Iehova Dumnezeu.

In lumea spirituală este cunoscută o altă clasă de ființe spirituale, sub denumirea de „serafimi". Ele încă au fost create de Logos în numele și sub îndrumarea marelui Iehova Dumnezeu. Aceste ființe sunt purtătorii de lumină cari reoglindesc gloria lui Dumnezeu. — Isaia 6 : 2—4.

Iar altele creaturi ale lui Dumnezeu sunt cunoscute sub denumirea de „îngeri păzitori", care nume înseamnă: cel dintâi în rang. (I Tesaloniceni 4 : 16) Titlul sau numele de înger păzitor a fost purtat uneori și de Logos, atunci când a trebuit să facă vre-un serviciu special lui Iehova. Un titlu al Său este „Mihail" sau „asemănător lui Dumnezeu". (Iuda 9; Daniel 10 : 13; Apocalips 12 : 7) În tot cazul se vede clar, că numele de Mihail se referă la solul lui Iehova, care este înzestrat cu cea mai deplină autoritate și este trimis extraordinar. Ca dovadă citim: „Iată, Mihail unul din cei mai mari domni, a venit ca să-mi ajute." Acest titlu aparține în tot cazul iubitului Fiu al lui Dumnezeu. — Daniel 12 : 1.

Alte ființe cerești sau creaturi spirituale ale lui Dumnezeu, sunt îngerii, cari au fost chemați la viață de Dumnezeu prin iubitul Său Logos. „Cel ce face vânturile trimișii (îngerii) Săi și flacările servitorii Săi" (Psalm 104 : 4) Ingerii sunt solii sau reprezentanții lui Dumnezeu, trimiși pentru ducerea la îndeplinire a unui serviciu oarecare. La

împlinirea dispoziţiunilor Sale în desfăşurarea hotărîri Sale dumnezeşti , a folosit pe aceşti soli sau îngeri. Aceşti îngeri sunt fiinţe spirituale, deci sunt nevăzuţi de oameni. Din timp în timp au fost înzestraţi cu puterea, ca să apară oamenilor în corpuri firesti şi în clipa potrivită să dispară sau să se dizoalve din nou. Biblia ne relatează nenumărate cazuri, când îngerii au apărut în corp firesc, atunci când au avut de îndeplinit vre-o poruncă primită dela Dumnezeu.

Cu o ocazie Avraam şedea în pragul cortului său, care era aşezat în valea Mamreh din Palestina de sud. Indreptându-şi privirea în sus a văzut înaintea lui trei bărbaţi. Din dările de seamă cari ne relatează acest fapt, putem stabili lămurit, că unul dintre aceşti soli, era Logos care a apărut în corp omenesc în scopul ca să comunice lui Avraam un lucru de mare importanţă. — I Moise 18 : 2—20.

Când Avraam, urmând porunca lui Dumnezeu, s'a pregătit ca să jertfească pe fiul său Isaac, „Ingerul lui Dumnezeu din cer l'a chemat." (I Moise 22: 11) Aceasta dovedeşte, că îngerii mai apăreau şi aşa, ca rămâneau nevăzuţi faţă de oameni, când transmiteau unele comunicări ale lui Dumnezeu, deoarece s'au coborît în corp spiritual. Cerul, sau cerurile reprezintă lucrurile înalte, cari nu sunt vizibile ochilor omeneşti. Ingerii sunt mai mari şi superiori omului. Şi acest înger era mai mare şi superior lui Avraam, şi era nevăzut pentru dânsul. Ingerul care i-a vorbit, era un trimis al marelui Dumnezeu.

Aceste fiinţe spirituale sau trimişi ai lui Dumnezeu, au apărut şi în alte forme afară de aceia de om, atunci când împlineau poruncile lui Iehova. Un exemplu serveşte cazul, când Moise a zărit un rug în flacări, şi a observat, că acesta nu a fost

mistuit de flacări. El se apropie de acest rug, să cerceteze evenimentul. „Şi văzând Domnul, că el se abătu, ca să vadă, îi strigă Dumnezeu din mijlocul rugului, şi-i zise Moise! Moise!" — II Moise 3 : 2—4.

Ingerii adeseori au fost folosiţi şi ca conducători nevăzuţi ai oamenilor. Atunci când Dumnezeu a îndrumat pe Moise, ca să conducă pe copii lui Izrael prin pustiu spre pământul Canaan, aşa a vorbit: „Iată Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum şi să te ducă în locul pe care l'am pregătit." (II Moise 23 : 20)

Aceste fiinţe spirituale au fost adeseori întrebuinţate ca soli de război, ca să execute ordinile lui Dumnezeu, date împotriva duşmanilor poporului Său. Când Iosua se pregătea să între cu poporul său în pământul Canaan, Dumnezeu a trimis un înger al Său, ca conducător al oastei Sale, ca să dea îndrumare lui Iosua.

„Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii şi s'a uitat. Şi iată că un om având în mână sabia scoasă din teacă stătea în picioare înaintea lui. Iosua s'a dus spre el şi i-a zis: Eşti dintre ai noştri sau dintre vrăşmaşii noştri? El a răspuns: Nu, ci Eu sunt Căpetenia oştirii Domnului şi acum am venit. Iosua s'a aruncat cu faţa la pământ, s'a închinat şi a zis: Ce spune Domnul meu robului Său: Şi căpetenia oştirii Domnului a zis lui Iosua: Scoateţi încălţămintele tale din picioare, căci locul pe care stai este sfânt. Şi Iosua a făcut aşa." — Iosua 5 : 13—15.

In cer se află legiuni de fiinţe spirituale, cari sunt îngerii, „Ingerii lui Dumnezeu se numără, mii şi mii, Domnul este între ei." (Psalm 68 : 17, traducere engleză) Dumnezeu îi trimite, ca să păzească pe ai Săi: „Iacob şi-a văzut de drum şi l'au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, Ia-

cob a zis: Aceasta este tabăra lui Dumnezeu! Deaceia a pus locului aceluia numele Mahanaim. — I Moise 32 : 1, 2.

Acești îngeri sunt numiți de tabăra lui Dumnezeu. Este vorba de dânșii încă și ca de legiuni, ceiace dă de înțeles că în scopul îndeplinirei hotărîri lui Dumnezeu, sunt organizați în corporațiuni. Pe vremea când Logos a trăit pe pământ ca Isus, și s'a apropiat timpul ca să-l ucidă dușmanii, așa a vorbit către unul dintre ucenicii Săi: „Crezi că n'aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" — Matei 26 : 53.

Pe aceste puternice ființe spirituale, Dumnezeu le-a creat din îndemnul propriu și spre plăcerea Sa. Ele sunt mai strălucite decât și-ar putea închipui mintea omenească. Om firesc nu poate să vadă ființă sau creatură spirituală, și să mai trăiască. Când unii dintre îngeri au apărut în formă de om, au strălucit de atâta splandoare de frumusețe. Profetul Daniel ne relatează despre un astfel de evemiment. El a însemnat următoarele:

„Am ridicat ochii si m'am uitat și iată, că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața-i strălucea ca fulgerul, și ochii îi erau niște flacări ca de foc. Dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna, ca vuetul unei mari mulțimi." — Daniel 10 : 5, 6.

In dimineața învieri Domnului Isus, pe când unii urmași credincioși ai Lui au mers la mormânt ca să vadă corpul Lui, „iată că se făcu cutremur mare, și îngerul Domnului pogorându-se din cer a venit și a prăvălit piatra de pe ușă și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada." — Matei 28 : 2,

Dacă aceste însemnări sunt numai încercări pentru a descrie frumuseţea şi gloria îngerilor mai de jos, atunci cu cât mai frumos şi glorios trebuia să fie Logos! Despre Fiul iubit al lui Dumnezeu stă scris: „Tu eşti mai frumos decât fii oamenilor. Harul este vărsat pe buzele Tale. De aceia Dumnezeu binecuvântatu-te-a în etern." (Psalm 45 : 2) După plecarea lui Isus la cer, Saul din Tarsus a văzut numai o rază a înfăţişări sale glorioase, care a fost atât de minunată, încât Saul a orbit de strălucirea ei. Strălucirea acestei refractări a gloriei era mai orbitoare decât lumina soarelui la miezul zilei. — Fapte 9 : 3—8.

In cartea sfântă citim următoarele despre acel puternic glorios: „Iubitul meu este alb şi rumen, osebindu-se din zece mii. Capul lui este o cunună de aur curat. Pletele lui ca nişte valuri, sunt negre cum e corbul. Ochii lui sunt ca nişte porumbei pe marginea izvoarelor, scăldaţi în lapte şi odihnindu-se în faţa lui plină. Obrajii lui sunt ca nişte straturi de miresme, în cari cresc saduri mirositoare; buzele lui sunt nişte crini, din care curge cea mai aleasă smirnă. Mâinile lui sunt nişte inele de aur, ferecate cu pietre de crisolit, trupul lui este un chip de fildeş lustruit, acoperit cu pietre de safir; picioarele lui sunt nişte stâlpi de marmoră albă, aşezaţi pe nişte temelii de aur curat. Infăţişarea lui este ca libanul, pare un tânăr ales ca cedrii. Cerul gurii lui este numai dulceaţă, şi toată fiinţa lui este plină de farmec. Aşa este iubitul meu, aşa este scumpul meu fiice ale Ierusalimului!" — Cânt. Cântărilor 5 : 10—16.

Încă cu multe secole înainte de întemeierea pământului, marele Iehova Dumnezeu a dispus asupra unei oaste puternice a fiinţelor spirituale, compuse din frumoşii îngeri, îngerii păzitori, serafimi, heruvimi, din Lucifer şi puternicul Logos, cei doi

din urmă numiți și stelele dimineții. Putem fi încredințați, că marele Creator nu le-a creat pe aceste ființe măreție și puternice, numai pentru un scop neînsemnat. Trebuie să recunoaștem, că fiecare din ele a fost creată pentru îndeplinirea unei misiuni importante. După crearea și denumirea lor erau sfinți toți împreună, deoarece au fost credincioși față de Iehova. Aceste deosebite ființe spirituale, cari sunt în armonie cu Dumnezeu, constitue cerul.

E natural, că Iehova Dumnezeu a fost superior tuturor acestor ființe, și toate creaturile sfinte ale Sale au cântat lauda Lui și se bucurau în fața veciniculuí Dumnezeu. "Iar cei drepți să se bucure, și să salte înaitea lui Dumnezeu, să se veselească în desfătare! Cântați lui Dumnezeu, psalmodiați numele Lui, faceți cale celui ce călătorește prin deșerturi; Iah este numele Lui și bucurați-vă înaintea Lui. Cântați celui ce călărește pe cerurile cerurilor din vechime! Iată El face să răsune voacea Sa, voace puternică." (Psalm 68 : 4—5, 34) Aceste ființe din lumea spirituală au ascultat de Dumnezeu; pe El — pe care l-au considerat mai pe sus l'au sprijinit, lăudat și preamărit; pentru aceasta stă scris, că Dumnezeu călătorește pe cerurile cerurilor. Cerurile au vestit mărirea Lui și au cântat lauda Lui.

In acest timp descris, pământul încă nu a fost creat, și bineînțeles nici omul. Este logică presupunerea, că Dumnezeu a comunicat creaturilor Sale cerești hotărîrea Sa de a aduce le viață o ființă, care se va numi Om, și al cărui locuință va fi planeta numită Pământ, pe care va fi pus ca domnitor. In urmă a venit timpul punerii temeliei pământului și serbarea strălucită a așezării temeliei locuinței acelei ființe, creerea căreia Dumnezeu a hotărît-o, care fapt a cauzat mare

bucurie între creaturile Sale cereşti. Cei doi „Luceferi de dimineaţă" cântau împreună, şi toţii fiii lui Dumnezeu se veseleau împreună. — Iov 38 : 7.

In epoca aceia s'au creat fără îndoială nenumărate miriade de stele şi sateliţi, cari credincioşi misiunei lor, au reoglindit gloria marelui Creator, pământul însă nu a existat încă. Zorile facerii pământuluit numai după aceea s'au început, după-ce a avut loc serbarea minunată în cer, care a fost aranjată de aceste creaturi măreţe spre cinstea Dumnezeului Atotputernic.

Până la acest timp nu a fost nimic în cer, ce ar fi conturbat pacea, frumseţa şi fericirea cerului. Aceasta o ştim de acolo, că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, şi toate creaturile lui Dumnezeu sunt desăvârşite. (V Moise 32 : 4) Dupăcum ne descopere însemnarea dumnezeiască, până la acel timp nu s'a întâmplat nimic, aşa ceva ce ar fi cauzat căderea vre-unei fiinţe cereşti. Sub conducerea lui Logos şi al soţului Său, celălalt mare reprezentant al luminei, aceste fiinţe spirituale ca o oaste puternică, au premărit, pe acela, care este îmbrăcat în vecinicie. În fericita aştepare, au privit în viitor, când va exista încă o altă stăpânire, în care va fi creată o fiinţă după chipul şi asemănarea marelui Iehova Dumnezeu, înzestrată fiind cu înţelepciune, dreptate, iubire şi putere, şi care va fi denumit de domnitorul locuinţei sale.

Capitolul II

Pământul

Pământul sau globol pământesc este cel mai mare corp ceresc înăuntrul căii planetei Iupiter, care este cu mult mai mare decât pământul. Pământul face parte din sistemul solar, şi este planeta a treia în apropierea soarelui. Pământul înconjură soarele în formă eliptică, şi se învârte şi în jurul osiei sale. Partea pământului, care este spre soare primeşte lumina dela soare. Depărtarea medie între soare şi pământ este aproximativ de 150, 000 000 km.

Diametrul pământului este de 12 769 km., iar diametrul planetei Iupiter este de 139 129 km. Periferia Pământului este de 40 323 km. Se mişcă incontinuu şi regulat în calea sa, şi astfel stabileşte anul nostru în timp de 365 zile, 48 minute şi 46 secunde. Mişcarea Pământului este regulată atât de uniform şi atât de desăvârşit, încât din măsurile alor două mii de ani trecuţi, abia s'a putut constata o diferinţă de o a mia parte dintr'o secundă.

Pământul aşa stă, ca şi cum ar fi atârnat în spaţiu. Insă nu atârnă de nimic. Pe faţa lui se ridică şiruri de munţi, mari cantităţi de ape îşi alintă valurile, se întind şesuri imense pe el, şi se ridică cele mai diferite lucruri, cari au fost zidite de mână de om. In adâncul lui se află mineralele scumpe cunoscute de oameni. Solul lui produce nenumărate feluri de plante, flori şi arbori şi multe feluri de fructe şi alte alimente. Cine a creat şi a aşezat în spaţiu această planetă minunată?

Oamenii numiţi înţelepţi şi cunoscuţi de învăţaţi, în înţelepciunea lor întunecată au căutat să dovedească, că toate aceste lucruri au fost produse de natură. Pentruce să ne pierdem însă timpul

cu părerile oamenilor nedesăvârşiţi, atunci când avem în mână un document sigur şi de încredere, valoarea căruia nu o poate întuneca nici cea mai mică îndoială. Pământul este lucrul mâinilor lui Dumnezeu marele Creator. În Scriptură a lăsat să fie scris de servitorul Său următoarele:

„Al lui Iehova este pământul şi plinătatea lui!" (Psalm 24 : 1) „El întinde miazănoaptea asupra golului şi spânzură pământul pe nimic." (Iov 26.: 7) „Binecuvintează suflete al meu pe Iehova; Iehova Dumnezeul meu măritu-te-ai foarte în măreţie şi strălucire Te-ai îmbrăcat... Intemeiat-ai pământul pe temeliile sale, ca în etern şi perpetuu să nu se clătească. Cu adâncul ca şi cu un vestmânt l'ai acoperit, apele peste munţi stătut-au." Psalm 104 : 1, 5, 6.

Perioada creaţiunei

Despre perioada creaţiunei nu găsim nicăiri vre-o îndrumare. În privinţa aceasta oamenii şi-au format diferite păreri, însă părerile nu dovedesc nimic. „La început a creat Dumnezeu cerul şi pământul," (I Moise 1 : 1, 2), spune Scriptura.

Dacă pământul a fost vre-odată o massă înfocată, atunci în acel timp nici oceane pline de apă nu puteau fi pe el. Păturile de piatră ale pământului, dovedesc cu o putere convingătoare, că stâncile au fost expuse odinioară unei călduri foarte mari. Stânci înfocate sau metale topite nu mult timp puteau sta alături de cantităţi mari de ape, în acelaş timp. Istoria creaţiunei însemnată în cartea I-a a lui Moise se referă la timpul, când pământul a fost pregătit pentru a putea produce şi susţine regimul vegetal. Când a început acest period?

Opera facerii, Scriptura o împărţeşte în şapte zile sau perioade. Această lucrare, dacă Dumnezeu ar fi dorit, ar fi putut-o face şi în timp de şap-

te ori douăzeci și patru de ore, dar cu toate acestea faptele arată, că nu a făcut așa; ci expresiunea „ziuă" corespunde unei perioade, care constă din mai multe secole. Această epocă a creațiunei nu are nimic cu zilele de douăzeci și patru de ore. Deoarece Dumnezeu a împărțit epoca creațiunei în șapte perioade, și putem crede, că aceste perioade ale creațiunei au fost uniform de lungi.

Legea lui Dumnezeu care a fost dată mai târziu omenirei, prescrie o săptămână compusă din șapte zile fiecare de câte douăzeci și patru de ore. Deoarece aceste zile au fiecare lumgimea uniformă, putem presupune în mod logic, că și zilele sau perioadele săptămânei creațiunei au fost toate deopotrivă de lungi. Scriptura, care împreună cu faptele constitue o dovadă nestrămutată arată că ziua a șaptea a creațiunei din cartea I-a a lui Moise cuprinde în sine șapte mii de ani.

Dacă presupunem, că zilele creațiunei au fost de o lungime egală, din aceasta trebuie să ajungem la rezultatul, că opera creațiunei cuprinde 49 mii de ani. Cu cât timp înaintea acestei perioade a început Dumnezeu la formarea globului pământesc, nu ne este descoperit, ceiace nici nu are importanță și Dumnezeu nici nu a voit, ca omul să aibă cunoștință despre aceasta. Pe noi ne interesează numai începutul întocmirii pământului pentru a fi posibil traiul pe el.

Cartea întâie, Moise a scris-o sub conducerea și inspirația lui Dumnezeu. Natural, formează darea de seamă a lui Dumnezeu pe care a lăsat-o să fie însemnată de servul Său. Explicarea de introducere sună astfel: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul." Aceasta este o explicare generală, de un înțeles profund. Aceasta pune capăt oricărei discuții. Marele măestru la început a creat cerul și pământul, că acest început când a

avut loc, pe noi nu ne interesează în cercetările noastre. Dumnezeu face cunoscute tainele Sale la timpul Său potrivit. Scriptura ne relatează apoi următorele: „Şi pământul. Şi fără formă şi deşert era pământul şi întunerec era peste faţa adâncului." A fost pustiu ceiace dă de înţeles, că nu exista pe el nici o formă de viaţă sau vietate. Era întunerec, pentrucă nu era luminat. Cele şapte zile ale creaţiunei atunci au început.

O teorie despre facerea pământului

Ne putem aştepta le aceia, că teoriile omeneşti asupra facerii pământului, arată deosebire între ele. Insă teoria aceia, care pare a fi logică, şi care este sprijinită şi de Scriptură, merită să fie supusă unei examinări nepărtinitoare. Dar pe acele teorii cari nu se unesc cu Sfânta Scriptură le putem lăsa la o parte ca pe nişte lucruri nefolositoare. Aşa se vede că Dumnezeu a avut de scop, ca numai după anul 1874 să reverse lumină mai mare asupra lucrului Său, care ţinteşte binecuvântarea omenirei. In acest an s'a întâmplat, că Isaac N. Vail, a publicat ediţia primă a lucrării sale intitulată: „Sistemul inelar al pământului". Prin acest titlu al cărţii se face aluzie la învelişurile în formă de inele cari aşezate fiind una asupra alteia, acopereau pământul existent, şi cari din timp în timp s'au prăbuşit asupra pământului. Inainte de examinarea dării de seamă a Scripturei, vom da aici pe scurt cuprinsul teoriei sistemului inelar Vailan.

Pământul la început era o massă înfocată lichidă care se învârtea în spaţiu ca un vârtej. Datorită căldurii sale, în permanenţă evaporau de pe el aburi de tot felul, ca de apă şi diferite minerale. Căldura şi puterea centrifugă împreună au cauzat, că aceşti aburi s'au strâns în atmosferă la o distanţă potrivită, şi anume cam deasupra ecvatorului. Aceşti aburi au conţinut în formă gazoasă

toate mineralele cunoscute pe pământ cari se puteau topi şi evapora. Când pământul a început să răcească, soiurile mai grele a acestor gaze, cari erau mai aproape de pământ, s'au aşezat în jurul pământului în formă de inele, materialele mai uşoare la rândul lor au format alte inele după greutatea lor specifică. Aceste învelişuri sau inele au fost strict separate una de alta. Inelele aşezate asupra polilor, erau mai aproape de pământ şi s'au mişcat mai încet decât inelele aşezate asupra equatorului. Indată ce aceste învelişuri de aburi de apă umplute de elemente mai grele carbonice au început să se răcească, s'au învârtit tot mai apropare de pământ, până când s'au rupt şi s'au prăbuşit asupra pământului. Mai întâi acelea s'au rupt şi prăbuşit, cari erau în imediată apropiere de pământ şi erau şi cele mai grele; învelişurile cari erau la deptărtări mai mari, au continuat să se învârte împrejurul pământului, până când toate au răcit şi s'au prăbuşit asupa pământului.

După părerea profesorului Vail, cel din urmă din aceste inele era format în mare parte din apă, iar cele de mai înainte în mare parte din materiale carbonice şi minerale, cari au fost evaporate de marea căldură a pământului. In perioada inelului din urmă, care a învelit pământul ca acoperemântul unei florării, lumina soarelui care a străbătut prin acest inel, a produs pe pământ o climă asemenea unei florării acoperite; şi astfel atât viaţa animală cât şi cea botanică a putut să prospereze uniform pe întreg pământul, fie la equator sau la poli. Aceste inele cari înveleau pământul s'au învârtit mai repede în jurul pământului, decât cum se învârte pământul în jurul osiei sale, iar dupăce s'au răcit, s'au prăbuşit pe pământ. Inelul ultim format din apă s'a prăbuşit după creerea omului şi a produs potopul din timpul lui Noe.

Cele ce urmează le cităm din lucrarea profesorului Vail? Sistemul inelar al pământului:

În timpul căldurii mari, cantitatea de apă ce era pe pământ a fost evaporată ca aburi şi adunată la o depărtare considerabilă dela pământul înfierbântat şi fumegând.

Aceste oceane de aburi atârnate, pluteau ca o parte a pământului ca atmosferă primitivă umplute cu aburi şi alte diferite gaze, pe acelaş drum cu pământul, chiar aşa cum face şi atmosfera noastră de azi.

Aceste masse atârnate, cu timpul s'au adunat pe cer în direcţia equatorului. Dar cum s'au îndesat, au format inele separate, despărţite una de alta, cari nu atârnau una de alta şi aşa s'au învârtit în jurul pământului. Aceasta ne explică, că dela căderea celor mai apropiate învelişuri trecea atât timp până la căderea învelişurilor celor mai îndepărtate.

Acele masse de ape, cari au rămas încă în înălţime după prăbuşirea învelişurilor celor mai apropiate de oceanuri, încă s'au prăbuşit pe rând în răstimpuri de lungi perioade, producând tot de atâtea ori potopuri uriaşe.

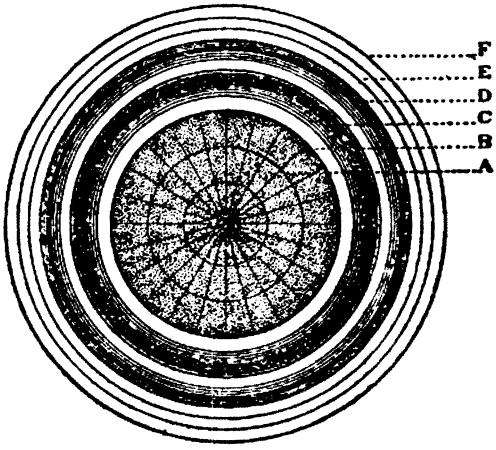
Oceanul dintâi se înţelege dela sine că era umplut în mare parte cu săruri mineralice şi metalice, adecă faţă de celelalte inele era cu mult mai încărcat de elemente mineralice şi metalice, deoarece vaporii cari aveau greutatea specifică cea mai mare, se aflau în cea mai apropiată depărtare dela pământ, şi prăbuşindu-se s'au înfundat cât mai adânc în scoarţa pământului.

Aceste schimbări necesitau mult timp şi ne premit să presupunem că aceste masse se lăţeau încontinuu dela equator spre poli. Sistemul inelar al pământului poate să fi avut acelaş aspect ca planeta Iupiter sau Saturn acuma, încercuite de astfel de inele.

Separarea în spaţiu a învelişurilor concentrate necesita întodeauna timp îndelungat între aşezarea unui inel de aburi pe atmosfera exterioară a pământului şi a celui următor, aşa că după ce fiecare desărcătură sau înveliş ajuns în atmosfera mai rară, s'a învârtit ca inel cu o iuţeală tot mai mare în jurul pământului, lăţindu-se tot mai mult în spre poli, umbrind astfel pământul.

Fumul, adeca funinginea de cărbune ce se ridica sus din lumea care ardea în foc, s'a amestecat cu vaporii din atmosferă, i-a întunecat şi a produs nişte inele întunecate între învelişurile luminoase de aburi, chiar aşa cum şi azi putem observa acest fenomen asămănător la unele planete. După ce un inel de aburi s'a lăsat jos asupra atmosferei, probabil, că s'a lăţit asupra pământului în

formă de acoperiș sau nor, coborându-se în urmă până la pământ lăsând atmosfera curată, pânăce nu a ajuns alt inel să ia locul celui precendent.

Această ilustrație arată tăietura transversală a sistemului inelar al pământului. A este pământul, B este atmosfera, C elementele mai grele carbonice și mineralele în legătură cu ele, D elementele mai ușoare de carbon și hidrați de carbon, E masse înghețate de zăpadă și însoțitorii, F gaze exterioare, aburi în stare înghețată. Și zăpadă polară s'a produs din acest înveliș așezat la cea mai mare depărtare, care a răcit pământul paradis și a produs potopul.

Incetineala ce se arată în învârtirea Lunei este datorită faptului, că a slăbit puterea de atragere al sistemului inelar concentrat. Asupra inelelor în mișcare, Luna a avut mare efect de a le slăbi mișcarea, silidu-le să se coboare mai jos, până s'au prăbușit de tot pe pământ, numai dacă nu cumva altceva le-ar fi cauzat prăbușirea. Slăbirea iuțeli mărturisește doar pe lângă sistemul inelar de odinioară al pământului.

Păturile metalice din epoca azoică a pământului așa sunt, că așezarea lor nu se poate explica cu teoria mai veche a izbucnirei apei, însă cu teoria nouă se unește admirabil. — Păturile siluriene, îndeosebi în forma lor cum se arată în pământ, nimicesc pe deplin teoria, că s'ar fi produs din păturile cari au existat înaintea lor. Este do-

vedit, că în epoca silurianâ, trebuia să mai fie un înveliş în jurul pământului. Înţelegând, că nu au fost căzute încă toate învelişurile înainte de începerea vegetaţiunei pe pământ." — „Sistemul inelar al pământului" . pag. 72-74.

Dovada profesorului Vail mărturiseşte pe lângă teoria, că toate planetele au fost înfiinţate după o lege generală neschimbată; şi deoarece vedem, că Saturn este împresurat de inele, iar împrejurul planetei Iupiter se văd inele în desvoltare, deducem, că şi pământul a fost format prin descărcarea treptată a învelişurilor apoase.

Eu cred, că naşterea, creşterea şi desvoltarea planetelor se întâmplă după o lege strictă, care nu cunoaşte nici o schimbare, şi dacă o planetă era vre-odată încercuită de inele, atunci orice soră a acestei planete în asemenea condiţiuni, trebuie să fie stăpânită de aceiaş forţă, şi în dezvoltarea ei asemenea condiţiuni trebuie să existe pe ea, în ce priveşte gravitatea, şi în decursul desvoltării sale trebuie să fie un timp oareşcare încercuită de acelaş sistem de inele. Nu, pentrucă aşi trece cu vederea faptul, că în împrejurări schimbate, trebuie să sufere schimbare şi evenimentele provenite din puterile dominante, cu toate acestea în naşterea planetelor, pe toate planetele trebuie să se menţină aceleaşi legi fundamentale.

Formarea inelelor era atât de neînlăturat în istoria pământului în ardere, precum şi poli unei planete prin învârtirea repede au trebuit să se turtească. Rezultatul puterilor, cari lucrează în sistemul solar se poate observa pretutindenea, începând dela soarele arzător până la cele mai îndepărtate planete. Dacă această procedură generală o putem observa în lumea ce ne înconjoară, atunci putem fi siguri şi convinşi că şi lumea noastră a trecut prin perioade asemănătoare de schimbare. Şi istoria geologică a pământului o putem citi de pe inelele sistemul solar.

Este evident, că fenomenul arătat prin învelişurile de aburi ale planetelor Saturn şi Iupiter, are deosebită importanţă. Ştiinţa timpurilor recente a stabilit faptul, că inelele acelor planete, cari se află asupra polilor, se mişcă mai încet, ca inlele de deasupra equatorului. Concluzia este că aceste se învârt mai aproape de miezul străbun.

Dacă aceste inele şi-ar putea mări iuţeala, atunci ar putea să se ridice şi mai sus descriind mai mari cercuri; mai bine zis s'ar lăţi din spre poli către equator. Pe de altă parte dacă iuţeala inelelor cari se învârt pe deasup-

ra equatorului, ar scădea măcar o zecime, s'ar depune (lăți) în direcția unde întâmpină mai puțină rezistență, adeca în direcția polilor. Ar putea fi oare cu putință, ca o planetă să fie încunjurată de inele într'un univers cârmuit de legi neschimbătoare, admițând că aceste cauze universale, cari cauzează nașterea inelelor, să nu fie peste tot? Se poate oare, că planetele stând sub influența acelorași cauze, să nu fi trecut prin desvoltare analoagă?

Eu n'aș putea nicidecum trage la îndoială valabilitatea generală al acestui procedeu, după cum nu ne putem îndoi nici de faptul, că cu timpul și pe planeta Iupiter și Saturn se vor face mere și vor cădea de pe pomi; când vedem, că stările de pe pământul străbun au trecut prin atare desvoltare inelară. Dacă legea gravității este un eveniment general, atunci și cauzele nașteri inelelor sunt tot asemenea, iar rezultatele trebuie să urmeze. Față de aceasta s'ar putea susține, că împrejurări necunoscute ar putea schimba puterea legi. Natural că este drept, dar aceste ar putea să schimbe chiar așa și rezultatul legii generale a gravității. Dar cu toate acestea, cine ar îndrăzni, ca să pună la îndoială valabilitatea generală al acestei legi, chiar și dacă există posibilitățile influențări?

Din aceasta trebuie să recunoaștem, că simplul fapt, că învelișurile polare ale planetelor Iupiter și Saturn se mișcă mai încet decât învelișurile cari sunt deasupra equatorului, dovedește hotărît, că s'au lățit din partea equatorului, prin urmare și în prezent inelele planetelor sistemului solar, cari au învelișuri se prăbușesc, sau să pregătesc să se prăbușească asupra polilor. Prin aceasta suntem siliți să recunoaștem, că forma originală a tuturor învelișurilor planetelor, cari sunt în mișcare, era de inel, astfel aceste incle în vre-un period din istoria acelei planete, au fost așezate asupra equatorului. Prin aceasta este dovedită și presupunerea, că aceste învelișuri, s'au descărcat asupra planetei în intervaluri uriașe de timp, cauzând dezastre groaznice.

Urmând calea arătată de cuvântul infailibil al legi universale, privind această lume uriașă, din ea putem citi istoria marilor schimbări, prin care a trecut lumea noastră devenind ceia ce este azi. Pământul a fost însoțit de inele și învelișuri în decursul timpurilor de durată necunoscută. Una după alta s'au descărcat și au ajuns pe suprafața pământului în regiunea polilor. — „Sistemul inelar al pământului," pag. 42—44.

Teoria profesorului Vail despre formarea inelelor pământului o putem recunoște de logică.

Această teorie este sprijinită şi de adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu chiamă pe creaturile Sale, ca să se înţeleagă cu El, şi ca să examineze ce este potrivit, sperăm, că dacă vom interpreta Scriptura, potrivit atunci vom primi explicarea logică din Cuvântul lui Dumnezeu.

Perioadele creaţiunei

Lucrul pregătirii pământului ca să fie potrivit de locuinţă omului, Dumnezeu l'a împărţit în perioade de creere numite „zile" cari au urmat pe rând dela întâia până la a şaptea. Din dovezile Scripturei se arată clar, că materialul pentru pământ şi pământul a fost deja format şi strâns laolaltă cu mult timp înainte de aceste perioade de facere. Timp îndelungat înaintea acestor şapte zile, acest material topit a aruncat din sine mari cantităţi de materiale matelice în formă de gaze, din cari s'au format inele în jurul pământului.

Aceste mari cantităţi de aburi fierbinţi au fost umplute de elemente carbonice, cari au produs mare întunecime în jurul pământului. Această întunecime a fost răspândită într'o desime de mai mulţi Kilometri în jurul pământului, învelindu-l complet. In profeţia lui Iov este o cugetare despre acest început al perioadelor de creaţiune, care întăreşte darea de seamă din I Moise: „Cine a închis marea cu porţi, când s'a aruncat din pântecele mamei ei? Când I-am făcut haina din nori şi scutece din întunerec; când I-am pus hotar şi când I-am pus zăvoare şi porţi?" — Iov 38 : 8—10.

Intunecimea deasă care înconjura pământul a format un „înveliş" (după alte traduceri „faşe") şi corespunde declaraţiuni din Moise: „Şi întunerec era asupra adâncului." Pe vreme aceia pământul nu a primit nici un fel de lumină. In forma sa încunjurat de nenumărate învelisuri sau nori, ca-

ri învelişuri (de aburi) conţineau mult căbune şi minerale, a fost imposibil soarelui să străbată prin această întunecime deasă, ce încunjura pământul.

„Atunci a zis Dumnezeu: Să fie lumină! şi s'a făcut lumină". Această declaraţie trebuie să se refereze la aceia lumină, care a luminat asupra inelelor pământului, dar nu a putut încă să străbată până la pământ. Despre aceasta citim în Cuvântul lui Dumnezeu: „Dumnezeu este lumină şi nu este într'ânsul nici un întunerec." (I Ioan 1 : 5) „Doamne Dumnezeule Tu eşti nemărginit de mare! Tu eşti îmbrăcat în strălucire şi măreţie! Te învelești cu lumina ca şi cu o mantie, întinzi cerurile ca un cort." — Psalm 104 : 1, 2.

Soarele trebuie să fi fost creat cu mult timp înainte ca pământul să fi luat forma lui solidă, deoarece soarele formează centrul de atracţie al sistemului solar. Lumina soarelui în tot cazul strălucea în spaţiu, dar nu a putut străbate până la pământ, deoarece pământul era învelit cu un „acoperiş" (sistem inelar). Dumnezeu numai voinţa Sa a trebuit s'o pună în acţiune şi lucrurile se împliniră. A sosit timpul când lumina a trebuit să lucească asupra acoperişului de apă din jurul pământului. „Atunci zise Dumnezeu: Să se facă lumină! şi s'a făcut lumină. Dumnezeu a văzut că lumina este bună şi a despărţit lumina de întunerec. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunerecul noapte. Astfel a fost o seară şi a fost o dimineaţă; ziua întâi." — I Moise 1 : 3—5.

Să prea poate că încă înainte de începutul zilei dintâi a creaţiunei însemnată în cartea I a lui Moise, puteau să se descarce unele din inelele cari încunjurau pământul, dar poate că nu. Este însă evident, că la începutul perioadei întâi a creaţiunei existau încă multe învelişuri, deoarece citim: „Peste faţa adâncului de ape era întunerec şi spi-

ritul lui Dumnezeu se mişca asupra apelor." Ce să înţelegem sub expresiunile: „adânc" şi „pe deasupra apelor"? Fără îndoială se afla apă pe pământ şi deasupra pământului asemenea. Aceasta reesă clar din darea de seamă despre creaţiune. „Marele adânc" se referă deci la apa aşezată deasupra pământului. Aceste învelişuri de ape erau susţinute în atmosferă deasupra pământului graţie învârtirei lor repezi. Incetarea mişcării lor ar fi cauzat prăbuşirea lor pe pământ. In mod potrivit, inelele mai uşoare s'au aşezat la cea mai mare depărtare dela pământ, mai aproape de soare.

A sosit şi timpul, când Spiritul lui Dumnezeu adecă puterea Lui ce lucrează după voinţa Sa nemărginită, care plutea peste ape, a început să-şi manifeste influenţa asupra lor, întrucât a început să străbată peste adâncul sau acoperişul de apă, care înconjura pământul. Cu alte cuvinte aceasta înseamnă, că Dumnezeu a îndreptat razele soarelui asupra apelor adâncului şi a lăsat să străbată peste el. Dumnezeu a declarat că lumina este bună şi a numit lumina, ziuă, iar întunerecul, noapte. Dupăcum cartea sfântă ne descopere, lucrul zilei întâi a creaţiunei a fost atâta şi darea de seamă se sfârşeşte cu următoarele cuvinte: „Aşa fu seară şi dimineaţă ziua întâi." Nu avem dovadă, că lumina ar fi ajuns în acest timp până la pământ.

Bolta cerească

Cerul — pe care'l vedem privind în sus — se numeşte bolta cerească. Acesta este un spaţiu mare (gol) care conţine aer şi eter. Lucrul zilei sau a perioadei a doua a creaţiunei, a constat din înfiinţarea acestui mare spaţiu şi din despărţirea apelor. Intinsul atmosferic, deaceia se numeşte cer, pentrucă este înalt şi se întinde deasupra pământului. „Şi Dumnezeu zise: Să se facă un întins

între ape, care să despartă apele de ape. Şi Dumnezeu făcu întinsul şi despărţi apele de sub acest întins, de apele acelea de deasupra acestiu întins, şi se făcu aşa." — I Moise 1 : 6—8.

Inelele produse de aburii ridicaţi la cer, cari înconjurau pământul, au conţinut mari cantităţi de ape, şi materiale carbonice şi metalice. Aceste s'au învârtit cu mai mare iuţeală în dreptul equatorului, şi gradual s'au lăţit în spre poli în formă de acoperiş, până când au acoperit pământul complet. In măsură ce aceste învelişuri s'au întins spre poli, mişcarea lor s'a moderat, şi din cauza greutăţei lor proprie, cât şi de mişcarea mai înceată, s'au prăbuşit. Când s'a prăbuşit vre-un înveliş, de acest fel, pământul a fost inundat de imense cantităţi de ape asemenea mărilor. Toate mineralele, cari au fost evaporate ca gaze, au ajuns la poli şi de acolo au fost târâte către equator.

In timpul acestor învelişuri, aşa se vede, că într'adevăr era apă pe pământ, cât şi deasupra pământului. Această deducere o întăreşte şi profetul inspirat al lui Dumnezeu, zicând: „Adâncul pe adânc chiamă, la vuetul căderii apelor Tale, toate undele Tale şi apele Tale trec peste mine." (Psalm 42 : 8) „Cu adâncul ca şi cu un vestmânt l'ai acoperit, apele peste munţi stătut-au." (Psalm 104 : 6; Proverbe 8 : 2, 28; Iov 38 : 9—11) Astfel s'au înfiinţat oceanele prin prăbuşirea primelor inele sau învelişuri, cari ape ce se găseau în mari cantităţi pe pământ au fost despărţite prin bolta cerească de acele ape, cari se aflau deasupra pământului. Apele rămase sus în atmosferă nu au fost susţinute de bolta cerească, ci acest adânc ce era deasupra pământului (compus din alte inele) a putut sta la locul său datorită mişcării sale repezi. Chiar astfel poate să se menţină

în aer un avion, atât timp cât este în mişcare, dar îndată ce încetează începe să se prăbuşească.

Bolta cerească a servit numai pentru scopul, ca să facă deosebire, sau să depărţească apele de pe pământ de acelea, cari se aflau deasupra pământului în adâncuri. Dupăcum înţelegem lucrul se prezenta cam în modul următor: Mai întâi era pământul; în urmă bolta cerească sau atmosfera pământului şi deasupra ei învelişurile de cărbune şi materiale evaporate; şi la mai mare depărtare dela pământ şi cu totul înafară erau alte inele, cari conţineau în mare parte apă. Intinsul de deasupra pământului, Dumnezeu l'a numit cer.

Apariţia uscatului

Pământul uscat a apărut în ziua sau epoca treia a creaţiunei. Oamenii au făcut diferite teorii în ce priveşte apariţia pământului uscat. Aducerea la iveală a pământului, uscat putea fi cauzată şi de presiunea apei, în urma cărui fapt unele locuri ale scoarţei pământului puteau să se adâncească, iar altele să se reliefeze, sau prin faptul că apa a străbătut prin păturile pământului la păturile înfocate, producând mari explozii sau ridicarea solului. Dar să se fi întâmplat oricum, declaraţia lui Dumnezeu sună astfel, că lucrul acesta s'a întâmplat conform voinţei lui şi aceasta pune capăt oricărei discuţii. Dumnezeu după aceia a strâns la un loc apele de pe pământ, ca celalte părţi ale pământului să poată rămânea uscate, citim: „Şi Dumnezeu zise: să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arata uscatul; şi aşa se şi făcu. Şi Dumnezeu numi uscatul pământ şi adunătura apelor o numi mare şi văzu Dumnezeu, că aceasta este bine." — I Moise 1 : 9—10.

Scriptura aici numeşte prima dată apele de pe pământ „mări". In consecinţă este convingatoare dovada, că în acel timp exista un adânc mare de-

asupra pământului, care a fost despărţit de apele de pe pământ şi a fost deosebit. Apele de deasupra pământului Scriptura le numeşte „adâncime", până când apele de pe pământ „mare".

Opera de pregătire a înaintat. Uscatul nu a apărut dintr'odată, ci pe rând, şi această procedură, probabil a ocupat mare parte a zilei sau a perioadei a treia. În decursul acestui period pământul a produs ierburi şi arbuşti, cari au produs seminţe fiecare de felul său. Nu a produs un soi, seminţe de alt soi, ci fiecare soi, a produs seminţe potrivite soiului său, din cari seminţe la rândul lor au crescut plante şi ierburi potrivite. „Şi Dumnezeu zise: Să producă pământul iarbă, verdeaţă, şi pomi fructiferi purtând fructe după felul lor, a căror sămânţă să fie într'ânşii pe pământ; şi se făcu aşa. Şi văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Aşa fu seară şi fu dimineaţă ziua a treia."

Datorită învelişurilor sau acoperişurilor cari înconjurau pământul, împrejurările de pe pământ şi căldura au fost foarte favorabile pentru cultivarea plantelor. Geologii susţin, că zăcămintele de cărbuni s'au format din aceste plante uriaşe, şi anume aşa, că aceste plante şi licheni au fost acoperite de nisip şi pământ, cari cu timpul s'au carbonizat şi astfel au format minele sau zăcămintele de cărbuni. Alţi servesc cu teorii mai clare, spunând, că massele miezului pământului în fierbere au aruncat mari cantităţi de aburi carbonici, cari s'au aşezat apoi deasupra învelişurilor sau ineleor, cari înconjurau pământul. Iar când aceste inele s'au prăbuşit în diferite timpuri asupra pământului au depus mari cantităţi de cărbuni, producându-se păturile de cărbuni aflătoare în diferite părţi şi adâncimi ale pământului.

Cărbunele este un carbon cristalizat. Este evident, că norii de fum şi aburi cari s'au ridicat

dela pământ au conţinut carbon şi cu mult mai logică se pare presupunerea, că după ce aceste elemente carbonice au căzut pe pământ, ele au format păturile de cărbuni; faţă de presupunerea, că carbonul a trebuit mai întâi să se transforme în plante şi că păturile de cărbuni s'ar fi format mai târziu din acestea. Şi în păturile cele mai vechi ale pământului s'au găsit cărbuni, cari s'au depus în timpurile când nu erau încă plante pe pământ.

Toţi geologii recunosc, că dacă cărbunele s'ar fi produs din plante, atunci şi grafitul ar trebui să fie de origină plantară; numai că pe lângă această susţinere, permite şi cugetarea, că această procedură a necesitat şi rămăşiţe ale animalelor, ceiace încâlceşte lucrul mai mult, deoarece poate să se întrebuinţeze carbon la înfiinţarea unui organism, însă pentru producerea cărbunelui nu este de lipsă nici un fel de organism animalic. Aici se iveşte o astfel de problemă, pe care credincioşii teoriei plantei nu o pot rezolva fără să nu facă uz de sistemul inelar, pe care nici nu-l pot înconjura. Teoaria plantei nu are nici o bază concretă, şi toată clădirea (teoria) se prăbuşeşte.

Trebuie să recunoaştem, că grafitul este un cărbune primitiv şi carbonul a existat deja şi s'a depus în pământ încă înainte de a exista plantele. Lumea a fost zidită după această hotărîre eternă.

Începând dela epoca zăcămintelor de cărbuni—cari pături sunt aşezate adeseori între păturile de metale şi grafit — până la zăcămintele de azi de turbă, carbonul era domnitorul, iar plantele erau produsele lui supuse. — „Sistemul inelar al pământului", pag. 398.

Şi presupunerea aceia se pare logică, că petrolul şi uleiul mineral au asemenea aceiaş origină. Aceste elemente se aflau deja în pietrişul înfocat încă înainte de ce au fost aruncate afară din sâmburele pământului, se vede deci clar că cărbunele şi uleiul s'au produs în pământ în urma depunerilor, şi s'au format cu ocaziile prăbuşirilor inelelor, înainte de a exista plante pe pământ.

Susţinerea noastră sus menţionată e spijinită şi de alte lucruri cunoscute. Dupăcum ştim pământul nostru la începutul epocei geologice era o massă de foc supra încăl-

zită; să-l numim soare ce emană foc, retortă chimică de topire sau stea ce aruncă foc, acest fapt nu schimbă întru nimic marea hotărîre a construirii lumii. La început focul a dominat asupra puterilor, de unde cunoaştem, că în aceia căldare de topit, hidrogenul (apa) şi carbonul (cărbunele) au format majoritatea covârşitoare a elementelor. O ştim şi că în asemenea împrejurări hidrogenul (apa) şi carbonul (cărbunele) caută să se unească. Numai dacă nu a trebuit să treacă prin nişte mări de oxigen curat cu ocazia evaporării lor, după cum în acel timp nici nu se putea aşa ceva, rezultă, că s'au ridicat în formă de produse uleioase de pe pământul tânăr şi au umplut cerul cu carbon de asfalt şi grafit; dar ştim şi aceia, că aceasta a avut loc cu multe secole înainte de existenţa peştilor.

Ne este cunoscut, că erau atunci oceane evaporate, o lume de aburi supra încălziţi, cari au desfăşurat o activitate uriaşă în zidirea lumii, şi au mărit tot mai mult produsele uleioase ale pământului. Şi aceia este cunoscut, că elementul lumii descompus şi disolvat în forma sa străbună, se deosebeşte ca element de forma lui de mai târziu numai într'atât, că şi-a luat o formă solidă. Dacă din descompunerea corpurilor organice se produce petrol în mică măsură, întrucât carbonul dizolvat se uneşte cu hidrogenul, cu cât mai mult petrol a trebuit să se producă atunci când elementele de hidrogen şi carbon ale pământului în fierbere erau în atingere timp de milioane de ani şi încă în astfel de condiţii, cari au grăbit cu o mie de ori mai mult unirea lor. In consecinţă obiectul întrebării nu este că putea oare pământul să producă uleiul, ci mai mult aceia, cum se putea împiedeca producerea uleiului. Pe baza aceasta s'ar putea trage la îndoială şi rezultatele potrivite a experimentărilor chimistului, după cum uni trag la îndoială acest procedeu în cazul pământului topit, că doar este vorba de aceleaşi elemente şi proceduri, numai că comparăm doar experimentarea în mic cu procedeul în mare.

Un pricipiu fundamental al retortei (vas ce se foloseşte la experimentări în chimie) învaţă, că căldura mare şi aburii sunt de lipsă pentru producerea hidrocarbonului uleios, chiar dacă sunt de faţă şi elemente organice. O lume în ardere poate să producă căldură perpetuă şi toate elementele de acest fel, şi chimistul numai în măsură de tot redusă poate ca să imiteze aceia, ce produce natura încontinuu pe planetele în ardere. Dacă geologul neagă această procedură generală, trebuie să nege şi aceia, că hidrogenul şi cărbunele ar fi elemente universale. Insă

întrucât este vorba de pământul nostru, nu putem să tragem la îndoială aceasta, în consecinţă nici lucrul susţinut de mine, că întreg zăcământul de petrol a existat deja în marele cuptor al lumii, încă în timpul acela, când nu exista încă nici o stea luminătoare, nu se poate trage la îndoială în mod logic şi cuminte nici măcar o clipă. „Sistemul inelar al pământului." pag. 398, 399.

Majoritatea covârşitoare a dovezilor nu teoria că aşezămintele de cărbuni şi uleiuri minerale s'ar fi produs în urma descompunerii vegetaţiunei de plante şi animale o sprijineşte, ci admit părerea, că aceste elemente au existat deja şi au fost asezate în pietrişurile înfocate de marele Creator. Dupăce au evaporat în formă de aburi, au format inele în jurul pământului, cari la timpul lor s'au prăbuşit asupra pământului formând zăcăminte de cărbune şi petrol în diferite părţi în scoarţa pământului. Deci în locul părerii, că aceste s'ar fi produs în ziua perioada treia a creaţiunei, se pare mult mai logic că acestea s'au produs încă cu mult înaintea acestui period.

Luminători pe firmament

Despre ziua sau perioada a patra a creaţiunei Biblia ne spune următoarele: „Şi Dumnezeu zise: să se facă luminători pe întinsul cerului, ca să despartă ziua de noapte şi cari să servească de semne pentru timpuri, zile şi ani; şi să fie luminători pe întinsul cerului, ca să lumineze pe pământ; şi se făcu aşa. Dumnezeu făcu pe doi luminători mari: pre luminătorul cel mare, ca să guverneze ziua, şi pre luminătorul cel mic, ca să guverneze noaptea; făcu şi stelele . Şi-i puse Dumnezeu în întinsul cerului, ca să lumineze pământul, şi să guverneze ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întunerec, şi văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Aşa fu seara şi fu dimineaţa ziua a patra." I Moise 1:14-19.

Dacă lumina aceia despre care am mai vorbit mai înainte, care s'a făcut în ziua întâie a creaţiu-

nci la porunca Creatorului, ar fi venit dela soare, atunci cum putem noi armoniza această părere cu următoarea declarație a Bibliei, că soarele și luna numai în ziua a patra a creațiunei s'au ivit? Nici în Scriptură, și nici în alt loc nu găsim dovadă, că soarele ar fi luminat chiar până la suprafața pământului în ziua a patra a creațiunei, și nici despre faptul, că ar fi trăit atunci cineva pe pământ, care ar fi văzut soarele, luna și stelele. Soarele luna și stelele trebuiau să fi fost create cu mult timp înaintea timpului în discuție deoarece pământul face parte din sistemul solar.

In ziua patra a creațiunei dupăcum am arătat pământul nu a fost luminat direct de soare, ci dimpotrivă, avem dovezi convingătoare, că soarele nici în ziua sau perioada a șasa a creațiunei (când Adam trăia deja pe pământ) nu a luminat direct pământul, ba chiar mai mult, înainte de timpul lui Noe nu a văzut încă nimenea soarele. Aceasta nu împiedecă faptul, că lumina soarelui a luminat adâncul, și conform Scripturei, lumina soarelui s'a ivit pe bolta cerească.

Să nu uităm, că darea de seamă asupra zilei întâi a creațiunei zice: „Spiritul lui Dumnezeu se purtă pe deasupra apelor... și se făcu lumină." Această lumină s'a făcut fără îndoială din razele soarelui, cari raze au luminat într'o măsură oareșcare massele de ape sau adâncul, care înconjura pământul. Dupaceia Dumnezeu a creat în ziua sau perioada a doua firmamentul, și lumina rezultată din razele soarelui numai în ziua a patra a început să lumineze asupra firmamentului.

Aceasta se vede lămurit din însemnarea despre creațiune unde stă scris: „Și zise Dumnezeu: să fie luminători pe întinsul cerului, ca să despartă ziua de noapte." Scriptura nu amintește nicăeri, că înainte de acest timp ar fi existat pe cer lumină

fie de orice natură, în acest timp a apărut mai întâi lumină pe cer, şi aceasta s'a întâmplat în ziua a patra a creaţiunei. Lumina soarelui, a lunei şi a stelelor, care a luminat adâncul apelor aşezate deasupra boltei cereşti a luminat acum bolta cerească şi a despărţit ziua de noapte.

La aceasta urmează declaraţia că Dumnezeu a creat doi luminători mari ca să guverneze ziua şi noaptea. Pe aceştia Dumnezeu i-a creat cu mult mai înainte, dar numai acuma a sosit timpul potrivit, ca unul să guverneze ziua, iar altul noaptea, adecă să fie observată apariţia lor. Soarele nu se putea vedea atunci deadreptul de pe pământ. Lumina sorelui, care a căzut asupra boltei cereşti a putut să străbată peste învelişurile atârnate în înălţime, cari în timpul acela poate să fi fost destul de transparente, dar razele soarelui totuşi nu au putut ajunge încă pământul deadreptul.

O dovadă convingătoare, că Adam nu a văzut soarele, şi că până la potopul din timpul lui Noe, nu era posibil pentru nici un om să-l vadă, este faptul, că curcubeul atunci a apărut prima dată, când Noe a ieşit din barcă. (I Moise 9 : 9—13). Era cazul întâi, când razele soarelui s'au refractat în ploaia care cădea, şi astfel s'a ivit curcubeul. În timpul lui Adam nu a căzut ploaie pe pământ, pământul a fost udat pe vremea aceia de aburii cari se ridicau. (I Moise 2 : 5, 6) Până când se învârtea un înveliş în jurul pământului, nu putea să cadă ploaie şi nu putea să fie nici potop ceiace dovedeşte Scriptura — dacă nu ar fi existat un astfel de înveliş. Şi înainte de prăbuşirea învelişului din urmă, nici curcubeul ne se putea arăta.

Nu se poate deci trage la îndoială deducerea, că razele soarelui numai în ziua a patra a creaţiunei au început să lumineze bolta cerească. Desvoltarea plantelor dela acest timp a început să ia pro-

porţii mari, deoarece lumina soarelui ce a luminat bolta cerească, a răspândit căldură aducând astfel pe pământ o climă favorabilă creşterii plantelor. Până la acest timp, dupăcum ne descopere Scriptura nu au existat fiinţe vii pe pământ.

Fiinţe vii

A sosit şi ziua sau perioada a cincia a creaţiunei. Acelea învelişuri de ape, cari au format în jurul pământului acoperemânt şi cari au mijlocit lumina soarelui,au produs regimului animalic din acel timp o climă foarte favorabilă. Spiritul sau puterea nevăzută a Atotputernicului Dumnezeu, care a lucrat asupra apelor, în limitele legilor Sale a făcut, că în ape s'au produs o mulţime de fiinţe vii, peşti şi alte animale şi după aceia păsări de tot soiul, cari sburau deasupra pământului.

„Şi Dumnezeu zise: să producă apele mulţime de animale vieţuitoare, şi păsări să sboare pe deasupra pământului sub întinsul cerului. Şi Dumnezeu creă balenele cele mari şi toate animalele vieţuitoare ce se mişcă, pe cari apele le-au produs din abundenţă după felul lor, şi toate păsările înaripate după felul lor. Şi văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Şi Dumnezeu le binecuvântă zicând: Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi apele în mări, şi păsările să se înmulţească pe pământ. Aşa fu seară şi fu dimineaţă, ziua a cincea." — I Moise 1 : 20—23.

In perioada a cincea a creaţiunei Dumnezeu a chemat la viaţă nenumărate animale în ape: Balene, reptile şi amfibii, fiinţe cari au putut trăi şi în ape şi pe uscat, precum şi animale săritoare şi altele. Geologii au stabilit, că în diferitele părţi ale pământului există mari zăcăminte de var, cari conţin mari conglomerate de scoici din care cauză aceste zăcăminte de var se chimă şi „cimitirul

scoicilor". Acest fapt adevereşte părerea, că după-ce pericada cincia a început, s'au prăbuşit mai multe învelişuri de acest fel în direcţia polilor, şi cantităţile mari de zăpadă şi ghiaţă cari se prăvăleau spre equator, au pustiit mari mulţimi al acestor făpturi mici, în urma cărui fapt s'a deschis necesitatea pentru creerea altor animale.

Ziua a şasea a creţiunei

La începutul zilei sau perioadei a şasea a creaţiunei au fost trecuţi aproximativ douăzeci mii de ani dela timpul când apele au fost despărţite de uscat. Scoarţa pământului în acest timp era deja răcită. A produs ierburi, arbuşti şi fructe şi datorită acestui fapt, precum şi împrejurărilor climaterice, stările erau foarte potrivite pentru lumea animalică. Insemnarea biblică despre această perioadă a creaţiunei ne spune: „Şi Dumnezeu zise: să producă pământul animale vieţuitoare după felul lor, vite şi târâtoare şi fiare pe pământ după felul lor, şi se făcu aşa. Şi Dumnezeu făcu fiarele de pe pământ după felul lor şi vitele după felul lor, şi toate târâtoarele de pe pământ după felul lor; şi văzu Dumnezeu că aceasta este bine." — I Moise 1 : 24, 25.

Nu întotdeauna au trăit pe pământ acelea animale, pe cari le avem azi. Era un timp când au trăit mulţi mamuţi pe pământ, dintre cari unii au ajuns la înălţimea de douăzeci metri. Aceasta o dovedesc şi scheletele găsite în adâncul pământului cu ocazia cercetărilor archeologice. Aceste dobitoace au cutreerat pământul în cirezi. Unele au fost găsite în regiunea polară sub ghiaţă, până când scheletele altora au fost scoase de sub păturile de argilă şi piatră ale regiunei de sud.

Luând în considerare aceste fapte, trebuie să deducem în mod logic, că fiecare dintre aceste

perioade ale creațiunei s'a sfârșit cu câte un dezastru teribil produs de prăbușirea unora sau mai multor inele sau învelișuri, care fapt a adus cu sine, că lumea plantelor și a animalelor a fost inundată de mari cantități de zăpadă și ghiață, cari au curățit pământul. Cu timpul însă tot alte și alte animale și plante au ocupat locul celor di'nainte. Astfel au fost produse diferitele feluri ale animalelor în diferitele răstimpuri din perioada creațiunei animalelor. In decursul acestor perioade, clima pe pământ era într'o măsură oarecare asemănătoare cu clima unei florării închise, care stare a fost răsturnată cu ocazia prăbușirii inelelor noi ce conțincau zăpadă și ghiață. Acestea le adevaresc și faptele. Reproducem o scrisoare de mare însemnătate a profesorului Vail adresată revistei: „Scientific American":

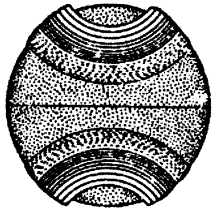
Către editorul revistei „Scientific American".

In numărul d-voastre din 12 Aprilie am citit cu mare interes notița referitoare la descoperirea unui mamut din partea doctorului Herz, într'un înveliș de ghiață din regiunea ghețoasă din Siberia de Ost. După părerea mea aceasta înseamnă ceva mai mult în calea unui geolog decât „Piatra Rosetta". Aceasta aduce dovada cea mai puternică întru sprijinirea presupunerii că toate epocele glaciale și toate potopurile ce le-a văzut cândva pământul au fost pricinuite de o cădere progresivă și succesivă a aburilor primitivi ai pământului, ce înconjurau planeta noastră sub forma de nori de aburi, cari se vede că înconjoară astăzi corpurile planetelor Jupiter și Saturn.

Să-mi fie iertat să vin înaintea colegilor mei geologi cu ipoteza că rămășițele aburilor apoși ai pământului s'au învârtit împrejurul pământului, ca învelișul de nori ce acopere astăzi planeta Jupiter, chiar până aproape de timpurile recente geologice. Aburii aceștia trebue să fi căzut mai ales în ținuturile polare, dat fiind faptul, că aici au întâlnit cea mai mică rezistență și cea mai mare atracțiune, și au căzut de sigur ca masse nemărginit de mari de zăpezi cu conținut teluriccosmic. Această boltă sau înveliș în formă de acoperemânt al lumii trebue să fi temperat clima până la poli, procurând astfel nutreț pentru mamuți și pentru neamurile lor din lumea arctică,

— făcând pământul ca un fel de florărie cu acoperemânt. Dacă se admite aceasta, atunci noi nu suntem în stare de a mărgini puterea şi eficacitatea cu care puhoaele de mase de omăt au nimicit viaţa îmbelşugată de pe pământ.

Se pare că mamutul doctorului Herz, după cum s'a întâmplat şi cu alte animale îngropate în ghiaţă, cari au fost aflate cu hrana încă nemistuită în stomahurile lor, este o dovadă că el a fost surprins pe neaşteptate de o cădere izbitoare de omăt. In cazul acesta, cu iarba încă nemistuită în gura sa, el povesteşte o poveste fără greş a morţii în mormântul de omăt. Dacă se admite aceasta, atunci avem ceeace s'ar putea numi un atotputernic izvor de zăpezi glaciale şi putem scăpa cu bucurie de alternativa nefilozofică că pământul a devenit rece pentru ca să poată primi un veşmânt de omăt, pe când, după cum văd eu, pământul a primit zăpezile sale şi s'a răcit.

Ilustraţia de sus reprezintă pământul curăţit de învelişurile sale, cu cel din urmă înveliş care a mai rămas în văzduh, care plutea ca un nor uriaş asupra polilor. Deasupra tropicelor şi a zonei moderate aburii s'au rărit în aşa măsură, că în unele locuri se putea vedea şi cerul senin. Soarele a luminat această boltă a aburilor răriţi, şi a format-o de un corp luminător minunat. Soarele se putea vedea numai nelămurit pe acest cer strălucitor, care ca şi un erou viteaz s'a luptat cu succes împotriva gazelor vrăjmaşe.

In timpul vârstei de foc sau înfocată oceanele evaporară, dimpreună cu o mulţime nemăsurată de sublimaţiuni minerale şi metalice; şi dacă concidem că aceşti aburi formară în jurul pământului un sistem inelar, şi că în cursul vârstelor se întoarseră sub formă de mari vărsări de apă, dintre cari unele ajunseră să cadă tocmai în vârsta omului, atunci suntem în stare a explica multe lucruri cari astăzi sunt întunecate şi tulburi.

Deja în anul 1874 am publicat unele din aceste idei în forma unei broşuri, şi în nădejdea că cugetătorii din

secolul al douăzecilea vor căuta să le afle, amintesc din nou „Teoria sistemului inelar." Isaac N. Vail."

Dacă luăm în considerare, că singuratecele zile sau perioade ale creaţiunei fac câte şapte mii de ani, vom putea înţelege, şi aceia cum s'a putut, că un soi de animale creat în aceia zi a şi pierit în aceiaş ziuă. Dumnezeu a creat regimul animalic la timpul său potrivit, după felul lor şi pe toate cari trăiesc pe pământ, nesocotind nici animalele domestice, dintre cari unele soiuri mai trăiesc şi azi. Singuratecele soiuri au venit în existenţă la timpul hotărît de voinţa lui Dumnezeu. Fiecare a trebuit să-şi îndeplinească misiunea pentru care a fost creat, şi fiecare era important înaintea lui Iehova în lucrarea creaţiunei pământului.

Se pare de sigură părerea, că dela începutul lucrării creaţiunei amintite în I Moise, până la timpul din chestie au trecut mai bine de patruzeci mii de ani. In timpul acesta globul de foc numit Pământ, a aruncat din sine mari cantităţi de materiale mineralice în formă de gaze, cari au produs inele în jurul pământului, cari la timpul potrivit s'au lăţit formând învelişuri peste întreaga suprafaţă a pământului.

Toate aceste inele probabil afară de unul s'au prăbuşit în răstimpuri consecutive stabilite de Dumnezeu şi au depus în sânul pământului mari zăcăminte de aur, argint, metale preţioase, fier, cărbune, asfalt, ulei şi alte elemente preţioase; pământul uscat a apărut; s'au produs plante, din cari a dispărut un soi după altul, numai ca să dea loc altor soiuri de plante. In urmă au urmat în rând peştii păsările şi animalele după felul lor. Dupăcum dezastrele se succedau, şi acest procedeu a continuat până când pământul a fost răcit întratât, că a fost în stare

nu numai să producă viaţa plantelor şi a animalelor, dar s'o poată şi suporta.

In acest period al creaţiunei, Dumnezeu a lucrat prin scumpul său Logos, care întotdeauna era credincios şi drept faţă de Dumnezeul etern. Ordinele marelui Arhitect al lumii au fost executate de cete mari ale îngerilor. Despre o astfel de fiinţă spirituală citim în Biblie; „Ai umblat între pietrele înfocate." (Ezechiel 28 : 14) Asemenea: „cel care face îngerii Săi vânuri, şi flacări de foc pe servii Săi." — Psalm 104 : 4, traducere engleză.

Marile arderi a lumilor, precum şi urmările acestor arderi au fost supraveghiate de aceste fiinţe spirituale. Aceste planete sau globuri de foc, nu au constituit lucruri spăimântătoare pentru dânşii. Fiecare şi-a îndeplinit misiunea, întrucât a îndeplinit ordinele lui Dumnezeu în legătură cu pregătirea pământului. Procedeurile pregătirii şi facerii pământului au stârnit admiraţia şi interesul oştilor cereşti, deoarece toţi au ştiut că pământul se face pentru nişte fiinţe, cari atunci încă nu erau în existenţă.

Oare pentruce a creat Dumnezeu pământul? Pentruce l'a fost adus în existenţă cu atâta osteneală şi încordare? Pentruce a folosit Iehova Dumnezeu atâtea secole şi atâta energie ca să facă pământul aşa dupăcum s'a prezentat la sfârşitul zilei a şasea a creaţiunei? Pentruce a aşezat temelia pământului, şi penruce l'a zidit? Dacă aceasta a făcut-o în interesul unor creaturi pământene ale Sale, atunci trebuie să recunoaştem, că prin aceasta dovedeşte mare iubire faţă de acele creaturi. Fiecare cititor al acestor rânduri ar dori un răspuns sincer şi adevărat la întrebarea: Pentruce a creat Dumnezeu pământul? Las, să ne răspundă la aceasta Cuvântul lui Dumnezeu.

Capitolul III

Omul

Iehova este sfătuitorul Său propriu. Hotărîrile Sale le face El însuşi, şi tot El le şi duce la îndeplinire. Hotărîrea Sa, dată în ştire omenirei, este depusă în Cuvântul Său. „Prin consfătuiri se întăresc hotărîrile." (Proverbe 20 : 18) Prin toate faptele, Dumnezeu duce la îndeplinire câte o intenţie a Sa. Pentru pregătirea pământului, El a folosit timp de peste patruzeci mii de ani. A ştiut ce are să facă încă înainte de începerea lucrului, şi a cunoscut înainte şi rezultatul. (Fapte 15 : 18) Prin urmare, chiar dela început, când a creat pământul, a avut înaintea ochilor Săi o ţintă hotărîtă. Scopul l'a scris în Cuvântul Său, care este hotărîrea Sa vecinică. Şi hotărîrile Sale le-a îndeplinit întocmai cum a hotărît dinainte.

Stă scris: „Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune, căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul. Eu sunt Dumnezeu şi nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început, ce are să se întâmple şi cu mult înainte, ce nu este încă împlinit. Eu zic: Hotărîrile Mele vor rămânea în picioare şi îmi voi duce la îndeplinire toată voinţa Mea . . . da Eu am spus, şi Eu voi împlini; Eu am hotărît şi Eu voi înfăptui." (Isaia 46:9-12) „Aşa va fi Cuvântul Meu care ese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine deşert, ci va împlini toate câte am voit şi va prospera în toate în câte l-am trimis." — Isaia 55 : 11.

Scopul lui Dumnezeu este, ca pământul să nu fie nimicit niciodată. „Pământul va rămânea în etern." (Eclesiastul 1 : 4) Dacă pământul trebuie să rămână în etern, atunci Dumnezeu desigur are

de scop să-l folosească în etern. Dumnezeu a şi declarat aceasta cu hotărîre: „Căci aşa zice Iehova cel ce a creat cerurile, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l'a făcut şi l'a întărit, l'a făcut, ca să nu fie pustiu, ci l'a întocmit, ca să fie locuit." — Isaia 45 : 18.

El, nu numai că a creat pământul în forma lui de glob, şi l'a atârnat în spaţiu, dar prin acţiunea puterilor uriaşe, l'a şi format de locuinţă potrivită creaturilor Sale. L'a făcut de locuinţă, da, şi hotărîrile Sale nu vor eşua. Locuinţa înseamnă loc de adăpost, casă de locuit în etern. Deoarece pământul trebuie să existe în veci, trebuie să fie şi locuit după voinţa marelui Creator, deci trebuie să fie create fiinţe inteligente pe pământ, ca să'l poată şi folosi potrivit.

Această creatură este omul, care a fost creat de Dumnezeu. Susţinerea, că omul s'ar fi desvoltat de sine, constitue nu numai defăimarea lui Dumnezeu, dar este pe lângă aceasta şi un păcat ireparabil. (Psalm 100 : 3) Teoria evoluţiunei aplictă asupra omului, constitue negarea inteligenţei omului, şi constitue defăimarea Numelui lui Iehova, deci nu merită s'o luăm în considerare. Ori credem în Dumnezeu, ori nu. Dacă avem credinţă în El, atunci Cuvântul Său ne va călăuzi.

Procedura creaţiunei

Temelia pământului a fost depusă de Dumnezeu cu multe secole înainte de creaţiune. Cuvântul Său nu ne descopere că oare dintre făpturile spirituale ale lui Dumnezeu a ştiut, vre'una pe timpul acela, că va fi creat omul pe pământ. In tot cazul putem presupune, că au fost lămuriţi în privinţa aceia, că stăpânitorul pământului va fi o creatură inteligentă. Cu ocazia aşezării temeliei pământului mare serbare trebuie să fi avut loc în faţa Dumnezeului Creator. Cei doi fii ai lui Ie-

hova, Logos şi Lucifer au întonat o cântare de laudă al cărei înţeles şi melodie minunată a făcut pe ceilalţi fii ai lui Dumnezeu să izbucnească în strigăte de bucurie. (Iov 38 : 6, 7) Se poate, că marele Creator a explicat fiilor săi din cer, că va crea pe pământul întocmit de dânsul o fiinţă inteligentă, ca să locuiască şi să domnească pe el, care veste a umplut cerul cu răsunetul cântecelor pline de bucurie.

Timpul pentru creerea acestei fiinţe inteligente numită om, a sosit. Se pare de sigur, că Dumnezeu s'a sfătuit cu iubitul său Logos în vederea scopului Său de a crea pe om. Darea de seamă zice: „Şi Dumnezeu zise: să facem om după chipul şi asemănarea Noastră, care să stăpânească peste peştii mării, şi peste păsările cerului şi peste patrupede şi peste tot pământul şi peste toate târâtoarele cari se târăsc pe pământ. Şi Dumnezeu creă pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu îl creă pe dânsul, bărbat şi femee îi creă pe dânşii." — I Moise 1 : 26, 27.

Asemănarea amintită în Bibile nu se poate referi la trupul, sau înfăţişarea omului, deoarece Dumnezeu este spirit etern, pe care nimenea dintre oameni nu l'a văzut şi nici nu'l poate vedea vre-odată. Această însemnare nu ne spune, că omul va primi un corp asemănător fiinţelor spirituale. Din potrivă, aceia cari la timpul potrivit vor fi schimaţi dela natura omenească la cea spirituală, vor primi şi astfel de corpuri, cari vor corespunde situaţiei lor spirituală. Este corp firesc şi este şi corp spiritual. (I Corinteni 15 : 44) Atâta e sigur, că forma corpului omenesc nu se aseamănă cu forma corpului spiritual. (I Ioan 3 : 2) In ce privinţă a fost deci omul creat „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"?

Insuşirile principale ale lui Dumnezeu: Înţelepciunea, dreptatea, iubirea şi puterea conlucrează întotdeauna în deplină armonie. Aceasta o dovedeşte hotărîrea Sa descoperită. Fiarele de pe câmp niciodată nu au fost înzestrate cu aceste însuşiri. Însă şi la cel mai nedesăvârşit om din prezent putem găsi unele trăsături ale înţelepciunei, iubirei, dreptăţii şi puterii. Faptul, că omul chiar şi în starea sa nedesăvârşită posedă aceste însuşiri, dovedeşte, că omul desăvârşit ar putea să se folosească de ele într'un mod desăvârşit.

Astfel omul din următorul punct de vedere a fost creat „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu": El a fost înzestrat cu însuşirile: înţelepciune, dreptate, iubire şi putere. Spre încheere trebuie să mai adăugăm, că numai Dumnezeu are drept de stăpânire asupra tuturor creaturilor. Atunci când Dumnezeu a dat omului domnia asupra pământului, omul şi în această privinţă a devenit asemănător cu Dumnezeu. Din acest text nu se poate deduce, că fiinţele cereşti nu ar fi create după chipul lui Dumnezeu. Explicarea acestui text este că dintre creaturile de pe pământ numai omul singur a fost creat „după chipul lui Dumnezeu".

Iehova a pregătit hotărîrea şi amănuntele creerii omului. În această hotărîre a Sa ni se descopere o înţelepciune minunată.. Pentru alcătuirea scheletului omenesc prescrie două sute şase bucăţi de oase. S'a îngrijit de un sistem desăvârşit al arterelor pentru circulaţia sângelui; pentru asigurarea circulaţiei sângelui şi pentru păstrarea curăţeniei sângelui a plănuit plămânile, şi s'a îngrijit de cel mai minunat sistem electric numit „sistemul nervos", care întreţese întreg organismul. Nu avem de scop, să enumărăm aici hotărîrea sau detaliile creaţiunei omului, numai atâta dorim să comunicăm, că toate, până şi păr-

ticica cea mai mică, au fost hotărîte cu mult înainte cu îngrijire, doar şi „numărul perilor de pe cap a fost numărat." — Matei 10 : 30.

După aceia a început Logos să creeze pe om după hotărîrea şi amănuntele prescrise. Este scris, că omul este din pământ şi este deci pământean. (I Corinteni 15 : 47) Aceasta este adevărat, pentrucă omul este creat din elementele pământului. In consecinţă pământul conţine toate acelea elemente, cari sunt de lipsă pentru facerea unui organism omenesc desăvârşit. Despre procedeul creerii omului citim următoarele: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, şi i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s'a făcut astfel o fiinţă vie (suflet viu)." I Moise 2 : 7.

Animalele aduse la existenţă înaintea creerii omului asemenea se numesc suflete, deoarece orice fiinţă care respiră este un suflet. (I Moise 1 : 20) Darea de seamă nu conţine deloc cugetarea, că Dumnezeu după-ce a creat pe om, ar fi aşezat într'ânsul un suflet. Din potrivă, Dumnezeu l'a format şi a suflat în nările sale suflare de viaţă, ce a rezervat pentru toate creaturile Sale de pe pământ, şi sufletul (fiinţa vie) astfel a fost adusă în existenţă. Sufletul înseamnă o fiinţă care respiră, simte şi are viaţă.

Se poate oare susţinea, că întrucât Dumnezeu este nemuritor, şi a creat pe om după chipul Său, în consecinţă a trebuit să înzestreze pe om cu un suflet nemuritor? O astfel de concluzie este ne la loc şi se contrazice şi cu Scriptura. Dacă Dumnezeu ar fi aşezat în om un suflet, şi dacă un astfel de suflet aşezat în om ar avea nemurire, atunci acest fapt ar fi însemnat că Dumnezeu nu ar putea osândi la moarte pe om pentru violarea legii Sale. Aceasta ar însemna, că după-ce Dumnezeu a adus în existenţă o fiinţă (viaţă) umană, nu-i

mai stă în putinţă s'o nimicească, s'o şteargă dintre cei vii, însă o susţinere de acest fel nu se poate aduce în armonie cu atotputernicia Lui. Dar şi afară de aceasta stă scris, că numai Dumnezeu singur este nemuritor. (I Timotei 6 : 16) Dat fiind, că Dumnezeu este dătătorul de viaţă, rezultă, că El are şi dreptul, ca să stingă această viaţă. Din Scripturi reesă, că şi-a păstrat dreptul, ca să ieie viaţa dela oricare creatură a Sa, deci este convingătoare dovada, că omul este muritor.

Ori nu cumva suflarea, pe care Dumnezeu a suflat-o în nările omului este scânteia nemuritoare aşezată fiind într'ânsul de Dumnezeu?

La aceasta trebuie să răspundem negativ, din simplul motiv, că Scriptura arată, că Dumnezeu nu a procedat astfel, ci a creat pe om din elementele pământului; şi când a aşezat suflarea în el prin nări, a devenit o fiinţă respirătoare, mişcătoare, adecă suflet viu. Respiraţia ce respiră omul formează proprietatea lui Iehova, deoarece orice lucru este dela Dumnezeu. Dreptul de viaţă s'a pogorît dela Dumnezeu. Respiraţia nu este nemuritoare. Deoarece respiraţia în sine nu constitue viaţă. Respiraţia ţine în mişcare circulaţia sângelui, care ţine în viaţă corpul omenesc. Scriptura declară că viaţa este în sânge. (V Moise 12: 23) Intre fiinţele pământeşti omul este fiinţa de căpetenie. Toate fiinţele împreună cu omul, respiră aceiaş suflare. — Eclesiastul 3 : 19.

Experienţa omului dovedeşte hotărît, că omul moare, şi care fiinţă moare, aceia nu este nemuritoare. Dacă numim neumuritoare, o fiinţă aceasta înseamnă, că fiinţa respectivă nu poate fi supusă morţii. Dumnezeu a creat pe om de coroana sau membrul cel mai presus al creaturilor pământene. „Ce este omul de-ţi aminteşti de dânsul?... Cu puţin mai mic decât îngerii l'ai făcut.“ (Psalm

8 : 5, 6) Crearea omului a produs mare bucurie lui Dumnezeu, şi a declarat, că această operă a mâinilor sale este „bună". Omul era fiul pământean al marelui Iehova Dumnezeu, pe care Dumnezeu l'a iubit şi a aranjat mediul său aşa, ca să nu lipsească nimic pentru fericirea lui.

Locuinţa

Dumnezeu a lăsat, ca partea pământului numită Eden, să fie pregătită în mod desăvârşit. Trebuia să fie un loc nespus de frumos. Omul creat pentru Eden şi ca să stăpânească pământul a fost desăvârşit, deoarece toate lucrurile lui Dumnezeu sunt desăvârşite. (V Moise 32 : 4) Ce teren ocupa Edenul nu ne descopere Scriptura, însă din lucrurile însemnate se poate vedea atâta, că era un teren mare. Unele dovezi se par a sprijini părerea, că Edenul se întindea pe plaiurile Armeniei.

In partea de răsărit a Edenului Dumnezeu a plantat o grădină, care era un adevărat paradis în înţelesul cuvântului. Acolo creşteau pomi, cu flori minunate, cari îmbucurau ochiul şi înbălsămau aerul. Iar altele produceau fructe ce numai se pot închipui şi au servit de nutremânt plăcut omului. Grădina a fost populată de tot felul de animale, cari nu erau sălbatice, ci blânde şi supuse. Ele se plimbau în faţa regelui lor Adam, care le dădea nume fiecăreia dintre dânsele. Ii cunoşteau glasul, şi ascultau de el. Erau nenumărate păsări încântătoare şi cântăreţe, una era mai frumoasă decât ceialaltă. Imprejurările climaterice erau perfecte şi miresme dulci umpleau aerul şi cântece de laudă întru peamărirea lui Dumnezeu se ridicau în văzduh.

Din grădină a izvorît un mare fluviu, care s'a împărţit în patru, şi a servit apă îndestulitoare împrejurimei. Aceste râuri au contribuit în mare

măsură la ridicarea frumseţii ţinutului. In această grădină se puteau găsi mulţime de pietre scumpe şi aur fin, pe cari omul le putea folosi pentru plăcerea sa. Scurta dare de seamă a Bibliei despre aceasta sună astfel: „Apoi Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit, şi a pus acolo pe omul, pe care-l făcuse. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuţi la vedere şi buni la mâncare şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi a răului. Un râu ieşea din Eden şi uda grădina: şi de acolo se împărţea în patru braţe. Numele celui dintâi este Pison: el înconjoară toată ţara Havila, unde se găseşte aur. Aurul din ţara aceasta este curat: acolo se găseşte şi bedelion şi piatră de onix. Numele râului al doilea este Ghihon: el înconjoară toată ţara Cuş. Numele celui de al treilea este Hidechel: el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul."

„Domnul Dumnezeu a luat pe om şi l'a aşezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze şi s'o îngrijească. Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poţi să mănânci după plăcere din toţi pomii din grădină; dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca vei muri negreşit." — I Moise 2 : 8—17.

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur, am să-i fac un ajutor asemenea lui." Dumnezeu a voit să facă deplină fericirea omului. In acest scop în timp ce Adam dormea a creat pe femeie de soţie. Când Adam s'a deşteptat, s'a pomenit în faţa sa cu o femeie desăvârşită de o frumseţe neasemănătoare. Natural că a iubit-o din clipa când a observat-o. Deacum împreună s'au desfătat în frumseţea şi măreţia desăvârşită a locuinţei lor şi vocile lor s'au unit întru slăvirea şi preamărirea Creatorului. Nu

a mai existat de atunci o relaţie atât de binecuvântată între femeie şi bărbat, deoarece deatunci nici doi indivizi nu au mai fost desăvârşiţi.

Adam era domnitorul pământului, şi regina lui frumoasă era soţia sa, din locuinţa lor frumoasă nu a lipsit nimica din toate câte au dorit inimele lor. Cine a pregătit aceste lucruri minunate pentru om? Toate aceste lucruri le-a pregătit Iehova în iubirea Sa mare faţă de dânşii. Omul fiind înzestrat cu capacitate desăvârşită a închinării, a trebuit să onoreze pe Creator sau pe alt cineva în locul lui. Bărbatul şi femeia desăvârşită şi-au parcurs calea în pace şi în bucurii continue.

Insă în calea acestei părechi fericite pândea un duşman blestemat. Fericirea lor a fost curmată repede de acest duşman. O dovadă scripturală ne relatează, că în acest mediu plăcut şi în locuinţa lor frumoasă au petrecut împreună aproape doi ani. După aceasta au urmat suferinţele şi de atunci omenirea a fost urmărită de necazuri continue. Aceasta ş-a avut motivul, său şi trebuie să cunoaştem bine acest motiv înainte de ce am putea aprecia pe marele Creator.

Proba

Oare pentruce a lăsat Dumnezeu să prindă în cursă duşmanul pe această pereche desăvârşită de oameni, cu scopul ca să le dărâme fericirea?

Fiinţa aceia nu a fost creată de Dumnezeu, chiar de duşman. Numele său a fost „Lucifer" şi era fiul lui Dumnezeu, care cu ocazia puneri temeliei pământului a cântat imnul fastual laolaltă cu ceilalţi fii ai lui Dumnezeu. El era în Eden, în locuinţa omului. Dumnezeu pe dânsul l'a împărtăşit de cinstea că l'a numit de supraveghetorul omului, şi l'a însărcinat cu conducerea afacerilor în grădina Edenului. — Ezechiel 28 : 13, 14.

Lucifer ca fiinţă spirituală a fost nevăzut pentru om, însă ca să poată întra în relaţie cu Adam şi soţia sa, s'a putut folosi de alte mijloace. Şarpele era un animal cuminte şi isteţ, şi s'a purtat pe vremea aceia, caşi celelalte animale. Era frumos şi avea un exterior atrăgător. Lucifer s'a folosit de şarpe, ca să între în relaţie cu Eva şi să-i atragă atenţiunea. Din Scripturi reesă, că animalele aveau capacitatea ca să poată fi înţelese de oameni, şi ele asemenea au putut înţelege pe om. — I Moise 2 : 20; 3 : 1, 2.

Lucifer a ştiut că Dumnezeu a înzestrat pe Adam şi pe Eva cu capacitatea zămisliri, adeca cu puterea, ca să înmulţească soiul. El a ştiut, că folosindu-se de capacitatea zămisliri, cu timpul vor naşta copii, cari la rândul lor asemenea vor da viaţă la alte generaţii, populând astfel pe rând întreg pământul cu nişte fiinţe, cari vor cânta preamărirea lui Dumnezeu. Inima lui însă a fost năpădită de răutate şi de nelegiuire.

Datorinţele lui Lucifer au fost bine croite de legea lui Dumnezeu; dânsul însă a voit să treacă peste hotar, a voit să întreacă pe Dumnezeu şi să facă lucrurile după dorinţa sa. Cam în modul următor s'a cugetat: „Pentruce n'aşi putea fi asemenea Celui prea Inalt? El domneşte peste toate atât în cer cât şi pe pământ. Eu sunt denumit de supraveghetorul fiinţei inteligente a pământului, al omului, pentruce dar nu s'ar putea, ca să împărţească Dumnezeu cu mine întreaga sa glorie?" Rezultatul cugetării sale a fost, că s'a hotărît să şi realizeze dorinţa sa şi să-şi aşeze tronul în înălţime, ca să'l puie într'un rând cu al Celui prea Inalt. (Isaia 14 : 13, 14) Aceasta arată timpul când s'a încuibat nedreptatea în inima sa, dar a fost descoperit de Dumnezeu. Începând cu acest minut el a devenit duşmanul lui Dumnezeu şi al

omului. Omul în Edenul său frumos nici n'avea idee despre scopul viclean a lui Lucifer.

Iehova într'adevăr putea să împiedece pe Lucifer în realizarea planului său nelegiuit, însă nu a voit să facă aceasta. A voit doar să pună la probă pe omul desăvârşit, care a fost înzestrat cu voinţă liberă, ca să vadă, dacă va rămânea credincios faţă de Dumnezeul său, sau se va întoarce dela El. În caz când omul într'adevăr ar fi iubit şi onorat pe Dumnezeu, atunci ar fi putut rezista oricăror probe, cari aveau de ţintă să-l înstreineze de Dumnezeu; şi dacă în această probă pusă înaintea lui şi-ar fi dovedit credincioşia şi supunerea, atunci s'ar fi dovedit de vrednic pentru starea sa fericită şi pentru viaţa vecinică. Omul a trebuit pus la probă şi nici o nedreptate nu i s'a făcut prin aciasta. În acest scop a permis Iehova lui Lucifer, ca să ducă la îndeplinire planul său nelegiuit şi ca să ducă în ispită pe om.

Dumnezeu i-a comunicat lui Adam legea Sa încă înaintea creerii soţiei sale. Această lege Adam fără'ndoială a comunicat-o Evei, deoarece când atenţiunea Evei a fost atrasă asupra lucrului, a cunoscut însemnătatea legii, ceiace reesă din cuvintele ei rosite. Legea ce a fost dată omului desigur era cunoscută şi de Lucifer, şi chiar din această lege a voit să tragă folos în ce priveşte realizarea planului său nelegiuit. Aşa s'a cugetat, că i-a fi cu mult mai uşor să convingă pe Eva, decât pe Adam, că atitudinea sa este corectă, şi dacă a câştigat odată pe Eva, a şi câştigat jumătatea victoriei, pentrucă aşa s'a cugetat, că Eva îi va ajuta ca să atragă în partea sa şi pe Adam, care va vedea mai potrivit, să nu se despărţească de Eva. Lucifer a ştiut bine în ce măsură ţine Adam la Eva, şi că ce mare influenţă are Eva asupra bărbatului său.

Pentru scopul său s'a folosit de şarpe, şi în acest mod s'a apropiat Lucifer de Eva făcând următoarea conversaţie din care Scriptura înregistrează următoarele:

„Locuinţa voastră este într'adevăr frumoasă cu aceşti arbori, fructe minunate şi flori pompoase. Cu toate acestea voi nu folosiţi toate fructele, deoarece Dumnezeu v'a oprit ca să nu mâncaţi din toţi pomii. Pentru accasta nu mâncaţi, nu-i aşa?

Eva a răspuns: „Din fructele pomilor grădinei mâncăm, dar din fructele pomului celui din mijlocul grădinei a zis Dumnezeu: Dintr'ânsul să nu mâncaţi nici să nu v'atingeţi de dânsul ca să nu muriţi." — I Moise 3 : 2, 3.

Pasul următor a lui Lucifer a constat din aceia, că s'a niziut să convingă pe Eva, că el este un amic sincer al ei şi al bărbatului său, şi că Dumnezeu le este duşman, care din motive egoiste îi ţine pe dânşii în necunoştinţă în privinţa multor lucruri minunate. Argumentele lui folosite faţă de Eva au ţintit, ca să arate, că arborele din chestie produce fructe bune şi delicioase, şi fructele lui sunt necesare pentru toţi aceia, cari doresc să-şi înmulţească cunoştinţa. Aşa a vorbit: „Nu veţi muri; dar Dumnezeu ştie, că în ziua în care veţi mânca dintr'ânsul, se vor deschide ochii voştri şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul." — I Moise 3 : 4, 5.

Eva cedând ispitei, a rupt din fructul pomului şi a mâncat din el. Dup'aceia a arătat lui Adam ce a făcut şi i-a dat şi dânsului şi el a mâncat asemenea. Această faptă era violarea legii lui Dumnezeu, şi prin fapta lor Adam şi Eva au călcat cu voinţa legea lui Dumnezeu. Incepând dela această clipă, Adam a devenit un bărbat stricat, soţia sa asemenea. Conştiinţa lor i-a mustrat şi s'au ascuns. Au fost puşi la probă, ei au cedat influen-

ţei nelegiuite a individului, care a trebuit să urmeze altă cale, prin fapta lor s'au dovedit de necredincioşi faţă de Dumnezeu Creatorul lor. Ce a trebuit să li se întâmple?

Iehova este drept ceiace înseamnă, că întotdeauna este drept şi nu se schimbă niciodată. Dacă ar fi permis creaturei omeneşti ca să rămână în viaţă pe pământ şi să-l stăpânească, atunci aceasta s'ar fi înregistrat ca o nedreptate din partea lui Dumnezeu, deoarece prin aceasta ar fi nimicit puterea legii Sale. Afară de aceasta, omul care s'a răsculat împotriva lui Dumnezeu trăind într'un mediu perfect, ar fi continuat această faptă şi ar fi influinţat şi alte creaturi, ca şi acelea să se facă nelegiuite pe vecie. Pentru aceasta a trebuit să aplice Dumnezeu pedeapsa cuvenită conform legii Sale pentru păstrarea autorităţii legii Sale.

Dreptatea a cerut aplicarea legii. Adam şi Eva au recunoscut, că au călcat legea lui Dumnezeu. Amândoi au ştiut că legea conţine următoarele: „În care zi vei mânca din el, vei muri negreşit." În urma purtării lor, Dumnezeu s'a văzut nevoit să facă paşii necesari. Punctul Său de vedere ca judecător trebuia să fie în armonie cu legea Sa. Pentru aceasta a declarat următoarea sentinţă:

„Femei i-a zis: Voi mări foarte mult suferinţa însărcinări tale, cu durere vei naşte copii, şi dorinţele tale se vor ţinea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine. Omului i-a zis: Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem, să nu mănânci deloc din el, blestemat să fie acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale; spini şi pălămidă să-ţi dea, şi să mănânci din iarba de pa câmp. In sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat; căci

ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce. Deaceia Domnul Dumnezeu i-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul din care au fost luaţi. Astfel a izgonit El pe Adam, şi la răsăritul grădinei Edenului a pus nişte heruvimi, cari să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţi." — I Moise 3 : 16-19, 23, 24.

Legea şi sentinţa lui Dumnezeu dovedeşte, că El nu a aşezat în om suflet nemuritor, şi nici nu l'a creat pe om ca suflet nemuritor. Legea a declarat înainte: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri." (I Moise 2 : 17) Sentinţa asupra omului a sunat astfel: „Omul a fost creat din pulberea pământului şi acolo trebuie să se întoarcă." (I Moise 3 : 19) A fost creat din pământ şi iară trebuie să se întoarcă în pământ în forma elementelor, din care este compus.

Din însemnarea Domnului reiesă, că numai grădina Edenului a fost aranjată, şi făcută desăvârşită, până când partea ceialaltă a pământului nu a fost preghetită. Sentinţa exprimată zice: „Blestemat să fie pământul din pricina ta", ceiace dă de înţeles: că pământul din pricina voastră încă o bună vreme nu va fi perfecţionat. Şi pentruce din pricina omului?

Pentrucă a fost gonit în ţinuturile neterminate ale pământului, unde numai spini şi pălămidă au crescut, şi nutremântul de lipsă trebuia să şi-l câştige prin muncă ostenitoare. Munca întotdeauna a fost un scut pentru om. Omul neactiv nu este spre folos nici sieşi şi nici altora. A fost deci o îngrijire binevoitoare, că Dumnezeu s'a îngrijit de ocupaţiune pentru om.

Dumnezeu a trimis pe om afară din Eden în ţinuturile mari neterminate ale pământului şi timp de nouă sute treizeci de ani l'a folosit ca

muncitor. In acest timp a avut destulă ocazie ca să se cugete asupra greşelii sale ireparabile. În decursul acestui timp a trecut printr'o agonie, până când în sfârşit s'a stins. Dumnezeu putea să omoară pe Adam imediat, dar a făcut altcum, şi din purtarea pe mai departe a lui Dumnezeu reesă, că moartea înccată a lui Adam va servi spre binele rassei omeneşti şi spre gloria lui Dumnezeu.

In Eden se afla un arbore numit „pomul vieţii", care arbore a primit acest nume dela Dumnezeu, şi este evident, că creaturile cărora Dumnezeu le permite ca să se nutrească din acest pom, nu vor muri, ci se vor bucura de viaţă. Putera minunată a vieţii nu era în fructul acelui pom. Pomul şi fructul său reprezentau viaţa, şi legea lui Dumnezeu era şi este şi azi, că acela, care se va dovedi demn să mănânce din pomul vieţii, acela nu va muri, ci va trăi în veci. Dacă Adam şi-ar fi dovedit credincioşia în probă, fără'ndoială i s'ar fi dat ocazia la un timp potrivit, ca să mănânce din pomul vieţii; Dumnezeu prin aceasta i-ar fi dat în ştire, că s'a dovedit de credincios şi drept şi astfel este demn să trăiască vecinic pe pământ.

Legea sau regula de conduită a lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Despre acest obiect aşa vorbeşte legea Sa: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu." (Apocalips 2 : 7). Această regulă trebuie să însemne, că fiecare membru al familiei omeneşti care doreşte vre-odată să primească viaţa vecinică, va fi pus la probă şi trebuie să biruiască în probă, ca să-şi poată dovedi credincioşia şi supunerea; când oamenii vor birui în acest fel, atunci vor primi şi drept la viaţa vecinică. Aceasta este o altă dovadă, că pomul vieţi este simbolul vieţi, de care se vor împărtăşi toţi cari se vor

supune lui Dumnezeu, dar afară de cei supuşi nimenea nu se va împărtăşi de viaţa vecinică.

Organismul omenesc este din carne. Mintea sau raţiunea creaturei este puterea de judecată, care poate deduce. Voinţa este aceia capacitate a creturei, prin care se poate hotărî ca să facă un lucru oareşcare sau nu. Eva a fost ispitită din trei direcţii, şi anume din partea corpului, a minţii şi a voinţei. Ea a văzut, că pomul produce fructe frumoase bune de mâncat şi s'a cugetat în modul următor: „Acesta ar fi bun pentru corpul, adecă organismul meu. Voi folosi puterea mea întru îndestulirea prosperării corpului meu."

Eva a văzut că fructul este plăcut la privire, fantazia ei a fost excitată de înfăţişarea desfătătoare a fructului. Fructul a oferit o priveliste minunată, şi Eva l'a dorit. Pentru aceasta a zis: „Eu vreau să posed acest fruct frumos." A mai văzut că pomul este încă plăcut şi pentru înmulţirea cunoştinţei. Aceasta a nutrit mândria cugetării sale privitor la importanţa şi valoarea ei proprie şi a mânat-o să devină înţeleaptă încă înainte de timpul potrivit al lui Dumnezeu. A hotărît, că va proceda conform voinţei sale, chiar dacă face împotriva voinţei lui Dumnezeu. A zis: „Eu vreau să mănânc din fruct, ca să fiu mai înţeleaptă decât toate celelalte creaturi, încă şi mai mult, vreau să fiu atât de înţeleaptă ca Dumnezeu."

Eva a fost pusă la probă şi în toate aceste trei puncte, a cedat şi a căzut. Importanţa ei proprie a luat aşa mari proporţii, că a dat din fruct şi bărbatului său, care asemenea a mâncat din el. El nu a dorit să se despartă de Eva. El a ştiut bine că această faptă îl va înstreina dela Dumnezeu, dar a ţinut mai mult să-şi mulţumească dorinţa corpului, decât să se supună lui Dumnezeu, şi a mâncat. A văzut că Eva e frumoasă şi plăcută,

a cedat. El a ştiut bine că Dumnezeu voieşte să nu mănânce din fruct. A ştiut şi aceia, că chiar şi faţă de voinţa lui Dumnezeu poate să se folosească de voinţa sa proprie, şi astfel şi el s'a pus înaintea lui Dumnezeu. Mai târziu i-ar fi îngăduit Dumnezeu fără'ndoială să mănânce din fruct. Însă Adam, pentru ajungerea dorinţei sale egoiste, a cedat şi în această privinţă. Omul a căzut în toate trei punctele ispitei.

Din declaraţiile de mai târziu ale Scripturei reesă, că aceste trei metode de ispită Dumnezeu le-a permis şi de atunci încoace, şi nu a împiedecat pe Satan, ca să probeze în această privinţă pe toţi acei membri ai omenirei, cari au susţinut vre-odată că sunt în armonie cu Dumnezeu. În Cuvântul Său stă scris: „Fiindcă tot ce este în lume, pofta trupului şi pofta ochilor şi mândria deşartă a vieţii nu este dela Tatăl ci este din lume. Şi lumea trece şi pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac." (I Ioan 2 : 16, 17) Aceasta este încă o dovadă pe lângă aceia, că fiecare membru din familia omenească care doreşte viaţa vecinică, trebuie să fie pus la probă, să-şi dovedească credincioşia şi supunerea faţă de Dumnezeu.

Adam şi soţia lui au fost goniţi din locuinţa lor care era în paradis. Au ieşit din Eden ca şi cei ce au pierdut graţia, şi acuma stau sub osânda morţi. Domnul a pus paznic la întrarea grădinei, ca să împiedece întoarcerea lor. Ei au călcat legea lui Dumnezeu cu voinţa, iar acuma a început pentru dânşii pedeapsa croită de lege. În locuinţa lor din Eden au avut hrană desăvârşită. Iar în afară de grădina Edenului au crescut spini, mărăcini şi pomi ce produceau fructe veninoase. Hrana lor trebuiau s'o prepare din aceste plante şi încă cu muncă istovitoare. Cu timpul au devenit otrăviţi de ele, au slăbit şi în urmă au murit. Ziua

în care au părăsit Edenul a fost pentru dânşii o zi de mare întunerec, şi acest văl de întunerec i-a urmat pe cale. Au început suferinţele lor îndelungate. După nouă sute treizeci de ani întunecoşi plini de păcate, Adam căzu în mormânt şi pământul se închise asupra dânsului.

O altă parte a sentinţei zice: „Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferinţa însărcinării tale, cu durere vei naşte copii, şi dorinţele tale se vor ţinea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine." (I Moise 3 : 16) . Suferinţele de şase mii de ani ale femeii în facere este destulă dovadă, că această parte a sentinţei s'a împlinit. Această pedeapsă a avut scopul său bun urmărit de Domnul şi la timpul potrivit se vor cunoaşte binecuvântările izvorîte din ea. Legea lui Dumnezeu a mai dispus, ca femeia să fie supusă bărbatului. Şi aceasta dintr'un scop bun. Multe familii numai pentru violarea acestei legi au trebuit să îndure atâtea suferinţe şi să divorţeze.

Experienţele preţioase de obicei se plătesc scump. Dumnezeu a dorit, ca creaturile Sale să înveţe spre binele lor înşişi acele lecţii, de cari s'a îngrijit pentru dânşii. La timpul hotărît de Dumnezeu fiecare trebuie să înveţe, că Iehova Dumnezeu toate lucrurile le face în ordine. Vor învăţa, că bărbatul este capul femei, dupăcum Isus Christos este capul celor aleşi iar Iehova este autoritatea cea mai supremă, şi este capul Christosului. Satan a voit să calce în fiecare familie această regulă de autoritate. Din bărbat adeseori a făcut un tiran brutal şi răutăcios, şi prin aceasta uşor a putut duce în rătăcire pe femee, ca să nu se supună bărbatului. Din aceasta apoi a rezultat neînţelegere şi suferinţă.

Când Dumnezeu a creat pe Adam şi Eva, aşa a zis: „Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi pămân-

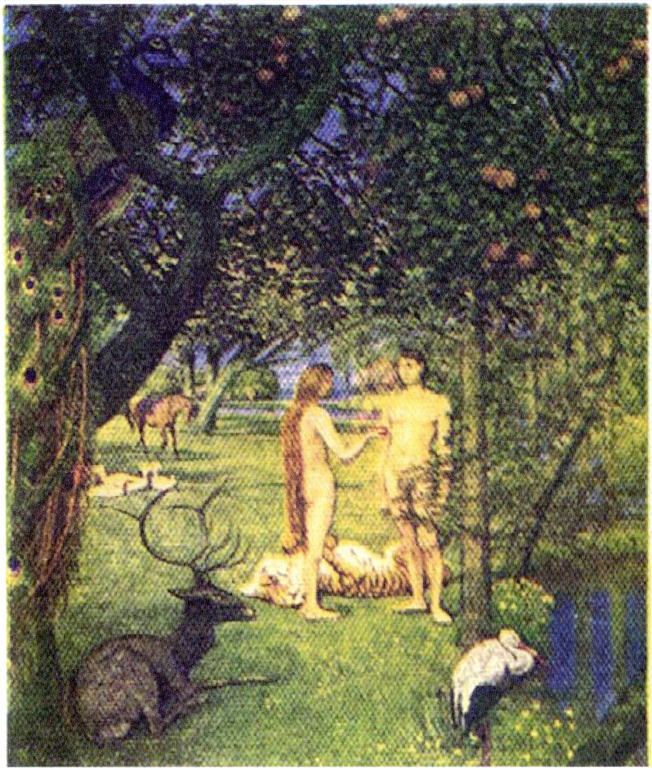
Ce ajunge înțelepciunea acestei lumi? Carol Spitzweg

Cine a creat această planetă minunată, în univers? Învățații socotiți înțelepți încrezându-se în înțelepciunea lor proprie, vreau să dovedească, că toate acestea sunt produsele „naturei". Dar pentruce să ne pierdem timpul cu părerile oamenilor nedesăvârșiți când avem la îndemână o dovadă sigură, pe care nicidecum nu o putem trage la îndoială? Pământul a fost creat de marele Creator Dumnezeu. Lucrarea creațiunei Scriptura o împărțește în șapte zile sau epoci Sub cuvântul „zi" trebuie să înțelegem o epocă, care cuprinde mai multe secole. Timpul dela începutul operei creațiunei până la sfârșitul ei, face 49 000 ani.

„Anatomia" R. Rembrandt

Dumnezeu a creat pe om și prin aceasta și-a arătat înțelepciunea Sa minunată. Pentru formarea scheletului omului au fost stabilite 206 părți de oase. Un sistem desăvârșit de artere, plămâni, cari țin curat sângele și ajută circulația sângelui, și sistemul electric minunat numit nervi, cu un cuvânt până la cel mai mic amănunt, toate au fost alcătuite cu cea mai mare grije.

„Ispita" **Ioan Thoma**

Pentruce a permis Dumnezeu unui duşman viclean, să înşele părechea deş ârşită de oameni? ... Natural, că Dumnezeu putea sa împiedece pe Lucifer în executerea planului său nelegiuit ... Cu toate acestea creatura desăvârşită, omul trebuia pus la probă, ca să se vadă, dacă-şi va păstra credincioşia faţă de Dumnezeu, şau că va deveni necredincios ... Din această cauză a permis Iehova lui Lucifer, să-şi vadă de înfăptuirea planului său blestemat, şi astfel omul să fie supus probei.

„Cain și Abel" **Ladislau Hegedüs**

Dupăce Abel a fost încunoștiințat de mamă-sa despre „sămânța", care va r' une pe dușman, fără'ndoială el a așteptat timpul, când Iehova Dumnezeu îl va binecuvânta împreună cu toți aceia care îl servesc pe Dumnezeu. Credința lui a fost plăcută lui Dumnezeu și el a crescut în harul Său. Satan desigur a avut grijă de acești doi feciori. În cazul, dacă unul dintre acești doi, s'ar bucura de harul lui Dumnezeu, Satan ar vedea în acela pe dușmanul său, pentru înlăturarea căruia ar trebui să înceapă acțiune.

tul." Prin aceste cuvinte şi-a exprimat voinţa, ca să aducă la viaţă o genaraţiune de oameni, şi astfel pământul l'a creat Dumnezeu pentru om. Cum Adam şi Eva au părăsit Edenul nu s'au folosit îndată de acest drept primit dela Dumnezeu. Copii lor s'au născut mai târziu. (I Moise 4 : 1, 2). Ce copil se poate aştepta dela nişte părinţi nedesăvârşiţi şi cari au stat sub osânda morţii? Trebuie să ne amintim, că Adam nu mai avea drept la viaţă, prin urmare nici urmaşilor săi nu le-a putut da acest drept. Pe lângă pierderea dreptului de viaţă Adam trecea printr'un procedeu de agonie, în consecinţă în astfel de împrejurări nici nu a putut da viaţă la nişte urmaşi desăvârşiţi.

Şi Adam şi Eva, ambii au fost păcătoşi. În consecinţă şi copii lor nu puteau înconjura ca să nu se nască în păcate. Profetul lui Dumnezeu mai târziu a însemnat regula lui Dumnezeu aplicabilă în orice împrejurare: „Iată în fărădelegi m'am născut şi în păcate m'a conceput mama mea." (Psalm 51 : 7) Tot despre acest lucru a scris un alt martor inspirat al lui Dumnezeu: „Drept aceia dupăcum printr'un om a întrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea străbătu la toţi oamenii, pentrucă toţi păcătuiră" (Romani 5 : 12) Aceste texte ne descopăr regula lui Dumnezeu, că pentruce s'au născut toţi copii lui Adam în nedesăvârşire şi fără drept de viaţă, şi pentruce se îmbolnăvesc şi mor toţi cu timpul.

Toată mizeria a fost cauzată de păcat. Şi de care păcat? Călcarea legii lui Dumnezeu. (I Ioan 3 : 4) În consecinţă orice călcare de lege este păcat. Călcarea de lege înseamnă necredincioşie faţă de Dumnezeu. Lucifer a cunoscut legea lui Dumnezeu, şi a călcat-o. Adam a cunoscut legea lui Dumnezeu şi a nesocotit-o. Pedeapsa păcatului este moartea. (Romani 6 : 23) Abatere dela a-

ceastă regulă nu există, pentrucă Dumnezeu nu se schimbă. — Maleahi 3 : 6.

Diavolul

Dintre fiinţele spirituale ale lui Dumnezeu, Lucifer a fost cel dintâi păcătos. Dintre creaturile pământene ale lui Dumnezeu, Adam a fost cel dintâi păcătos între oameni. Păcatul s'a ivit în lume în urma călcării de lege a lui Adam. Pentru călcarea legii lui Dumnezeu oare Satan trebuie să fie pedepsit cu moarte? Judecata lui Dumnezeu sună astfel, că dânsul trebuie să moară şi pe veci trebuie să rămână în starea morţii. (Ezechiel 28 : 15—18; Evrei 2 : 14) Pedeapsa pentru nelegiuirea sa va fi executată asupra lui la timpul hotărît de Dumnezeu. Toate lucrurile Sale Dumnezeu le execută la un timp hotărît.

Numele lui Lucifer înseamnă purtător de lumină (reprezentânt al luminei) sau Luciafăr de dimineaţă. Dupăce a păcătuit a fost cunoscut sub denumirile de Balaur, Satan, Şarpe şi Diavol. (Apocalips 20 : 1—3). Dacă Dumnezeu dă nume unei creaturi, atunci acest nume este de mare importanţă. Balaur înseamnă înghiţitor, Satan ispititor, duşman, Şarpe înşelător şi Diavol defăimător. După însemnătatea acestor numiri ale Diavolului putem urmări paşii săi nelegiuţi după săvârşirea fărădelgii sale din Eden.

Începând dela acel timp, el a devenit ispititorul şi duşmanul lui Dumnezeu şi a tuturor acelora, cari s'au nizuit să se supună legilor lui Dumnezeu. Prin urmare aceia cari au fost atacaţi de Satan, au fost puşi la probă în privinţa acestor puncte. Din Scriptură reesă clar, că Dumnezeu doreşte să deie tuturora ocazie pentru probarea lor, ca să aleagă, la cine vreau să se supună; lui Dumnezeu sau Diavolului; aceasta explică pentruce a amâ-

nat Dumnezeu aşa de mult executarea judecăţii Sale aduse asupra lui Satan.

O rază de speranţă

O altă parte a judecăţii exprimată după păcătuirea lui Adam este următoarea: „Vrăjmăşie voi pune între tine şarpe şi femee, între sămânţa ta şi sămânţa ei, aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei muşca călcâiul. (I Moise 3 : 15) Această declaraţie a Scripturei are însemnătate dublă. Şarpele, care pe vremea aceia umbla drept, a fost judecat, ca să se târască pe pântece pe pământ, să fie urît de om şi omul să cute să-l omoare unde-i iesă în cale. Întrucât şarpele a fost folosit de Diavol, acesta a devenit simbolul înşelăciunei, în măsură ce îl foloseşte Diavolul. „Sămânţa" şarpelui amintită aici înseamnă astfel de creaturi, cari devin reprezentanţi ai diavolului. — Ioan 8 : 40—44.

Femeia este simbolul organizaţiei lui Dumnezeu numită Sion, „care va naşte sămânţa promisiunei". Iar sămânţa este Christos, unsul lui Dumnezeu. (Galateni 31 : 16, 27, 29). Judecata aminteşte, că între „sămânţa şarpelui" şi „sămânţa femeii" se va desfăşura o duşmănie. Diavolul, îngerii săi şi reprezentanţii săi vizibili au atacat cu vehemenţă pe toţi aceia, cari s'au nizuit să păşească pe urmele lui Isus Christos. Lupta s'a descins de o poarte între Domnul şi unşii Săi, de altă parte între Diavol şi îngerii săi. — Efeseni 6 : 12.

Această parte a judecăţii conţine promisiunea, că „sământa femeii" va învinge şi va zdrobi capul şarpelui. Din aceasta rezultă, că „sămânţa" trebuie adusă în existenţă, dar până la acest timp Dumnezeu va permite, ca Satan, duşmanul să-şi continue lucrul său nelegiuit şi în această lucrare a sa să meargă până la culme, ceiace Satan a şi făcut. Dumnezeu însă promite, că Satan va suferi

înfrângere şi la timpul hotărît de Dumnezeu picioarele unşilor îl vor strivi. (Romani 16 : 20) Faptul că capul duşmanului va fi sdrobit, de „sămânţa femeii", lasă să licărească o rază de lumină pe calea omenirei şi arată că în viitor va ajunge o epocă mai bună.

Deoarece aceste stări mai bune vor fi realizate prin „sămânţa femeii', ca unealtă a lui Dumnezeu, această „sămânţă" va trebui făcută desăvârşită şi adusă în armonie deplină cu Dumnezeu. Ca aceasta să se poată întâmpla, Dumnezeu trebuie să aducă în existenţă o „creatură nouă" înainte de ce ar fi realizabile stările mai bune pentru omenire. La această rază de speranţă au ţinut cu tărie vr'o câţiva urmaşi ai lui Adam. Unii au rezistat şi fără să cunoască însemnătatea adevărată. Acum însă cercetătorul hotărîrii finale a lui Dumnezeu, care cu evlavie şi plin de mulţumire urmăreşte desfăşurarea judecăţii lui Dumnezeu, se bucură mult de această rază de speranţă, cuprinsă în formă de judecată cu multe secole înainte.

Începând dela ziua aceia în care a rostit judecata, Dumnezeu a cunoscut toate amănuntele procedurii Sale în relaţie cu omul. Iubirea Sa, care este expresiunea desăvârşită a neegoismului a croit, ca singuratecele părţi ale hotărîri Sale să aibă împlinirea la timpuri hotărîte. În acestă, hotărîre Dumnezeu s'a îngrijit de o „creaţiune nouă", prin care omul va fi restatornicit. Descoperirea şi împlinirea treptată a hatărîrei Sale a fost condusă de înţelapciunea Sa. Când va fi împlinită, va reoglindi măreţia, dreptatea, înţelepciunea, iubirea şi puterea nemărginită a lui Dumnezeu. Cercetând lucrurile minunate ale lui Dumnezeu, să mergem cu credinţă înainte, pentrucă studiind vom găsi calea ce duce la viaţă şi fericire. — Ioan 3 : 17.

Capitolul IV

Decădere

Prin decădere se precizează un progres al degenerării, adeca o demoralizare treptată, care dacă se continuă duce la înjosire şi imbecilitate (slăbiciune de minte). Decăderea omului a început în afară de grădina Edenului şi s'a continuat, până când a ajuns culmea.

Omul desăvârşit este desăvârşit în trup şi spirit şi are drept să trăiască. Judecata lui Iehova l'a despoiat pe Adam de acest drept de viaţă. După gonirea lui din grădina Edenului, avea încă deplină sănătate trupească şi sufletească, dar deoarece a fost osândit la moarte sentinţa judecătorească a trebuit să fie executată, şi a luat început procedeul agoniei. Cu toate că omul a dovedit nesupunere faţă de Creatorul său şi prin aceasta a pierdut orice pretenţiune de prietenie, Dumnezeu totuşi a avut grijă de dânsul. Adam şi soţia sa au fost neîmbrăcaţi. „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei sale haine de piele şi i-a îmbracat cu ele". (I Moise 3 : 21) Se presupune că acele piei erau blănuri de animale, dar nu e sigur, şi aceasta şi de altfel nu are importanţă. Important este, că Dumnezeu i-a îmbrăcat.

Purtarea astorfel de haine nu era de lipsă în scop de apărare împotriva temperaturii, pentrucă în acel timp nu erau pe pământ nici furtuni şi nici friguri mari. Datorită inelelor de apă ce încercuiau pământul, împrejurările climaterice peste întreg pământul erau la fel. Hainele le-au primit probabil numai ca să-şi ascundă goliciunea unul faţă de celălalt şi faţă de copii lor cari erau să se nască. Acest fapt a arătat bunătatea marelui Creator faţă de dânşii.

Însemnarea despre naşterea copilor lui Adam şi a soţiei sale este foarte scurtă. Aceasta nu arată numele tuturor copiilor lor. Cain este cel dintâi băiat de care se aminteşte, şi Abel este amintit de al doilea. Atâta este sigur, că au născut mai mulţi feciori şi fete, cari au trăit într'un timp cu Cain şi Abel. Aceşti doi bărbaţi au fost probabil capi de familie. Din Scriptură reesă, că Cain era om însurat. (I Moise 4 : 17) Numele Cain înseamnă „câstig", „primit". Eva probabil s'a cugetat la sămânţa, pe care Dumnezeu i-a promis-o ca să zdrobească capul şarpelui; şi că a câştigat sămânţa, care în sfârşit îi va elibera.

Cain se ocupa de cultivarea pământului. A trebuit să lupte cu spinii şi buruienele vânjoase, căutând să câştige hrană pentru sine şi pentru familia sa. Părinţii săi desigur i-au povestit cele întâmplate în grădina Edenului şi hotărîrea lui Dumnezeu, că trebuie să desfăşure o muncă istovitoare pentru câştigarea hranei lor. Luptând cu spinii şi mărăcinile, amărăciunea l'a stăpânit tot mai mult. Cain a moştenit dela părinţii săi toate însuşirile lor rele. Ei amândoi au fost stricaţi după ce au călcat legea lui Dumnezeu. În consecinţă putem înţelege pentruce a fost Cain nemulţumit, murmurător şi cu inima plină de amărăciune.

Abel, al doilea fecior era păstor de oi. Numele său înseamnă hrănitor. Şi el a ajutat la îngrijirea familiei tatălui său şi desigur dânsul asemenea a fost căsătorit. Şi lui i-au povestit părinţi cele întâmplate în grădina Edenului. Ei i-au povestit că ce locuinţă frumoasă şi desăvârşită aveau odinioară şi că Dumnezeu i-a izgonit din cauza neascultării lor, însă le-a lăsat o speranţă că într'o zi vor reprimi binecuvântările pierdute.

In cursul zilei, Abel îngrijea turma pe câmp, şi o păzea de fiarele sălbatice. Şi noaptea le-a pur-

tat de grije, ca să fie scutite de orice pericol. În decursul acestor vegheri mute şi lungi adeseori s'a cugetat la cele auzite dela părinţii săi despre Dumnezeu, şi s'a mai cugetat şi asupra acelor lucruri pe cari le-a văzut în jurul său în natură, cari mărturiseau despre Creatorul lor, Dumnezeu. A ajuns la convingerea, că marele Dumnezeu care a creat pe tatăl său şi pe mama sa, a dat viaţă şi oilor sale, şi dacă pentru dânsul (Abel) era o deosebită plăcere să ocrotească şi să poarte grija acestor animale mute, atunci şi Dumnezeu desigur află bucurie în aceia, să poarte grije tuturor acelora cari ascultă de El şi îi servesc. Abel a cinstit pe Iehova Dumnezeu şi credinţa lui a tot crescut, şi a dorit să facă voia lui Dumnezeu.

Dupăce a fost informat de mama sa despre „sămânţa" care trebuie să zdrobească pe duşman, desigur şi el a aşteptat timpul, când Dumnezeu îl va binecuvânta cu toţi aceia împreună, cari îl servesc. Credinţa lui a fost plăcută lui Dumnezeu şi el a crescut în harul lui Dumnezeu.

Satan a păzit pe aceşti doi feciori. Şi îndatăce a văzut că unul se bucură de harul lui Dumnezeu, aceasta a însemnat că-i este duşman, pentru nimicirea căruia trebuie să facă paşii necesari.

Cu timpul cei doi fii, Cain şi Abel au adus jertfe lui Iehova. Nemulţumitul şi murmurătorul Cain a jertfit din roadele muncii sale, cereale. Se poate că din cauza naturei sale egoiste s'a cugetat, câtă muncă a trebuit să depună, câte buruiene şi mărăcini a trebuit să curăţească până a câştigat aceste bucate, iar acuma trebuie să le jertfească Domnului, ceiace nu înseamnă nici un folos pentru dânsul. Aşa s'a cugetat că prin aceasta face un mare bine lui Dumnezeu, cu atât mai mult fiindcă Dumnezeu nu are nici o lipsă de ele. Şi poate s'a cugetat şi la ceia, că fiind el întâiul nă-

scut, el trebuie să fie bine primit de Dumnezeu. Era un om mândru, închipuit, şi mojic; aceste sentimente Diavolul le-a plantat în inima lui.

În acelaş timp veni şi Abel cel bun şi cu frica de Dumnezeu să prezinte lui Dumnezeu jertfa sa. Fără'ndoială aşa s'a cugetat, că ce are este darul lui Dumnezeu, iar acuma a dorit să-şi arate mulţumirea prin aceia, că a jertfit pe cel mai bun din ceiace a avut. A ales cea mai frumoasă oaie din turmă, a înjunghiat-o şi a jertfit-o împreună cu părţile ei grase. Grăsimea a închipuit predarea lui sinceră, zelul său iubitor şi cele mai bune năzuinţe faţă de Dumnezeu. Injunghierea animalului celui mai bun, într'adevăr a însemnat pentru dânsul jertfă, dar el l'a considerat de puţin, când era vorba să-l jertfească lui Dumnezeu. Este scris: „Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui; dar spre Cain şi jertfa lui n'a privit cu plăcere." — I Moise 4 : 4, 5.

Abel a avut credinţă şi a iubit pe Dumnezeu. Cain nu a avut credinţă şi era egoist şi murmurător. Pentru credinţa lui a privit Dumnezeu pe Abel de drept. Cain însă avea inimă rea şi nu s'a împărtăşit de harul lui Dumnezeu. „Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât jertfa lui Cain. Prin ea a primit el dovada, că este după voia lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin credinţă vorbeşte el încă măcar că este mort." — Evrei 11 : 4.

Dupăce Cain a văzut că Dumnezeu nu a primit jertfa lui egoistă adusă din necredinţă, s'a mâniat şi faţa lui s'a întunecat. Acuma a sosit pentru Satan momentul potrivit, să între în acţiune. El a înduplecat pe Cain să omoare pe fratele său mai mic Abel, deoarece acesta i-a fost duşman şi îl ameninţa pericolul, că Abel va deveni membrul cel mai important al familiei. Cain cel egoist

și murmurător a așteptat numai clipa potrivită, și îndată ce s-au întâlnit pe câmp, cu Abel, a lovit mortal pe fratele său. Păcatul său a voit să-l ascundă cu minciună. (I Moise 4 : 8—11) Astfel Cain a devenit cu totul servitorul Diavolului și asemănător măestrului său, mincinos și omorîtor. (Ioan 8 : 44) Satan, Diavolul a ținut seamă, că moartea adevăratului Abel nu numai aceia înseamnă pentru dânsul că scapă de dușman, dar totodată va servi și de o pildă înfricoșătoare pentru toți cari doresc să servească lui Iehova Dumnezeu.

Mulți ani au mai trecut, în care timp s'au născut mai mulți băieți și fete. Dintre aceștia era și Iabal, care a devenit căpetenia păstorilor și a celor ce locuiau prin corturi. După aceia Iubal, care a inventat instrumente muzicale și a organizat orchestre, cari cântau din chitară și cimpoi. Însemnarea mai amintește pe Tubalcain, care era făuritorul uneltelor de aramă și de fier. Enos era nepotul lui Adam și în timpul lui trăiau destui de mulți pe pământ cari cu toții stăteau sub influența Diavolului. Intre oameni atunci a început să prindă rădăcini fățărnicia și înșelătoria, întrucât chiar dacă se numeau după numele Domnului, în realitate au ocărît și defăimat numele Domnului.

După plecarea lui Adam din grădina Edenului, nu era trupește nici slab nici bolnăvicios. Cu toatecă a pierdut dreptul la viață, era încă în putere și sănătos. Cu încetul însă a trebuit să ispășească pentru păcatul lui nelegiuit. La vârsta de 130 ani a născut un alt băiat, pe care l'a numit Seth; Seth a fost considerat ca înlocuitorul lui Abel pe care l-a ucis Cain. După aceia i s-au mai născut și alți feciori și fice. Adam a împlinit deja 200 de ani, la care timp și strănepoții săi erau crescuți de bărbați și femei bine desvoltați, și încă și el se bucura de bună pu-

tere bărbătească. Dupăce a născut pe Seth, a mai trăit 800 de ani în care timp a dat viaţă la mulţi feciori şi multe fete. Adam a murit la vârsta de 930 de ani. Puterea omului, puterea de viaţă şi capacităţile sale de a lupta împotriva elementelor pământului se arată prin durata timpului, cât a mai putut trăi dupăcum ne relatează Sfânta Scriptură. Seth a trăit 912 ani. Nepotul lui Adam Enos a murit la vârsta de 905 ani. Chenan, fiul acestui din urmă a trăit 910 ani. Mahalael a trăit 890 ani. Iared la vârsta de 162 ani a născut pe Enoch. După aceasta a mai trăit 800 de ani şi era de 962 ani, când a murit. Enoch era un om iubitor de Dumnezeu pe care îl servea. La vârsta lui de 365 ani în deplină putere a bărbăţiei sale Dumnezeu l'a luat la sine ca să nu trebuiască să cunoască frica de moarte. Fiul său Metuşael a trăit 969 ani.

Să nu uităm, că nici Adam şi nici unul dintre urmaşii lui nu a trăit timp de 1 000 de ani.

Pentruce nu?

Pentrucă legea lui Dumnezeu dată lui Adam a zis că: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit." (I Moise 2 : 17) Deci Adam a trebuit să moară treptat până la sfârşitul zilei în înţelesul strict al cuvântului. Ceialalţi au fost toţi copii sau nepoţii lui Adam şi s'au născut fără drept la viaţă; în timp de „o zi" au trebuit să moară deoarece au moştenit urmările păcatului lui Adam.

Prin cuvântul „zi" se obişnueşte a se determina un timp limitat; în lucrarea creaţiunei — conform Scripturei — o zi cuprinde în sine şapte mii de ani. Aplicând acest timp limitat asupra omului, „o zi" înseamnă un timp de o mie ani. „Dar iubiţilor despre aceasta să nu fiţi în necunoştinţă, că înaintea Domnului o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani ca o zi". — II Petru 3 : 8.

Generaţia a şaptea dela Adam a fost Enoch. In acest interval de 600 de ani, numai doi oameni, Abel şi Enoch şi-au arătat iubirea şi credinţa faţă de Dumnezeu şi numai ei l'au servit. Diavolul s'a îngrijit ca Abel să fie omorît, iar pe Enoch l'a luat Dumnezeu ca să nu vadă moartea. Diavolul ar fi cauzat fără'ndoială şi moartea lui Enoch, dacă Dumnezeu nu l'ar fi ocrotit. Toţi ceialalţi oameni au stat sub influenţa Diavolului şi toţi au fost stricaţi. După moartea lui Enoch degenerarea a luat tot mai mari proporţii şi rassa umană din ce în ce a decăzut tot mai mult. Nu avem nici o dovadă că după luarea lui Enoch până la naşterea lui Noe ar mai fi fost cineva pe pământ temător de Dumnezeu. Numele Noe înseamnă linişte, mângăiere şi exprimă desigur dorinţa de a avea loc în timpul său o schimbare ce ar aduce mângăiere pentru dânsul şi ar împlini speranţele sale.

Femei

Dintre fiinţele pământeşti femeia desăvârşită oferă cea mai furmoasă priveliştе. Natural că Eva a fost singura femei desăvârşiţă dintre toate câte au trăit pe pământ. Dumnezeu a creat-o desăvârşită. (V Moise 32 : 4) Era frumoasă încă şi după plecarea ei din Eden. Fii şi fiicele sale le-a născut în timpul agoniei. Fiicele şi nepoatele Evei desvoltându-se femei, erau nişte icoane de frumuseţe ce nu se pot descrie prin cuvinte.

Scriitorii şi poeţii pământului au folosit toate substanivele câte erau în folosinţă pentru descrierea frumuseţii acelor femei cari au trăit în timpul Greciei care ajunsese culmea strălucirei şi puterei sale. Dacă femeile din acel timp au fost frumoase, atunci fiicele şi nepoatele Evei cu cât mai frumoase trebuiau să fie. Aceste femei, întrucât

este vorba de frumsețea seducătoare încă n'au fost prea departe dela perfecțiune. In timpul Greciei clasice, omenirea era mult decăzută, iar în timpul nostru decăderea este cu mult mai mare.

Numai printr'o asemănare putem să ne formăm o icoană aproximativă despre frumesețea naturală a femeilor cari trăiau pe timpul lui Noe. Probabil, că și ele erau tot atât de ușuratice ca mama lor Eva. Fără rezistență au cedat ispitelor rezultate din pofta ochilor, a trupului și a mândriei vieții. Au dorit să fie adorate. Sensuale și pline de spirit cum erau, și cu mințile întoarse dela Dumnezeu și dreptate, trebuia să cedeze de bună voie oricărei influențe, ce le putea oferi înălțare sau implinirea dorințelor lor egoiste. Ceiace promitea acestor femei ateiste mai mult decât orice erau bărbații valoroși, cari le înconjurau cu lingușiri mulțumindu-le dorințele egoiste.

Cea mai frumoasă și mai periculoasă creatură a pământului a fost întotdeauna femea. Frumusețea și drăgălășia ei dezarmează pe bărbat și poate orbi pe bărbatul egoist și față de lucrurile nobile și înalte, ba chiar îl face să uite de Dumnezeu. Această influență seducătoare a fost aceia care a dus pe Adam în cimitirul nelegiuiților. O femee pe deplin consacrată lui Dumnezeu, bună și virtuoasă este o binecuvântare pentru un bărbat bun, deoarece aceasta știe unde-i este locul și este conștientă de chemarea ei. Care însă îngăduie influenței femeilor egoiste și mândre, acela a apucat drumul ce duce la decădere și la moarte. În timpul lui Noe aproapre toate femeile erau egoiste și rafinate și umblau pe calea vanității. Făptura lor frumoasă atrăgătoare a oferit o priveliște fascinătoare; împinse de mândria lor au căutat să fie adorate și stimate de bărbați.

Diavolul şi îngerii săi

Satan, Diavolul duşmanul lui Dumnezeu a văzut timpul potrivit pentru a face un nou pas. Planurile sale a început să le ducă la îndeplinire aşa că a folosit mai întâi o femeie,iar acuma tot femei a dorit să folosească pentru scopurile sale. Dela izgonirea omului din Eden, în timp de 1 600 de ani numai trei bărbaţi au fost devotaţi lui Dumnezeu. Moartea unuia dintre aceştia a cauzat-o Satan, iar pe al doilea l'a luat Dumnezeu. Această împrejurare Satan a putut-o folosi ca dovadă în interesul încercărilor sale blestemate.

În cer trăiau o mulţime de fiinţe spirituale numite îngeri,cari erau fii lui Dumnezeu. Aceste fiinţe desigur au urmărit cu atenţie drumul ce a apucat creatura de pe pământ. Scriptura ne descopere că aceştia aveau în putere să îmbrace fizic omenesc, ceiace s'a întâmplat probabil cu învoirea lui Dumnezeu. (I Moise 18 : 1—10) Judecători 13 : 2—21) Când aceşti fii ai lui Dumnezeu au apărut pe pământ în formă de om, ei au plăcut femeilor mai mult decât nepoţii lui Adam. Satan a plănuit ca prin femei să aducă pe pământ o generaţie de oameni, pe cari apoi să-i poată cârmui după placul său. Cele însemnate în Scriptură ne îndreptăţesc să presupunem următoarele:

Satan a chemat la sine pe creaturile cereşti cărora probabil le va fi spus următoarele: „Voi aţi putut observa drama omenirei de un timp încoace. De când Iehova m'a numit de îngrijitorul omului am drept asupra puterii morţi. Iehova a hotărît, că voi fi nimicit de seminţia femei. Aceasta a fost însă numai o ameninţare din partea lui Iehova. Aţi văzut că în cei 1 600 de ani trecuţi numai doi bărbaţi au stat lângă Iehova. Pe unul l'am lăsat să fie omorît, şi pe celălalt ca să nu ajungă asemenea sfârşit, Iehova l'a luat la

sine. Toţi oamenii pe mine m'au recunoscut de dumnezeul lor. Numai Noe face excepţie. La timpul său însă şi pe el îl voi înlătura din cale.

„Dacă voi fii lui Dumnezeu faceţi legământ cu mine şi veţi asculta de cuvintele mele, vom ridica o mare împărăţie pe pământ şi pământul îl vom popula cu o rassă de oameni, cari se vor bucura de viaţă vecinică. Voi sunteţi cu mult mai tari decât urmaşii lui Adam. Puterea de viaţă a voastră încă nu a fost slăbită. Femeile de pe pământ sunt urmaşele sau fetele lui Adam. Aţi văzut cât sunt ele de frumoase! In împărăţia spirituală nu găsiţi asemenea lor, cu cari sa vă puteţi îndestuli plăcerile voastre. Pe acestea le puteţi lua de neveste. Aţi putea să vă bucuraţi de plăceri trupeşti. Aţi putea produce o rassă mult mai superioară rassei omeneşti. Impreună cu mine ca comandant aţi putea domni asupra celei mai mari împărăţii ce a existat vre-odată, şi Dumnezeu nu poate să împiedece aceasta. Timpul trecut dela Eden a dovedit, că nici eu şi nici voi nu sunteţi supuşi lui Iehova. Veniţi şi alăturaţi-vă la mine!

Pe nebunul de Noe să-l lăsăm pe drumul lui, pânăce voi vedea de bine să-l omor. Mai întâi îi vom arăta că vom lua femeile şi vom face cu ele ceiace vrem. În scurt timp toţi oamenii vor fi de partea noastră, iar cel ce nu se va supune, pe acela îl vom înlătura. Puterea mea va întrece orice putere. Dupăcum ştiţi Dumnezeu a declarat că omul trebuie să moară şi dintre urmaşii săi nici unul nu poate să trăiască peste o mie de ani. Însă genaraţia născută pe pământ din relaţia voastră cu femeile va trăi şi nu va muri."

Această demonstraţie mincinoasă şi ademenitoare a schimbat modul de cugetare a multora din fii spirituali ai lui Iehova, şi s'au învoit. Folosindu-se de puterea lor, au apărut în fizic ome-

nesc. Intr'adevăr erau bărbaţi puternici şi au cutreerat întreg pământul, ca să se convingă de cele arătate de Satan, şi au făcut pregătirile necesare pentru îndeplinirea îndrumărilor date de Satan. Au privit la femei şi au văzut că acelea au un exterior ademenitor. Desigur că aceştia şi-au arătat puterile eroice, ca să fie admiraţi de femei.

Mintea femeii foarte uşor poate s'o preocupe un bărbat neobişnuit de tare, puternic, înzestrat cu un exterior atrăgător. Aceşti bărbaţi însă au fost uriaşi în înţelesul cuvântului. Dintre oameni nimenea n'a fost asemănător lor. Femeile uşor s'au lăsat ademenite de cuvintele lor măgulitoare; Biblia nu ne aminteşte că femeile s'ar fi opus şi că nu ar fi voit să se mărite după dânşii.

„Şi când începură oamenii a se înmulţi peste faţa pământului şi fete se născură lor, văzură fii lui Dumnezeu pe fetele oamenilor, că sunt frumoase şi-şi luară lor de femei din toate pe cele ce le alegeau." — I Moise 6 : 1—2.

Scriptura arată lămurit, că aceşti fii ai lui Dumezeu au apărut în forma omenească ca uriaşi, şi au luat de soţii pe femeile oamenilor de pe pământ. Aceste fiinţe ca nişte tineri frumoşi şi chipeşi au ademenit pe femei. Din împreunarea femeilor frumoase cu aceşti uriaşi, s'a produs o generaţie de eroi. Scriptura aşa aminteşte despre dânşii: „În zilele acelea erau uriaşi pe pământ. Chiar şi în urmă dupăce fii lui Dumnezeu se împreunară cu fetele oamenilor şi acestea le născură lor copii, aceştia, sunt puternicii cei din vechime, oameni cu renume." — I Moise 6 : 4.

Aceşti fii ai lui Dumnezeu cari s'au arătat în formă de om, şi cari s'au împreunat cu femeile de pe pământ cu scopul să dee viaţă la copii, şi-au părăsit starea lor dintâi, adecă treapta spirituală de fii ai lui Dumnezeu şi astfel au devenit o parte

a organizaţiei Diavolului. Au devenit asociaţii şi servii lui, deci împreună cu Satan comandantul lor, cu „căpetenia demonilor" au devenit draci sau demoni. — Matei 9—34; 12 : 24; Marcu 3 : 22; Ioan 12 : 31; 14 : 30; I Petru 3 : 19, 20.

Aceşti draci sau demoni ca făpturi uriaşe de oameni, împreună cu copii lor aduşi în existenţă din relaţia lor cu femeile oamenilor, în scurt timp au putut să supună pe oamenii de pe pământ cârmuirei lor. Au stricat soiul omenesc, au întors mintea oamenilor dela Dumnezeu şi i-au înduplecat la săvârşirea tuturor nelegiuirilor ce se pot închipui. Generaţia produsă din această împreunare ilegală şi cu bărbaţii şi femeile cari s'au alăturat lor a fost din cale afară de stricată.

„Şi văzând Dumnezeu că răutatea oamenilor este mare pe pământ, şi că toate închipuirile cugetelor inimei lor sunt numai rele în toate zilele, s'a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ, şi s'a întristat în inima Sa. (I Moise 6 : 5—6) Această demoralizare teribilă a întristat inima lui Dumnezeu. Omul desăvârşit pe care l-a creat şi l'a aşezat într'o locuinţă desăvârşită, şi l'a mai înzestrat cu puterea ca să umple pământul cu o rassă de oameni desăvârşiţi a ajuns la culmea decăderii, încât a umplut pământul cu silnicie şi încontinuu numai cu lucruri murdare şi-a bătul capul.

Până la acest timp omul a putut trăi până la etatea de peste 900 de ani. Iar acum Dumnezeu a declarat, că durata vieţii omeneşti o hotăreşte la 120 de ani. Şi zise Dumnezeu: „Nu va fi spiritul Meu totdeauna la oameni pentru păcatele lor, că ei carne sunt, zilele lor vor mai fi o sută douăzeci de ani." (I Moise 6 : 3) Cei 120 de ani amintiţi aici, au arătat hotărît că atâta timp va trăi o generaţie de oameni.

Pe timpul acela, dintre oamenii de pe pământ numai singur Noe a crezut în Dumnezeu şi peste toate probele şi piedecile şi-a păstrat credincioşia faţă de Dumnezeu. S'a separat de demonii sau îngerii căzuţi apăruţi în formă de om şi şi-a păstrat neatârnarea faţă de dânşii. El a rezistat influenţei lor otrăvitoare şi în ciuda scopului lor de a-l omorî, a stat neclintit lângă Iehova.

„Şi Noe află har în ochii lui Iehova. Aceasta este istoria lui Noe: Noe era drept şi neprihănit între contimporanii săi şi Noe umblă după Dumnezeu. Şi Noe născu trei fii, pe Sem, Cham şi Iafet." — I Moise 6 : 8—10.

Popoarele de pe pământ au degenerat tot mai mult şi pământul întreg l-au umplut cu silnicie (abuz de putere). Dumnezeul drept şi iubitor acuma numai un martor a mai avut pe pământ. Din cauza nelegiuirii lor, ceilalţi au căzut în cursa lui Satan şi astfel au devenit duşmanii lui Dumnezeu şi ai adevărului. Pentru aceasta a hotărît Dumnezeu nimicirea acestei rasse, şi un nou început al omenirei. „Şi pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu şi plin de violenţă era pământul. Şi văzu Dumnezeu pământul şi iată era corupt fiindcă tot corpul îşi corupsese calea sa pe pământ. Şi Dumnezeu zise către Noe: sfârşitul oricărei făpturi este hotărît înaintea mea, fiindcă au umplut pământul de fărădelege; iată am să-i nimicesc împreună cu pământul." — I Moise 6 : 11—13.

Corabia

Noe era cuvântătorul adevărului. (II Petru 2 : 5) Prin aceasta trebue să înţelegem, că el a stat curajios lângă Cel vecinic, şi a vestit adevărul lui Dumnezeu. Cu credinţă deplină şi cu puterea lui Dumnezeu a dovedit altora, că Dumnezeu a hotărît nimicirea celor nelegiuiţi. Predicile lui au

dat prilej dracilor de sub conducerea lui Satan, cari petreceau în formă de om să-şi bată joc de Dumnezeul Cel Atotputrenic, să-l facă ridicol şi să-l provoace. Nu este exclus, că Satan a promis şi aceia servitorilor săi că într'o bună zi va omorî pe Noe cu o lovitură de fulger. Poate că a şi făcut astfel de încercări însă nimic nu l'a putut face pe Noe să-şi piardă încrederea în Dumnezeu.

Nici un fel de dovadă nu avem, care ar documenta, că Satan însuşi ar fi îmbrăcat vre-odată formă de om, ci este cu mult mai sigur, că în stare nevăzută de oameni a cârmuit şi condus lucrurile. Mai sunt dovezi scripturale, că afară de aceştia, şi alţi îngeri s'au asociat cu Diavolul, pe cari i-a atras dela calea adevărului, şi i-a înduplecat să se alăture organizaţiei sale nelegiuite, cari nu au îmbrăcat formă de om şi astfel nu şi-au părăsit starea dinainte (cea spirituală) cum au făcut ceialalţi. Pe aceştia Satan i-a denumit de funcţionari ai organizaţiei sale nevăzute. Deci lumea de atunci se compunea din o parte nevăzută şi alta văzută.

Cu expresia „lume" este numită omenirea organizată în formă de guverne stând sub controlul unui domnitor nevăzut. Cerurile reprezintă partea nevăzută a acestei organizaţiuni, iar pământul partea ei văzută. Dumnezeu aşa a vorbit către Noe: „Toată făptura voi nimici-o împreună cu pământul." (I Moise 6 : 13—17) În înţeles simboloc expresia pământ de aici înseamnă nu numai fiinţele cari trăiesc pe pământ, dar şi partea văzută a puterii organizate de Satan pe vremea aceia.

Noe a fost apoi îndrumat să zidească o corabie. Dumnezeu i-a dat îndrumări detailate în ce priveşte zidirea corăbiei. În acest plan a fost stabilit, că corabia sau barca a trebuit făcută de 138 metri lungă, 23 metri lată, şi 13. 8 metri înaltă. Această corabie a fost menită să servească de

scăparea lui Noe și a tuturor acelora pe care Noe îi va ridica în corabie. Noe a început la zidirea corăbie conform îndrumărilor lui Dumnezeu și în ascultare față de poruncile Sale. Pregătirea materialului, munca și osteneala ce a cheltuit cu ocazia zidirei corăbiei a fost o predică. Faptele sale au vorbit mai mult decât cuvintele, deoarece au fost conduse de Dumnezeul adevărat, a procedat și drept; astfel a figurat el ca predicatorul adevărului în fața tuturor acelora cari l'au privit.

La aceasta a mai contribuit și aceia, că Noe — ceiace este și natural — a vorbit și altora despre intenția lui Dumnezeu. Curgerea lumii a condamnat-o prin cuvintele și faptele sale. Pe unde numai a umblat, prin cuvintele și faptele sale și-a exprimat înaintea oamenilor credința lui în Dumnezeu. Credința și-a dovedit-o prin faptele sale. Predicile sale au constituit judecarea dușmanilor lui Dumnezeu. Credința lui a adus harul lui Dumnezeu pe seama dânsului, și a adus scăpare atât lui cât și familiei sale. „Prin credință Noe când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și plin de o teamă sfântă a făcut un chivot, ca să-și scape familia. Prin credința lui el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al stării omului după voința lui Dumnezeu, stare care se capătă prin credință." — Evrei 11:7.

Cât timp a ținut zidirea corăbiei Scriptura nu ne arată hotărît; probabil că a ținut mai puțin de o sută de ani. Noe la vârsta de 500 de ani a dat viață copiilor săi și era de 600 de ani, când a întrat în corabie. (I Moise 5 : 32; 7 : 6) În tot timpul acesta Noe predicatorul adevărului a fost obiectul de ocară și batjocură a nelegiuților și al dracilor îmbrăcați în formă de om. Cei 1 600 de ani de sub influența lui Satan au cauzat demoralizarea deplină a omenirei. Ce priveliște înfiorătoare

nu mai oferea această stare! Ce teribilă înjosire! Bătându-şi joc de Iehova şi dispreţiundu-l cu îndârjire, poporul a recurs la tot felul de blăstămăţii şi violenţe. Cei nelegiuiţi erau ca ciuma pe faţa pământului şi au ajuns gradul când trebuiau să fie stârpiţi. Dintre oamenii de pe pământ numai un singur om şi familia lui au crezut în Dumnezeu şi cu ajutorul Lui s'au luptat împotriva valurilor. Pentru accasta i-a privit Dumnezeu de drepţi.

Pentru credinţa lui a arătat Dumnezeu încredere lui Noe şi i-a comunicat hotărîrea. Dumnezeu aşa a vorbit către Noe: „Şi Eu am să fac să vină un potop de apă pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viaţă; tot ce este pe pământ va pieri, dar cu tine fac un legământ, să întri în corabie tu şi fii tăi, nevastă-ta şi nevestele fiilor tăi împreună cu tine. Din tot ce trăeşte, din orice făptură să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ţii vii cu tine; să fie o parte bărbătească şi o parte femeiască. Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor şi din toate târâtoarele de pe pământ după soiul lor să vină la tine înăuntru câte două din fiecare soi, ca să le ţii cu viaţă." — I Moise 6 : 17-20.

Noe ascultând de porunca lui Dumnezeu, a aşezat animalele şi păsările în barca, pe care a zidit-o în cursul multor ani cu o muncă istovitoare, pe care a zidit-o în timp ce a fost în aşteptarea unor evenimente minunate, cari evenimente erau deja în stadiul izbucnirei. După aceia aşa a vorbit Dumnezeu către Noe: „Întră în corabie tu şi toată casa ta; căci te-am văzut plăcut înaintea mea în neamul acesta de oameni... Căci după şapte zile voi face să ploaie pe pământ ptruzeci de zile şi patruzeci de nopţi: şi voi şterge astfel de pe faţa pământului toate făpturile pe care le-am făcut.

Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul." — I Moise 7 : 1, 4, 5.

În ochii celor nelegiuiți, Noe poate să fi trecut ca o figură foarte ridicolă. Acum el locuia în barcă cu familia sa, cu o mare adunătură de animale, multe păsări și animale domestice, gata să călătorească pe valuri, și de apă nici poveste. Barca stătea pe pământul uscat. Ani dearândul a vestit popoarelor potopul ce are să vină, dar nu s'a putut vedea încă nici o dovadă palpitabilă. Noe a întrat în barcă cu credință deplină în Dumnezeu și a așteptat. Înaintea lui Dumnezeu credința lui a fost plăcută, acuma a sosit timpul pentru fiecare ca să vadă că ei au ales calea potrivită, când s'au decis să urmeze pe Diavol, sau Noe care s'a încrezut în Iehova Dumnezeu. Ceasul hotărîtor a sosit! Sfârșitul lumii a sosit!

Potopul

Râurile curgeau pașnic în mare. Izvoarele produceau apa de care aveau oamenii lipsă, lacurile au oferit privelişte plăcută şi poporul pacinic plutea în luntrii pe valurile lor. Aceste râuri nu au trecut peste alviile lor încă niciodată și nici conținutul lor de apă nu s'a micsorat și nici nu a sporit. Ploaie nu a văzut nimenea, pentrucă decând trăia om pe pământ încă nu a plouat. Umezeala de lipsă pentru desvoltarea plantelor o producea boarea ce se ridica din pământ. — I Moise 2 : 6.

Pentruce a trebuit să aștepte atunci o ploaie mare? Dumnezeu a zis că va fi, iar Cuvântul Său este adevăr. Noe a crezut şi s'a supus dupăcum credea. Dumnezeu a știut bine în care zi și ceas va deschide izvoarele adâncului. A comunicat lui Noe că potopul va izbucni la șapte zile după întrarea lui în barcă. Noe s'a urcat în barcă și a așteptat. Au trecut șase zile fără să fi căzut ploaie.

Fărădelegea a luat proporţii tot mai mari în timpul zidirei corăbiei. Ingerii de sub conducerea lui Satan cari au îmbrăcat formă de om s'au dedat la tot felul de imoralităţi ce se pot numai închipui, descendenţi lor i-au urmat în fărădelegi şi încontinuu îşi băteau minţile spre ceva rău. Dracii îmbrăcaţi în formă de om şi sclavii lor probabil că au sărbătorit cu cele mai neînchipuite orgii, desfrâuri şi fărădelegi pregătirea corăbiei şi întrarea lui Noe în ea. Diavolul sau oricare dintre îngerii săi ar fi putut aprinde corabia şi ar fi putut nimici pe toţi aceia, cari erau în ea dacă mâna lui Dumnezeu nu-i păzea. Martorul credincios al lui Dumnezeu petrecea în barcă. Dumnezeul etern întotdeauna păzeşte pe ai Săi. „Îngerul lui Iehova tăbăreşte în jurul celor ce se tem de dânsul şi-i mântue." — Psalm 34 : 7.

A sosit timpul când Dumnezeu a voit să-şi arate puterea şi să-şi înalţe numele în faţa întregei creaţiuni. Scriptura arată, că îngerii răi cari şi-au părăsit starea dintâi şi au corupt rassa omenească înduplecând oamenii la fărădelegi, la un timp dat au fost împiedecaţi de a face rău. Se poate presupune că înainte de nimicirea făpturilor de pe pământ Dumnezeu a închis pe aceşti îngeri, în consecinţă închiderea lor a avut loc încă înaintea nimicirei fiinţelor pământene. Poporul astfel a putut înţelege, că ce lucru netrebnic a fost urmarea conducerii lui Satan.

Diavolul şi oştirile sale probabil că au protestat cu toată puterea împotriva prinderi îngerilor căzuţi, pe cari dânşii i-au înduplecat să îmbrace formă de om. Însă faţă de Iehova Dumnezeu s'au dovedit de neputincioşi. Scriptura arată că Dumnezeu şi îngerii Săi buni s'au luptat pe partea dreptăţii împotriva puterilor întunerecului. (Judecători 5 : 20; Apocalips 12 : 7) Că

aceşti îngeri căzuţi, cari au corupt rassa omenească, au fost întemnițați, Scriptura o dovedeşte cu hotărîre. (I Petru 3 : 19, 20) Marele păcat al lor constă în aceia, că au părăsit starea lor dintâi şi s'au împreunat trupeşte cu fiinţe omeneşti. Dumnezeu acuma a voit să le poruncească oprire prin aceia, că i-a întemnițat până la timpul din urmă când vor fi traşi la judecată.

Cu ocazia întemniţării îngerilor căzuţi, s'a descins o mare mişcare în cer. Satan capul oştirilor acestor nelegiuiţi a condus lupta din partea lor. În fruntea oştirei din faţa lor se găsea Logos, care a fost ajutat de tabăra îngerilor drepţi şi sfinţi. În această luptă a biruit Dumnezeu; îngerii cei răi au fost prinşi şi întemnițați. Astfel s'a arătat puterea nemărginită a lui Dumnezeu.

„Căci dacă Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuit nu i-a cruţat ci cu lanţurile întunerecului legându-i i-a aruncat în tartar, şi i-a dat spre a se păzi pentru judecată." (II Petru 2 : 4) „Şi pe îngerii cari nu şi-au păzit starea lor cea dintâi ci şau lăsat locaşurile lor îi are păstraţi în eterne lanţuri sub întunerec spre judecata zilei celei mari." (Iuda 6) Asemenea soartă trebuiau să ajungă şi femeile şi bărbaţii de pe pământ. Fărădelegile lor au ajuns culmea şi au trebuit să moară.

A sosit şi ziua a şaptea dela întrarea lui Noe în barcă. În ziua aceasta Noe a împlinit şase sute de ani. Aceasta a avut loc în ziua 17 a lunei a doua. Acum a sosit ceasul din urmă pentru lumea stricată. De departe dinspre nord se auzea o detunătură teribilă, se auzea ca şi cum s'ar fi răsturnat munţii. Din sud tot o astfel de detunătură a cutremurat văzduhul. Animalele de pe câmp şi păsările cerurilor au simţit apropierea unei catastrofe teribile. Din nord şi din sud se rostogolea

câte un puhoi de ape. Toate izvoarele adâncului şi canalele cerurilor s'au deschis. I Moise 7 : 11.

Valuri puternice de ape au inundat văile. Cu vuet puternic şi în formă de vârteje cutropitoare s'au apropiat cu putere elementară aceşti munţi de ape. Au adus cu sine lemne uriaşe, case prăvălite, stânci şi pământ. În urma puhoiului s'au născut nişte vârtejuri furtunoase, cari au făcut să îngheţe măduva din creeri, dat fiind, că oamenii nu au cunoscut până atunci ce-i frigul. Acest puhoi a măturat terenurile locuite şi a zdrobit locuinţele. De frică oamenii fugeau pe munţi de unde li se oferea o privelişte înspăimântătoare, văzând creşterea valurilor ceace însemna moartea sigură.

Apele vuiau cu putere încordată. Timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi se revărsau încontinuu apele din sud şi din nord. Puhoiul a tot crescut până când şi ridicăturile le-a acoperit. Valurile au măturat pe oamenii şi animalele încă în viaţă refugiaţi pe vârfurile munţilor.

Valurile puternice au ridicat barca. Corabia uriaşă a gemut, grinzile au scârţâit. În urmă s'a ridicat şi a început să plutească pe suprafaţa mării noui. Puterea vântului a crescut, pământul se clătina şi se cutremura, dar apele tot mai sus ajungeau, până când au acoperit şi munţii pierzând întreg regimul vegetal.

„Apele au ajuns din ce în ce mai mari şi toţi munţii înalţi cari sunt sub cerul întreg au fost acoperiţi. Cu cincisprezece coţi s'au înălţat apele deasupra munţilor, cari au fost acoperiţi. Şi a perit orice făptură care se mişca pe pământ, atât păsările cât şi vitele şi fiarele tot ce se târa pe pământ, şi toţi oamenii. Tot ce răsufla şi tot ce avea suflare de viaţă în nări, tot ce era pe pământul uscat a murit. Toate făpturile cari erau pe suprafaţa pământului au fost nimicite, dela om

până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului au fost nimicite de pe pământ. N'a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie. Apele au fost mari pe pământ timp de o sută cincizeci de zile." — I Moise 7 : 18—24.

Dumnezeu și-a justificat numele în inima lui Noe și a acelora, cari erau cu dânsul, cari au trecut potopul cu viață, dar și în mintea îngerilor cerești. Toate semințiile popoarele și națiunile coborîte din Noe, și fii săi au trebuit să aibă cunoștință despre această manifestare a puterii lui Iehova, sau cel puțin li se oferea ocazia să-și însușească cunoștință. Cu toate acestea unii oameni nu vreau să creadă aceasta. Dovezile cari întăresc potopul le-au văzut toate popoarele de pe pământ cari au trăit dela Noe încoace. Dar după-cum a fost în zilele lui Noe așa și acuma cari s'au înturnat dela Dumnezeu și nu cred în Cuvântul Său, tăgăduesc faptul potopului, și sunt în necunoștință și în privința lucrurilor pe cari Dumnezeu intenționează să le îndeplinească în viitor.

„Să fac că nu știu, că întâiaș dată cerurile și pământul s'au născut prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de ape. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin acelaș cuvânt pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor necinstitori de Dumnezeu." — II Petru 3 : 5—7.

Cauza potopului

Secole dearândul a domnit părerea, că potopul de pe timpul lui Noe s'a produs în urma ploilor rezultate din norii atmosferei. Însă Scriptura și faptele văzute dovedesc că aceasta părere este greșită. Marele potop nu putea fi cauzat de ploaia din nori, dar se putea și s'a și produs în urma

prăbuşirei unui inel de apă, care a încercuit timp îndelungat pământul, şi prăbuşirea căruia Dumnezeu a amânat-o în interesul scopurilor Sale.

Sistemul inelar al pământului s'a compus din nişte inele suprapuse cu conţinut de ape şi substanţe mineralice evaporate, cari elemente au fost aruncate din sâmburele pământului în ardere şi cari au fost reţinute la o depărtare oareşcare dela pământ datorită puterei centrifugale a pământului. Învăţaţii înţelepţi e drept că au susţinut, că nu poate să atârne nimic în aer, ce nu este mai uşor decât aerul atmosferic. Aceasta teorie însă a fost spulberată în urma folosirei avioanelor şi a dirijabilelor. Cum se poate că un avion având greutate de mai multe sute de Kilograme, poate să ducă cu sine şi pasageri şi poate să parcurgă 150 Km. pe oră? Răspunsul este, că avionul poate să facă aceasta datorită iuţelii cu care se mişcă. Pentrucă îndatăce motorul se opreşte, avionul imediat începe să se prăbuşească. Deci inelele de ape au fost susţinute în atmosferă prin energia mişcări până când a sosit timpul lui Dumnezeu, când a avut loc prăbuşirea lor.

Inelul care s'a format la cea mai mare depărtare dela pământ, şi pe care îl numim de învelişul cel mai din afară, conţinea în cea mai mare parte apă. Celelalte inele, cari conţineau mai multe substanţe minerale şi carbonice, s'au prăbuşit cu mult timp înaintea creerii omului. În decursul timpului dela creerea omului până la potop cel din urmă inel s'a lăţit asupra equatorului, şi în jurul întregului pământ a format un înveliş. Aceasta a cauzat că domnea aceiaş climă atât în părţile equatorului, cât şi a polilor. Aceasta o dovedeşte şi creşterea plantelor dela poli de pe vremea aceia, şi şi descoperirea rămăşiţelor animalice găsite.

În ultimi ani au fost găsite astfel de animale înghețate în partea nordică, cari numai în părțile calde din sud pot să trăiască. S'a găsit încă iarbă verde în stomahul lor, ceiace dă de înțeles că în cursul păscutului le-a ajuns moartea neașteptată. Asemenea s'au găsit în ghiață și rămășițele unui mastodont, care avea încă iarbă verde în gură. Toate acestea întăresc cele susținute în rândurile de mai sus. Faptele nu se contrazic în evenimentele naturei, și nici nu sunt ridicole ca unii învățați. Când un învățat oarecare disprețuește Biblia, acela într'adevăr a apucat o cale greșită.

În urma învelișului de ape ce înconjura pământul, oamenii nu puteau să vadă nici soarele și nici luna. Faptele științelor naturale sprijinesc părerea că oamenii înainte de potop nu au văzut soarele. Aceasta o adeverește în mare măsură curcubeul care numai după potop a apărut. Dacă razele soarelui ar fi ajuns chiar la pământ și l'ar fi încălzit prin aceasta ar fi produs ondulațiuni ale aerului și vânturi. Temperatura s'ar fi schimbat, cari schimbări și vânturi ar fi cauzat ploaia. Însă acolo unde nu bate soarele, și unde nu există nici ondulațiuni de aer sau vânturi, acolo nu se pot produce nici ploi. Astfel de stare însă numai atât timp era posibilă să se mențină, cât timp era pământul încercuit cu un inel de apă. „Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ... ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată suprafața pământului.“ — I Moise 2 : 5, 6.

Dacă ar fi existat în acel timp vânturi și schimbări de temperatură, atunci trebuiau să se părăndé și anotimpuri reci și calde, iarna și vara, timp de arat și de secerat. Însă înainte de potop nu au cunoscut așa ceva. Despre iarnă, frig, secerat, numai după potop se amintește. (I Moise 8 : 22) Inelele de apă, cari au căzut cu mult timp

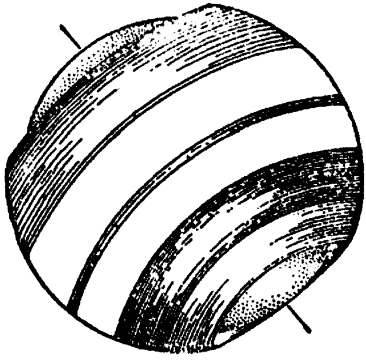
înainte de creerea omului, au conţinut multă apă; din aceste s'au făcut mările şi râurile.

Scriptura ne aminteşte de „marele adânc", dar pe acest mare adânc îl aminteşte ca fiind în afară de mări. Marele adânc nu putea să însemne mările, lacurile de pe pământ, şi nici nu înseamnă pe acestea. Dovada scripturală sprijineşte aceia, că expresiunea „marele adânc" înseamnă învelişul de apă ce era deasupra firmamentului. Aceste mari cantităţi de ape nu au fost suportate de firmament, ci au fost susţinute în atmosferă graţie puterii centrifugale a pământului. Firmamentul a făcut numai separarea (deosebirea) între ape, adecă între apele de pe pământ şi cele ce erau deasupra pământului în văzduh. (I Moise 1 : 6, 7) Aceasta arată, că la o mare depărtare dela pământ a atârnat o mare cantitate de apă ce învelea pământul în formă de inel.

Cel din urmă inel din jurul pământului, care a conţinut în cea mai mare parte apă, a lăsat să străbată prin el mai multă lumină a soarelui, decât celelalte inele, cari s'u prăbuşit înaintea acestuia. În consecinţă pământul a primit mai multă căldură dela soare. În timpul acela probabil, că împrjurările de pe pământ semănau cu timpul ceţos, când cu toatecă este ziuă, soarele nu se vede. În urma învelişului ce înconjura pământul, el se bucura de o stare asemănătoare unei grădini acoperite. Acest inel din urmă s'a lăţit asupra pământului şi se învârtea cu cea mai mare iuţeală în dreptul equatorului.

„Marele adânc" după însemnarea Scripturei, era fără îndoială acest înveliş de apă care a înconjurat pământul. Darea de seamă a lui Dumnezeu s'a înregistrat sub îngrijirea lui Iehova, în consecinţă este adevărată. Este scris: „Cine a închis marea cu porţi, când s-a aruncat din mitra mu-

mei ei?... când i-am pus hotarele şi i-am pus porţi şi zăvoare, şi i-am zis: până aici să vii şi mai departe nu, şi aici frângă-se sumeţia valurilor tale." — Iov 38 : 8, 10, 11.

Ilustraţia de mai sus arată inelul din urmă al pământului. Epoca glacială dinainte a fost curmată de acesta şi pământul din nou a îmbrăcat o pompă edenică. Omul a putut să trăiască neîmbrăcat într'o lume caldă şi voioasă. Timp necunoscut de lung omul a privit sus pe o **boltă de apă**, care a şi numit-o potrivit. Evreii i-au dat numele de **Schamagim**, adeca „trei ape"; grecii l-au numit **Uranos**, „cerul de apă"; indienii **Varuno**, „cerul de ape"; iar romanii **Coelum**, ceiace tot „cer de apă" înseamnă, deoarece a **trecut**.

„Un val chiamă pe alt val... toate undele şi valurile tale trec peste mine." — Psalm 42 : 8.

„Tu ai aşezat pământul pe temeliile lui şi niciodată nu se va clătina. Tu îl acoperise-şi cu adâncul, cum l'ai acoperit cu o haină; apele stătut-au pe munţi." — Psalm 104 : 5, 6.

Darea de seamă dumnezeiască despre minunata creaţiune ni-l înfăţişează pe Logos, care aşa vorbeşte: „Când gătea cerurile acolo eram, când El trăgea cercul în jurul adâncurilor. Când întărea norii de sus, şi întărituri făcea adâncului. Când punea mării aşezământ ca apele ei să nu

treacă peste ţărmurile ei şi tari făcea temeliile pământului." — Proverbe 8 :27—29.

Timpul pentru nimicirea lumii rele vechi a sosit. Pe Noe şi familia sa precum şi pe animalele şi păsările pe cari a voit să le ţină în viaţă, Dumnezeu le-a trimis în corabie. Pe când se aflau ei în corabie în deplină siguranţă, Dumnezeu a deschis canalurile cerurilor; adecă a făcut să se prăbuşească adâncul ce era deasupra pământului, ca apele lui să acopere pământul. „În ziua aceia se desfăcură toate izvoarele adâncului celui mare şi stavilele cerurilor se deschiseră şi ploaia căzu pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi." — I Moise 7 : 11, 12.

Aceasta nu se poate referi la mările şi lacurile de pe pământ, deoarece aceste nu s'au desfăcut. Ploaia care cade din văzduh mai întâi trebuie să se evaporeze de pe pământ şi acolo sus în atmosferă să se facă deasă prin mişcarea aerului. Ploaia se produce apoi în urma căldurei soarelui, mişcarea vânturilor şi schimbarea temperaturei. Înainte de potop nici lumina soarelui şi nici vânturi nu erau pe pământ. Deci apele lacurilor nu au putut evapora în văzduh şi nici nu au putut forma norii. „Stavilele cerurilor" înseamnă deschiderea adâncului ce plutea asupra pământului, ce a avut loc în urma prăbuşirei inelului de apă.

Învelişul de apă a avut cea mai mare iuţeală de învârtire în dreptul equatorului, însă în măsură ce s'a lăţit spre poli, şi iuţeala lui a scăzut în părţile acelea, în consecinţă şi prăbuşirea acolo trebuia să se înceapă. În conformitate cu legea care precizează, că avionul trebuie să se prăbuşească dacă încetează mişcarea, şi învelişul de ape a trebuit să se prăbuşească îndată ce a început să-i slăbească mişcarea, datorită tendinţei de lăţire spre poli. Despicarea învelişului de apă în dreptul

equatorului a adus cu sine că în urmă după ce aburii de apă au căzut asupra atmosferei din jurul pământului s-au luat direcţia spre poli unde s'au prăbuşit la pământ.

Prăbuşirea torenţială a apei a trebuit să producă vânturi teribile, cari vânturi ajungând spre equator s'au desvoltat în nişte uragane uriaşe. (I Moise 8 : 1) Vântul a luat proporţii uriaşe şi a târît marele puhoi înspre equator. Pentru aceasta a trebuit să se verse puhoiurile din partea ambilor poli, tot spre equator. Iar vânturile pornite din diferitele părţi ale pământului au produs mari viscole şi mari vârtejuri de ape. Potopul trebuia să fie urmat de viscole uriaşe, sunete şi zguduituri. Din aceasta putem deduce că murmurul teribil produs de potop a umplut cu frică şi groază pe fiecare necredincios.

Partea cea mai exterioară a învelişului de apă se găsea la mare depărtare dela soare, dar şi dela pământ era mai departe decât partea interioară a învelişului; în consecinţă partea exterioară nu a primit căldură dela pământ şi dela soare asemenea numai foarte puţin era încălzită, din care motiv trebuia să fi fost rece, chiar gheţoasă. Partea interioară a învelişului probabil că nu era îngheţată. Dar după cum se vede, Scriptura mărturiseşte pe lângă faptul că partea exterioară a învelişului era îngheţată, deoarece stă scris: „Din al cui sân a eşit ghiaţa? Sau bruma cerului cine a născut-o? După care se ascunde apa prefăcându-se în piatră, şi faţa adâncului se leagă?" — Iov 38 : 29, 30.

După cum spune Scriptura, faţă adâncului a fost îngheţată. Aşa aspect putea să aibă ca piatra, deoarece ghiaţa seamănă cu piatra. Acolo sus avea stăpânire bruma îngheţată a cerurilor. Bruma era formată de mari cantităţi de aburi albi

înghețați, cari s'au strâns acolo în decursul veacurilor și au format uriașe câmpuri de omăt și ghiață. Aceste ghețare au fost înmagazinate acolo de Domnul. Aceste probabil au oferit o privelişte minunat de frumoasă. Aceasta era una din minunile creațiunei lui Dumnezeu.

Când învelișul de apă s'a prăbușit, apa și aburii au căzut pe atmosfera pământului. Iuțeala mișcări învelișului a trebuit să arunce vânturile și bruma înghetată înspre poli. În acelaș timp au trebuit să cadă pe lângă aburi și mari cantități de zăpadă și ghiață cari asemenea au fost aruncate spre poli de puterea centrifugală a pământului. Alergarea acestora către poli a trebuit să slăbească în apropierea polilor, unde au trebuit să se și prăbușească. Aceasta explică pentruce au fost găsite în aceste regiuni cadavre de animale cu iarbă verde în gură și stomah.

Ghiața și zăpada căzută la poli a silit aerul cald către equator, în apropierea căruia s'a ridicat în sus. Din aceasta s'au mai produs din nou viscole puternice, cari au alergat din spre poli către equator. Marile cantități de ape amestecate cu zăpadă și ghiață au năvălit cu mare vuiet către equator și probabil că munții și ridicăturile le-au culcat în drumul lor și au produs multe feluri de schimbări de relief pe suprafața pământului. În drumul său apa gheţoasă a nimicit orice vegetațiune, și împrejurarea climatică produsă astfel la poli a făcut, că apa aproape în acelaș timp a inundat întreg pământul.

Dacă ne cugetăm că inundația de apă, zăpadă și ghiață a căzut mereu timp de patruzeci de zile, și apa a tot crescut pânăce a acoperit și vârfurile piscurilor, ușor putem înțelege pentruce a pierit toată vietatea de pe pământ, afară de cei din corabie, dupăcum ne relatează Scriptura.

Polul de sud şi cel de nord şi azi sunt încă acoperite de ghiaţă şi zăpadă. Numai acest fapt, şi aceia, că s'au găsit acolo cadavre de animale cu iarbă verde în stomah dovedesc absolut concret, că a fost mare potop, şi arată şi aceia cum a venit pe pământ. Când marele adânc s'a prăbuşit complet şi întreg învelişul de apă a căzut pe pământ, şi soarele a putut să lumineze curat şi neîmpiedecat pe pământ. Deoarece pământul descrie anual un drum în formă de elipsă, din aceasta a trebuit să rezulte iarna şi vara, căldură şi frig; şi deoarece părţile polare primesc mai puţină lumină, prin urmare regiunile acelea trebuie să rămână înzăpezite, şi îngheţate.

Toate evenimentele naturii se unesc cu Biblia. În timpul modern în care trăim nu mai rămâne alta oamenilor cari în calitate de preoţi se mândresc înaintea poporului cu înţelepciunea lor proprie afară de negarea Cuvântului lui Dumnezeu, decât să nege şi faptul, că era vre-odată potop pe pământ ce este însemnat în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem să spunem alta decât aceia, că aceşti oameni cari se susţin a fi „înalţi critici", sunt servii Diavolului şi ajută Diavolului să fure pe oameni de credinţa lor în Dumnezeu şi lucrurile Sale. O de ar primi fiecare om inteligent adevărul şi l'ar urma, pentrucă aceia cari sunt înţelepţi în ochii lor — dupăcum spune Scriptura — sunt mincinoşi. — Romani 3 : 4.

Popularea din nou a pământului

Prin potop Dumnezeu şi-a arătat neplăcerea faţă de răutatea ce a desvoltat Diavolul în inimile oamenilor. Dumnezeu şi-a justificat Numele sfânt. Şi-a arătat puterea nemărginită. Prin înţelepciunea şi iubirea Sa s'a îngrijit, ca pământul din nou să fie populat de oameni şi animale. Potopul a nimicit lumea veche, rea. Numai opt per-

soane, Noe şi familia sa au fost trecuţi în lumea nouă, şi Dumnezeu pe ei i-a încredinţat să populeze din nou pământul.

Noe în etate de 600 ani a intrat în barcă, pe care a părăsit-o după un an şi zece zile. Apele s'au retras în pământ şi pe suprafaţa pământului în mări, lacuri şi râuri. Solul s'a uscat. „Şi Dumnezeu a vorbit către Noe: ieşi din corabie, tu şi femeia ta, şi fii tăi şi femeile fiilor tăi cu tine, toate animalele cari sunt cu tine de tot felul, păsările şi patrupedele şi toate târâtoarele ce se târesc pe pământ, scoatele afară cu tine, ca să mişune, să crească şi să se înmulţească pe pământ." — I Moise 8 : 15—17.

Dupăce a ieşit Noe din barcă a zidit un altar şi a făcut foc sub el. Şi după aceia a luat din toate animalele curate şi păsări curate şi a jertfit ca ardere de tot lui Iehova Dumnezeu. Prin aceasta şi-a exprimat credinţa deplină în Dumnezeu. Dumnezeu a privit cu plăcere manifestarea credinţei lui Noe şi aşa a vorbit către dânsul: „Nu voi mai blăstăma pământul altă dată din cauza omului, deoarece cugetul inimei omului este rău din tinereţele lui; nici nu voi mai omorî tot ce este viu cum am făcut. Câte zile va sta pământul, nu va înceta semănătura şi secerişul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea." — I Moise 8:21, 22.

Cu ocazia aceasta Iehova a declarat solemn, că iarna şi vara, căldura şi frigul, semănatul şi secerişul vor ţinea întotdeauna, de care omul poate să fie sigur. Noe a primit răsplata credinţei lui, ceiace Dumnezeu a lăsat să fie însemnată. Credinţa lui Noe stă ca mărturie eternă pentru toate creaturilor inteligente din univers. — Evrei 11:7.

Legământul vecinic

Pe Noe şi fii săi, Dumnezeu în acel timp i-a încredinţat, „să se înmulţească şi să umple pămân-

tul". Atunci a început o lume nouă, care după cum ne spune Scriptura va avea asemenea sfârşit. Din nou va trebui să sufere mulţi, deoarece nu au luat seama la învăţătura oferită de potop, şi Dumnezeu din nou îşi va manifesta puterea şi îşi va înălţa Numele sfânt.

După ce Noe a prezentat jertfa, Dumnezeu a făcut legământ cu dânsul. Acesta a fost un legământ veşnic. Legământul înseamnă o învoire sau contract solemn, prin care ne obligăm la împlinirea sau neîmplinirea unor lucruri. Un astfel de legământ, care obligă numai una din părţi la îndeplinirea unui lucru, din care lucru rezultă ceva folos celeilalte părţi, dacă consimte cu punctele contractului, se numeşte legământ **unilateral.** Dacă punctele contractului obligă ambele părţi la îndeplinirea unui lucru, atunci este **bilateral.**

Legământul lui Dumnezeu încheiat cu Noe, a obligat pe ambele părţi la îndeplinirea unui anumit lucru. Dumnezeu s'a obligat că va îndeplini partea Lui din legământ; Noe a fost instruat asupra faptului, că toate animalele câmpului şi păsările cerului au fost date omului, pe cari le poate tăia spre a se nutri cu ele, şi că viaţa este în sânge. Prin urmare sângele nu se poate folosi spre hrană. Acest legământ a mai ordonat, că omul nu are drept să ucidă pe aproapele său, numai dacă nu cumva face aceasta din porunca lui Dumnezeu ca executor al sentinţei lui Dumnezeu. „Cel ce va vărsa sânge de om, şi sângele aceluia, se va vărsa de om, că Dumnezeu după chipul Său a făcut pe om." — I Moise 9 : 6.

Legământul a mai precizat: „Să nu mai fie potop pentru nimicirea a tot corpului". Spre garantarea că Dumnezeu va împlini partea Lui din legământ a dat un semn lui Noe, care a putut fi văzut de orice om de pe pământ, adeca curcubeul.

Curcubeul nu putea să apară atât timp, cât pământul era înconjurat de învelişul de apă, deoarece razele soarelui nu au putut bate direct asupra pământului. Curcubeul apare numai în timp ploios când razele soarelui se resfrâng în ploaie.

„Eu am pus curcubeul Meu în nori şi acesta va fi semn de legământ între Mine şi între pământ. Şi Eu când voi acoperi pământul cu nori, curcubeul se va arăta în nori. Şi-mi voi aduca aminte de legământul Meu ce este între Mine şi tine şi între toate vieţuitoarele, de orice corp; şi apa nu se va mai face în potop ca să piardă tot corpul. Şi arcul va fi în nori şi Eu îl voi vedea pe el spre a-mi aduce aminte de eternul legământ, care este între Dumnezeu şi între toate vieţuitoarele de orice corp, cari sunt pe pământ. Şi Dumnezeu zise lui Noe: acesta este semnul de legământ pre care l'am întărit între Mine şi între tot corpul ce este pe pământ," — I Moise 9 : 13—17.

Dumnezeu prin acest legământ a declarat mai întâi voinţa Sa referitoare la sfinţenia vieţii omeneşti. Voinţa lui Dumnezeu este lege. Orice viaţă se pogoară dela Dumnezeu; deoarece nimenea afară de Dumnezeu nu poate da viaţă, prin urmare nimenea nu are drept să ia viaţa altuia fără să fie încredinţat de Iehova la aceasta. După hotărîrile acestui legământ, legea (care lege este de valabilitate eternă între oameni) dispune, că nimenea nu poate să ia viaţa aproapelui său, fără să nu fie pedepsit. Dacă cineva ucide împotriva legii lui Dumnezeu, acela trebue să ispăşească cu viaţa lui proprie. Pe baza hotărîrilor legământului vecinic, viaţa omenească numai în acel caz îi stă în drept altui om s'o nimicească dacă făptueşte în calitate de executor încredinţat de Iehova.

Hotărîrile acestui legământ mai prescriu şi aceia, că nimenea nu are drept să ia viaţa anima-

lelor sau a păsărilor, dacă nu face aceasta să se nutrească din ele sau din apărare. Uciderea animalelor şi păsărilor din plăcere sau capriciu sportiv este o crimă înaintea lui Dumnezeu. Legământul vecinic a fost călcat de toate naţiunile. Şi Dumnezeu va trage la răspundere pe toate elementele responzabile pentru acest fapt.

Preoţimea pământului susţine, că reprezintă pe Dumnezeu şi învaţă cuvintele lui Dumnezeu, şi cu toate acestea s'au unit la aceia ca oamenii să se ucidă în războiu fără nici un motiv. Mulţi au murit înainte de timp, sau au cauzat moartea altora înainte de timp fără nici un motiv. De obicei războaiele sunt puse la cale nu de aceia cari fac măcelul, ci de elementele domnitoare financiare, politice şi eclesiastice, cari trimit pe câmpul de luptă pe oamenii nevinovaţi să se ucidă reciproc. Iehova Dumnezeu a declarat, că la timpul Său hotărît va face o socoteală definitivă cu aceia, cari sunt responzabili pentru călcarea nemiloasă şi nelegiuită a legământului vecinic. — Isaia 24 : 5, 6.

Marele potop a mărturisit pe lângă următoarele: Dumnezeu arată creaturei Sale omului binele şi calea pe cari trebue s'o urmeze; permite omului ca după alegerea sa liberă să ajungă sub influenţa Diavolului; El nu împiedecă pe Diavol în urmarea drumului său nelegiuit, nici în năzuinţa lui de a înşela pe oameni ca să-l urmeze; însă la timpul său hotărît Dumnezeu va arăta înţelepciunea şi puterea Sa tuturor creaturilor Sale şi va dovedi, că El este singurul Dumnezeu Atotputernic şi numai supunerea faţă de El conduce la viaţă.

Numai un singur Dumnezeu există, care este creatorul cerului şi al pământului, şi este dătătorul de viaţă a toate. Nu este nimenea asemenea Lui. A Lui este toată lauda şi onoarea în etern!

Capitolul V

Scopul Bibliei

Biblia este voința descoperită a lui Dumnezeu. Aceasta este candela, care îndrumă pașii omului pe calea potrivită. (Psalm 119:105) Este lumina ce provine dela Iehova Dumnezeu. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cei cu inima curată." (Psalm 97 : 11) Cel ce umblă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, acela se bucură de binecuvântarea Domnului. — Psalm 1 : 1, 2.

Cele dintâi cinci cărți ale Bibliei au fost scrise de Moise. Aceste sunt cunoscute sub denumirea de „Pentateuc" sau cele cinci cărți ale lui Moise. Cum a putut ști Moise ce trebuia să scrie? Cum putem noi ști, dacă el a înregistrat adevărul? Ca să putem răspunde la întrebare, trebuie să privim în urmă la unele fapte bine cunoscute. Omul este înzestrat cu capacitatea cugetării, de care ar și trebui să se folosească. Biblia este astfel împărțită, că în caz de interpretare potrivită ne întărește pe deplin încrederea față de ea, ca de Cuvântul lui Dumnezeu.

Noe era temător de Dumnezeu. El a fost scăpat din lumea nimicită prin potop și în ascultare față de poruncile lui Dumnezeu a început din nou popularea pământului. (I Moise 9 : 1) Noe era cel mai de seamă bărbat al timpului său. El a avut cunoștință de astfel de lucruri de cari nimenea altul nu a știut, și pe cari el le-a transmis generației născută după potop. Dela creerea lui Adam până la sfârșitul potopului au trecut 1656 ani. Dela Adam până la potop oamenii trăiau aproape câte o mie de ani.

Enoch era un om cinstit, consacrat pe deplin lui Dumnezeu, şi desigur şi-a însuşit orice cunoştinţă ce-i stătea la îndemână, ce privea scopurile lui Dumnezeu faţă de omenire. Adam a mai trăit 300 de ani după naştarea lui Enoch şi a murit la etatea de 930 de ani. Enoch reprezenta generaţia a şaptea dela Adam şi a trăit 365 de ani. In viaţa sa a putut auzi toate lucrurile mai importante din istoria omenirei, şi aceste cunoştinţe le-a comunicat şi fiului său Metuşael, deoarece este lucru obişnuit ca lucrurile mai importante să le comunice părintele şi fiului său. Metuşael a ajuns adânci bătrâneţe, a trăit 969 de ani.

Socotind dela Enoch, Noe reprezenta genaraţia treia. Noe s'a născut numai cu puţin după luarea minuată a lui Enoch. Noe a putut să fie în legătură personală cu bunicul său Metuşael, şi dela dânsul, precum şi dela părintele său Lamech a putut să primească cunoştinţă asupra lucrurilor referitoare la omenire, despre cari Dumnezeu a vorbit părinţilor din vechime. Când a început potopul, Noe era de 600 de ani, în care timp a putut să cunoască dela contimporanii săi toate cele ce trebuia să ştie despre înaintaşii lui, şi aceste lucruri natural că le-a comunicat şi la fii şi nepoţii lui.

Noe a eşit din barcă împreună cu fiul său Sem. După potop, Noe a mai trăit 350 de ani, iar Sem 502 ani. Avraam se născu la doi ani după moartea lui Noe. Prin urmare Sem şi Avraam au mai trăit 150 de ani împreună pe pământ şi încă pe acelaş teritor, trebuia deci să se cunoască. Probabil că Avraam dela Sem a auzit despre potop şi despre situaţia omenirei faţă de Dumnezeu.

Avraam este cunoscut ca „părintele credincioşilor". Pentru ca cineva să creadă, are nevoe de cunoştinţă. Fără cunoştinţă Avraam nu ar fi putu crede şi astfel a trebuit să aibă cunoştinţă despre Dumne-

zeu, despre creerea omului şi despre situaţia lui faţă de Dumnezeu, iar această cunoştinţă el o câştigase dela strămoşul său.

Fiul iubit al lui Avraam era Isaac, şi se înţelege că Avraam i-a comunicat pe larg toate cunoştinţele ce le avea. Isaac era un om temător de Dumnezeu, şi Dumnezeu l'a şi binecuvântat cu dărnicie. (I Moise 26 : 4) Aceşti oameni ca descendenţii lui Sem, şi cari au locuit în vecinătate, cunoştinţele lor le-au transmis din generaţie în generaţie. Isaac pe Iacob l'a avut mai drag. (I Moise 28 : 5—14) Iacob avea doisprezece fii, dar acela pe care l'a iubit mi mult dintre dânşii era Iosif.

Pe Iosif l'au vândut în Egipt şi după-ce a trăit acolo un anumit timp, a devenit omul cel mai renumit din Egipt. În urmă şi Iacob şi toţi ceialalţi fii ai dânsului s'au mutat în Egipt şi acolo au petrecut tot timpul cât au mai trăit. Iosif a făcut mare serviciu poporului din Egipt şi a cinstit pe Dumnezeu. Despre lucrurile vechi, Iosif a luat cunoştinţă chiar dela părintele său, fiind lămurit pe deplin despre acele lucruri. (I Moise 49 : 1—28) Cunoştinţele pe cari le-a primit Iosif şi cari el le-a transmis urmaşilor lui nu se puteau uita uşor.

Moise s'a născut la cincizeci de ani după moartea lui Iosif. Cu ocazia naşteri sale a fost scăpat cu viaţă în mod minunat şi crescut de familia regală a Egiptului. Moise a devenit bărbat înţelept şi renumit. Citim despre dânsul că a fost instruat în toate ştiinţele Egiptului. (Fapte 7 : 20—22) Când a devenit major a stat de partea lui Dumnezeu şi a poporului Său ales. Suferinţa pentru cauza adevărului a ţinut-o de mai valoroasă ca plăcerile şi bogăţiile oferite de curtea regală a Egiptenilor. (Evrei 11 : 24—27) Egiptul era împărăţia mare văzută a Diavolului. Diavolul s'a năzuit să ademenească pe Moise prin orice mijloa-

ce, pe cari însă Moise le-a respins cu dispreţ, şi pentru credinţa lui în Dumnezeu a devenit martorul credincios al lui Iehova.

Se poate presupune raţional, că Moise a cunoscut în amănunt cele transmise de părinţii din vechime. Istoria omenirei s'a moştenit din generaţie în generaţie. El a avut cunoştinţă despre toate evenimentele începând dela timpul lui Adam până la timpul său. Nu este lucru neobişnuit azi, că părinţii români dau instrucţie copiilor lor despre istoria patriei lor şi despre unele evenimente mai importante. Şi nici aceia nu este lucru neobişnuit, că băieţii englezi învaţă istoria Britaniei dela părinţii lor. Dar să poate presupune mult mai sigur, că un bărbat ca Moise a învăţat toată istoria omenirei dela început până la timpul său, dela înaintaşii lui. Astfel din mila lui Dumnezeu, el era potrivit să facă însemnarea istoriei omenirei.

Faptele bine cunoscute azi în domeniul stiinţelor naturale formează dovezi vorbitoare pe lângă marele adevăr că zăcămintele mari de cărbune şi câmpiile mari de uleiuri au fost aşezate de Iehova marele meşter şi arhitect în pământ şi a creat munţi, văi, râuri şi mări; a adus la viaţă forme de viaţă animalică şi de plante, şi a făcut din pământ un loc potrivit pentru locuinţă. Chiar şi cel mai mărginit om poate să vadă, că omul este creatura cea mai minunată şi este cel mai inteligent dintre toate creaturile de pe pământ.

Omul are aplicare şi năzuinţe naturale să însemne evenimentele timpului său pentru binele său propriu şi al generaţiilor viitoare. Acest fapt mărturiseşte pe lângă scopul referitor al lui Dumnezeu. Cu această capacitate Dumnezeu a înzestrat pe om. Deoarece între creaturile de pe pământ fără 'ndoială omul este cel mai superior, şi are obiceiul de a însemna evenimentele, se poate

deduce rațional, că Iehova s'a îngrijit și de aceia ca omul să aibă și uneltele necesare pentru însemnarea lucrurilor mai importante în legătură cu omenirea. Dacă Iehova este în legătură cu însemnarea evenimentelor, putem ști, că această dare de seamă este sigură și corespunde adevărului.

Biblia înregistrează astfel istoria creerii pământului de Dumnezeu, ba chiar dă lămurire și despre creațiunea cerească a lui Dumnezeu, în măsură ce această creațiune este în legătură cu omul și locuința lui pământească. Biblia este cartea lui Dumnezeu, în care Dumnezeu se descopere creaturilor Sale inteleigente pământene. Aceasta este exprimarea voinței Sale, prin urmare ea este o arhivă a legilor lui Dumnezeu date pentru conducerea creaturilor Sale inteligente de pe pământ. Partea mai mare a Bibliei ne relatează astfel de fapte întâmplate, cari preumbresc lucruri mai mari din viitor. Profeția este istoria omenirei scrisă înainte de timp. Deaceia nu se poate înțelege înainte de împlinire sau începutul împlinirei.

Biblia pe Iehova îl numește de vecinicul Creator al cerului și al pământului, de întruchiparea desăvârșită a înțelepciunei, dreptății, iubirei și a puterii, de dăruitorul a toate darurile bune și desăvârșite. El este expresiunea desăvârșită a neegoismului, De aceia citim despre El în Scriptură: „Dumnezeu este iubire". Biblia spune scopul creerii omului, naștarea păcatului, judecarea la moarte, și îngrijirile miloase ale lui Dumnezeu pentru răscumpărarea, vindecarea și restatornicirea la viață și așezarea omului din nou în locuința lui desăvârșită.

Biblia servește și cu explicări filozofice. Arată împotrivirea neîmpăcată ce există între principiul bun și cel rău. Arată pentruce urmările păcatului conduc la moarte și pentruce conduce bi-

nele la viaţă şi fericire vecinică. Aceasta este cartea de lege a lui Dumnezeu referitor la omenire, prin urmare prescrie toate regulele de conduită, după cari trebuie să se conducă omul, ca să poată urma calea dreptăţii. Această carte ce explică principiile de drept, arată şi pedcapsa ce rezultă în urma călcării legii dreptăţii. Biblia s'a scris spre folosul omului şi spre gloria lui Dumnezeu.

Considerând faptele de mai sus şi întrebarea pusă la începutul acestui capitol, două motive importante s'ar putea aminti cu privire la aceia, că pentruce a ştiut Moise ce are de scris, şi pentruce a însemnat numai adevărul:

1. Lucrurile întâmplate între oameni au fost povestite şi păstrate din generaţie în genaraţie şi pe acestea Moise le-a însemnat. Nu avem motive să tragem la îndoială aceia, că această însemnare nu ar corespunde întocmai adevărului.

2. Moise era un om temător de Dumnezeu. Dumnezeu l'a ales pe dânsul să îngrijească însemnarea şi în această lucrare Moise a stat sub conducerea înţelepciunei infailibile a lui Iehova. În realitate Moise a figurat numai ca secretarul lui Iehova. El a făcut parte exact din acel soi de oameni, despre cari se poate presupune, că Dumnezeu îl va alege pentru acest lucru. El a respins pe Diavol şi pe organizaţia sa, care căuta să'l ademenească, şi în mijlocul acestor lupte s'a devotat adevărului. El nu numai că a fost un om genial şi experienţat în viaţă; dar afară de aceasta era un om cu deplină credinţă în Dumnezeu, ceiace l'a făcut îndeosebi destoinic. Din mai multe adevăruri explicate de dânsul se poate vedea, că acelea nu formează un produs al minţii omeneşti, ci au rezultat din puterea nevăzută a lui Dumnezeu, care a lucrat asupra minţii omului.

Acest fapt nu numai în cazul lui Moise, dar în cazul tuturor scriitorilor Bibliei este aşa. Pe aceşti bărbaţi Dumnezeu i-a ales pentru această lucrare, pentru credinţa lor în Dumnezeu şi pentru credincioşia lor faţă de El. Dupăcum cu ocazia creeri lucrurilor de pe pământ a lucrat puterea nemărginită a lui Dumnezeu, tot astfel a lucrat această putere asupra minţii lui Moise şi a bărbaţilor sfinţi şi i-a îndrumat când făceau însemnarea voinţei lui Iehova referitoare la omenire. David era unul dintre aceşti bărbaţi credincioşi, devotaţi lui Dumnezeu, şi despre partea Bibliei care a scris-o dânsul scrie următoarele: „Spiritul lui Iehova vorbeşte prin mine şi cuvântul Lui este pe limba mea." — II Samuel 23 : 2.

Aceşti bărbaţi din vechime se chiamă profeţi şi au scris profeţii. Apostolul Petru pe care Isus l'a ales de ucenic, sub inspiraţie dumnezeiască a scris următoarele: „Căci nici o profeţie n'a fost făcută prin voia oamenilor; ci sfinţii oameni au vorbit din partea lui Dumnezeu, mânaţi de spiritul sfânt." — II Petru 1 : 21.

Este foarte interesant a observa, cum s'a îngrijit Dumnezeu ca evenimentele mai importante să le păstreze spunându-le din generaţie în generaţie, pe cari apoi Moise le-a însemnat; şi cum a folosit Dumnezeu şi după el pe alţi bărbaţi pentru exprimarea şi însemnarea voinţei Sale spre binele omeneirei.

Manuscrise

Partea Bibliei numită Vechiul Testamentul a fost scrisă în limba ebraică, iar Noul Testament în original a fost scris în limba greacă. După textele srăbune au fost făcute copii, cari au fost numite de manuscrise sau suluri de pergament.

Izrael a devenit păzitorul Sfintelor Scripte ale lui Moise şi ale celorlalţi profeţi, şi pe aceste

Scripturi Sfinte le-a păstrat cu o deosbită grije, şi poporul asemenea a fost învăţat despre conţinutul lor. Din cele douăsprezece seminţii ale lui Izrael, seminţia Levi a fost aleasă de Dumnezeu în scopul să înveţe poporul despre Dumnezeu şi despre cuvintele Sale. Din această seminţie au fost aleşi şi preoţii lui Dumnezeu. Aceşti preoţi au fost reprezentanţii lui Dumnezeu şi în numele Domnului au trebuit să servească binele poporului lui Dumnezeu. Preoţii au fost aleşi ca să servească lui Dumnezeu. — II Moise 28 : 1—4.

Dumnezeu a obligat pe preoţi să citească în faţa poporului legea pe care a însemnat-o prin Moise. S'a cerut dela dânşii să instruiască poporul despre lucrurile pe cari le-au vorbit profeţii. În porunca Sa dată primului arhiereu a vorbit astfel: „Pentru ca să puteţi deosebi între lucrul sfânt şi între cel profan şi între cel curat şi cel necurat. Şi pentruca voi pe fii lui Izrael să-i învăţaţi toate legile, pe cari Iehova le-a vorbit lor prin Moise." (III Moise 10 : 10, 11) „Căci buzele preotului trebuie să păzească cunoştinţa, şi din gura lui să se caute învăţătură, căci el este trimisul lui Iehova, Dumnezeul oştirilor." — Maleahi 2 : 7.

Poporul a fost îndrumat să asculte învăţătura de pe buzele preotului. „Şi vino la preoţii cei din Leviţi şi la judecătorul care va fi în acele zile şi-i întreabă; şi ei vor spune ţie hotărîrea legi." (V Moise 17 : 9) Prin aceasta este arătat scopul lui Dumnezeu, că doreşte ca poporul Său permanent să fie luminat de Cuvântul Său, ca întotdeauna să fie câţiva inşi pe pământ, cari să creadă în Biblie ca în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Cu vre-o câteva secole în urmă ce legea a fost dată, apostolul Pavel ca evreu şi martorul inspirat al lui Dumnezeu a scris următoarele: „Astfel legea ne-a fost îndrumător care să ne ducă la

Christos, ca să fim puşi într'o stare după voinţa lui Dumnezeu, prin credinţă" şi „legea era umbra bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor" (Galateni 3 : 24; Evrei 10 : 1) Datorinţa îndrumătorului şi învăţătorului este aceia, să instruiască şi să transmită cunoştinţele celor pe cari îi învaţă. Şi aici este arătat, că scopul hotărît al lui Dumnezeu era să transmită poporului cunoştinţa despre El şi relaţia lui faţă de omenire.

Aceasta întăreşte cugetul, că transmiterea adevărurilor dela generaţiuni la generaţiuni, pe cari Dumnezeu a dorit să le comunice omenirei, s'a făcut sub îngrijirea Dumnezeiască; aceasta a avut loc îndeosebi în cursul timpului dela Adam la Moise. Dela Moise începând, Dumnezeu a lăsat să se scrie Cuvântul Său care este Biblia de oameni credincioşi, drepţi stând sub îndrumarea Sa.

Scrierile străbune s'au pierdut, nu mai sunt. Aceasta însă nici decum nu este în dauna Bibliei. Scripţele străbune au fost păzite în biserica lui Dumnezeu, şi din timp în timp aduse afară să se citească poporului. (II Cronica 34 : 14—16) Cu ocazia întoarcerii Izraeliţilor din prinsoarea babilonică, au rezidit zidurile Ierusalimului, au scos la iveală Cuvântul lui Dumnezeu dat lui Moise şi l'au citit în faţa poporului.

„Când a venit luna a şaptea, copii lui Izrael erau în cetăţile lor. Atunci tot poporul s'a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea porţii apelor. Au zis cărturarului Ezra să se ducă să ia cartea legii lui Moise, dată de Domnul lui Izrael şi preotul Ezra a adus legea înaintea adunării alcătuită din bărbaţi şi femei şi din toţi cei ce erau în stare s'o înţeleagă. Era întâia zi a lunei a şaptea. Ezra a citit în carte de dimineaţă până la amiazi, pe locul deschis dinaintea porţii apelor, în faţa bărbaţilor şi femeilor şi în faţa celor ce erau în

stare s'o înţeleagă. Tot poporul a fost cu luare aminte la citirea cărţii legii. Cărturarul Ezra stătea pe un scaun de lemn, ridicat cu prilejul acesta. Lângă el la dreapta stătu Matitia, Sema, Anaia, Urie, Hilchia şi Maaseia, şi la stânga: Pedaia, Mişael, Malchia, Haşum, Haşbadana, Zaharia şi Meşulam. Ezra a deschis cartea înaintea întregului popor căci stătea mai sus decât tot poporul. Şi când a deschis-o, tot poporul s'a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Domnuzeul cel mare, şi tot poporul a răspuns, ridicând mâinile: Amin! Amin! Şi s'au plecat şi s-au închinat înaintea Domnului cu faţa la pământ.

„Ei citeau deslușit în cartea legii lui Dumnezeu, şi arătau înţelesul, ca să-i facă să înţeleagă ce citiseră. Dregătorul Neemia, preotul şi cărturarul Ezra şi Leviţii cari învăţau pe popor au zis întregului popor: Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului nostru; să nu vă bociţi şi să nu plângeţi!" — Neemia 8 : 1—6, 8, 9.

Neţinând seamă de dovezile Scripturei, este un fapt istoric concret că manuscrisele străbune începând dela timpul profetului Ezra au fost copiate, lucru făcut de oameni credincioşi, temători de Dumnezeu, ce s'a continuat până la anul 900 după Christos. Mai multe din aceste manuscrise au fost nimicite cu ocazia persecuţiunilor Evreilor şi a războaielor cruciate de aşa zişii creştini fanatici. Pe altele chiar Evreii le-au nimicit, cu scopul vădit ca aceste să nu ajungă în mâna duşmanului. Deci dovezile constitue un lanţ neîntrerupt al evenimentelor adevărate, dela Eden până la 900 d. Ch., din cari se poate vedea că aceasta s'a întâmplat sub îngrijirea lui Iehova Dumnezeu.

În prezent numai trei manuscrise vechi se mai găsesc. Aceste sunt copii după manuscrisele străbune. Următoarele manuscrise sigure le mai a-

vem: Cel Alexandrian, cel Sinaitic şi cel din Vatican. Aceste manuscrise ne înfăţişează Biblia în forma cum a rămas cu puţin după Isus Christos şi apostoli.

Manuscrisul Alexandrian a fost dăruit în anul 1629 de patriarhul Lucar Cyril al Constantinopolului regelui Carol I al Angliei, şi în prezent se păstrează în muzeul britanic din Londra. Pe o faţă a manuscrisului se găseşte însemnat, că a fost copiat cu mâna propriu a martirului Teklas.

Manuscrisul Sinaitic a fost găsit de învăţatul german Tischendorf într'o mănăstire dela poalele muntelui Sinai. Acest manuscris este păstrat în biblioteca oraşului Leningrad din Rusia.

Dintre manuscrisele existente cel din Vatican este cel mai vechiu. Acuma se găseşte în biblioteca Vaticanului din Roma. În timpul din urmă aceste manuscrise au fost puse la dispoziţia mai multor învăţaţi să le studieze. Nici unul dintre aceste trei manuscrise nu este ireproşabil, dar sunt totuşi aproape complete.

Cum a ajuns citibilă

Copiile exacte ale scriptelor străbune se numesc manuscrise. Traducerea textului original pe o limbă străină se chiamnă versiune de citire. Versiunile vechi ale Scripturei încă la începutul vârstei creştine au fost traduse în diferite limbi streine. Mai multe dintre acestea traduceri au fost executate numai cu o generaţie după apostoli.

Într aceste traduceri, cea asiriană seamănă cu limba pe care a vorbit-o poporul şi pe care a vorbit-o şi Domnul cu dânşii. Versiunea asiriană este foarte sigură. Pela sfârşitul secolului al patrulea Eusebius Hieronymus care a locuit mult timp în Bethlehem a prelucrat traducerea veche latină. Această traducere se chiamă Vulgata. Ea este traducerea latină ce a fost comparată cu manus-

criptele greceşti şi ebraice. Şi este una din cele mai preţioase versiuni ale Bibliei. Aproape toate traducerile cari au urmat, se refera la aceasta.

În limba engleză Biblia a fost tradusă mai întâi în anul 1397 de John Wiklef şi a fost făcută accesibilă poporului. Aceasta a fost lucrată din limba latină. Cu toatecă trăducerea a fost făcută atât de timpurie totuşi numai după patru sute de ani s'a putut tipări. Pentru credincioşia lor dovedită cu ocazia traducerilor făcute, atât Hieronymus, cât şi Wiklef au trebuit să sufere multe persecuţiuni. Îndeosebi din partea preoţilor au suferit aspre prigoniri. Satan încontinuu s'a luptat împotriva martorilon credincioşi ai lui Iehova. Împotriva traduceri lui Wiklef Satan a intreprins un atac atât de vehement, încât mulţi martori principali ai lui Iehova au trebuit să sufere moarte pe rug cu traducerile agăţate de gâtul lor.

Următoarea traducere mai de seamă, William Tyndale a făcut-o la o sută de ani după Wiklef. Tyndale a publicat mai multe ediţii a Noului Testament. A tradus şi mare parte a Testamentului Vechiu. Cu ocazia traducerei a ţinut seamă de aproape toate manuscrisele greceşti şi ebraice cari erau accesibile pe timpul său. Poporul englez de fapt şi azi se foloseşte de traducerea lui Tyndale, care este prelucrată de mai multe ori.

Satan a folosit îndeosebi pe preoţii englezi ca să persecute pe Tyndale pentru credincioşia lui dovedită la traducerea Bibliei. Aceasta dovedeşte că Tyndale era un serv credincios al lui Dumnezeu. Dupăce a tradus o partea a Bibliei, a fost exilat în Germania, unde a terminat lucrarea şi a publicat Noul Testamentul în mai multe exemplare. El a hotărît să pună traducerea în mâinle poporului englez. Exemplarele tipărite le-a ascuns

în butoaie, stofe şi în făină şi pe alte asemenea căi ascunse le-a transportat în Anglia.

Episcopii şi preoţii bisericei Angliei s'au folosit de toate uneltele ce le stăteau în putere spre a împiedeca răspândirea traducerilor lui Tyndale. Au confiscat mai multe mii de exemplare ale Bibliei pe care apoi le-au ars în public în faţa crucei vechi a sf. Paul. Tyndale a rămas în exil, opunându-se multor invitaţii de a se întoarce în ţara sa, deoarece a ştiut bine, că după întoarcerea lui în ţară episcopii şi preoţii englezi i-ar fi stins viaţa. În Germania a fost tras în cursă de un preot, care l'a înhăţat cu silnicie, l'a dus într'o încăpere subterană, unde a trebuit să îndure frig şi foame pânăce a fost ars pe rug. Această crimă a fost pusă la cale de preoţii din acel timp.

Satan şi reprezentanţii săi cu toate acestea, nu au putut împiedeca ca Biblia să nu ajungă în mâinile poporului, deoarece a fost sosit timpul lui Dumnezeu, când Biblia a trebuit să fie pusă în mâna poporului, ca s'o citească. Îndată după moartea lui Tyndale a apărut „Biblia lui Matei". În realitate aceasta era traducerea lui Tyndale. După aceasta în anul 1539 a apărut „Biblia mare" şi în anul 1560 „Biblia din Geneva". Aceste erau toate numai traducerile prelucrate ale lui Tyndale.

In anul 1611 a apărut traducerea cunoscută sub denumirea de „versiune autorizată". Este cunoscută şi sub denumirea de „Traducerea King James", deoarece publicarea ei a fost ajutată de regele Iacob al Angliei. Revizorii cari au făcut lucrarea au fost împărţiţi în şase grupe şi fiecare grupă a făcut o parte anumită de revizuire. În cursul lucrului aceşti revizori s'au folosit de toate lucrările cari le-au fost accesibile. Au învăţat cu sârguinţă limba ebraică şi cea greacă şi cu ocazia

comparației s'au folosit și de traducerile franceze, italiene, spaniole și germane.

În engleză nu este o traducere mai bună și mai completă a Bibliei, ca versiunea autorizată. Aceasta o folosesc mai mult ca pe celelalte traduceri. Însă nici aceasta traducere nu este desăvârșită, deoarece cu ocazia comparării ei de mai târziu cu manuscrisele originale, au găsit în ea mai multe greșeli. Redactorii traducerii autorizate nu au avut posibilitatea să se folosească de cele trei manuscrise vechi amintite.

În anul 1870 s'a format un cerc de învățați, pentru revizuirea traducerii autorizate, și după puțin timp au fost ajutați și de niște învățați vestiți din America. În timpul când s'a făcut traducerea nu se puteau folosi de manuscriptele vechi, Alexandrian, Sinaitic și Vatican. Însă comitetul de revizuire care a început în anul 1870 la versiunea revizuită, a putut să se folosească și de aceste manuscripte vechi. Pe aceste le-au studiat împreună cu alte traduceri și s'au folosit de orice ajutoare, ca să fie în măsură să facă o Biblie engleză, care să redeie întocmai înțelesul manuscriselor originale.

Cea dintâie ediție a traducerii revizuite engleze a apărut în anul 1881, iar ediția revizuită americană în anul 1885. În cursul lucrului, comitetul a luat mare folos din traducerea lui Tyndale deoarece aceasta a ușurat mult lucrul revizuirilor. Între traducerile engleze, aceste două ediții revizuite sunt cele mai bune, deoarece cugetele sunt exprimate într'un limbaj simplu și clar. La aceste mai contribue și faptul, că în cei trei sute de ani din urmă multe cuvinte și-au schimbat înțelesul ce'l aveau pe vremea aceia. Aceia cari au îngrijit edițiile revizuite engleze și americane, și-au dat silința să redee înțelesul lucrurilor precis și lămurit.

De exemplu cuvântul vechiu englez „hell" (în românește tradus „iad") înseamnă un loc întunecos, o groapă în pământ în care de obiceiu se ţin legumele. În timpurile mai recente preoţimea tălmăcind acest cuvânt au arătat că înseamnă locul chinului vecinic, ceiace nicidecum nu exprimă cugetarea veche originală. Un alt exemplu: cuvântul englez „damnation" de origină însemnă judecată sau osândire. Preoţii moderni aşa i-au tâlmăcit înţelesul că ar însemna locul chinului vecinic.

Ediţia revizuită a lăsat netradus cuvântul grecesc „hades", cuvântul pe care preoţimea îl tălmăceşte că ar însemna iadul aprins, sau locul chinului vecinic. Cuvântul „damnation" (judecată, osândă) l-au înlocuit cu cuvântul „judgement", deoarece cuvântul dintâi pe înţelesul vechiu a însemnat ceiace înseamnă acuma în limba modernă cuvântul din urmă; aceasta dovedeşte lămurit, că preoţimea a dat un înţeles cu totul greşit acestui cuvânt. (Fapte 2 : 26; Ioan 5 : 29) Cu ambele ocazii atât aceia cari au făcut ediţia autorizată, cât şi aceia cari au făcut ediţia revizuită, au folosit cuvântul care a exprimat exact cugetul potrivit în timpul în care s'a făcut. Preoţimea a fost aceia care folosindu-se de ocazie, tâlmăcind greşit Cuvântul lui Dumnezeu l'au înfăţişat tendenţios. În ciuda luptelor dârze îndreptate împotriva Scripturei, este de mirat că limbajul Bibliei tradusă după diferite copii de manuscrise a putut rămânea atât de curat. (Traducerea Bibliei în limba românească a început în secolul trecut şi sunt folosite pe lângă traducerea veche, trad. dr. Niţulescu şi Cornilescu, precum şi altele mai noi).

Cea mai bună traducere a Noului Testament este traducerea engleză „Emphatic Diaglott". Aceasta este traducerea textului original grecesc. Cu ocazia pregătirii acestei traduceri a fost con-

sultat îndeosebi manuscisul din Vatican, dar s'au folosit şi de cel Sinaitic şi altele. Aceasta traducere exprimă cugetele corespunzător limbajului modern şi oferă un mare ajutor cercetătorilor englezi şi greci ai Noului Testament.

Cu ocazia scrierii textului străvechiu al Bibliei fără'ndoială Dumnezeu a condus mintea şi mâinile scriitorilor. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu şi a lăsat să se înregistreze evemimentele întocmai. Deoarece acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, Satan cel nelegiuit s'a folosit de toate uneltele posibile să nimicească Biblia şi pe cei ce au tradus-o cu atâta zel şi devotament. Dumnezeu a permis aceasta până la un anumit timp, iar în urmă a împiedecat pe duşman. În decursul diferitelor secole, bărbaţii cinstiţi, devotaţii lui Dumnezeu au făcut copii după Biblie. Poate cineva să tragă la îndoială faptul, că aceşti oameni au fost conduşi în lucrarea lor de Dumnezeu? Deoarece ei s'au nizuit cu credincioşie şi seriozitate să reprezinte pe Iehova Dumnezeu, El a avut grije, ca Cuvântul Său să fie lipsit de unele greşeli mai de seamă.

Dintre aceşti bărbaţi, care-şi îndeplineau lucrul cu credincioşie şi devotament pe mulţi a omorît Satan prin reprezentanţi săi; dar niciodată nu i-a reuşit să ducă la indeplinire crima, înainte ca aceştia să-şi fi terminat lucrarea. Cei necredincioşi au nimicit nenumărate mii de Biblii, dar cu toate acestea Satan niciodată nu a putut împiedeca să nu fie descoperită poporului hotărîrea lui Dumnezeu depusă în Cuvântul Său. Deoarece Diavolul nu a putut împiedeca răspândirea Bibliei, a căutat să tălmăcească greşit înţelesul Bibliei prin reprezentanţii săi. El s'a folosit de toate uneltele cari îi stăteau în putere, ca să întoarcă mintea poporului dela Dumnezeu şi dela adevărul Său curat. Adevărurile minunate ale lui Dumnezeu

le-a întunecat Diavolul şi agenţii săi în decursul veacurilor, şi le-a ascuns dinaintea poporului. Însă aceste adevăruri la timpul hotărît de Dumnezeu au fost restatornicite pentru cercetătorii sinceri ai adevărului.

Fiinţa care în Scriptură este înălţată mai presus de toate este Fiul iubit al lui Dumnezeu. Timp de 4000 de ani Evreii şi-au concentrat speranţele asupra lui Messia şi au aşteptat venirea Lui. Cam de vre-o 2000 de ani creştinii îşi concentrează speranţele asupra lui Christos aşteptând întoarcerea Lui. Iubitul Fiu a lui Iehova este Logos, Isus sau Messia, unsul lui Dumnezeu sau Christosul. Timpul prezenţei Sale a doua a sosit, El este acuma prezent. Dela venirea Lui Cuvântul lui Dumnezeu a fost îndeosebi luminat, ceiace este în armonie cu promisiunea Domnului. (Proverbe 4 : 18; I Corinteni 10 : 11) Venirea a doua a Domnului a avut loc pe la anul 1874. Dela acest timp încoace au fost restatornicite mai multe adevăruri, până atunci ascunse de duşman, pentru creştinii sinceri şi iubitori de Dumnezeu.

Dupăcum Domnul a folosit pe William Tyndale ca să atragă atenţia poporului asupra Bibliei, tot astfel a folosit şi pe Charles T. Russel să atragă atenţia poporului asupra înţelesului Bibliei, şi asupra acelor adevăruri, cari până atunci au fost întunecate de Diavol şi agenţii lui. Întrucât a sosit timpul pentru restatornicirea acestor adevăruri, Domnul a folosit pe Charles T. Russel să Scrie şi să publice seria de „Studii biblice", în cari au fost descoperite adevărurile fundamentale ale hotărîri dumnezeeşti, Satan a făcut tot posibilul să nimicească aceste cărţi deoarece ele conţineau adevărul. Dupăcum traducerea Bibliei făcută de Tyndale au nimicit-o preoţii, tot astfel preoţimea din diferitele părţi ale pământului au adu-

nat cu miile exemplarele „Studiilor biblice" şi le-au ars în public. Însă nelegiuirile de acest fel au contribuit în mai mare măsură la propagarea şi răspândirea adevărului şi a hatărîri lui Dumnezeu.

A sosit timpul lui Dumnezeu când adevărul trebuie să fie cunoscut peste tot, şi nu mai poate Satan să împiedece răspândirea adevărului. A sosit timpul, când steagul Domnului trebuie ridicat, ca să poată vedea poporul drumul pe care trebuie să umble. Cei sinceri şi curaţi la inimă se vor aduna sub steagul Domnului. Apele adevărului se ridică tot mai sus şi se vor ridica atât timp, până când vor acoperi întreg pământul, dupăcum apele acopăr alviile mărilor. Toate acestea se fac spre mărirea Numelui lui Dumnezeu, ca Numele Lui să fie cunoscut peste tot pământul, ceiace va şi face prin arătarea Cuvântului şi a puterei Sale. Să nu uităm, că adevărul nu este proprietatea omului, ci este al lui Dumnezeu. Pentru executarea ordinelor Sale Dumnezeu a folosit în diferite veacuri oameni sau unelte de oameni; dar adevărul a fost şi va şi rămânea întotdeauna a lui Iehova Dumnezeu. Biblia este cartea care cuprinde adevărul lui Dumnezeu şi e menită să servească de îndrumătorul celor ce se nizuesc spre adevăr.

În rândul oamenilor sfinţi din vechime, cari au înregistrat profeţiile era şi Daniel, omul iubit de Dumnezeu. Dumnezeu a condus mintea şi mâna lui să scrie evenimentele minunate ce vor avea loc în viitor. Daniel nu a înţeles ce scrie şi a şi declarat aceasta. Dumnezeu i-a servit cu dovezi, cari dovezi vor ajuta pe aceia cari trăesc în timpul din urmă, când profeţiile se vor împlini să afle înţelesul profeţiilor. Timpul împlinirei îl stabileşte ca timpul prezenţei a doua a Domnului, atunci când „marele principe care stă pentru poporul tău" se va scula. Aşa a vorbit către Daniel: „Tu însă Da-

niele ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetlueşte cartea până la timpul sfârşitului. Atunci mulţi o vor cîti şi cunoştinţa va creşte." — Daniel 12 : 4.

Popoarele pământului peste tot pot să vadă împlinirea acestei profeţii. Noi trăim acuma în veacul abundenţei de cunoştinţe. Acuma a sosit timpul, când Scriptura se poate înţelege.

Dupăce Daniel a însemnat istoria puterilor universale şi lucrurile ce erau a se împlini cu mult timp în urma morţii lui, aşa a vorbit: „Eu am auzit, dar n'am înţeles; şi am zis: Domnul meu care va fi sfârşitul acestor lucruri?" (Daniel 12 : 8) La întrebarea lui, Iehova i-a răspuns: „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite până la timpul sfârşitului. Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi; cei răi vor face răul şi nici unul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege." (Daniel 12 : 9, 10) Fără'ndoială a sosit timpul pentru înţelegerea Bibliei, şi aceia cari se încred în Dumnezeu, în Cuvântul Său şi în marea jertfă a scumpului Său Fiu, vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi. ca credincioşia lor faţă de Dumnezeu să se întărească.

„Cei răi" sunt astfel de indivizi, cari au avut odinioară oareşcare cunoştinţă despre Dumnezeu, dar această cunoştinţă au exploatat-o în interesul unor scopuri egoiste. Aceştia nu vor primi pricepere. Aceasta explică faptul, pentruce preoţii de azi nu au priceperea Scripturei. Cei pricepuţi în înţelesul profeţiei lui Daniel sunt aceia, cari cunosc într'o măsură oareşcare pe Dumnezeu şi Cuvântul Său şi această cunoştinţă o folosesc după voinţa lui Dumnezeu. Aceştia imediat ce găsesc adevărul îl urmează cu bucurie şi umilinţă. Timpul pentru priceperea acestor mari şi minunate adevăruri, cari erau secrete pentru omenire timp atât de îndelungat, a sosit. Cercetătorilor harnici

ai adevărului le spune Dumnezeu: „Cine este omul care se teme de Domnul, acelua îi arată calea pe care trebue s'o alcagă." — Psalm 25 : 12.

Făcând pe scurt rezumatul: dintre creaturile pământului pe om l'a creat Dumnezeu de ființa cea mai importantă. Pământul l'a creat de locaș omului. Așa a voit ca oamenii să păstreze amintirea evenimentelor mai importante și astfel dela Adam, până la Moise o generație dela alta a moștenit cunoștința despre relația dintre Dumnezeu și om. Scrierea Scripturei a început cu Moise. În scrierea Bibliei Dumnezeu a condus pe Moise și pe ceilalți bărbați credincioși. Dumnezeu a ocrotit Biblia împotriva tuturor atacurilor de nimicire din partea lui Satan și a agenților săi. A premis, ca să facă mai multe copii după Biblie ceiace a lăsat să se facă de bărbați cinistiți și buni. Prin urmare ne putem încrede în Biblie, care este o dare de seamă corespunzătoare întocmai a adevărului. Profetul David a scris: „Căci Cuvântul Domnului est adevărat și toate lucrurile Lui se împlinesc cu credincioșie." — Psalm 33 : 4.

Deci cercetătorul înțelept poate să ia în mână Biblia cu încredere, că aceia expirmă voința lui Dumnezeu ce se referă la om și arată omului adevărul. Se poate sprijini de ea cu toată încrederea. Baza credinței în Dumnezeu o servește Biblia, și cunoștința Bibliei ne face capabili să înțelegem iubirea mare a lui Dumnezeu ce o păstrează față de omenire. Prin faptul că Dumnezeu aruncă mai multă lumină asupra adevărului Său și această lumină străbate în inimile oamenilor cu temere de Dumnezeu, cari s'au consacrat să facă voința lui Dumnezeu, aceștia așa se expriră prin cuvintele profetului:

„Înaintea sfântului Tău templu mă voi prosterne și voi lăuda Numele Tău pentru în-

durarea Ta și pentru adevărul Tău, Căci mărit-ai făgăduința Ta peste tot numele Tău. În ziua când am strigat răspunsu-mi-ai, încurajatu-m'ai. În sufletul meu este o nouă putere. Lauda-Te vor Iehova toți regii pământului, căci auzit-au cuvintele gurii Tale," — Psalm 138 : 2—4.

Cercetătorul sincer și serios al adevărului nu este avizat să facă presupuneri. Concluziile lui nu trebuie să le bazeze pe păreri omenești, fiindcă este în proprietatea Bibliei, despre care stă scris că este Cuvântul lui Dumnezeu, care este ireproșabil și corespunde întocmai adevărului, la lumina acestui cuvânt poate să examineze orice. „La lege și mărturie, căci pentru cei ce nu vorbesc după cuvântul acesta nu le va răsări nici o lumină." — Isaia 8 : 20. Continuând studierea hotărîrii lui Dumnezeu, să cercetăm toate punctele pe baza Scripturei. Dacă cele spuse nu se vor uni cu Scriptura, nu trebuie primite, dacă însă le dovedește Biblia atunci trebuie primite.

Oh ce milos este Domnul față de creaturile lui omenești! Omul cu toatecă este nedesăvârșit și păcătos, totuși Dumnezeu așa-i vorbește: „Veniți acum să ne judecăm zice Iehova; de vor fi păcatele voastre roșii ca carmâzul, se vor face albe ca zăpada." (Isaia 1 : 18) Folosindu-ne înțelepciunea primită dela Dumnezeu, prin faptul că legăm în mod armonios expresiune cu expresiune, ne putem zidi o astfel de clădire a credinței pe care nu o poate dărâma nici un fel de cuminţenie omenească sau influență rea. În măsură ce creștem în cunoștința lui Dumnezeu și a hoatărîrii Sale așa vom crește și în iubire și devotament față de Dumnezeu dătătorul a „toate darurile bune și desăvârșite." Înaintând astfel în lumină, calea noastră va fi tot mai bine luminată până va ajunge la lumina din miezul zilei. — Proverbe 4 : 18.

Capitolul VI

Creațiunea nouă preumbrită

Iehova nu se folosește de silă, pentru a îndupleca pe oameni, să-i dea ascultare. Dumnezeu este iubire și El a hotărît să dea lecție omenirei, ca să cunoască, că numai iubirea constitue pornirea potrivită a tuturor faptelor. Iubirea este întruchiparea neegoismului. Dumnezeu a arătat calea ce duce la viața vecinică, și afară de această cale alta nu mai există. Cine iubește pe Dumnezeu, acela ascultă de El. Cel ce mânat de iubire urmează calea descrisă de Dumnezeu, în sfârșit va primi viața vecinică. Conform voinței lui Dumnezeu, omul trebuie să învețe această lecție.

Prin înșelăciune, vicleșug și silă, Satan a îndueplecat poporul să-i urmeze. Mintea omului astfel îl întoarce dela Dumnezeu și îl face să apuce calea pierzaniei. Omul trebuie să aibă ocazie, ca să aleagă între calea adevărului sau a nelegiuirei. Adam a avut această ocazie și el a ales calea nelegiuirei. Cei mai mulți oameni tot această cale și-au ales-o. Numai aceia, cari au avut deplină încredere în Domnul, și cu credincioșie s'au străduit să-l servească, nu au trebuit să guste din fructele nedreptății.

Pe Dumnezeu l'a durut văzând, că marea majoritate a omenirei a apucat drumul nelegiuirei și s'a depărtat dela Dumnezeul adevărat. Prin marele potop, Dumnezeu a dorit să servească lecție creaturilor Sale inteligente despre puterea Sa nemărginită, și că cei nelegiuți în urmă vor fi nimiciți cu desăvârșire. Marele potop adus de Iehova Dumnezeu nu a fost manifestarea mâniei Sale răzbunătoare, doar Dumnezeu nu este stăpânit de

ură şi nici nu procedează rău. Ura arată o stare a inimei, ce duce la fapte neprevăzute şi la nesocotirea drepturilor şi bunurilor altora, şi în principiu este hotărît să săvârşească ceva rău ireparabil. Potopul s'a întâmplat pentru apărarea numelui lui Dumnezeu şi spre folosul creaturilor Sale inteligente şi mai presus pentru om. Aceasta numai atunci o vor înţelege în măsură deplină, când omenirea va putea înţelege pe deplin hotărîrile nestrămutate ale lui Dumnezeu. Potopul cel mare era de lipsă şi prin el s'a dovedit procedura lui Dumnezeu mânată de iubire.

Se poate oare susţinea, că creerea omului a dat greş? Ce priveşte pe om din punctul său de vedere, da; dar ce priveşte pe Dumnezeu, nu. Dacă omul ar fi dovedit supunere faţă de Dumnezeu, atunci într'un timp anumit pământul ar fi fost populat cu o generaţie desăvârşită. Privind chestia din punctul de vedere, că omul prin influenţa răului a fost întors dela Dumnezeu şi a urmat pe Diavol, ce priveşte pe om, din partea lui înseamnă nereuşită. Dar au fost câţiva, cari au făcut tot ce au putut pe terenul supunerii faţă de Dumnezeu şi au servit cu iubire pe Dumnezeu, aceştia nu au dat greş. Dacă luăm în seamă îngrijirile lui Dumnezeu pentru deslegarea situaţiei grele, vedem, că privind din punctul de vedere a lui Dumnezeu, creaţiunea nu a dat greş. La timpul potrivit Dumnezeu va lămuri înţelepciunea căii ce numai puţini oameni credincioşi au urmat-o. Când vor înţelege programul lui Dumnezeu, aceasta va adeveri înaintea tuturor, că toate faptele lui Dumnezeu sunt potrivite şi drepte.

Programul lui Dumnezeu referitor la omenire nici într'o privinţă nu va da greş. În orice situaţie grea El ştie ce are de făcut. El a văzut de bine să nimicească lumea din pricinea nelegiurii din

lume, dar puterea lui este nemărginită şi la timpul potrivit, din toate relele va scoate bine. Dela început Dumnezeu a ştiut şi s'a şi îngrijit pentru cazul, dacă omul ar urma influenţa rea. Stă scris: Cunoscute din etern sunt lui Dumnezeu toate lucrările Lui." (Fapte 15 : 18) Este cert, că Dumnezeu s'ar fi bucurat mai mult, dacă omul ar fi dovedit supunere deplină faţă de legile Sale, dar faptul, că creaturile Sale au călcat legile Sale, nicidecum nu poate constitui dovadă împotriva înţelepciunei creatoare a lui Dumnezeu.

După potop Dumnzeu a ordonat adevăratului Noe şi fiilor săi, să se înmulţească şi să populeze pământul. (I Moise 9 : 1) Aşa au şi procedat. Noe într'adevăr era drept? Ca urmaşul lui Adam era nedesăvârşit, dar era om cu inima sinceră, a avut credinţă în Dumnezeu, despre ce a şi dat dovadă, deaceia a fost socotit neprihănit. Dar Noe şi fii lui, urmaşii lui Adam, nu aveau posibilitatea să producă nişte vlăstare desăvârşite.

Dacă omenirea trebuie să aibă vreodată viaţă vecinică, în acest scop va fi neapărată nevoe să intervină o putere supraomenească. Nici un om nu se poate ridica mai sus decât ceiace poate să-i servească de bază solidă sub talpă, chiar dacă s'ar ridica şi pe cele mai înalte coline. Chiar aşa omul oricât s'ar nizui, el singur niciodată nu va ajunge să devină desăvârşit. „Înţelepciunea" mărturisită de credincioşii teoriei evoluţioniste seamănă cu omul, care caută să se ridice mai sus decât talpa sa pe care calcă. Mulţi fac parte din aceia clasă de nebuni, cari cred, că prin năzuinţă proprie poate să se desvoalte la desăvârşire. Omenirea trebuie învăţată să cunoască adevărul, de care Dumnezeu s'a îngrijit cu prisosinţă.

Cu multe secole mai înainte Dumnezeu a început să preumbreze pe acele unelte, pe cari le va

folosi pentru călăuzirea oamenilor ascultători înapoi la starea desăvârşită; adeca a preumbrit o „creaţiune nouă". Aceasta nu înseamnă nimicirea omenirei întregi şi crearea altei generaţiuni, ci creerea unei fiinţe cu totul aparte, pe care va folosi-o în lucrarea pentru eliberarea şi restatornicirea omenirei.

După potop, Noe şi fii săi s'au aşezat în părţile diferite ale pământului. Iafet şi neamul său şi-au ales de lucuinţă Europa. Ham şi familia sa s'au mutat în partea nordică a Egiptului. Sem cu descendenţii a rămas în Asia. Despre Sem a prorocit Noe: „Glorie Celui Vecinic, Dumnezeului lui Sem." Prin aceasta a arătat, că Dumnezeu a rezervat pentru descendţii lui Sem mari binecuvântări. Acest fapt îl arată Scripturile.

La doi ani după potop, Sem a născut un băiat, pe care l'a numit Arpacşad. (I Moise 11 : 10) Tareh era un urmaş a lui Sem şi a lui Arpacşad. (I Moise 11 : 24) Cu timpul Tareh a primit un fiu, pe care l'a numit Avram. Mai târziu Dumnezeu a schimbat numele Avram în Avraam. (I Moise 11 : 27) Tareh şi familia lui locuiau în cetatea Ur din Caldea. Avraam a luat de soţie pe Sarai. „Sarai era stearpă, n'avea copii deloc." (I Moise 11 : 30) Tareh cu familia sa, între ei şi Avraam au apucat la drum să călătorească în Canaan. Din însemnarea Biblică reesă, că au înaintat pe malul râului Eufrat până în Haran, unde a trăit familia până la moartea lui Tareh.

După moartea lui Tareh, Avraam a devenit persoana cea mai importantă din familie. El a crezut în Dumnezeu, şi Dumnezeu i-a păstrat o încredinţare. „Domnul zise lui Avraam: Ieşi din ţara ta, din rudenia ta, şi din casa tatălui tău, şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un nem mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un

nume mare, şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine." — I Moise 12 : 1—3.

Urmând îndrumarea Domnului, Avraam şi-a adunat toate avuţiile, tot ce au adus în Haran şi tot ce au mai strâns acolo, şi împreună cu soţia sa Sarai, şi cu Lot şi familia sa au plecat la drum din Haran. O caravană compusă din cămile, măgari, vite, oi, servitori şi servitoare, femei şi copii au apucat drumul către sud vest spre o ţară necunoscută. În fruntea caravanei era Avraam. Au trecut prin deşerturi neatinse şi pe coline neacoperite. Au făcut un drum îndelungat, încet şi greoi, şi Avraam nici nu a putut înţelege atunci pe deplin scopul călătoriei sale. Au înaintat în mers reugulat. Ce însemna călătoria lui Avraam spre o ţară necunoscută? Marele Dumnezeu al universului prin aceasta a folosit pe servul său credincios să formeze cu el o icoană, prin care să preumbreze o creaţiune nouă, naţiune şi guvernământ desăvârşit, care naţiune nouă va fi folosită de Dumnezeu spre binecuvântarea tuturor naţiunilor de pe pământ.

Prin servii săi credincioşi în timp de vreo două mii de ani, Dumnezeu a format icoana mare care a început-o cu Avraam, prelucrând toate amănuntele ei, prin care icoană va da lecţie omenirei, să cunoască calea ce duce la viaţa vecinică. Convingerea despre aceste preumbriri formate cu atâta vreme înainte, este instructivă şi interesantă. Aceia cari au trebuit să joace rolurile distribuite lor în această icoană, n'au cunoscut îndeajuns înţelesul acestor lucruri, dar au fost în clar, că Iehova este marele regisor; ei s'au mulţumit să ştie atât. (I Petru 1 : 10, 12) Aceste lucruri pen-

tru aceia au fost însemnate, ca aceia, cari vor trăi la sfârşitul lumii (la care am ajuns deja) să aibă cunoştinţă despre calea lui Dumnezeu, ca să înţeleagă şi să găsească mângâiere în ea. — I Corinteni 10 : 11, Romani 15 : 4.

Dumnezeu a condus în urmă pe Avraam în Palestina, unde a avut de gând să isprăvească la timpul său icoana; şi acest pământ îl privesc de sfânt şi de onorat toţi aceia cari iubesc pe Dumnezeu. Evenimentele cari au avut loc în Palestina şi părţile vecine, au preumbrit descoperirea de mai târziu a hotărîri lui Dumnezeu.

Hotarul din răsărit al Palestinei este mărginit de un şireag de munţi. O privire împrejur de pe aceste piscuri oferă o privelişte atât de minunată, încât cu drept cuvânt se poate numi Pisga acest şireag de munte. Când Caravana lui Avraam venită din răsărit a ajuns aici, a ridicat cort la poalele munţilor, deoarece din acest loc a putut să vadă întreg pământul. Cu ochi deschişi tare a privit priveliştea încântătoare, unde nu peste mult a trebuit să se înceapă formarea celei mai mari icoane vii, unde mai târziua a trebuit să aibă loc şi realitatea icoanei.

De pe vârful muntelui, Avraam a putut vedea muntele Libanului, marea Galileană, valea Esdronului, muntele Carmel, şerpuirea văii Iordan, râurile mai mărunte cari curgeau în Iordan munţii Moria şi Sion, precum pe toţi munţii cari se lăţesc până la apele albastre ale Mării Mediterane. Aceia cari au mai călătorit şi de atunci pe acest drum, ajungând în vârful muntelui au strigat entuziaţi: „Aceasta este cea mai frumoasă privelişte ce i se poate oferi ochiului omenesc de pe întreagă suprafaţa pământului".

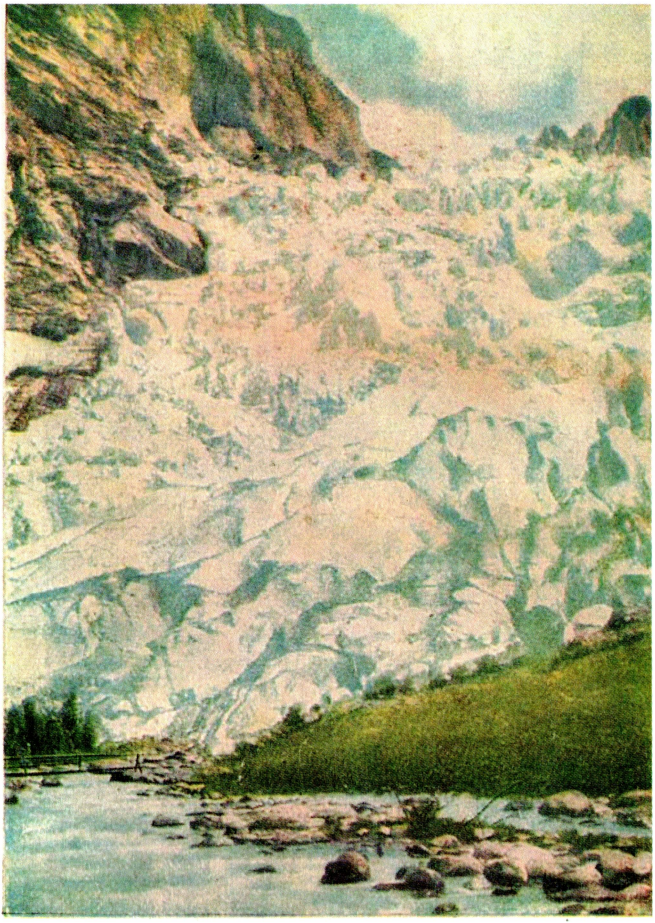
Încântat de priveliştea minunată, Avraam desigur s'a cugetat la promisiunea lui Dumnezeu.

„Găsirea lui Moise"

L. Alma Tadena

Moise a devenit om învățat vestit.. Se poate presupune rațional, că Moise a fost introdus bine în istoria părinților, săi. El a cunoscut descendența omenirei după neamuri. Începând dela Adam, până la timpul său a trebuit să aibă cunoștință despre toate evenimentele.

„Gheţarul din Oberer Grindelwald în Elveţia"

Cu ocazia prăbuşirei inelului, apele şi aburii de apă s'au adunat asupra păturilor de aer ale pământului... Marea cantitate de apă amestecată cu ghiaţă şi zăpadă, cu trosnete înspăimântătoare a înaintat înspre equator, dealurile şi ridicăturile le-a făcut asemenea văilor şi alte multe schimbări a produs pe scoarţa pământului.

„Nunta din Cana" **Paul Veronese**

Sub influenţa învăţăturilor false mulţi au crezut, că sfinţenia înseamnă o pietate prefăcută pe dinafară, solemnitate sau gravitate dusă până la extrem. Din această cauză poartă mulţi nişte haine deosebite, arată o faţă lungă, solemnă, vorbesc pe un ton fătarnic; alţii îşi împreună mâinile şi arată o faţă blândă, dar tot atunci îşi bat capul cum ar putea ajunge la mai mare vază, şi să înainteze mână în mână cu elementele politice şi financiare ale lumei acesteia.

„Inviere“ Cu aprobarea casei Hanfstaengel Franz, München) **de Albert v. Keller**

Multe miliarde de oameni, cari zac în morminte, vor fi înviaţi.

Avraam a cunoscut fără'ndoială importanţa neamăsurată a promisiunei, dar însemnătatea ei deplină, şi că ce trebuie să facă în relaţie cu aceia, în timpul acela nu a putut înţelege pe deplin. Promisiunea făcută lui Avraam sună: „În sământa ta se vor binecuvânta toate naţiunile de pe pământ." În această icoană Avraam a închipuit pe Iehova Dumnezeu, dela care se pogoară orice dar bun şi desăvârşit, şi la timpul hotărît va binecuvânta pe toţi oamenii cari se vor supune lui Dumnezeu.

Coborînd de pe munte, Avram şi-a continuat calea, a păşit pe pământul Palestinei şi l'a cutreerat până la valea Moreh. „Domnul s'a arătat lui Avraam şi a zis: Toată ţara acesta o voi da sămânţei tale." (I Moise 12 : 7) Această promisiune înseamnă, că la timpul hotărît Dumnezeu va dărui de locuinţă vecinică întreg pământul celor supuşi şi ascultători. Pământul l'a creat Dumnezeu de locuinţă omenirei, şi la timpul hotărît de El, omenirea în înţelesul strict al cuvântului va ajunge în posesiunea pământului întreg. — Isaia 45 : 12, 18.

Avraam a mai cutreerat pământul şi în partea de sud, iar în urmă a trecut spre Egipt. De acolo s'a întors şi şi-a ridicat corturile în valea Mamre. Aici i s'a arătat Domnul şi i-a zis: „Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor meamuri." (I Moise 17 : 5) Această promisiune poate că a sunat ca ceva ciudat în urechile lui Avraam, dar cu toate acestea a crezut în Dumnezeu. In acest timp Sara a ajuns la etatea ei de 90 de ani, şi era încă tot stearpă, căci nu avea copii, iar acuma a primit promisiunea, că bărbatul său Avraam va deveni părintele multor neamuri. Mai târziu Dumnezeu a comunicat lui Avraam, că Sara va naşte un băiat, pe care va trebui să-l numească Isaac. — I Moise 17 : 19.

Promisiunea lui Dumnezeu s'a împlinit când Avraam a întrat în anul o sută al vieţii sale, şi Sara a dat naştere unui fecior, pe care l-a numit Isaac. (I Moise 21 : 5) Naşterea acestui fecior o fi produs mare bucurie lui Avraam şi Sarei. Din cuvintele Sarei putem vedea, că pentru amândoi era un timp de mare bucurie. Le-a născut un fecior în care s'a întruchipat toată spreanţa lor nutrită din primisiunea lui Dumnezeu. „Şi zise Sara: râs îmi făcu mie Dumnezeu, că oricine va auzi va râde de mine. Şi ea zise: Cine i-ar fi zis lui Avraam: Sara va alăpta copii! Totuşi eu i-am născut un copil la bătrâneţele sale. Şi pruncul crescu şi fu înţercat. Şi Avraam făcu ospăţ mare în ziua în care fu înţercat Isaac." — I Moise 21:6-8.

Icoana cea mare

A sosit timpul lui Dumnezeu, ca să formeze icoana ce va preumbri răscumpărarea şi binecuvântarea omenirei. În această icoană vie Avraam şi fiul său iubit Isaac au jucat rolurile principale. În această icoană Avraam a închipuit pe Dumnezeu, şi fiul său Isaac a închipuit pe scumpul Fiu unul născut al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l'a trimis în lume pentru răscumpărarea omenirei. Avraam nu a ştiut, că cele întâmplate cu dânşii vor preumbri lucruri reale din viitor. În consecinţă aceasta era mare probă peste dânsul, însemnarea ne lămureşte că aceasta a constituit probarea credinţei lui Avraam.

Lui Avraam, Dumnezeu i-a dat următoarea îndrumare: „I-a pe fiul tău, pre care-l iubeşti, pre Isaac şi mergi în pământul Moria şi-l adă acolo jertfă în unul din munţii care-ţi voi zice." (I Moise 22 : 2) Isaac constituia comoara cea mai scumpă a inimei lui Avraam, şi l'a iubit atât de mult, doar era singurul copil dela nevasta lui iubită. Dar

pe lângă toate acestea a iubit mai mult pe Dumnezeu şi a avut încredere, că Dumnezeu va purta de grije copilului său. — Evrei 11 : 19.

După îndrumarea lui Dumnezeu, Avraam a luat la sine lucrurile necesare pentru clădirea altarului şi materialul de foc, a pornit la drum din ţinutul Hebronului cu Isaac şi slugile sale, către muntele Moria, în partea Ierusalimului de azi, unde a zidit altar şi a legat pe Isaac şi l'a aşezat pe altar; apoi a ridicat cuţitul să junghie pe fiul său şi să-l jertfească. În această clipă fioroasă, Dumnezeu a vorbit către Avraam printr'un înger şi numai până la punctul acesta a lăsat să meargă lucrurile: „Să nu pui mâna pe băiat, şi să nu-i faci nimic, căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n'ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine." — I Moise 22 : 12.

Credinţa ce a arătat Avraam faţă de Dumnezeu cu aceasta ocazie, a fost plăcută lui Dumnezeu, şi prin îngerul Său, aşa a vorbit către Avraam: „Pe mine însumi jur zice Domnul; pentrucă ai făcut lucrul acesta, şi n'ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, şi anume ca stelele cerului şi nisipul de pe ţărmul mării; şi sămânţa ta va stăpâni cetăţile vrăjmaşilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentrucă ai ascultat de porunca Mea!" — I Moise 22 : 16—18.

Pentruce este aceasta cea mai mare icoană dintre toate câte s'au mai format pe pământ? Pentrucă reprezintă faptul, că din promisiunea lui Dumnezeu se va naşte o sămânţă, care a fost preumbrită de soţia lui Avraam, Sara şi copilul său Isaac, care sămânţă va fi o unealtă pentru binecuvântarea tuturor naţiunilor de pe pământ. Jertfirea lui Isaac a preumbrit aceia, că Dumnezeu

va da pe singurul său fiu pentru mântuirea lumii, ca să răscumpere omenirea. — Ioan 3 : 16.

Promisiunea originală a lui Dumnezeu ce a dat lui Avraam așa zice: „În tine se vor binecuvânta toate familiile de pe pământ." Iar promisiunea exprimată mai întâi cu ocazia jertfirei lui Isaac așa zice: „În sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului." Promisiunile făcut în legătură cu icoana începută atunci, arată că binecuvântarea ce trebuie să vină dela Iehova, și canalul mijlocitor al acestor binecuvântări va fi Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu. — Romani 9 : 7; Evrei 11 : 17—19.

Unii au fost de acord să atribuie orice binecuvântare, lui Isus, până când în realitate toate binecuvântările se pogoară dela Iehova Dumnezeu. Pentru transmiterea acestor binecuvântări Christos este executorul principal al lui Dumnezeu. Aceasta se vede clar din promisiunea sus citată făcută lui Avraam. Isaac, singurul fiu a lui Avraam și al Sarei a preumbrit pe Christos. Că într'adevăr a preumbrit pe Isus, aceasta a fost documentat prin Scriptură. — Galateni 3 : 16; 4 : 28.

A sosit și timpul când Isaac trebuia să se însoare. Soția i-a ales-o Avraam, tatăl său. Nu din Egipt, și nici dintre locuitorii Canaanului nu a ales soția lui Isaac, ci a trimis Avraam pe servul său la Nahor, o rudenie a sa și de acolo a ales pe Rebeca de soție lui Isaac. (I Moise 11 : 29; 24 : 1—67) Împrejurarea, că Rebeca a fost aleasă din casa lui Avraam și dintre rudeniile sale, înseamnă, că era de aceiași credință cu Avraam. Rebeca a devenit soția lui Isaac, și prin aceasta s'a format o altă icoană frumoasă.

Avraam reprezintă pe Iehova Dumnezeu, iar fiul său Isaac pe Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Avraam a ales mireasă lui Isaac. Tot

asemenea alege şi Dumnezeu mireasă pentru Fiul său iubit. Creaţiunea nouă preumbrită aici o reprezintă mirele şi mireasa împreună. Această icoană mai arată, că aceia cari vor fi aleşi ca membre în clasa miresei alcasă pentru Fiul iubit al lui Dumnezeu, trebuie să aibă credinţă ca a lui Avraam şi în fine numai aceia pot să devină creaturi noui cari au astfel de credinţă şi şi-o şi păstrează până la sfârşit. Pe când apostolul Pavel a vorbit despre alegerea miresei Domnului, aşa explică acest lucru: „Căci negreşit nu de îngeri are grijă, ci de seminţia lui Avraam." (Evrei 2 : 16) „Înţelegeţi şi voi dar, că fii lui Avraam sunt cei ce au credinţă." (Galatnei 3 : 7) Dupăcum din punctul de vedere a lui Dumezeu bărbatul şi femeia constitue o fiinţă, astfel şi Isus Christos şi mireasa Sa, cari constitue creaţiunea nouă, sunt o fiinţă; după promisiune ei împreună formează sămânţa lui Avraam. (Galateni 3 : 16, 27, 29) Aceasta creaţiune nouă, este „sămânţa" prin care vor veni binecuvântările la toate popoarele pământului.

Toată averea lui Avraam a moştenit-o Isaac. (I Moise 25 : 5) Aceasta a reprezentat faptul, că acel care a fost reprezentat prin Isaac, va „moşteni toate". Apostolul Pavel se referă la Domnul Isus Christos şi zice: „Pe care l'a pus moştenitor al tuturor lucrurilor." (Evrei 1 : 2) Acei credincioşi, cari au luat parte la formarea acestei icoane vii, nu au putut înţelege însemnătatea ei, prin urmare trebuia să spere,că binecuvântările promise ale lui Dumnezeu, vor veni prin sămânţa naturală a lui Avraam. Scopul lui Dumnezeu a fost, ca înţelesul acestor icoane numai în viitor să le descopere; aceste trebuiau să însemne şi să preumbreze lucururi cu mult mai mari decât ce au putut înţelege atunci din ele. — I Corinteni 10 : 11; Evrei 10 : 1.

Iehova a continuat formarea acestor icoane vii, cari au preumbrit programul Său. Promisiunea Sa şi-a întărit-o faţă de Isaac. (I Moise 26 : 4, 5) Cu timpul Rebeca a născut doi fii gemeni, pe Esau şi Iacob. În mod natural lui Esau i-ar fi căzut dreptul de întâi născut, dar această binecuvântare Dumnezeu a rezervat-o lui Iacob. În această icoană, aceşti doi feciori au preumbrit două clase a creştinilor.

Esau închipue astfel de creştini, cari din făţărie arată supunere faţă de Dumnezeu şi în aparenţă sunt demni de binecuvântarea lui Dumnezeu, însă Iacob reprezintă astfel de creştini cari nu numai că se declară de creştini, dar întotdeauna sunt credincioşi faţă de Domnul, se bucură de binecuvântările lui şi vor fi făcuţi o parte din sămânţa promisă. Esau a persecutat pe Iacob, şi corespunde exact acestei icoane faptul, că în decursul vârstei creştine urmaşii falşi ai Domnului au căutat mereu să persecute pe reprezentanţii adevăraţi ai Domnului. Creştinii nominali reprezentaţi prin Esau, de fapt constitue o parte din lumea, care formează organizaţia Diavolului. Iar aceia, cari în adevăr şi cu credincioşie se supun lui Dumnezeu,formează o parte din organizaţia lui Dumnezeu.

Dupăce Iacob a fugit dela casa părinţească în urma persecuţiunilor, pe înserate a ajuns la poalele unei coline, unde s'a pus jos, să se odihnească peste noapte. În vis Dumnezeu l'a împărtăşit de o vedenie. Iacob a văzut o scară ce lega cerul cu pământul, pe care umblau îngerii. Prin icoana aceasta Domnul a arătat, că la timpul potrivit va face o legătură între creaturile sale cereşti şi celo pământene, iar acest scop al Său îl va realiza prin creaţiunea, nouă. Cu această ocazie Dumnezeu a

întărit şi faţă de Iacob promisiunea Sa de a binecuvânta toate naţiunile de pe pământ. — I Moise 28: 11—15.

Iacob, numele căruia Dumnezeu l'a schimbat în Izrael, a devenit părintele a doisprezece fii, cari la rândul lor au devenit căpeteniile celor douăsprezece seminţii ale lui Izrael, cari seminţii după moartea lui Iacob au format poporul organizat a lui Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu a organizat acest popor pentru anumite scopuri. Una dintre aceste scopuri era preumbrirea programului Său hotărît de a chema la iveală o creaţiune nouă. Simţind Iacob moartea lui apropiată a chemat la sine pe fii săi, ca să le comunice lucrurile, cari vor avea loc în viitorul îndepărtat. Cu ocazia aceasta puterea nevăzută a lui Dumnezeu a condus mintea şi limba lui Iacob, ca să profeţească prin el o profeţie care preumbreşte pe viitorul prinţ şi domnitor puternic al păcii.

Cu ocazia aceasta Iacob a zis între altele: „Toiagul de domnine nu se va depărta din Iuda. Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Şilo, şi de el vor asculta popoarele." (I Moise 49 : 10) Această profeţie arată că sămânţa promisă, prin care trebuie să vină binecuvântările se va naşte din seminţia lui Iuda. Toiagul de domnie este simbolul autorităţii domnitoare. Numele Şilo înseamnă liniştit, paşnic şi fericit. Autoritatea şi puterea va fi dată acestui domnitor şi legiuitor puternic, Lui i-se vor supune toate popoarele de pe pământ, şi după promisiunea lui Dumnezeu El va binecuvânta pe toţi. Intr'adevăr toate naţiunile de pe pământ vor fi binecuvântate de acest puternic. Această profeţie a fost repetirea promisiunei Avraamice, şi formează o parte din icoana ce preumbreşte pe marele Mântuitor.

În acest timp Izraeliţii au locuit în Egipt. Iosif, fiul cel mai iubit al lu Iacob numai cu ceva mai înante a fost vândut în Egipt, unde din harul lui Dumnezeu nu peste mult a devenit un bărbat cu mare renume, şi a ocupat slujba cea mai însemnată după Faraon. Acele binecuvântări, pe cari Domnul prin Iosif le-a dat poporului egiptean, au preumbrit pe marele distribuitor al binecuvântărilor, reprezentat prin Iosif. După moartea lui Iosif tronul egiptean a fost ocupat de alt domnitor, care nu a fost temător de Dumnezeu, şi care a uitat şi de acele binefaceri în cari a împărtăşit Dumnezeu Egiptul prin Iosif, care şi-a arătat starea rea de inimă prin aceia, că a persecutat cumplit pe Evrei, poporul ales al lui Dumnezeu.

Moise s'a născut în timpul acestor persecuţii. Nelegiuitul rege al Egiptului a ordonat, ca toţi copii de parte bărbătească ce se vor naşte în familiile Evreilor să fie omorîţi. (II Moise 1 : 16, 22) Dumnezeu însă în mod minunat a ocrotit pe Moise. Pe când copilul era de trei luni, mamă-sa a făcut o lădiţă din papură, în care a aşezat pe copil şi lădiţa a pus-o în marginea râului Nil. Copilul din îngrijirea lui Dumnezeu a fost găsit de un membru al familiei regale. Ca doică a copilului a fost aleasă chiar mamă-sa.

Moise a fost crescut ca şi un membru al familiei regale, dar când a devenit major, nu a mai dorit să figureze ca copilul fetei Faraonului. El a preţuit mai mult să ţină relaţie de rudenie cu poporul lui Dumnezeu. (Evrei 11 : 24) Credinţa lui în Dumnezeu l'a mişcat să i-a această atitudine şi drumul său fără'ndoială a fost condus de Iehova Dumnezeu. Apăsarea Evreilor în pământul Egiptului a ţinut mai departe. Aceasta a format o altă parte a icoanei, din care omul poate acuma să înveţe. Domnitorul egiptean nelegiuit de atunci a

reprezentat pe Satan, Diavolul, pe apăsătorul popoarelor lumii.

Mulţi au cugetat, că lumea o formează popoarele de pe pământ, ce nu fac parte din oareşcare sistem religios, dar aceasta nu este aşa. Lumea o formează puterile ce domnesc asupra popoarelor. Guvernul egiptean, al cărui cap era Faraonul, închipue organizaţia blestemată a lui Satan, ce ţine poporul în apăsare. Acum Dumnezeu a dorit să formeze o astfel de icoană, care a avut de scop să preumbreze eliberarea poporului de sub jugul Diavolului, a lui Satan. În această icoană, Moise a preumbrit pe acel puternic Messia, care va elibera popoarele de pe pământ din subjugarea lui Satan şi a agenţilor săi, şi-i va conduce la fericirea vecinică.

Pe când a sosit timpul ieşirei Izraeliţilor din Egipt, Moise a fost pus de conducătorul lor. Când au ieşit la drum şase sute de mii bărbaţi pedeştri, cu soţiile, copii şi personalul lor de serviciu, această plecare trebuie să fi oferit o privelişte remarcabilă. În această icoană, Moise a închipuit pe Christos, Messia, pe marele Mântuitor, care va conduce poporul în locul de siguranţă; aceia cari au urmat pe Moise închipuie pe aceia, cari în sfârşit vor primi pe Christos, şi îl vor urma, ca pe marele executor al hotărîri lui Dumnezeu şi pe Mântuitorul omenirei rânduit de Dumnezeu.

Domnitorul din Egipt, nelegiuitul Faraon şi-a adunat oastea şi a pornit pe urma Evreilor, cu scopul să-i nimicească. Scopul şi l'ar fi şi ajuns, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în apărarea poporului Său şi nu le-ar fi arătat drumul prin Moise. (II Moise 12 : 37, 38; 14 : 1—5) Faraon şi oastea cu care a pornit la persecutarea Evreilor a închipuit pe Diavolul şi pe acei reprezentanţi ai Dia-

volului, pe cari îi foloseşte întru încercarea să nimicească pe aceia cari iubesc pe Dumnezeu.

Pe când Izraeliţii au ajuns la Marea Roşie şi era aproape să-i ajungă oştile Egiptenilor, Dumnezeu a trimis pe îngerul său să apere pe Izraeliţi, şi Domnul a tras între cele două oştiri un stâlp de nor, ca să acopere pe Izraeliţi. După aceia Domnul a dat îndrumare lui Moise ce să facă. Moise primind ordinul Domnului a întins toiagul său asupra mării, şi Domnul a desfăcut apele mării şi astfel poporul Izrael cu picioarele uscate a putut trece peste alvia Mării Roşii sub conducerea lui Moise. Pe când Faraonul cu oastea sa au ajuns între valurile mării, apele mării s'au împreunat asupra capetelor lor şi au pierit cu toţii. (II Moise 14 : 13—30) Această icoană preumbreşte faptul, că la timpul hotărît, Dumnezeu va elibera de sub mâna apăsătoare a lui Satan pe toţi aceia, cari i se vor supune, şi pe organizaţia lui Satan, împreună cu dânsul îi va nimici cu desăvârşire; această mare lucrare Dumnezeu o va duce la îndeplinire prin marele său executor.

Moise şi Evreii îndatăce s'au văzut în siguranţă dincolo de Marea Roşie, împreună au cântat mulţumită lui Iehova, care mulţumire între altele vorbeşte de următoarele: „Dreapta Ta Doamne şi-a făcut vestită tăria, mâna Ta cea dreaptă Doamne a zdrobit pe vrăjmaşi." (II Moise 15 : 6) Aceasta a preumbrit, că pe când poporul va fi eliberat cu desăvârşire de sub mâna apăsătoare a lui Satan, va cunoaşte că Dumnezeu prin harul Său neamăsurat s'a îngrijit de eliberarea lor. Pe vremea aceia poporul va întona asemenea cântec ca în timpurile vechi: „Domnul îmi este tăria şi cântarea mea, mi-a adus scăparea."

Arătarea puterii lui Dumnezeu cu ocazia căderii Egiptenilor şi scăparea Evreilor s'a făcut în

scopul, ca să întipărească în minţile poporului, că Iehova este singurul şi adevăratul Dumnezeu, şi că numai dela El putem aştepta orice binecuvântări. Aceste lucruri s'au făcut nu numai în interesul Izraelului, şi nu numai spre binele lor, ci mai cu seamă au fost însemnate în interesul oamenilor cari trăesc la sfârşitul veacului (care timp l'am şi ajuns deja) şi cari vor căuta adevărul. (I Corinteni 10 : 11) Dumnezeu a voit, ca poporul Său din secolul al douăzecilea, sa primească mângăere şi încurajare prin aceia, că se bucură de a înţelege împlinirea acestei icoane formate atât dedemult. Această icoană formată de Dumnezeu arată, că Dumnezeu chiar dela început a hotărît să aducă la existenţă o sămânţă, adeca o creaţiune nouă, care va fi în deplină armonie cu dânsul, şi va dovedi credinţă şi credincioşie deplină faţă de El, şi pe aceasta sămânţă va folosi-o pentru binecuvântarea omenirei.

O împărăţie preumbrită

După nimicirea oştirilor egiptene la marea Roşie, Domnul a procedat pe mai departea la formarea icoanelor vii, în care scop ţot pe poporul său ales l'a folosit. Aceste icoane au preumbrit o împărăţie dreaptă şi desăvârşită, prin care omenirea va fi readusă din nou la armonia deplină cu Dumnezeu. Moise a închipuit pe creaţiunea nouă, care va forma cârmuirea dreaptă sau autoritatea oficială; iar Izrael din această icoană închipue pe aceia cari doresc să vină în armonie cu Dumnezeu. Studierea acestor icoane la lumina profeţiei împlinite, întăreşte credinţa tuturor acelora, cari se interesează de viitorul mai fericit şi mai bun al omenirei.

Izrael tăbăra în deşert sau pustiu, pe la poalele muntelui Sinai. Moise a lăsat poporul în corturi, iar el s'a suit pe munte. Însemnarea ne spune:

„Aşa să-i vorbeşti casei lui Iacob şi aceste să le spui copiilor lui Izrael." (II Moise 19 : 3) În urmă Dumnezeu i-a comunicat ce să spună. Cu ocazia preluării dispoziţiunilor, Moise era nevăzut pentru popor. Şi a preumbrit aceia, că guvernul nou drept va fi nevăzut pentru popoare şi dela Iehova va primi împuternicirea deplină. Pe când Moise s'a întors şi a vorbit din nou către popor, a închipuit pe reprezentanţii vizibili ai cârmuirei noi.

Dumnezeu a îndrumat pe Moise să comunice următoarele: „Aţi văzut ce am făcut Egiptului, şi cum v'am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine. Acum dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt. Aceste sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Izrael." (II Moise 19 : 4—6) Urmând porunca lui Dumnezeu, Moise a comunicat aceste cuvinte poporului Izrael. „Tot poporul a răspuns: Vom face tot ce a zis Domnul! Moise a spus Domnului cuvintele poporului." (II Moise 19 : 8) Prin aceasta s'a încheiat un legământ între Dumnezeu şi poporul Izrael, în care mijlocitorul dintre Dumnezeu şi popor era Moise şi tot el a fost şi reprezentantul legal al ambelor părţi contractante, atât al lui Iehova, cât şi al poporului.

Dela moartea lui Iacob, poporul Izrael a devenit poporul ales a lui Dumnezeu. Legile Sale pentru dânşii a început să le deie atunci când a instituit paştele în Egipt în ajunul plecării lor din acel pământ. La muntele Sinai a avut loc înregistrarea solemnă a legământului încheiat cu poporul Izrael pentru înfiinţarea unei împărăţii, care a preumbrit împărăţia care va fi pusă în putere prin creaţiunea nouă, şi prin care poporul — la timpul hotărît de Dumnezeu — va fi împărtăşit de binevuvântările Sale. Cu alte cuvinte: Dumne-

zeu prin icoane comunică înainte, ce are de scop să facă la timpul hotărît al Său. Nici Moise şi nici poporul Izrael, cu toatecă au contribuit la formarea acestor icoane, n'au înţeles însemnătatea lor, deoarece Dumnezeu nici nu a voit să ştie ei atunci.

Dacă găsim în Noul Testament explicarea unei părţi oareşcare al Vechiuliu Testament putem fi siguri, că explicarea aceia este potrivită. Despre membrele creaţiunei noui citim: „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt un popor pe care Dumnezeu şi l'a câştigat, ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui, ce v'a chemat din întunerec la lumina Sa minunată; pe voi cari odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu, pe voi cari nu căpătaserăţi îndurare, dar cari acuma aţi căpătat îndurare. (I Petru 2 : 9, 10) Din aceste cuvinte din Scriptură inspirate de Dumnezeu, ştim că poporul Izrael de sub conducerea lui Moise care s'a purtat conform îndrumărilor lui, D-zeu, a preumbrit creaţiunea nouă.

La trei zile după suirea lui Moise pe munte când a preluat poruncile lui Dumnezeu, legământul a fost înregistrat cu solemnitate. Această parte a icoanei preumbreşte aceia, că socotind dela începutul alegerii creaţiunei noui, în zorile miei a treia de ani, Dumnezeu în mod solmn va aşeza în putere cârmuirea dreaptă sau legământul nou spre binele poporului întreg. În Noul Testament citim; că pentru „Domnul o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi." (II Petru 3 : 8) Inregistrarea legământului nou de Messia, este astfel aranjat. În Cuvântul Său Domnul a lăsat să se însemne şi alte lucruri deosebite, cari sprijinesc această deducere. Ziua a treia de o mie de ani a început deja.

Inregistrarea solemnă a legământului şi a împărăţiei la muntele Sinai care a preumbrit împărăţia Messianică, a avut loc în mijlocul unei manifestaţii elementare. „Şi după trei zile dimineaţa se făcură tunete şi fulgere şi un nor gros pe munte şi un mare sunet de trâmbiţă şi tot poporul cel din tabără se cutremură." (II Moise 19 : 16—18) Aceasta a preumbrit împrejurările, cari vor exista în timpul aşezării în putere a creţiunei noui sau al guvernului drept. Apostolul Pavel aminteşte aceasta în legătură cu întroducerea împărăţiei messianice, şi citând lucrurile întâmplate la muntele Sinai, arată, că aceste lucruri au preumbrit lucrurile ce vor avea loc în împărăţia dreaptă a lui Dumnezeu, de sub cârmuirea seminţiei mari, a creaţiunei noui. — Evrei 12 : 18—27.

După aceasta a dat Dumnezeu legea, care avea menirea să conducă pe popor, şi a arătat, că binecuvântarea poporului atârnă numai dela aprobarea, primirea şi servirea lui Dumnezeu, care înseamnă servirea singurului Dumnezeu adevărat. În urmă a declarat acele reguli, cari arată, că binecuvântarea popoarelor de pe pământ atârnă numai de recunoaşterea din partea popoarelor, că Iehova este singurul şi adevăratul Dumnezeu, şi nu există altă cale care conduce la viaţă, afară de calea pregătită de Iehova. Regulele legământului legii care s'a încheiat la muntele Sinai, au preumbrit legile cari vor regula purtarea popoarelor, cari vor trăi sub cârmuirea dreaptă a Christosului sau al ceaţiunei noui. — II Moise 20 : 1—17.

Nu poate exista nici o îndoială în ce priveşte faptul, că şi cârmuirea Izraelului, care a fost prezidat de Moise, să nu fi preumbrită o mai mare domnie, al cărei cap va fi Christos. Aceasta a fost preumbrită foarte lămurit de profeţia, care a lăsat Dumnezeu să se însemne de Moise: „Pro-

fet din mijlocul tău, dintre fraţii tăi asemenea mie va scula ţie Iehova, Dumnezeul tău; pre care să-l ascultaţi... Profet le voi scula dintre fraţii lor asemenea ţie şi voi pune cuvintele Mele în gura lui şi acela va vorbi lor toate câte Eu voi ordona lui." — V Moise 18 : 15, 18.

Nici o nedumerire nu poate să fie asupra faptului, că întroducerea organului de guvernare la Izrael, legile, orânduelile şi altele cari au stabilit felul nutremântului, beutura şi ţinerea diferitelor sărbători şi altele, au „fost umbra lucrurilor mai bune din viitor"; în Scriptură citim: „Acestea erau umbra lucrurilor viitoare, dar lucrurile cari aruncau umbra aceasta, sunt în Chistos." — Coloseni 2 : 17.

Promisiunea lui Dumnezeu a declarat, că marele domnitor se va naşte din seminţia lui Iuda. (I Moise 49 : 10) Fiul lui Isai din Betlehem, David, s'a născut din seminţia lui Iuda. După îndrumarea lui Dumnezeu, Samuil l'a uns pe el de rege, al Izraelului. (II Samuil 16 : 12, 13) David a devenit un rege puternic. (II Samuil 5 : 10) Dumnezeu a întărit tronul lui David în Izrael, şi prin profetul Său a comunicat următoarele lui David: „Intemeiată va fi casa ta şi împărăţia ta în etern; tronul tău întărit va fi în etern." (II Samuil 7 : 16) Evreii au sperat că în David se va împlini promisiunea lui Dumnezeu, că prin domnia lui se vor binecuvânta toate naţiunile de pe pământ.

E cert, că nu David era „seminţia" promisă, care ar fi fost chemat, să întemeieze domnia vecinică a dreptăţii. David a murit şi împărăţia lui nu a fost vecinică. Numele David înseamnă iubit. Fiul unul născut al lui Dumnezeu este Iubitul Său, pe care l'a trimis în lume. David a preumbrit pe acest Fiu iubit şi a figurat de simbolul „Christosului". Incepând dela urcarea pe tron, până la

moartea sa, David a trebuit să treacă prin multe experienţe furtunoase. În această icoană a preumbrit pe iubiţii lui Dumnezeu, adeca pe creaturile noui în timpul formări, şi desvoltări lor.

David a scris şi a cântat multe cântece, cari se referă la puternicul acela, pe care l'a reprezentat dânsul. El a scris de exemplu următoarele: „Zis-a Iehova Domnului meu, şezi la dreapta Mea, până voi pune pe neamicii Tăi aşternut piciaorelor Tale. Toiagul puterei Tale-l va trimite Iehova din Sion, să domneşti în mijlocul neamicilor Tăi." (Psalm 110 : 1, 2) Prin aceasta David a vorbit despre începutul domniei acelui puternic, care este capul creaţiunei noui. Membrele unse ale Christosului pentru aceasta citesc cu înţelegere psalmii, din cari au atâta mângăere şi bucurie.

Multe secole au trecut după promisiunea făcută lui Avraam, până la venirea lui Isus pe pământ. El a fost născut de femee. După procedura naturală a lucrurilor, El s'a născut din seminţia lui Iuda şi din creanga lui David. El a fost un om desăvârşit, fără păcate, neprihănit. A fost oferit Izraelului ca rege, dar poporul Evreu nu l'a primit, şi cu puţin mai târziu a murit pe cruce.

Câţiva urmaşi cinstiţi şi credincioşi ai lui Avraam, au sperat, că Isus va fi regele Izraelului, şi va aduce binecuvântările aşteptate de atâta vreme. Doi din aceşti bărbaţi credincioşi, după răstignirea lui Isus au însemnat următoarele: „Am sperat, că El va izbăvi pe Izrael." (Luca 24 : 21) El a fost regele uns, însă timpul hotărît de Dumnezeu pentru stabilirea împărăţiei Sale, n'a fost încă sosit pe vremea aceia, şi aceasta n'au putut înţelege atunci aceşti bărbaţi credincioşi. Numai la Rusalii au început să înţeleagă lucrurile. În decursul mai multor veacuri, Dumnezeu a format icoanele cari preumbreau lucrurile mai bune din

viitor, cari au preumbrit lucruri de o însemnătate cu mult mai importantă, ca ceia ce au însemnat aceste lucruri în timpul formărei lor. Acuma a sosit timpul, când se împlinesc realităţile acestor icoane.

În caz dacă, ar fi fost întrodusă pe pământ o domnie dreaptă şi poporul s'ar fi supus acelei domnii, şi ar fi făcut tot posibilul să împlinească legile acestei domnii, oare ar fi putut primi binecuvântările promse? Răspunsul: Nu ar fi putut primi. Şi anume din următoarele motive: Oamenii de pe pământ toţi au fost nedesăvârşiţi, în consecinţă au fost păcătoşi, imperfecţiunea lor au moştenit-o în urma nedesăvârşirei la care a fost supus Adam după căderea în păcat. Toţi au stat sub osândă. Nu au fost judecaţi toţi, după cum se crede aceasta în general. Numai Adam a fost supus la probă şi a fost judecat. Urmaşii lui nu au fost puşi la probă şi nici nu au fost astfel judecaţi. Evreii au încheiat legământ cu Dumnezeu, dar au neglijat să-l împlinească. Omenirea numai în urma imperfecţiunei sale a devenit lipsită de favoarea lui Dumnezeu sau a fost osândită. Dumnezeu nu poate să aproabe nici un lucru nedesăvârşit. Cuvântul osândă înseamnă neaprobare. Dumnezeu pe fiecare om a trebuit să-l neaproabe, pentrucă fiind urmaşii lui Adam toţi la un loc au fost nedesăvârşiţi. Imperfecţiunea lor nu a rezultat din faptele lor individuale.

Încă nici credinciosul Avraam, ba chiar nici cei cu credinţă asemenea nu au putut ajunge în posesiunea binecuvântărilor promise. Cu toate puterile lor s'au nizuit să se supună Domnului, ei toţi au adormit în credinţă, dar promisiunea n'au primit-o. (Evrei 11 : 13—19) Apostolul Pavel ne spune, pentruce nu au primit promisiunea, şi anume, „deoarece Dumnezeu avea în vedere ceva mai

bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârşire fără noi." Cuvântul „noi" din acest text se referă la creatiunea nouă. (Evrei 11 : 40) Că omenirea întreagă din pricina păcatului a căzut din favoarea lui Dumnezeu, se dovedeşte din următoarele citate ale Scripturei: „Iată că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m'a zămislit mama mea." (Psalm 51 : 6) „Deaceia dupăcum printr'un singur om a întrat păcatul în lume şi prin păcat a întrat moartea şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentrucă toţi au păcătuit." — Romani 5 : 12.

Deoarece toti s'au născut în păcate, şi au devenit lipsiţi de favoare sau neluaţi în seamnă de Dumnezeu, prin urmare înainte de întroducerea binecuvântărilor a trebuit să se găsească îngrijire pentru a pune capăt imperfecţiunei sau a neaprobării. Această imperfectiune nu era în stare s'o oprească nici creaţiunea nouă şi nici o domnie dreaptă, şi să împărtăşească poporul de binecuvântări vecinice. Pentru ştergerea păcatului trebuia depusă o jertfă care trebuia să aibă egală valoare cu omul desăvârşit din grădina Edenului, care a păcătuit. Legea lui Dumnezeu a cerut „viaţă pentru viaţă". (V Moise 19 : 21) Legea lui Dumnezeu este dreptă şi are valabilitate eternă. Dela aceasta nu există abatere. Dumnezeu a judecat la moarte pe Adam pentru violarea cu voinţa a legii lui Dumnezeu, iar această judecată a trebuit executată.

Deoarece toată imperfecţiunea oamenilor a rezultat în urma acelei judecăţi, pentru stăvilirea acestei imperfecţiunii a şi trebuit să se facă oareşcare îngrijire, care să fie în armonie cu legea lui Dumnezeu, încă înaite ce binecuvântările ar putea fi împărţite omenirei. În conglăsuire cu legea Sa, Dumnezeu putea să permită unui om asemenea lui Adam,ca să ocupe de bunăvoie locul lui

Adam în mormânt, şi prin acest fapt să pună capăt imperfecţiunei ce stătea în calea generaţiei întregi a lui Adam. Condiţiunile legilor lui Dumnezeu arată lămurit, că aceasta se putea face. Citim: „viaţă pentru viaţă". Pe pământ nu exista însă un singur om, care să fi putut face destul acestei cerinţe. Citim: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării." (Psalm 49 : 8) Motivul era, că toţi erau urmaşii lui Adam.

Oare promisiunile lui Dumnezeu erau osândite la nereuşită pentrucă nu se găsea un singur om, care să facă destul cerinţelor legii? Nu. Pentrucă Dumnezeu a folosit bunătatea Lui iubitoare şi înţelepciunea Sa spre binele omului şi s'a îngrijit de deslegarea acestei probleme grele. În Cuvântul Său citim: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinţei morţilor, îi voi izbăvi dela moarte." (Osea 13 : 14) Promisiunea lui Dumnezeu, că va răscumpăra omenirea din moarte şi din puterea mormântului, a trebuit s'o împlinească, deoarece Dumnezeu întotdeauna îşi ţine cuvântul. (Isaia 55:11) Înaintea cercetătorului Scripturei imediat se face clar, că prin aceasta este vorba de punctul cardinal al hotărîrei dumnezeeşti ce se referă la binecuvântarea omenirei. Prin urmare se poate spera, că icoanele cari preumbresc hotărîrea lui Dumnezeu, preumbresc şi acest punct. Marele preţ de răscumpărare şi jertfa de păcat despre care s'a făcut îngrijire în favoarea omenirei, este preumbrită şi este însemnată în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste icoane Dumnezeu le-a format cu ajutorul poporului Său ales, ca să poată face astfel capabili în timpul de acuma, pe aceia cari cu sinceritate şi credincioşie caută adevărul, să înţeleagă hotărîrea măreaţă a lui Dumnezeu. Înţelegând aceasta, creştinul bun

vede că Dumnezeu într'adevăr este iubire şi El s'a îngrijit de binecuvântarea tuturor naţiunilor de pe pământ.

Unii preoţi au susţinut timp îndelungat că numai singuri sunt în stare să explice Biblia, şi au susţinut, că omul singur prin năzuinţa sa proprie îşi poate asigura mântuirea. Spre dovadă au adus înainte, că Isus chiar dacă serveşte de un mare exemplu omenirei, dar sângele lui nu are puterea răscumpărătoare. Prin cuminţenia falsă al acestor preoti, mulţi oameni sinceri şi-au pierdut credinţa în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, şi tot ei au fost folosiţi de Diavol spre orbirea omenirei faţă de cel mai important punct a hotărîrei lui Dumnezeu.

Icoanele examinate în acest capitol arată, că Dumnezeu a preumbrit aducerea în existenţă a unei „seminţe", sau creaţiune nouă şi un guvern drept şi desăvârşit în favoarea omenirei, dar înainte ce această domnie s'ar întemeia şi şi-ar începe activitatea, trebuie să se câştige marele preţ de răscumpărare care să se ofere pentru păcat. Aceasta este atât de lămurit arătat în Scriptură prin icoanele cari preumbresc preţul de răscumpărare şi jertfa pentru păcat, încât nu se poate trage nicidecum la îndoală. Acela care vede aceasta, se bucură mult de descoperirea iubirei lui Iehova, care este exprimată prin câştigarea căii mântuirei în interesul omenirei. Dumnezeu nu numai că s'a îngrijit de aceasta, dar cercetătorului sincer al adevărului i-a mai permis, ca să privească înapoi, şi ca să poată înţelege lucrurile, cari au fost hotărîte cu multe secole înainte. Cercetătorul Bibliei va examina cu mult interes acele icoane, pe cari le vom examina în capitolele următoare, şi cari preumbresc marele preţ de răscumpărare şi jertfa pentru păcat.

Capitolul VII

O jertfă desăvârșită

Iehova este izvorul vieții. (Psalm 36 : 10; V Moise 30 : 20; Iov 33 : 4) El este marele dătător de viață, și numai El are drept să ia viața cuiva. Când o creatură transpune viața altei creaturi, aceasta o face numai datorită puterii, cu care Dumnezeu a înzestrat-o, de a putea perpetua viața. Viața înseamnă existența, și cuprinde în sine și dreptul de existență sau viață. Generația omenească există deja de un timp anumit, dar nu posedă dreptul de viață, în consecință, nici nu a gustat viața în realitatea ei.

Adam după ce a fost creat, a avut viață, fiindcă a fost adus în existență și a avut și drept la viață, ce i-a dăruit Iehova. Acest drept nu i-l putea lua nimeni afară de Iehova. Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu, s'ar fi bucurat și pe mai departe de acest drept la viață. Dumnezeu i-a pus în vedere în mod serios, că dacă calcă legea dumnezească aceasta aduce cu sine pierderea vieții. Adam a călcat legea lui Dumnezeu și a pierdut dreptul de viață și cu timpul a încetat din viață. Numai cei drepți au drept de viață. Decând judecata a fost declarată asupra lui Adam, el a devenit un călcător de lege. Urmașii lui s'au născut mai târziu, și deoarece Adam nu a fost în stare, ca să transpună în dânșii dreptul de viață, copii lui s'au născut fără drept de existență sau viață.

Dorința principală a omului, în înțelesul restrâns al cuvântului, a tins întotdeauna spre posesiunea vecinică a vieții. Neputința de a câștiga viața prin năzuință proprie întovărășită cu imperfecțiunea rezultată din păcat, actualmente toți se întreabă: Cum ar putea omul ajunge în pose-

siunea vieţii desăvârşite? La această întrebare a răspuns Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu; şi răspunsul Lui l'a însemnat David, profetul, care a preumbrit pe Isus: „Îmi vei arăta cărarea vieţii." (Psalm 16 : 11) Mai târziu, Isus a declarat spre binele omenirei: „Şi aceasta este viaţa vecinică, ca să te cunoască pe Tine singurul şi adevăratul Dumnezeu şi pe Isus Christos pe care l'ai trimis." — Ioan 17 : 3.

Omul nu poate ajunge la aceasta fără de cunoaşterea îngrijirei lui Dumnezeu cu privire la viaţa vecinică a omenirei. Este scris: „Darul lui Dumnezeu este viaţa vecinică în Christos Isus..." (Romani 6 : 23; 5 : 18) Este imposibil a primi un dar dela un dăruitor pe care nu-l cunoaştem. Tot asemenea este imposibil a obţinea viaţa vecinică fără de cunoştinţa lui Dumnezeu şi a drumului Său ce duce la viaţă. Pentruce să ne pierdem timpul cu examinarea teoriilor omeneşti asupra vieţii, dacă acele sunt izvorîte numai din cumineţenie omenească! Astfel de teorii sunt mai rele decât orice lucru netrebnic. Omul într'adevăr cuminte se străduieşte să cunoască calea lui Dumnezeu şi să ţină prescripţiile căii Lui. Astfel Dumnezeu s'a îngrijit de răscumpărarea omenirei şi de împrejurarea, ca omenirea să ajungă la cunoştinţa adevărului ce le arată aceasta, ca să se poată folosi de alegerea drumului care duce la viaţă. Indatăce omul înţelege, că Dumnezeu s'a îngrijit de un drum ce duce la viaţă, pe care dacă umblă poate să ajungă la viaţă; supunându-se, începe să umble pe acest drum,care îl va conduce la împlinirea dorinţelor lui.

Oamenii toţi sunt nedesăvârşiţi, pentru aceasta pot atât de greu înţelege lucrurile mai profunde. (Evrei 5 : 11, 12) La aceasta se mai adauge faptul, că Satan a împiedecat pe oameni în înţelege-

rea adevărului, şi că cerinţa principală este ca să dorim cunoaşterea lui Dumnezeu şi al drumului Său. Icoanele, cari au preumbrit viitorul, deaceia le-a format Dumnezeu, ca să ajute prin aceasta omenirea la câştigarea înţelepciunei. Aceste icoane sunt folositoare 1) pentrucă servesc de învăţătură acelora cari cercetează adevărul, 2) pentrucă întăresc credinţa în Dumnezeu.

„Este cu neputinţă a fi cineva plăcut lui Dumnezeu fără credinţă." (Evrei 11 : 6), deoarece drumul ce duce la viaţă nu se poate cunoaşte altfel. „Credinţa vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu." (Romani 10 :17) Cu alte cuvinte: Omul trebuie să aibă cunoştinţă şi această cunoştinţă trebuie s'o câştige din izvorul competent; izvorul competent este Cuvântul lui Dumnezeu şi afară de acesta nu mai există alt izvor competent. Pentruca să obţină credinţa, omul trebuie să se bazeze pe această cunoştinţă adevărată. Bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu s'a îngrijit de unealta, prin care cercetătorul adevărului poate să ajungă în posesiunea adevărului, şi poate progresa în credinţă.

A trebuit să se câştige preţul de răscumpărare spre binele omenirei, deoarece Dumnezeu a promis, că va câştiga preţul de răscumpărare şi va mântui omenirea. (Osea 13 : 14) Preţul de răscumpărare înseamnă un preţ sau plată de răscumpărare corespunzătoare, adeca un lucru, care are putere legală de cumpărare. Legea lui Dumnezeu a fost călcată de un om desăvârşit, pentru care fapt a trebuit judecat la moarte. Legea lui Dumnezeu ese voinţa Lui exprimată. În privinţa îngrijirei pentru răscumpărare, legea Lui a cerut „viaţă penru viaţă." (V Moise 19 : 21) Această lege înţeleasă potrivit, înseamnă, că în locul unei vieţi perfecte omeneşti, trebuie dată o

viaţă umană desăvârşită, ce a retras Dumnezeu dela Adam în urma nelegiuirii sale.

Jertfirea înseamnă junghierea jertfei, şi cuprinde în sine şi porcedura predării vieţii acestei jertfe în mâinile aceluia, care este în drept s'o primească. Deoarece pentru răscumpărarea vieţii desăvârşite omeneşti se cerea o viaţă omenească desăvârşită, prin urmare trebuia să se jertfeatscă o viaţă desăvârşită omenească, fiindcă Adam viaţa sa a pierdut-o în urma păcatului său, rezultă din aceasta, că procedura jertfirei vieţii omeneşte desăvârşite, ce are loc pentru câştigarea preţului de răscumpărare, trebuie să cuprindă în sine şi predarea meritului acestei vieţi desăvârşite ca ispăşire pentru păcat. Deoarece pentru primirea jertfei de împăcare Iehova este persoana în drept, aceasta trebuia deci predată Lui, şi anume această predare trebuia s'o facă aşa cineva, care avea drept să între în faţa Lui.

Viaţa stă în sânge. Din această cauză a interzis Dumnezeu consumarea sângelui. (I Moise 9 : 4; V Moise 12 : 23) „Că sufletul (viaţa) fiecărui corp este în sângele lui; viaţa lui este, pentru aceia am zis fiilor lui Izrael: Sângele din nici un corp să nu-l mâncaţi, că viaţa a tot corpul este sângele lui. Tot cel ce va mânca stârpi-se va". (III Moise 17: 14) Vărsarea sângelui cutărei fiinţă înseamnă, că jertfirea s'a îndeplinit şi viaţa s'a stins. Prin urmare îngrijirea pentru preţul de răscumpărare şi jertfa pentru păcat, a cuprins în sine vărsarea sângelui unui om desăvârşit.

Unii oameni sau predicători ipocriţi, cari nu cred în Dumnezeu şi nici nu doresc să aducă laudă numelui său, când aud, că Evreii în legătură cu ceremoniile zilei mari de împăcare au junghiat animale, cu dispreţ prefăcut îşi bat în palme. Un atare ipocrit dacă ar crede în Biblie, pe care sus-

ţine că o învaţă, atunci ar trebui să ştie şi aceia, că Evreii pentru aceia au jertfit animale, că le-a fost prescris de lege. (III Moise 17 : 11) Întrucât aceasta au făcut-o din supunere faţă de legea lui Dumnezeu, fiecine ar trebui să ştie, că au procedat potrivit. „Calea lui Dumnezeu este desăvârşită." (Psalm 19 : 8) Considerând această declaraţie a Cuvântului lui Dumnezeu, cu ce faţă pot să steie astfel de oameni în faţa poporului şi au curajul să defaime jertfele pe cari atât de lămurit le ordonează Dumnezeu! Despre unul, care face aşa, nimenea nu poate să susţină pe drept, că reprezintă pe Dumnezeu.

Legea înscamnă regulă de acţiune. Orice regulă de acţiune sau lege, pe care Dumnezeu a dat-o în scopul ajungerii vieţii vecinice, aceasta întotdeauna a fost desăvârşită şi potrivită, fără considerare la părerile oamenilor. Calea lui Dumnezeu este desăvârşită, şi afară de calea Sa nu există alta. Orice lege sau regulă de acţiune ce a prescris Dumnezeu vr'o dată pentru preumbrirea drumului ce duce la viaţă, aceasta a făcut-o totdeauna din motive temeinice; şi legea sau îngrijirea Sa de acest fel a fost întotdeauna potrivită şi la loc. Legea Lui a ordonat Evreilor facerea unor lucruri anumite, prin cari s'au făcut icoane vii ce se părândau mereu. Să observăm bine 1) icoana, 2) ceiace a preumbrit, şi 3) evenimentele, cari au fost date spre împlinirea icoanei. Care le poate înţelege pe acestea în regulă, credinţa şi iubirea aceluia faţă de Dumnezeu va creşte, şi va fi umplut de dorul, ca să progreseze strâns pe drumul prescris de Dumnezeu.

Paştele

Pe când Evreii se pregăteau să părăsească Egiptul, Dumnezu a făcut pregătirli pentru formarea unei icoane minunate, ceiace a şi îndeplinit.

Importanţa acestei icoane o reliefează faptul, că ziua în care a început formarea icoanei, Dumnezeu a stabilit-o de luna întâi a anului evreesc. Icoana a luat început în ziua a zecea a lunei întâi şi în ziua a patrusprezecea a ajuns la culme. Aceasta este cunoscută ca luna Nizan, şi corespunde aproximativ cu luna Aprilie. Izraeliţilor a fost ordonat, ca în fiecare an, în acelaş timp să reînnoiască această icoană. — II Moise 12 : 1—14.

Dumnezeu, vorbind prin Moise către Evrei, a ordonat că în ziua a zecea a lunei întâi, fiecare familie sau casă izraelită trebuia să aleagă câte un miel pentru jertfă. Urmând legea lui Dumnezeu, Moise a strâns în jurul său pe conducătorii lui Izrael şi i-a instruat amănunţit asupra acelora ce au de făcut. Mai cuseamă următoarele le-a ordonat:

„Şi mielul să vă fie fără cusur, parte bărbătească de un an, dintre oi, sau şi dintre capre să-l luaţi, şi să-l păstraţi până la ziua patrusprezecea a acestei luni, şi atunci toată adunarea comunităţii lui Izrael să-l junghie între amândouă serile. Şi vor lua din sângele lui şi-l vor pune pe amândoi stâlpii uşei şi pe pragul de sus în casele în care-l vor mânca. Şi-i vor mânca carnea lui în noaptea aceia, friptă la foc şi cu azime, şi cu ierburi amare îl vor mânca. Astfel să-l mâncaţi pre el; fiindu-vă coapsele voastre încinse, încălţămintele în picioarele voastre şi toiegele voastre în mână şi să-l mâncaţi cu grăbire, că este Pasca lui Dumnezeu. Că Eu în noaptea aceasta voi trece în pământul Egiptului şi voi bate pre tot întâiul născut din pământul Egiptului dela om până la vită; şi voi face judecată tuturor zeilor din Egipt; Eu Iehova.“ — II Moise 12 : 5—8, 11—12.

„Şi sângele acela va fi vouă semn pe casele acelea în care veţi fi, ca Eu văzând sângele, să trec pe lângă voi, va fi vouă să nu se întâmple plagă

pierzătoare când voi bate pământul Egiptului. Şi aceasta zi să fie vouă spre amintire, ca să păziţi pre ea serbătoare lui Iehova, ca lege vecinică între generaţiile voastre o veţi păzi. Şi va fi când vor zice vouă fii voştri: Ce fel de ceremonie este aceasta? Voi veţi zice: „Aceasta este jertfa de Paşte a lui Iehova, care trecu în Egipt pe lângă casele fiilor lui Izrael, când bătu el Egiptul, iar casele noastre le mântui." Şi poporul îşi plecă capul şi se închină." — II Moise 12 : 13—14, 26—27.

Icoana

Nu există nici o dovadă, că Evreii ar fi cunoscut însemnătatea evenimentului la făptuirea căruia se pregăteau. Ordinul l'au primit dela Dumnezeu prin Moise, şi ei au fost mulţumiţi să ştie atât. Pe baza credinţei lor au început la realizarea lui. In ziua a zecea a lunei fiecare familie a ales câte un miel fără cusur. Acest miel l'au junghiat spre seara zilei a patrusprezecea. În urmă cu sângele mielului au stropit stâlpii şi pragul de sus al uşei. În urmă mielul, fără să-i fi zdrobit vre-un os l'au fript întreg.

Membrii familiei s'au strâns toţi la un loc într'o odaie unde au consumat mielul întreg cu pâine fără aluat şi cu ierburi amare, şi au aşteptat îngerul, executorul lui Iehova, care a trebuit să treacă peste ţară. La miezul nopţii îngerul lui Iehova, ca un agent executiv, a trecut peste pământul Egiptului, şi a omorît pe toţi întâi născuţii Egiptenilor, începând dela robi, până la casa regală. Evreii ascultători de Dumnezeu, cari au stropit stâlpii uşilor cu sângele mielului, ce a dovedit supunerea lor faţă de legea lui Dumnezeu, au fost cruţaţi de îngerul lui Iehova, şi întâii născuţi ai acelor familii au fost scăpaţi. — II Moise 12 : 28—30.

Se poate oare spune, că sângele mielului a ocrotit pe Evrei şi acela a scăpat de moarte pe întâii născuţi ai dânşilor? Nu, nu sângele animalelor i-a scăpat. Iehova, pentru credinţa lor în El şi în aceia ce a reprezentat sângele, i-a mântuit. Prin supunerea lor faţă de legea lui Dumnezeu, ei şi-au dovedit credinţa. Sângele vărsat al mielului, cu care au stropit stâlpii uşei a închipuit cu mult mai mult, decât au putut ei înţelege atunci. Dumnezeu numai în timpul hotărît de dânsul a voit să permită oamenilor înţelegerea acestor lucruri.

Ce s'a preumbrit?

Lucrul cel mai important ce preumbreşte această icoană, este jertfa de răscumpărare. Sunt preumbrite şi alte mai multe lucruri destul de importante, dar preţul de răscumpărare este mai presus de toate. Icoana preumbreşte, că într'un viitor îndepărtat va trebui să se aleagă o jertfă de junghiat; şi că această jertfă va fi adusă prin vărsarea de sânge al acelei jertfe, ceiace va fi foarte preţios pentru alţii. Aceasta înseamnă, că numai aceia, cari vor crede în viaţa lui stinsă (sângele lui vărsat), vor găsi drumul ce duce la viaţa vecinică, şi aceasta este chiar aşa.

Porunca dispunea, că trebuia ales un miel de un an de parte bărbătească. Mielul este un animal blând, fără prihană. Jertfa de tăiat preumbrită prin miel, trebuia să fie neprihănită. Afară de aceasta legea a mai dispus, că mielul trebuia să fie fără cusur, ceiace a preumbrit, că jertfa antitipică trebuia să fie neprihănită, desăvârşită şi fără păcat. Animalul trebuia ales cu patru zile înaintea junghierii; aceasta a preumbrit, că animalul de tăiat trebuia ales cu patru ani literali — precum şi cu patru zile de câte o mie de ani înainte de stingerea vieţii lui.

Vărsarea sângelui mielului a preumbrit aceia, că şi sângele jertfei antitipice trebuia să se verse, şi deoarece „viaţa este în sânge", a inchiput aceia, că viaţa jertfei trebuie depusă în interesul altora. Din mielul fript fiecare membru al familiei a trebuit să mănânce. Luarea mesei înseamnă consumarea mâncării în scopul susţinerii vieţii. Consumarea cărni mielului a închipuit, că lucrul preumbrit de miel tot poporul trebuie să şi-l însuşească şi prin credinţă să ieie parte din aceia, ca să ajungă la viaţă şi s'o şi poată păstra.

Pentru Izrael, paştele a constituit începutul legii lui Dumnezeu. (Galateni 3 : 17) Această lege a fost dată în scopul preumbrirei lucrurilor mai bune din viitor. (Evrei 10 : 1) Evreilor le-a ordonat repetarea anuală a acestei sărbători, ceiace înseamnă, că aceasta a trebuit s'o continue până la împlinirea realităţii preumbrită de lege.

Realitatea

Realitatea preumbrită de mielul de Paşte a lui Izrael este Isus, scumpul Fiu al lui Dumnezeu. Sângele mielului din aceia icoană a fost important din punctul de vedere al sângelui pe care l'a preumbrit. Sângele de jertfă vărsat al Fiului iubit a lui Dumnezeu este important pentru fiecare om. Acel om, care desconsideră sângele lui Isus, sau defaimă valoarea lui, ca preţul de răscumpărare al omului, acela falsifică Cuvântul lui Dumnezeu. şi ajută Diavolului, ca să întoarcă poporul dela singurul drum şi nume ce duce la viaţa vecinică.

Legea lui Iehova a ordonat Evreilor să facă pregătiri pentru Paşte. În icoană fiecare cap de familie a reprezentat pe Iehova. Mielul a trebuit ales cu patru zile înainte de jertfirea lui. Isus, cu patru zile literale mai înainte de moartea Sa s'a oferit poporului evreesc. Iehova însă cu patru mii de ani mai înainte l'a ales de Mântuitorul o-

menirei. Deci cele patru zile a icoanei atât literal, cât şi simbolic, în Isus Christos s'au împlinit.

Dupăcum ştim mielul de Paşte a trebuit să fie fără cusur şi de parte bărbătească. Acela, pe care l'a preumbrit mielul, a trebuit să fie om fără cusur. Pentruce a trebuit, ca jertfa să fie un om desăvârşit? Pentrucă legea lui Dumnezeu a fost călcată de Adam, omul desăvârşit, pe care a trebuit să-l lipsească de viaţă. Legea lui Dumnezeu a pretins viaţă pentru viaţă; pentru aceasta a trebuit să fie om desăvârşit acela, care a voit să ocupe locul lui Adam în mormânt. Din această cauză a trebuit, ca animalul care a închipuit pe Mântuitorul, să fie fără cusur. Pentru aceasta a trebuit, ca răscumpărătorul lui Adam şi al urmaşilor săi să fie om desăvârşit, nici mai mult, nici mai puţin.

Pe pământ nu era nici un singur om desăvârşit. În urma imperfecţiunii rezultată din păcatul lui Adam, fiecare s'a născut sub osândă. „Nimenea nu face bine, nici unul chiar." (Psalm 14 : 3) Nimenea nu poate să răscumpere pe aproapele său. (Psalm 49 : 8) Aceste citate arată neputinţa şi mizeria omului. Pământul, Dumnezeu l'a creat de locuinţă omului. (Isaia 45 : 12, 18) Omul totdeauna a dorit după viaţa vecinică. Dumnezeu a promis binecuvântarea tuturor naţiunilor de pe pământ, această binecuvântare înseamnă primirea ocaziei de viaţă. Dumnezeu a promis răscumpărarea omului. Deci ce se putea face?

Iehova a trimis pe Logos, scumpul Său Fiu pe pământ. A fost oare de lipsă, ca Logos să moară, ca să devină om? Nu. Existenţa şi dreptul Său de viaţă au fost transpuse simplu de pe faza spirituală, pe cea omenească. Natura oricărei creaturi o hotăreşte organismul său. El a fost conceput ca copil în mitra Mariei, iar aceasta s'a întâmplat prin puterea sau Spiritul nevăzut a lui Iehova. La

timpul hotărît Isus s'a născut. Iehova prin folosirea directă a puterii Sale a dat viaţă şi drept de viaţă copilului Isus, şi în urma acestui fapt s'a născut El de copil desăvârşit. Faptul, că Isus s'a născut dela o femee imperfectă, nicidecum nu dă de înţeles, că Isus, chiar în măsura cea mai mică, să fi fost imperfect. Deoarece viaţa şi dreptul de viaţă, l'a primit deadreptul dela Iehova, şi considerând că Iehova este singurul izvor al vieţii, în consecinţă şi Isus a trebuit să fie desăvârşit în toate privinţele. — V Moise 32 : 4.

Identitatea lui Logos Fiul iubit a lui Dumnezeu Scriptura o stabileşte de începutul creaţiunei, şi zice: „Cuvântul a devenit corp şi a locuit între noi", şi „era plin de har şi adevăr." (Ioan 1 : 14) „Dar când veni împlinirea timpului, Dumnezeu trimise dela sine pe Fiul Său născut fiind din femee, născut fiind sub lege." (Galateni 4 : 4) Faptul că a fost născut de o femee nedesăvârşită, nu înseamnă că ar fi fost nedesăvârşit, deoarece viaţa Lui a provenit dela Dumnezeu. El s'a născut de om, ca să poată deveni Mântuitorul omenirei. (Luca 2 : 11) Iehova astfel l'a pregătit pe acela, care era înzestrat cu toate capacităţile în scopul să împlinească lucrurile preumbrite prin icoană; El a fost instruat pe deplin în ce priveşte câştigarea preţului de răscumpărare în interesul mântuirii omenirei. — Evrei 10 : 5.

Următoarele dovezi temeinice însemnate în Scriptură dovedesc fără'ndoială, că mielul de Paşte în mod simbolic a închipuit pe Fiul lui Dumnezeu, şi Isus într'adevăr a fost Fiul iubit a lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul, ca prevestitorul Mântuitorului a vestit ascultătorilor săi venirea Lui. „A doua zi vede Ioan pe Isus venind la dânsul şi zice: iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Acesta este despre care am zis: după mine

vine bărbat care a fost înaintea mea, pentrucă era mai înainte de mine... Şi eu am văzut şi am mărturisit, că acesta este Fiul lui Dumnezeu. A doua zi iară sta Ioan şi doi dintre ucenicii săi. Şi uitându-se în faţa lui Isus care umbla, zice: iată Mielul lui Dumnezeu!" — Ioan 1 : 29, 30, 34—36.

Scriptura stabileşte pe mai departe şi aceia, că Isus este acel neprihănit, pe care Iehova l'a rânduit dela început de Mântuitorul omenirei, şi în acest scop l'a preumbrit prin mielul de Paşte." Deoarece ştiţi că nu prin cele stricăcioase, argint sau aur, aţi fost răscumpăraţi din mersul vostru deşert în viaţă dat dela părinţi. Ci cu sânge preţios, ca al unui miel desăvârşit şi fără pată, al lui Christos, cunoscut fiind într'adevăr mai înainte de întemeierea lumii, dar la sfârşitul timpurilor arătat pentru voi." — I Petru 1 : 18—20.

Animalul amintit în icoană era fără cusur şi neprihănit. In antitip, realitatea acestuia, era „sfânt, nevinovat, neprihănit, şi deosebit de cei păcătoşi." (Evrei 7 : 26) Astfel dovada, adevereşte pe deplin, că mielul a preumbrit pe Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu. Isus la vârsta de 30 de ani şi-a început serviciul. Dovada servită de El însuşi, zice că El care a fost desăvârşit, deoarece viaţa Lui a primit-o direct dela Părintele din care cauză era în măsură să răscumpere omenirea, chiar în acest scop a şi venit. „Fiul omului n'a venit să fie servit, ci ca să servească şi să dea sufletul Său preţ de răscumpărare pentru mulţi." — Matei 20 : 28.

Deoarece legea a prescris Evreilor ţinerea Paştelor, întrucât în ziua de 14 Nizan trebuia să junghie mielul, şi întrucât Isus s'a născut sub lege şi el era mielul real preumbrit, în consecinţă în ziua de 14 Nizan Isus trebuia să fie omorît. Ziua evreiască începe cam la orele 6 seara. La timpul

precis, Isus s'a pus la masă cu învăţăceii Săi, ca în conformitate cu legea, să mănânce mielul de Paşte. Cu ocazia aceasta a zis Isus învăţăciilor Săi: „Cu dor am dorit să mănânc cu voi acestea Paşte, mai înainte de pătimirea Mea." (Luca 22 : 15) Cu această ocazie s'a serbat icoana în mod potrivit ultima dată.

Tot în aceia ziuă mai târziu, pe Isus l'au răstignit. El atunci a împlinit însemnătatea mielului de Paşte. Ceiace a fost închipuit prin mielul de Paşte, acuma a devenit realitate prin moartea Fiului lui Dumnezeu. Iehova toate le face la timpul lor precis. Nu Iehova a luat viaţa Fiului, dar nu a împiedecat pe alţii în aceasta, şi a aranjat lucrurile, că aceasta s'a întâmplat exact în timpul, pe care l'a preumbrit icoana mielului de Paşte.

Când au omorît mielul folosit în icoană, acela nu s'a împotrivit, prin profeţii lui sfinţi, Dumnezeu îl descrie pe Fiul Său iubit ca pe un miel, care merge pe cruce, fără cea mai mică împotrivire: „Când a fost asuprit şi chinuit, n'a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea acelora ce o tund: n'a deschis gura." — Isaia 53 : 7.

Un titlu al Fiului iubit a lui Dumnezeu este „Mielul", Prin aceasta asemenea este arătat, ca acela, care a fost preumbrit de mielul de Paşte. Despre El citim: „Mielul junghiat înainte de întemeierea lumii." (Apocalips 13 : 8) În această legătură mai este vorbă de El, ca de cel puternic din seminţia lui Iuda, despre care Dumnezeu a profeţit prin patriarhul Iacob. (I Moise 49 : 10) El mai este arătat şi ca acela, pe care David l'a preumbrit, şi ca marele executor a lui Iehova, căruia i-a fost dat titlul de onoare „Credincios".

Este scris: „Iată a biruit leul care este din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David, să deschiza

cartea şi cele şapte pecete ale ei. Şi văzui între tron şi cele patru fiinţe şi între bătrâni un Mielușel stând ca înjunghiat... Vrednic este Mielușelul cel înjunghiat ca să ia puterea şi bogăţie şi înţelepciune şi tărie şi cinste şi mărire şi laudă." (Apocalips 5 : 5, 6, 12) Apostolul Pavel ca martorul inspirat a lui Dumnezeu, scriind despre Isus Christos şi jertfa lui adusă, îl arată ca pe acela, care a fost preumbrit de mielul de Paşte. „Căci şi Christos Paştele nostru fu înjunghiat." — I Corinteni 5 : 7.

Preţul de răscumpărare

Să nu uităm, că Adam a pierdut viaţa, şi că omul totdeauna a dorit după viaţă, şi singurul drum care duce la viaţă Iehova l'a preumbrit prin mielul de Paşte care a închipuit pe Fiul Său. Acest fapt xeplică, pentruce a trebuit ca Logos să devină om şi pentruce i-a fost dat numele Isus. Despre El stă scris, că „se goli pe sine însuşi luând formă de rob în asemănare de oameni, arătându-se şi în înfăţişare aflat fiind ca om, s'a smerit pe sine ascultător fiind până la moarte, moarte însă de cruce." (Filipeni 2 : 7, 8) Din neputinţa în care zăcea, omenirea numai prin jertfirea unei vieţi omeneşti desăvârşite putea fi scăpată. Omenirea se poate asemăna cu oile pierdute, deoarece s'au conceput în nedreptate şi născut în păcate. (Psalm 51 : 7) Dumnezeu a permis Fiului Său, preumbrit de miel, ca să înlăture neputinţa aceasta, provenită din păcatul omului. — Isaia 53 : 6.

Pe când Isus petrecea pe pământ, el a asemănat omenirea cu oile, iar pe sine cu păstorul acestor oi, şi a arătat clar că prin jertfa Sa se va deschide drumul, care duce la Dumnezeu. „Deci iarăş le zise Isus: adevăr, adevăr vă zic vouă că Eu sunt uşa către oi... Eu sunt uşa, dacă va fi

întrat cineva prin Mine, mântuit va fi şi va întra şi va ieşi şi păşune va afla. Furul nu vine decât să fure şi să înjunghie şi să piarză; Eu am venit pentruca oile Mele să aibă viaţă, şi să o aibă de prisos. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale." — Ioan 10 : 7, 9—11.

Fiul lui Dumnezeu a fost trimis pe pământ cu scopul, ca să câştige preţul de răscumpărare pentru omenire. El n'a fost silit să vină pe pământ şi să moară aici; El a venit însă, ca să facă voia Părintelui Său, pentru aceasta l'a iubit Părintele. „Eu sunt Păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele, şi ale Mele încă Mă cunosc. Dupăcum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl şi sufletul îmi pun pentru oile Mele. Deaceia Tatăl Mă iubeşte, fiindcă pun sufletul Meu, ca iarăş să-l iau. Nimenea nu-l ridică dela Mine; ci Eu îl pun dela Mine însumi. Putere am ca să-l pun, şi putere am ca iarăşi să-l iau. Aceasta poruncă am primit-o dela Tatăl Meu." — Ioan 10 : 14, 15, 17, 18.

Izraeliţii trebuiau, ca să frigă mielul întreg fără să-i frângă vreun os, iar carnea trebuia s'o mănânce cu pâine fără aluat. Ceiace a preumbrit această icoană, Dumnezeu a prezis şi prin profetul Său. (Psalm 34 : 21) Când Isus a murit, ca întruchiparea mielului din icoană, nici un os nu i-a fost vătămat. „Iar venind la Isus, când îl văzură mort, nu-i zdrobiră oasele picioarelor, căci acestea s'au făcut, ca să fie împlinită Scriptura: „Os nu i se va zdrobi." Ioan 19 : 33, 36.

Pâinea pe care Evreii trebuia s'o mănânce cu mielul, trebuia s'o facă fără aluat. Aluatul nu este curat, prin urmare este simbolul păcatului. Pâinea era asemenea simbol şi închipuia viaţa omenească a Mântuitorului, dată pentru omenire. Mărturisind despre sine, a zis Isus: „Părinţii vo-

ştri au mâncat mană în pustiu şi au murit. Aceasta este pâinea care se pogoară din cer, ca cineva să mănânce dintr'ânsa şi să nu moară. Eu sunt Pâinea cea vie, care s'a pogorît din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, în veac va fi viu; şi pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii, este trupul Meu... Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă vecinică şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este mâncare adevărată şi sângele Meu beutură adevărată." — Ioan 6 : 49—51, 54, 55.

Viaţa este în sânge. Vărsarea sângelui mielului a însemnat moartea Lui. Sângele vărsat al Mântuitorului, a însemnat stingerea vieţii Sale omeneşti. Profetic s'a scris despre dânsul: „şi-a dat spre moarte sufletul." (Isaia 53 : 12) Această dovadă arată, că în ce priveşte binecuvântarea omenirei, esenţa hotărîrii dumnezeeşti o forma jertfirea Fiului iubit a lui Dumnezeu; despre aceasta, Dumnezeu a format o icoană mai înainte prin mielul de Paşte, pe care a trebuit s'o repeţească în fiecare an până la venirea Domnului Isus; că Dumnezeu pentru aceia a trimis în lume pe Fiul său iubit, ca să moară şi să câştige preţul de răscumpărare pentru omenire; şi că vărsarea sângelui mielului, a preumbrit vărsarea sângelui Mântuitorului nostru Isus Christos pentru noi; şi că Dumnezeu a făcut acest mare bine neamului omenesc, mânat fiind de marea iubire ce i-o purta.

Pentru aceasta este scris: „Căci Dumnezu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul Său unul născut pentruca oricine care crede într'ânsul să nu piară, ci să aibă viaţă vecinică. Căci Dumnezeu nu trimise pe Fiul Său în lume, ca să osândească lumea, ci pentruca lumea să fie mântuită printr'însul." (Ioan 3 : 16, 17) În faţa atâtor dovezi convingătoare, cum ar putea spune un om in-

teligent, că sângele Domnului Isus n'ar avea valoarea de deschidere pe terenul netezirii drumului de viaţă pe seama omenirei? Poate cineva, cine se cugetă cinstit, să fie un preot, care susţine că predică pe baza Bibliei, şi să zică, că sângele Domnului Isus nu era de absolută trebuinţă, ca să poată primi viaţă popoarele de pe pământ?

Înţelesul literal al cuvântului mântuire, este: a desface sau a deslega. Aceasta înseamnă o valoare corespunzătoare întocmai pentru răscumpărarea unui obiect. Preţul de răscumpărare al omenirei, a fost câştigat prin sângele scump al Mântuitorului nostru, vărsat pe cruce. Viaţa lui desăvârşită a corespuns întocmai cu viaţa desăvârşită a lui Adam, ce a avut pe când era în grădina Edenului; prin urmare a corespuns cerinţelor legii lui Dumnezeu. Aceasta a constituit valoarea de cumpărare a vieţii neamului omenesc. „Căci cumpăraţi aţi fost voi cu preţ, măriţi dar pe Dumnezeu în corpul vostru." (I Corinteni 6 : 20) Aceasta corespunde şi cu o altă dovadă, care sună astfel: „Deoarece ştiţi, că nu prin cele stricăcioase, ... ci cu sângele preţios ... a lui Christos, aţi fost răscumpăraţi." — I Petru 1 : 18, 19.

Tot despre Isus mai este scris şi ceiace urmează: „Căci ai fost junghiat, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău oamenii din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam." (Apocalips 5 : 9) Din harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru toţi. (Evrei 2 : 9) Din Isus, omul desăvârşit a curs afară sângele ce-i ţinea viaţa, şi prin aceasta a câştigat preţul de răscumpărare al omenirei, iar omenirea, la timpul hotărît de Dumnezeu, trebuie să primească ocazie, ca să aibă cunoştinţă despre aceasta. „Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus

Christos, care s'a dat pe sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi, dovadă pentru timpurile Sale cuvenite." — I Timoteiu 2 : 5, 6.

Jertfa pentru păcat

Iehova atât de lămurit a descris drumul ce duce la viaţă, pentru cercetătorul sincer al adevărului, încât în această privinţă nu mai încape nici o îndoială. Pe când timpul stabilit de Dumnezeu pentru cunoaşterea din partea tuturora al acestui drum binecuvântat, a sosit, nici chiar cel fără minte nu se poate scuza, dacă ar rătăci. Satan folosind învăţături false şi învăţători mincinoşi, timp de mai multe secole a întors poporul dela Dumnezeu, şi a orbit mintea oamenilor faţă de adevăr, şi astfel hotărîrile lui Dumnezeu, numai o mică parte a omenirei le-a putut înţelege. (II Corinteni 4 : 3, 4) Iehova nu a împiedecat această năzuinţă a lui Satan, dar a răsplătit pe aceia, cari cu sârguinţă s'au străduit să cunoască şi să urmeze această cale a Domnului.

Vârsta creştină se întinde dela venirea întâia a Domnului, până la venirea Lui a doua, în care timp are loc vestirea vestei de bucurie poporului. Vestirea acestei evanghelii sau veste de bucurie a părut de nebunie învăţaţilor şi înţelepţilor din lume, îndeosebi oamenilor moderniști sau „liberi cugetători", cari se susţin a fi învăţaţi şi preoţi. Pentru aceasta a scris apostolul: „Fiindcă propovăduirea crucii este nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi ce suntem pe calea mântuirei, este o putere a lui Dumnezeu." — I Corinteni 1 : 18.

Preotul liber cugetător, care se crede de înţelept şi are rolul de mare învăţător în faţa poporului, consideră de nebunie, dacă cineva atribue putere de răscumpărare sângelui Nazariteanului. Dar să luăm seamă la cele ce ne zice Iehova: „Că-

ci este scris: voi prăpădi înţelepciunea celor înţelepţi, şi voi nimici priceperea celor pricepuţi. Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbăreţul veacului acestuia? N'a dovedit oare Dumnezeu că înţelepciunea lumii acesteia este nebunie? Căci întrucât lumea cu înţelepciunea ei n'a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi, prin nebunia propovăduiri crucii." — I Corinteni 1 : 19—21.

Acum însă din harul lui Dumnezeu a sosit timpul, ca puhoiul de lumină şi adevăr al lui Dumnezeu să mături minciuna, ca omenirea să poată vedea calea potrivită. Ficcare om inteligent recunoaşte, că este nedesăvârşit. Doreşte după viaţă şi fericire. Din observaţiunile şi experienţele sale numai tristeţea, suferinţa şi moartea le vede dovedite. Marele obstacol al omenirei se trage din păcat. Acelora, cari din inimă sinceră doresc să cunoască adevărul, le zice Iehova: „Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmâzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna, de veţi voi şi veţi asculta, veţi mânca cele mai bune roade ale ţării." — Isaia 1 : 18, 19.

Oamenii ar trebui să fie doritori a cunoaşte şi a urma calea Domnului, şi nu pe învăţaţii încrezuţi, sau pe predicatorii făţarnici. Scriptura a provenit din inspiraţie dumnezească, şi „este de folos, ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune şi sfinţenie vieţii, pentruca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi destoinic pentru orice lucrare bună." (II Timotei 3 : 16, 17) Nu s'a dat, pentru ca oamenii egoişti s'o folosească în scopuri înşelătoare şi nelegiuite, s'o sucească şi s'o exploateze în scopuri materiale. Dumnezeu nici într-un loc nu îndrumă pe om, ca să discute şi să medite-

ze asupra părerilor omeneşti, dar îl îndrumă să mediteze asupra Cuvântului Său.

Mielul de paşte a fost tăiat în Egipt, care ţară reprezintă lumea păcătoasă, al cărei domnitor nevăzut este Satan. Lumea reprezintă omenirea organizată în forme de guvernamente sub un domnitor nevăzut. Pătura domnitoare a lumii, care constitue partea văzută a lumii, constă din elementele financiare, politice şi confesionale. În general marea parte a preoţilor se susţine de a fi un element ce constitue lumea, şi lucrează umăr la umăr cu politicianii şi capitaliştii. Isus Christos, care a fost preumbrit prin mielul de Paşte, a fost omorît în această lume rea. Pentru aceasta a zis lui Pilat: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta;" şi iarăş a zis învăţăceilor săi. „Voi nu sunteţi din lumea aceasta", dupăcum „nici Eu nu sunt din lumea aceasta." (Ioan 18 : 36; 15 : 18,19; 17 : 14) Când au omorît mielul de Paşte Evreii în Egipt, şi în călătoria lor au ajuns dincolo de Marea Roşie, unde se găseau în siguranţă, icoana era completată. După aceasta Dumnezeu a făcut pregătiri pentru formarea altei icoane, pe care asemenea a realizat-o, şi care a ilustrat şi preumbrit un alt pas ce duce la viaţa vecinică.

Cortul întrunirei

Dumnezeu a ordonat lui Moise să se urce pe muntele Sinai. Moise s'a supus şi a rămas timp de patruzeci de zile şi nopţi pe munte. Cu ocazia aceasta Dumnezeu a comunicat lui Moise, că trebuie să facă un cort. L'a instruat în ceiace priveşte materialul necesar pentru cort, ce trebuie să strângă dela popor.

„Moise a vorbit întregei adunări a copiilor lui Izrael, şi a zis: Iată ce a prouncit Domnul. Luaţi din ce aveţi şi aduceţi un prinos Domnului fiecare să aducă prinos Domnului ce-l lasă inima: aur,

argint şi aramă, materii vopsite în albastru, în purpur, în cărmiziu, in subţire şi păr de capră, piei de berbeci vopsite în roş şi piei de viţei de mare; lemn de salcâm, untdelemn pentru sfeşnic, mirodenii pentru untdelemnul ungerii şi pentru tămâia mirositoare, pietre de onix şi alte pietre pentru împodobirea efodului şi a pieptarului. Toţi cei iscusiţi dintre voi să vină şi să facă tot ce a poruncit Domnul." — II Moise 35 : 4—10.

E înteresant, că Dumnezeu nu a silit pe nimeni, ca să dea materiale pentru cort, sau să contribuie la facarea cortului. Toate acestea a trebuit să le facă de bună voie. Domnul a vorbit următoarele despre înţelepciunea potrivită din partea omului: „Fiule dacă vei primi cuvintele Mele, dacă vei păstra la tine învăţăturile Mele... atunci vei înţelege frica de Domnul, şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu." (Proverbe 2 : 1, 5) Înţelepciunea înseamnă folosirea cunoştinţei ce o are omul în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Iehova atunci a început să instruiască pe Evrei. Învăţăturile au fost date nu numai spre binele lor, dar şi a urmaşilor lor. „Căci Domnul dă înţelepciune, din gura lui iese înţelepciune şi pricepere... chibzuinţa va veghia asupra ta, priceperea te va păzi." — Poverbe 2 : 6, 11.

Aceia, cari au crezut în Dumnezeu şi l'au iubit, s'au supus. „Toţi cei cu tragere de inimă şi bunăvoinţă au venit şi au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întrunirii pentru toată slujba lui şi pentru veşmintele sfinte. Au venit îndată bărbaţii şi femeile, toţi cei cu tragere de inimă şi au adus belciuge de nas, inele, cercei, brăţări, salbe şi tot felul de lucruri de aur, fiecare a adus prinosul de aur, pre care'l închinase Domnului. — II Moise 35 : 21, 22.

Dumnezeu desigur ar fi putut câştiga aceste materiale şi pe altă cale; dar întrucât a permis Evreilor să le aducă pe aceste de sacrificii, prin aceasta i-a împărtăşit în astfel de ocazie de serviciu, din care a rezultat binecuvântări pentru dânşii. Acest serviciu nu era limitat numai asupra unora, mai puţini la număr; deoarece stă scris, că o parte al acestor obiecte a fost dat de bărbaţi şi femei, cealaltă parte de conducători şi principi. Toţi aceia cari au iubit pe Dumnezeu au luat parte la acest serviciu. Din aceasta pot învăţa toţi aceia, cre iubesc pe Domnul. „Fruntaşii poporului au adus pietre de onix şi alte pietre pentru efod şi pieptar." — II Moise 35 : 27.

În legătură cu ridicarea cortului era mult de lucru. Unii cari aveau capacitate, au trebuit să facă cioplituri frumoase. Alţii, cari s'au priceput la prelucrarea aurului şi al argintului, au făcut aceste lucrări; alţii au ţesut pânza pentru cort ori au făcut ceiace le-a fost încredinţat. În decursul studierii hotărîrii lui Dumnezeu vom observa, că aceluia, pe care Dumnezeu îl luminează, îi dă ocazie pentru împlinirea unui lucru de făcut în numele Său, de care cei cu inima înţeleaptă s'au şi folosit şi au fost binecuvântaţi.

După o muncă ostenitoare au strâns tot materialul necesar pentru facarea cortului, şi lucrarea au executat-o conform ordinului lui Dumnezeu. După aceasta Moise a ordonat ridicarea lui: „Copii lui Izrael au făcut toate aceste lucrări după toate poruncile, pe cari le dăduse lui Moise Domnul. Moise a cercetat toate lucrurile; şi iată le făcuseră cum poruncise Domnul. Şi Moise i-a binecuvântat." — II Moise 39 : 42, 43.

Dela eliberarea Evreilor de sub jugul egipteean, până la terminarea cortului a trecut un an.

„Domnul i-a vorbit lui Moise și i-a zis: În ziua întâi a lunei întâi să întinzi locașul cortului întrunirei. Să pui în el chivotul mărturiei, și înaintea chivotului să atârni perdeaua dinlăuntru. Apoi să aduci masa și să pui pe ea cele rânduite. După aceia să aduci sfeșnicul și să-i așezi candelele. Altarul de aur pentru tămâie să-l așezi înaintea chivotului mărturiei și să atârni perdeaua la ușa cortului. Să așezi altarul pentru arderile de tot înaintea ușii locașului cortului întâlnirei. Lighianul să-l așezi între cortul întâlnirii și altar, și să pui apă în el. Să așezi curtea de jur împrejur și să pui perdeaua la poarta curții.“ II Moise 40 : 1—8.

„Să iei untdelemnul pentru ungere, să ungi cu el cortul și tot ce cuprinde el și să-l sfințești cu toate uneltele lui și va fi sfânt. Să ungi altarul pentru arderile de tot și toate uneltele lui și să sfințești altarul; și altarul va fi prea sfânt. Să ungi lighianul cu piciorul lui și să-l sfințești, și apoi să aduci pe Aron și fii lui la ușa cortului întrunirei și să-i speli cu apă. Să îmbraci pe Aron cu vestmintele sfinte să-l ungi și să-l sfințești, ca să-Mi facă slujba de preot. Să chemi și pe fii lui, să-i îmbraci cu tunicile și să-i ungi cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi facă slujba de preoți. În puterea acestei ungeri ei vor avea pururea dreptul preoției printre urmașii lor. Moise a făcut întocmai cum îi poruncise Domnul; așa a făcut. În ziua întâi a lunei întâi a anului al doilea, cortul era așezat.“ — II Moise 40 : 9—17.

Ungerea cortului și al tuturor obiectelor dinăuntrul lui, precum și al lucrurilor ce erau în legătură cu el, a însemnat că cortul întrunirei și mobilierul lui, precum toți aceia care au servit în el, erau așezați acolo din orânduiala lui Dumnezeu, fiind puși acolo în mod oficial, ca să servească în locul designat și să-și îndeplinească dato-

rinţele. În icoana pe care Dumnezeu a format-o ca preumbrirea desfăşurării hotărîrii Sale, fiecare a trebuit să-şi îndeplinească serviciul obligat.

Schiţă

Cortul întrunirei se poate numi potrivit de adăpost, care era făcut din scânduri aşezate cu capetele; scândurile au fost cuprinse în tălpi de argint, şi erau încopciate laolaltă, erau acoperite cu aur, şi acest adăpost făcut din scânduri era acoperit cu pânză de cort.

Măsurile cortului au fost date în coţi. Un cot era lung de 21 de ţoli, cari şase, fiecare era măsurat cu trei şi jumătate ţoli de un lat de mână. Ezechiel aminteşte un cot de altar ca „un cot şi o palmă". (Ezechiel 43 : 13) Dovezile covârşitoare arată, că cortul avea 15 piciaore lăţime, 15 picioare înălţime şi 45 picioare lungime.

Cortul întrunirei era împărţit în două încăperi, cari erau despărţite printr'o perdea. Incăperea dela apus, şi care era mai departe dela întrare, se numea „Sfânta sfintelor". Aceasta avea câte 15 picioare în formă de pătrat. Cealaltă încăpere avea 30 picioare lungime, 15 picioare lăţime şi 15 picioare înălţime, şi se numea „Sfânta". Perdeaua care despărţea „Sfânta" de „Sfânta sfintelor", atârna pe patru stâlpi de salcâm acoperiţi cu aur. Această perdea era de culoarea purpurie şi cărmămizie de in răsucit subţire şi era lucrată cu măestrie, întreţesută cu heruvimi." — II Moise 26 : 31, 32.

Perdeaua ce servea de uşă la întrarea în cort, a fost făcută din in ţesut albastru, purpur şi cărămiziu, cu cusătură la gherghef, şi era atârnată pe cinci stâlpi de salcâm îmbrăcaţi în aur. — II Moise 26 : 36.

Despre mobilierul cortului, apostolul Pavel ne spune următoarele: „In adevăr s'a făcut un cort.

În partea dinainte numit „Locul Sfânt", era sfeşnicul, masa şi pâinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema „Locul prea sfânt". Ea cuprindea un altar de aur pentru tămâie, şi chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aron care înflorise, şi tablele legământului. Deasupra chivotului erau heruvimii slavei, cari acopereau capacul ispăşirei cu umbra lor. Nu este vremea să vorbim acuma ce deamănuntul despre aceste lucruri." — Evrei 9 : 2—5; II Moise 40 : 19—29.

Cortul întrunirei era locul întâlnirei lui Dumnezeu cu Evreii, ceiace a dovedit strălucirea supranaturală dintre heruvimii din Sfânta sfintelor, ce a arătat prezenţa lui Dumnezeu. Afară de această strălucire, în Sfânta sfintelor nu mai era altă lumină. In Sfânta, era un sfeşnic, care ardea încontinuu, în această încăpere acesta servea singura lumină. Pânza grea ce acoperea cortul, a împiedecat orice lumină dinafară.

Cortul întrunirei era împresurat de o curte. Aceasta avea 75 picioare lăţime şi 150 picioare lungime, şi era îngrădită cu pânză de in răsucit, atârnată pe stâlpi cari aveau cârlige de argint la partea de sus cu cari era susţinută pânza, aceşti stâlpi erau aşezaţi în nişte tălpi de aramă. Stâlpii erau susţinuţi de proptele bătute în pământ. Şi cortul întrunirei a fost astfel legat. Curtea nu constituia o parte a cortului, dar au îngrădit-o şi a fost folosită în legătură cu cortul; şi i-a dat numele de „pridvor". Întrarea ei era spre răsărit şi se chema „poartă" Această poartă era făcută de o pânză albă împodobită cu albastru, purpur şi cărmiziu. — II Moise 27 : 9—18.

Înăuntrul curţii, înaintea întrării cortului era aşezat altarul arderei de tot. La echipamentul al-

tarului se mai ţineau diferite grătare, furculiţe, cârlige etc. Acest altar era făcut din lemn şi era acoperit cu aramă; acesta se chema altarul pentru arderi de tot.

Pe teritorul dintre altar şi întrarea cortului se afla lighianul de spălat. (II Moise 40 : 5—7, 29, 30) Lighianul era făcut din aramă, şi se ţinea în el apă de spălat pentru Moise, Aaron şi fii lui, în acesta îşi spălau mânile şi picioarele. — II Moise 40 : 31—33.

Adeseori se aminteşte în Scriptură de „întrarea cortului întrunirei". Din Scriptură reesă clar, că „întrarea" (deschizătura) înseamnă întrarea în cort, şi nu întrarea curţii. Curtea nu era de mare importanţă în ochii Evreilor, deoarece acolo puteau întra oricând, afară de ziua ispăşirei. (III Moise 1 : 3; 12 : 6; IV. 6 : 13—18) Pe dânşii i-a interesat mai mult cortul, deoarece acesta era locul de întâlnire a lui Dumnezeu cu dânşii.

Când Scriptura spune, că poporul lui Izrael s'a adunat în faţa „întrării cortului întrunirei", aceasta a însemnat fără'ndoială întrunirea poporului lui Dumnezeu în partea de răsărit al cortului, ceiace nu era una şi aceiaş cu tăbărârea poporului în jurul cortului, adecă pe când petreceau în corturile lor de locuit. Probabil că la astfel de ocazii au deschis poarta curţii şi poporul adunat înaintea întrării a putut să vadă edificiul cortului.

Pământul dinăuntrul îngrăditurei curţii, precum şi partea aceia, pe care era edificat cortul, era teritor sfânt. Aceasta era aşa îndeosebi cu ocazia procesiunei din ziua mare a ispăşirei.

Evreii tăbărau în jurul cortului după o regulă stabilită. Aceasta s'a întâmplat din orânduiala lui Dumnezeu. „Domnul a vorbit lui Moise şi lui Aaron şi a zis: Copii lui Izrael au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, semnele casei părinţilor lui,

să tăbărască în faţa şi împrejurul cortului întrunirei." — IV Moise 2 : 1, 2.

Iuda avea favoare, întrucât a tăbărât spre răsărit în direcţia soarelui ce răsare. Cu faţa către gardul curţii spre stânga, adeca dela Iuda la dreapta spre răsărit au tăbărât seminţiile lui Zebulon şi Isachar. În partea de nord au ocupat loc seminţiile lui Dan şi Neftali; spre apus Beniamin, Efraim şi Manasse, iar spre sud Ruben, Gad şi Simeon.

Seminţia lui Levi era favorizată întrucât a fost aşezată în apropierea cortului. Familia Gerson a tăbărât spre apus lângă îngrăditură, merariţii la nord, fii lui Kehat la sud. Moise şi Aron erau nepoţii lui Kehat. Locul corturilor lor era stabilit spre răsărit chiar în faţa întrării curţii, deoarece ei au fost deosebiţi de fraţii lor prin ungere specială, ca să facă serviciul sacrificiului, îndeosebi în ziua ispăşirei, deoarece în această zi au fost aduse jertfele speciale de împăcare.

În legătură cu serviciul cortului întrunirei, Iehova a ales o preoţime, pe care a uns-o şi a întărit-o în slujba Sa. Un adevărat preot, este servul împuternicit al lui Dumnezeu. In organizaţiile făcute de oameni preoţii sunt numiţi de oameni, sau chiar dânşii se pun în slujbă şi slujba lor adesea o folosesc în mod egoist pentru câştig material. Dumnezeu însă nu a voit aşa ceva. Nimenea nu a fost autorizat să deţie o astfel de slujbă. (Evrei 5 : 4) Preotul folosit în legătură cu serviciul cortului, era servul lui Iehova. El a făcut lucrurile stabilite de Dumnezeu. După orânduiala lui Dumnezeu preotul trebuia ales din seminţia lui Levi. Primul arhiereu sau mare preot era Aaron. Fii lui erau subpreoţii dânsului.

„Apoi să aduci pe Aaron şi fii lui la uşa cortului întrunirei şi să-i speli cu apă. Să îmbraci pe

Aaron cu vestmintele sfinte, să-l ungi şi să-l sfinţeşti, ca să-mi facă slujba de preot. Să chemi şi pe fii lui, să-i îmbraci cu tunicele, şi să-i ungi cum ai uns pe tatăl lor, ca să-mi facă slujba de preoţi. În puterea acestei ungeri, ei vor avea pururea dreptul preoţiei printre urmaşii lor." — II Moise 40 : 12—15.

Ungerea preoţimei şi îmbrăcămintele oficiale, pe cari au trebuit să le îmbrace, în mod simbolic dovedesc, că ei au fost denumiţi oficial de servi ai lui Dumnezeu. Ei au fost încredinţaţi cu acest serviciu printr'o formalitate stabilită, şi tot poporul a fost adunat cu ocazia aceasta în faţa întrării cortului. În urmă Moise a comunicat poporului, ceiace Dumnezeu a ordonat cu referire la numirea preoţimei. (III Moise 8 : 2—5) În urmă Moise a sfinţit pe preoţi şi i-a numit în slujbele lor, aşa dupăcum ne relatează cartea a treia a lui Moise.

Este important a observa, că cu ocazia acestei ceremonii, uleiul ungerii a fost turnat numai pe capul lui Aaron şi nu şi pe capul fiilor lui. Aceasta înseamnă, că Aaron a fost preotul mare, sau capul, iar fii lui erau preoţii inferiori. Ei împreună au închipuit creaţiunea nouă constătătoare din cap şi corp, în timpul desvoltării sale de pe pământ. Preoţimea nu numai că a fost unsă să servească lui Dumnezeu în calitate oficială, dar serviciul făcut în legătură cu ungerea şi numirea preoţimei a preumbrit faptul, că aceia cari întră în legământ cu Iehova, trebuie să se consacreze pe deplin, fără rezerve lui Dumnezeu, şi urmând legile Sale trebuie să-l servească cu supunere.

În legătură cu edificarea cortului, numirea preoţimei şi serviciile de jertfă, multe icoane şi detalii ar trebui să exeminăm, dar jertfa de mare importanţă în legătură cu întrebarea noastră o formează jertfa adusă în ziua ispăşirei.

Ziua ispăşirei

Iehova a ordonat, ca în ziua a zecea a lunei a şaptea, a fiecărui an să se ţină ispăşire. „Căci în ziua aceia se va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi, veţi fi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea Domnului." (III Moise 16 : 30) În ziua aceasta preoţii trebuiau să se îmbrace în haine albe de in, pentru îndeplinirea slujbei lor preoţeşti. Aceste haine potrivit se pot numi de haine pentru aducerea jertfelor.

Preoţii inferiori, orice ar fi făcut în calitate de ajutori, trebuia să lucreze strict după îndrumările lui Dumnezeu, şi trebuia să ţie seamă de faptul, că în ziua ispăşirei numai singur arhiereul avea drept să între în Sfânta-sfintelor. În ziua aceia, nici arhiereul nu avea drept să între acolo fără să ţină seamă de regulele prescrise. Dacă nu a ţinut legea, pentru aceasta a trebuit să moară. (III Moise 16 : 2) Că legea lui Dumnezeu referitoare la aceasta trebuia împlinită cu cea mai mare strictețe, aceasta arată ce mare importanţă are icoana formată prin aceasta. Iehova pe Moise l'a folosit, ca acesta să dea instrucţie lui Aaron, că ce trebuie să facă cu astfel de ocazii importante.

Icoana

Urmând îndrumările lui Dumnezeu, marele preot a început la formarea unei icoane minunate, ce a preumbrit evenimentele din viitor. Dacă observăm bine, vom vedea, că s'a adus înaintea lui un taur tânăr pentru jertfă de ispăşire, un berbece şi doi ţapi pentru ardere de tot (olocaust) şi un alt ţap pentru jertfă. Acum preotul mare taie viţelul adus pentru jertfa de ispăşire, pentru sine însuşi. Sângele viţelului se scurge într'un vas ţinut în acest scop. Preotul ia o cădelniţă în mână, o umple cu cărbuni aprinşi de pe altar, şi ia o mâ-

nă de tămâie. Se află încă în curte, dar îndată pornește să între în Sfânta-sfintelor cu sângele, cădelnița și tămâia.

În această ilustrație nu este ordonat, ca să se oprească în Sfânta, dar nici nu avem dovezi, că s'ar fi oprit acolo. In Sfânta numai cu ocazia jertfelor de dimineața și seara s'a ars tămâie, dar cu ocazia jertfei de ispășire, nu. Marele preot trece dedesubtul perdelei dela întrarea Sfintei sfintelor. Tămâia o presară pe jăratec, și în timp ce arde, se produce fum de tămâie, care se învârte deasupra capacului ispășirei care este totodată capacul chivotului. Dacă ar întrerupe acest gest, ar muri îndată. În urmă ia cu degetul din sângele vițelului și presară în direcția răsăritului capacul ispășirei și partea dinaintea lui de șapte ori. În urmă se întoarce în curte.

Ce a preumbrit?

Ilustrația schițată, care a fost executată conform ordinelor și legilor lui Dumnezeu, a preumbrit lucrurile mai bune din viitor. (Evrei 10 : 1) La timpul hotărît de Dumnezeu a trebuit să se împlinească realitatea ei.

Tabăra era formată de Evrei. Ei au încheiat legământ cu Iehova, în consecință erau sub lege, și au căutat calea vieții promisă de lege. Datorită stării lor păcătoasă, au călcat legământul, și astfel jertfa din ziua ispășirei a fost adusă pentru păcatele lor, ca prin ea să fie aduși din nou în starea lor de legământ cu Dumnezeu. Când poporul a fost adunat înaintea întrării cortului întrunirei, a preumbrit pe toate popoarele de pe pământ, cari au căutat calea spre Dumnezeu și viață, care se va deschide printr'o jertfă de ispășire pentru păcat. Cei înafară de tabără erau dușmanii lui Dumnezeu, cari au preumbrit lumea, adeca organizația lui Satan.

Ziua de ispăşire a lui Izrael a ţinut timp de 24 oare în fiecare an, cu care ocazie au pregătit şi adus o jertfă de ispăşire în Sfânta sfintelor. Aceasta a preumbrit o mai mare vârstă, adeca vârsta creştină sau de sacrificiu, în care timp va fi pregătită o mare jertfă de ispăşire, şi va fi prezentată în cer.

Curtea era loc sfânt, şi a reprezentat relaţia de împăcare cu Dumnezeu. În ziua ispăşirei numai preoţii au avut drept să între acolo. Aceasta a arătat aceia stare de împăcare cu Dumnezeu, de care numai câţiva privilegiaţi vor avea parte în vârsta evangheliei. În mod simbolic, aceasta a însemnat situaţia îndreptăţită (curăţită), starea de a fi socotit de drept înaintea lui Dumnezeu. Animalele au fost tăiate în curte, ce a arătat o jertfă mai mare ce va fi adusă pe pământ.

Cortul a închipuit lucruri spirituale sau cereşti. Ceiace s'a întâmplat în el, nu se putea vedea de cei dinafară, deoarece în ziua ispăşirei numai preotul mare avea drept să între acolo. Ce s'a întâmplat în cort, preumbreşte aceia ce se va întâmpla în cer cu ocazia deschiderii drumului spre viaţă pentru omenire.

Marele preot, ca servitorul împuternicit al lui Dumnezeu, a preumbrit pe un mai mare servitor şi mare preot al lui Dumnezeu, pe Isus Christos, unsul lui Dumnezeu. Serviciul pe care l'a făcut Arhiereul Aaron în ziua ispăşirei, a preumbrit o lucrare mai mare şi mai bună a marelui preot, ce o va face în vârsta creştină.

Taurul fără cusur care a fost jertfit, a preumbrit o jertfă mai mare, desăvârşită. Sângele taurului care a fost vărsat în curte, a preumbrit sângele unei jertfe mai bună şi mai mare, adeca aceia viaţă desăvârşită umană, care a fost vărsată pe pământ pentru câştigarea preţului de răscum-

părare. Deci sângele taurului vărsat în curte a preumbrit jertfa de răscumpărare al celui desăvârşit, trimis de Dumnezeu pe pământ. Sângele taurului, pe care marele preot l'a dus în Sfânta sfintelor, a preumbrit pe şi mai marele preot, cum prezintă în cer valoarea vieţii sale omeneşti desăvârşite ce are puterea de răscumpărare.

Realitatea

Legea a cerut viaţă pentru viaţă; prin urmare pentru o viaţă adusă în pericol în urma nesupunerii, trebuia să se jertfească o viaţă desăvârşită. Isus la vârsta de 30 de ani era bărbat desăvârşit, a devenit major în înţelesul legii, şi printr'o consacrare deplină s'a oferit lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el a făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu. (Psalm 40 : 8; Evrei 10 : 7) Consacrarea lui a fost primită cu drag, şi în acest timp a fost el conceput la natura dumnezeiască şi a fost uns de spiritul lui Dumnezeu. (Matei 3 : 16, 17) El atunci a devenit Marele Preot după ordinul lui Melchisedec, şi a fost numit în slujbă, ca să servească pe Dumnezeu. — Evrei 7 : 1—17.

Aaron nu era antitipul lui Messia, deoarece Isus Christos era un preot mai mare decât ordinul lui Aaron, Aaron a preumbrit numai pe Christos şi lucrarea Sa din vârsta evanghelică. În timpul serviciului Său de pe pământ, Isus neîntrerupt a stat în relaţie de pace şi armonie cu Dumnezeu, ce a fost preumbrit prin curtea cortului întrunirei. Ca om desăvârşit, preumbrit printr'un taur, şi ca preot reprezentat prin Aaron, Isus Christos s'a jertfit pe sine lui Dumnezeu. Această lucrare a îndeplinit-o pe pământ preotul după ordinul lui Melchisedec. Jertfa de răscumpărare din ziua ispăşirei a închipuit-o numai taurul junghiat în curte, realitatea acestei icoane atunci a împlinit-o Isus, când a murit pe cruce.

Preţul de răscumpărare pe care Isus l'a câştigat pe pământ, a trebuit să-l prezinte în cer. Isus a fost înviat din morţi ca fiinţă dumnezeiască, şi s'a suit în cer unde a prezentat lui Iehova preţul de răscumpărare, ca şi jertfa de ispăşire pentru păcat. Aceasta era realitatea procedurei, de preumbrire, când Capacul ispăşirei a fost stropit cu sângele taurului în Sfânta sfintelor. Opera ilustrată de Aaron, marele preot prin jertfa de sânge şi ducerea sângelui în Sfânta sfintelor, a fost împlinită în realitate de Isus în decursul timpului dela botezul Său în Iordan până la suirea Sa în cer când s'a prezentat în faţa lui Iehova.

Cu ocazia exeminării preţului de răscumpărare şi al jertfei de ispăşire pentru păcat, ce a avut loc în ziua ispăşirei, dupăcum am văzut, încăperea dinainte a cortului, adeca Sfânta nu au folosit-o deloc, deoarece în relaţie cu jertfa de ispăşire nu era lipsă să se folosească de ea. În ziua aceasta tămâia a fost arsă în Sfânta sfintelor, încât preotul a presărat tămâia pe jăratecul pe care l'a adus cu sine în cădeliniţă. În Sfânta, numai cu ocazie jertfelor aduse dimineaţa şi seara se ardea tămâie pe altarul de aur. — II Moise 30 : 1—8.

Ţapul din icoană

Dupăcę Aaron a stropit cu sângele taurului în Sfânta sfintelor, s'a întors în curte unde a început formarea unei alte icoane. „Să ia cei doi ţapi să-i pună înaintea Domnului la uşa cortului întrunirei. Aaron să arunce sorţ pentru cei doi ţapi un sorţ pentru Domnul şi unul pentru Azazel. Aaron să ia ţapul care a ieşit la sorţ pentru Domnul şi să-l aducă jertfă de ispăşire... Să junghie ţapul adus ca jertfă de ispăşire pentru popor, ca să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele taurului să stropească cu el capacul ispăşi-

rei şi înaintea capacului ispăşirei." (III Moise 16: 7—9, 15) În această icoană este vorba numai de ţapul Domnului, pertractarea ţapului pentru Azazel (ceiace după însemnarea traducerei germane de Elberfeld înseamnă „cel îndepărtat") îl rezervăm pe mai târziu. Ziua ispăşirei a preumbrit preţul de răscumpărare şi jertfa pentru păcat.

Preumbrirea

Ţapul Domnului din această icoană a preumbrit pe unşii lui Dumnezeu, pe o astfel de clasă, care în decursul vârstei creştine se socoteşte de corpul lui Christos. Această clasă a fost preumbrită şi de fii lui Aaron, preoţii inferiori. Tot uleiul ungerii a fost turnat pe capul lui Aaron, şi s'a scurs pe hainele lui dealungul, ceiace a preumbrit că preoţii inferiori prin căpetenia lor Isus Christos se împărtăşesc de ungere. — Psalm 133.

Junghierea ţapului Domnului, şi ducerea sângelui lui în Sfânta sfintelor a preumbrit moartea de sacrificiu al acelei clase de oameni, care va constitui corpul lui Christos; precum şi faptul, că la sfârşitul vârstei preumbrită prin ziua ispăşirei, Domnul din nou va prezenta sângele Său ca jertfă de ispăşire pentru păcat, în care se va cuprinde şi biserica ca o parte a Christosului.

Realitatea

În decursul vârstei creştine, preumbrită prin ziua de dispăşire a Evreilor, mulţi bărbaţi şi femei s'au consacrat să facă voia lui Iehova. Aceasta au făcut-o din credinţă în El, şi în Isus Christos, care prin sângele Lui ne-a răscumpărat. Dupăce Iehova a primit consacrarea lor au ajuns într'o situaţie de pace cu Dumnezeu, ce înseamnă starea de îndreptăţire preumbrită prin curte.

Aceştia devenind îndreptăţiţi (curăţiţi) au primit drept de viaţă omenească, care viaţă Dumne-

zeu a primit-o imediat caşi o parte a jertfei Fiului Său Isus Christos. Unii ca aceştia în acest timp devin membre ale corpului Christosului născuți de spiritul sfânt, şi sunt prezentați din partea Marelui Preot, Christos ca o parte a jertfei Sale. Când consacrarea membrelor corpului se termină, atunci Isus Christos marele arhiereu din nou va prezenta valoarea jerfei Sale, caşi jertfa de ispăşire adusă pentru popor.

Jertfirea taurului s'a făcut în interesul lui Aaron şi a casei lui. (III Moise 16 : 11) În realitate, sacrificiul de sânge a Mântuitorul în interesul acelora a fost prezentat când s'a suit în cer, care în decursul vârstei crestine sunt concepuți la natura dumnezeiască. Țapul a fost jertfit în interesul poporului. (III Moise 16 : 15) La sfârşitul vârstei de sacrificiu, sângele Domnului Isus Christos va fi prezentat ca jertfă pentru popor. Se vede deci, că preţul de răscumpărare a fost preumbrit în curte, iar jertfa ispăşirei în Sfânta sfintelor.

Cortul întrunirei a constituit o parte al legământului legii, care a fost întrodus cu solemnitate la muntele Sinai. „Legământul dintâi avea şi el porunci privitoare la slujba dumnezeiască şi la un locaş pământesc de închinare. În adevăr s'a făcut un cort, în partea dinainte numită „Locul sfânt" (Sfânta) era sfeşnicul, masa şi pâinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului, care se chemă „Locul prea sfânt." (Sfânta sfintelor) Ea cuprindea un altar de aur pentru tămâie, şi chivotul legământului ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înflorişe, şi heruvimii slavei, cari acopereau capacul ispăşirei cu umbra lor. Nu este loc să vorbim acum cu deamânuntul despre aceste lucruri. Şi dupăce au fost întocmite astfel lucrurile aceste, preoţii cari fac

slujba, întră întotdeauna în partea dintâi a cortului." — Evrei 9 : 1—6.

Darea de seamă de aici zice, că preotul a întrat „totdeauna" adeca zilnic în Sfânta, să facă slujba. Această slujbă se compunea din aducerea jertfelor de dimineața și seara, dar nu era în legătură cu jertfa din ziua ispășirei. — IV Moise 28 : 3—4.

Sfânta sfintelor a constituit aceia încăpare a cortului în care au stropit cu sângele taurului în ziua ispășirei. Aceasta a preumbrit jertfa mare a Domnului nostru cum va fi prezentată în cer. Când Isus Christos a petrecut pe pământ, viața Sa a depus-o ca pe o jertfă desăvârșită. În urmă s'a ridicat la cer și jertfa Sa a depus-o în cer ca jertfă de ispășire, dupăcum citim:

„Dar în partea a doua întră numai marele preot, odată pe an și nu fără să ducă acolo sânge pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele norodului. Prin aceasta duhul sfânt arăta că drumul care dă în Locul prea sfânt nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, cari nu pot duce pe cel ce se închină lui Dumnezeu în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui. Ele nu sunt decât niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, beuturi și felurite spălături, numai până la o vreme de îndreptare. Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mână omanească, adecă nu este din zidirea aceasta." — Evrei 9 : 7—11.

Apostolul spune pe mai departe, că sângele animalelor jertfite în ziua ispășirei a preumbrit sângele jertfit al Mântuitorului și răscumpărarea omenirei. „A întrat odată pentru totdeauna în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței

ci cu însuşi sângele Său, dupăce a căpătat o răscumpărare veşnică. Căci dacă sângele ţapilor şi al taurilor şi cenuşa unei vaci stropită peste cei întinaţi îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Christos, care ca un duh vecinic s'a adus pe sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu." — Evrei 9 : 12—14.

Sângele animalelor junghiate la Sinai au preumbrit preţul de răscumpărare şi jertfa de ispăşire şi au pus baza legământului legii. Sângele Mântuitorului Isus Christos a câştigat preţul de răscumpărare şi jertfa de ispăşire pentru păcat în interesul omenirei, şi a pus baza noului legământ al legii. (Evrei 9 : 15—21) Afară de aceasta apostolul ne lămureşte, că pentru răscumpărare era absolută trebuinţă de sângele Mântuitorului:

„Şi după lege aproape totul este curăţit cu sânge, şi fără vărsare de sânge nu este iertare. Dar deoarece chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri au trebuit curăţite în felul acesta, trebuia ca însăşi lucrurile cereşti să fie curăţite cu jertfe mai bune decât aceasta. Căci Christos n'a întrat într'un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a întrat chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Şi n'a întrat în cer ca să se aducă de mai multeori jertfă pe sine însuşi, ca marele preot care întră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al său; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii, pe când acum la sfârşitul veacurilor s'a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa." — Evrei 9 : 22-26.

Dovada scripturală citată dovedeşe fără'ndoială, că marele preţ de răscumpărare al omenirei îl

formează sângele Domnului Isus, iar jertfa de ispăşire în interesul omenirei o formează prezentarea meritului sângelui Său.

Uni vor întreba desigur, că pentruce sunt atât de mulţi oameni, cari se pretind a fi propovăduitorii evangeliei, şi cu toate acestea neagă dovezile convingătoare cari mărturisesc pe lângă însemnătatea şi valoarea de cumpărare al sângelui lui Isus? La această întrebare Domnul a răspuns de cu vreme, făcând să fie însemnat de martorul Său inspirat: „În norod au fost şi proroci mincinoşi. Tot aşa şi între voi vor fi învăţători mincinoşi cari vor strecura pe furiş erezii nimicitoare; şi findcă se vor lepăda de Domnul, care i-a răscumpărat, vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică". (II Petru 2 : 1) „Căci s'au strecurat printre noi uni oameni, a căror osândă a fost scrisă de mult, oameni netemători de Dumnezeu, cari schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru şi tăgăduesc pe singurul nostru Stăpân pe Domnul Isus Christos." — Iuda 4.

Voieşte poporul, ca şi pe mai departe să fie înşelat de astfel de profeţi mincinoşi, cari îşi închipuesc că sunt atât de înţelepţi şi se mândresc cu predicarea evangheliei, ori doreşte să fie condus de Cuvântul curat a lui Dumnezeu, pentru care a sosit timpul să-l înţelegem? Fiecare cititor să decidă el însuşi asupra acestei întrebări.

Din cele premergătoare se poate vedea lămurit, că jertfa desăvârşită a Domnului nostru a fost arătată în mod simbolic, a fost preumbrită şi a fost adusă şi în realitate. Afară de aceasta se arată, că sângele Său vărsat pe Golgota a câştigat preţul de răscumpărare; că a fost prezentat în cer ca jertfă pentru păcat, şi ca urmare a deschis Dumnezeu calea vieţii pe seama omului şi a dat ocazie creaţiunei noi să primească coroana vieţii.

Capitolul VIII

Creaţiunea nouă

Iehova în ziua a şaptea şi-a sfârşit lucrarea. "... Că întru aceasta s'a repauzat el de toate lucrările Sale, pe cari Dumnezeu le creă şi făcu." (I Moise 2 : 2, 3) Această dare de seamă se referă negreşit la lucrarea lui Dumnezeu. Cu creerea pământului Dumnezeu niciodată nu şade în neactivitate. Cu mult timp în urma creerii omului a declarat Isus: „Tatăl Meu până acuma lucrează, şi Eu lucrez." — Ioan 5 : 17.

Coroana lucrării pământeşti a lui Dumnezeu o formează omul. Lucrarea lui Dumnezeu a fost desăvârşită. (V Moise 32 : 4) Cu mult mai târziu a venit Isus pe pământ şi într'adevăr se putea pune întrebarea: Nu a fost oare Isus creaţiunea pământească a lui Dumnezeu, fiindcă venirea Lui este în legătură cu afacerile pământeşti? Nu, El nu a fost pământesc. El a fost al doilea om desăvârşit pe pământ, dar nu a fost creat aşa ca Adam. El, adeca viaţa Lui cu toate drepturile aparţinătoare a fost transpus din cer, pe pământ. În mitra Mariei a fost conceput de puterea lui Dumezeu; aşa dupăcum a prezis profetul, că o virgină va concepe un fiu şi-l va naşte. (Isaia 7 : 14) Isus nu a fost creat, El a fost fiul unul născut al lui Dumnezeu. (Ioan 3 : 16) Scriptura adeseori vorbeşte despre El, ca de Fiul unul născut al lui Dumnezeu.

Mulţi cad în greşala să susţină, că pentru naşterea fiecărui copil, Dumnezeu este răspunzător. Dumnezeu a provăzut pe Adam cu puterea şi capacitatea zămislirei, dar când a fost judecat la moarte, şi-a pierdut dreptul de viaţă, în consecinţă nici nu a putut aduce la viaţă pe urmaşii săi cu drept de viaţă, ci numai cu o măsură oareşcare

de viaţă. Isus s'a născut asemena altor copii, dar s'a născut desăvârşit, deoarece viaţa sau dreptul Său de existenţă l'a primit deadreptul dela Iehova. „Omul dintâi fiindcă a fost luat din pământ este pământesc, omul al doilea este din cer." — I Corinteni 15 : 47.

Deoarece întreaga omenire se trage dela Adam şi s'a născut în urma păcătuirei lui, toţi s'au născut în păcate. Avraam, Isaac, Iacob toţi au fost nedesăvârşiţi. De sub această regulă numai Isus a făcut excepţie. El a fost desăvârşit, deoarece dupăcum am amintit, nu a fost conceput de om. Este deci clar, că Dumnezeu şi-a sfârşit după creerea lui Adam activitatea Sa în ce priveşte creerea lucrurilor pământeşti.

Când Avraam a dus pe munte pe fiul său Isaac, să-l jertfească lui Dumnezeu, aşa a vorbit Dumnezeu către dânsul: „În sămânţa ta se vor binecuvânta toate neamurile de pe pământ." (I Moise 22: 18) Binecuvântările vecinice pentru omenire trebuie să conţină ocazia căştigării vieţii vecinice. Deoarece fiul lui Avraam a fost nedesăvârşit, este clar, că nici binecuvântările promise nu puteau rezulta dela dânsul. Chiar şi faptul, că Isaac a murit şi binecuvântarea nu a fost primită în timpul său, în sine este o dovadă convingătoare, că într-adevăr nu Isaac a fost acela, la care a arătat promisiunea, ci el numai a preumbrit pe acela adevărat, prin care se va aduce jertfa de răscumpărare. „Şi Scriptura văzând mai înainte, că din credinţă îndreptăţeşte Dumnezeu pe neamuri... Iar lui Avraam şi urmaşului său fură rostite promisiunile, Nu zice: şi urmaşilor ca de mulţi, ci ca de unul: „şi urmaşului tău", care este Christos." — Galateni 3 : 8, 16.

„Sămâna promisiunei", prin care va veni binecuvântarea la popoarele de pe pământ, era înveli-

tă în secret. Dumnezeu s'a îngrijit astfel. Descoperirea acestui secret a început la Rusalii, dar şi atunci numai acelora, cari s'au consacrat lui Dumnezeu şi Domnului şi au fost credincioşi. (Coloseni 1 : 26; Efeseni 3 : 4, 9) „Această sămânţă a promisiunei" constitue secretul (taina) lui Dumnezeu. Ea este creaţiunea nouă şi unealta aceia pe care Iehova a folosit-o spre executarea hotărîrei Sale, şi pe care va folosi-o spre binecuvântarea tuturor naţiunilor de pe pământ.

Creaţiunea nouă este „Christosul". Christosul este o corporaţiune constătătoare din mai multe membre. Capul Christosului este Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Christosul complet, îl vor forma astfel de indivizi, care au fost aleşi dintre oameni, au fost îndreptătiti, născuţi prin spiritul lui Iehova de fii ai Săi şi s'au dovedit de credincioşi până la moarte. (Efeseni 1 : 22, 23) „Şi El însuşi este capul corpului, al bisericii; El este început, întâi născut dintre morţi, ca să se facă dânsul în toate cel dintâi. Pentrucă într'ânsul a binevoit Dumnezeu să locuiască toată plinătatea." — Coloseni 1 : 18, 19.

Creatura nouă este o realitate chiar şi în timpul acela cât petrece pe pământ, şi nu este numai un lucru închipuit sau presupus. Creaţiunea nouă nu o formează toţi aceia, cari se susţin a fi creştini, ci numai aceia, cari prin Christos au fost primiţi în familia lui Dumnezeu." Deci dacă este cineva în Christos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noi." — II Corinteni 5 : 17.

Christosul este ilustrat printr'un corp omenesc, şi este vorbă despre un corp unitar compus din cap şi membrele Lui. „Căci dupăcum corpul este unul şi are mai multe membre, dar toate membrele corpului, deşi multe fiind, un corp sunt,

aşa este şi Christos.... Căci şi corpul nu este un singur membru, ci mai multe." (I Corinteni 12 : 12, 14) Expresiunile: „Christos" şi „creaţiune nouă", înseamă unul şi acelaş lucru.

Christos înseamnă pe unsul lui Dumnezeu. Turnarea uleiului pe capul lui Aaron, în mod simbolic exprimă următoarele: „Acesta pentrŭ aceia a fost ales şi uns, ca să servească pe Dumnezeu în calitate de preot." Aceasta a ilustrat ungerea lui Isus Christos. El a fost uns de Dumnezeu, deci Isus Christos este unsul lui Dumnezeu, uns şi numit fiind de Mare Preot în serviciul lui Dumnezeu. (I Corinteni 12 : 13; Efeseni 1 : 27) „Iar Fiului i-a zis: Scaunul Tăŭ de domnie Dumnezeule este vecinic, toiagul domniei tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit sfinţenia vieţii şi ai urît nelegiuirea, deaceia Dumnezeule, Dumnezeu te-a uns cu un untdelemn de bucurie, cu mult mai pe sus decât pe tovarăşii Tăi." — Evrei 1 : 8, 9; Psalm 45 : 7—8.

Christos, „sămânţa promisiunei" sau „sămânţa lui Avraam" este canalul oficios prin care trebuie să se reverse binecuvântările la toate naţiunile de pe pământ. (Galateni 3 : 27—29; 14 : 28; Evrei 6 : 17; II Petru 3 : 13) Dupăce identitatea „sămânţei promise a lui Avraam" am stabilit-o cu desăvârşire în Christos, sau corporaţiunea Christosului, se vede deci clar, că Dumnezeu amână binecuvântarea popoarelor de pe pământ, până la alegera, desvoltarea şi terminarea „sămânţei", iar această „sămânţă" constitue creaţiunea nouă a lui Dumnezeu.

Sectele şi confesiunile au învăţat, că numai raiul este locul mântuirei, şi că nimenea nu poate fi mântuit, care nu aparţine uni secte ori confesiuni, şi în acest caz dupăce moare ajunge în cer. Au făcut pe oameni să creadă, că Dumnezeu se

luptă încontinuu ca să ducă pe oameni în cer. Pentru această rătăcire Satan este de vină. Prin aceasta Satan a dorit să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, şi ca să-i orbească faţă de îngrijirea lui Dumnezeu în ce priveşte răscumpărarea şi binecuvântarea omenirei. Lui Satan i-a succes până acuma să orbească omenirea, dar acuma a sosit timpul hotărîtor, deoarece a sosit timpul lui Dumnezeu, ca să comunice poporului adevărul Său.

Fără 'ndoială a sosit timpul ca să înţeleagă poporul, că taina lui Dumnezeu, Christosul formează „sământa promisă" şi că prin El trebuie să se împărtăşească în bunecuvântări. Drumul lui Dumnezeu ce conduce la viaţă pe seama omenirei, îl formează Christosul. (Ioan 14 : 6; Romani 5 : 18; 6 : 23) Insă poporul înainte de primirea acestor binecuvântări trebuie să aibă ceva cunoştinţă. La timpul hotărît, Dumnezeu pe toţi doreşte să-i aducă la cunoştinţa adevărului, şi dupăcum se vede acest timp a sosit. Poporul poate acuma să-şi ieie curaj şi poate să studieze hotărîrile lui Dumnezeu în speranţa, că în ea va găsi calea care duce la viaţa vecinică şi la binecuvântările fără sfârşit. Aceasta nu se atribue faptului că oamenii acuma ar fi mai înţelepţi decât în trecut, ci pentrucă a sosit timpul stabilit de Dumnezeu când se poate înţelege. — I Timotei 2 : 3—6.

Capul

Isus, omul desăvârşit s'a consacrat lui Dumnezeu. Consacrarea înseamnă o învoire de a face voia lui Dumnezeu. Aşa a zis: „Iată că vin! — în sulul cărţii este scris despre Mine — vreau să fac voia Ta Dumnezeule!" (Psalm 40 : 8, 9; Evrei 10 : 7) Aceasta a făcut-o atunci când a venit la Iordan şi s'a botezat în apă. Botezul Său a reprezentat în mod simbolic moartea Sa omenească, ca

să poată fi Mântuitorul omenirei. (Romani 6 : 3—4) De când s'a născut ca copil, până la clipa consacrărei Sale a fost om; nici mai mult, nici mai puţin. Om desăvârşit.

După botezul Său în apă, Isus a fost născut spre natura dumnezeiască. Şi Dumnezeu l'a uns cu spiritul sfânt. (Matei 3 : 13—17) Cu aceasta ocazie a devenit Isus Christosul, unsul lui Dumnezeu. „Ştiţi cum Dumnezeu a uns cu duhul sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret..." (Fapte 10: 38) Creaţiunea nouă atunci a luat început, şi Isus Christos atunci a devenit capul acelei creaţiuni noui, care formează corpul Său. (Coloseni 1 : 18) Ungerea Sa a cuprins în sine şi încredinţarea lui Dumnezeu de a îndeplini o lucrare anumită. (Isaia 61 : 1, 2) Dupăce Isus a fost uns, a început să înţeleagă relaţia Sa faţă de Dumnezeu şi lucrarea ce trebuie să facă. — Luca 4 : 16—21.

După botezul Său în timpul ungerii Sale, Isus a fost numit şi primit ca preot al lui Dumnezeu. El este „Preot după ordinul lui Melchisedec." (Evrei 5 : 3—6; Psalm 110 : 4) Ca om s'a născut din seminţia lui Iuda şi se ştie, că nici o dispoziţiune nu era, că s'ar putea alege preot din această seminţie. El în calitate de creatură nouă a semănat cu preoţia lui Melchisedec. (Evrei 7 : 1—22) În această calitate de preot, a fost întotdeauna servul şi executorul onorat al lui Dumnezeu şi acela va si rămânea. Ca mare preot s'a jertfit pe sine ca om, ca să câştige preţul de răscumpărare, şi acest preţ de răscumpărare El l'a şi câştigat.

Isus Christos a murit pe cruce şi astfel a devenit preţul de răscumpărare a omenirei întregi. (I Timotei 2 : 5, 6; Evrei 2 : 9) L-au omorît trupeşte, dar ca spirit a înviat din morţi. (I Petru 3 : 18) El a fost cel dintâi, care a înviat din morţi. (I Corinteni 15 : 1—20) După promisiunea lui

Dumnezeu, El a fost înzestrat cu nemurire, după-cum i-a promis aceasta Dumnezeu, şi acuma trăeşte în veci. — Ioan 5 : 26; Apocalips 1 : 18.

Fiind Isus Christos preotul uns al lui Dumnezeu, ca să servească în această calitate denumită, aşa a vorbit: „Eu nu pot face nimic dela Mine însumi . . . pentrucă nu caut să fac voia Mea, ci a Tatălui, care m'a trimis." (Ioan 5 : 30) Începând dela ungerea Sa, orice lucrare şi orice judecată ce se referă la mântuirea omenirei, i-a fost încredinţată. (Ioan 5 : 22) Când a zis: „Nu am venit ca să caut voia Mea", aceasta nu înseamnă, că Iehova l-a silit la supunere, ci trebuie să înţelegem, că El cu tot devotamentul şi fără rezerve a ţinut la Părintele, şi afară de aceasta nici nu a voit dar nici nu a putut face, numai aceia ce a fost în armonie cu voinţa lui Dumnezeu.

Isus Christos a fost înviat din morţi ca un mare preot de ordinul lui Melchisedec, s'a suit în cer şi s'a prezentat în faţa lui Iehova prezentându-i valoarea vieţii sale omeneşti ca jertfă de ispăşire. (Evrei 9 : 24—26) Jertfa lui a fost acceptabilă din partea lui Iehova, şi Dumnezeu a şi primit-o. Primirea ei a exprimit-o la Rusalii, prin revărsarea spiritului sfânt asupra apostolilor. (Fapte 2:1—4) Astfel a deschis Iehova Dumnezeu prin scumpul Său Isus Christos calea ce duce la viaţă şi nemurire. — II Timotei 1 : 10.

Scriptura astfel stabileşte faptul, că Logos, Isus şi Christos Isus este una şi aceiaş persoană. Faptul că nu a murit cu ocazia venirei Lui pe pământ, ci numai că viaţa Lui a fost transpusă de pe faza cerească pe cea pământească, o dovedeşte declaraţia următoare: „Înainte de Avraam, Eu am fost." (Ioan 8 : 58) Această declaraţie arată continuitatea existenţei. Moartea înseamnă încetarea existenţei. Deci declaraţia Domnului Isus astfel

trebue să o înţelegem, că dela începutul creaţiunei şi până la data acestei declaraţii, El a trăit necontenit şi a avut drept de viaţă. Ca om el a murit pe cruce şi ca om tot mort trebuie să rămână pe vecie, însă dreptul Său de viaţă omenească îl jertfeşte pentru viaţa lumii. Aceasta o dovedeşte declaraţia Sa: „Putere am ca să o pun şi putere am ca iarăş să o iau. Această poruncă am primit-o dela Tatăl Meu." — Ioan 10 : 18; 6 : 51.

Membrele corpului său

Hotărîrea lui Iehova numai Isus Christos poate s'o împlinească. El însuşi a câştigat preţul de răscumpărare. Cu toate aceastea, Iehova Dumnezeu a văzut de bine în manifestarea iubirei Sale, ca să aleagă şi pe alţii, pe cari să-i facă membre în corpul lui Christos. În scopul acesta nu a ales îngeri, ci bărbaţi şi femei cu o credinţă ca a lui Avraam. (Evrei 2 : 16, 17) Pentru aceia a vizitat Dumnezeu popoarele, ca să-şi aleagă un popor pentru numele Său. (Fapte 15 : 14) Din partea lui Dumnezeu numai prin Isus Christos pot ei fi primiţi. Dumnezeu nu a stabilit dinainte persoanele cari vor forma Christosul, ci numai atâta a rânduit dinainte, că pentru compunerea acestui corp să se aleagă dintre oameni o mulţime oareşcare. Despre aceasta citim:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecrvântări sufleteşti în locurile cereşti în Christos. În El Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, dupăce în dragostea Lui ne-a rânduit mai dinainte să fim copii ai Lui, înfiaţi prin Isus Christos după hotărîrea voiei Sale. Şi aceasta spre lauda arătării slavei harului Său, pre care ni l'a dat în preaiubitul Lui. În el avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păca-

tolor, după bogăţiile harului Său. Harul acesta Dumnezeu l'a răspândit din belşug peste noi, prin orice fel de înţelepciune şi de pricepere, căci a binevoit să descopere taina voei Sale." — Efeseni 1 : 3—9.

Preumbrit

Izrael era poporul ales a lui Dumnezeu. Nu acest popor a fost creaţiunea nouă, căci numai a preumbrit pe creaţiunea nouă, care este poporul lui Dumnezeu ales şi deosebit pentru un scop anumit. Izraelul trupesc a fost o icoană formată de Dumnezeu, şi a preumbrit răscumpărarea, adeca pe Izraelul spiritual, pe creaţiunea nouă. Iacob, numele căruia a fost schimbat în Izrael, a format începutul Izraelului trupesc. Urmaşii lui Iacob au ajuns în favoarea lui Dumnezeu în urma condiţiunilor legământului încheiat la muntele Sinai. Creaţiunea nouă constitue pe Izraelul spiritual, şi a fost adusă în existenţă în urma altui legământ.

Izraeliţii prin mijlocirea lui Moise au făcut legământ cu Dumnezeu. Cum arată condiţiunile legământului, ei s'au obligat să facă voia lui Dumnezeu şi să i se supună. Legământul încheiat la muntele Sinai a servit de învăţător, ca să păzească şi să conducă pe cei ascultători, până va sosi timpul stabilit a lui Dumnezeu pentru aducerea în existenţă a creaţiunei noui. Naţiunea ca o corporaţiune, a neglijat respectarea condiţiunilor legământului, şi a pierdut tot ceia ce a promis acel legământ. Cu toate aceastea o mică rămăşiţă al acelui popor a primit pe Christos, ca pe Mântuitorul şi eliberatorul lor, şi aceşti Evrei din mila lui Dumnezeu au ajuns să fie o parte din creaţiunea nouă. — Romani 11 : 5.

Către Izraelul natural a spus Dumnezeu la muntele Sinai: „Acum, dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci

tot pământul este al Meu; Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Izrael." II. Moise 19 : 5, 6.

Despre Izraelul spiritual preumbrit prin Izraelul trupesc, adeca despre aceia, cari au primit pe Christos, ca pe Mântuitorul lor, şi cari se găsesc în Christos, spune Dumnezeu prin martorul Său inspirat: „Dar voi sunteti semintie aleasă, preoţie împărătească,neam sfânt." (I Petru 2 : 9) Aceste texte dovedesc cu hotărîre, că Izraelul trupesc a fost icoana aceia,prin care Izraelul spiritual sau adevărat a fost prumbrit, şi această realitate reprezintă pe creaţiunea nouă.

Cum s'a format

Creatiunea nouă sau Izraelul spiritual îşi trage origina din hotărîrile unui legământ şi tot în acelaş mod se şi termină. Capul acesteia, Isus, la Iordan a încheiat legământ cu Iehova pentru îndeplinirea voinţei Părintelui Său. Prin acest legământ Isus a fost obligat, să se jertfească pe sine ca om. Nu avem dovadă, că el ar fi ştiut atunci când a încheiat legământul, că are să moară. Dupăce mintea lui a fost luminată de spiritul sfânt, a petrecut în pustiu printre munţi patruzeci de zile şi tot atâtea nopţi unde a studiat Cuvântul lui Dumnezeu şi a comunicat cu Dumnezeu, în timp ce mintea Lui a fost luminată de spiritul lui Dumnezeu. Atunci s'au lămurit înaintea Lui toate şi legământul Său l'a executat înţelept şi cu credincioşie.

Membrele corpului Său trebuie să parcurgă acelaş drum ca El. (I Petru 2 : 21) Cineva dacă va deveni creatură nouă, numai pe baza legământului de sacrificiu poate să ajungă aici, (Psalm 50 : 5) Prin faptul că învăţăceii Domnului Isus au crezut că El este Messia şi au devenit urmaşii Săi, s'au învoit să facă voinţa lui Dumnezeu. Le-

gământul înseamnă o învoire solemnă pentru îndeplinirea sau neîndeplinirea anumitor lucruri. Din partea învăţăceilor, legământul a început în clipa când au recunoscut că Isus este Messia. Acest fapt a semnalat consacrarea lor. Ei nu puteau fi curăţiţi sau îndreptătiţi atât timp, până când răscumpărarea nu a fost prezentată în cer şi nu a fost primită de Părintele ceresc. Primirea a fost semnalată la Rusalii şi învăţăceii atunci au fost îndreptăţiţi şi născuţi de spiritul sfânt.

Creaţiunea nouă este o grupă aleasă dintre oameni şi adusă în familia lui Dumnezeu prin Christos. Procedura lui Dumnezeu în cursul alegerii şi înfiinţării creaţiunei noui este de prima importanţă. El arată în Cuvântul Său cum alege şi desvoltă pe fiecare membru al ei. Înţelegând aceasta, să înţelegem şi aceia, cum poate cineva să fie un adevărat creştin.

Fiindcă omenirea s'a născut în păcat şi nici un păcătos nu poate să se apropie de Dumnezeu, ce să facă atunci un păcătos, ca să poată fi creştin şi astfel un membru al creaţiunei noui? Sfânta Scriptură spune, că viaţa este darul lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos; este clar, că în primul rând trebuie să se cunoască acest dar, şi să se ştie cum să poate primi. Omul mai întâi trebuie să înveţe — şi anume dela o altă persoană, sau prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. — să-şi recunoască situaţia sa păcătoasă, că are lipsă de ajutor şi că el nu se poate ajuta pe sine. După-ce vede că omenirea umblă pe calea nedreptăţii, trebuie să se nizuiască spre adevăr. El ia la cunoştinţă, că Iehova este Dumnezeul şi crede în El. Işi bazează credinţa în Dumnezeu, pentrucă fără de aceasta nu poate să fie plăcut nimenea înaintea lui Dumnezeu. (Evrei 11 : 6) În urmă ajunge la cunoştinţa, că Isus Christos, Fiul iubit

al lui Dumnezeu şi-a dat viaţa pentru mântuirea omenirei.

Temerea lui de Dumnezeu formează începutul înţelepciunei sale. (Psalm 111 : 10) Aceasta înseamnă că acum începe să-şi aplice cunoştinţa ce o are în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, şi aceasta o face atunci, când este pătruns de stimă fată de Dumnezeu. Despre Isus doreşte să ştie mai mult, şi voieste să ştie si aceia, pentruce a murit şi a înviat din morţi. Prin aceasta cunoştinţă şi dorinţă Dumnezeu atrage pe acesta la Isus Christos. Aceasta este în armonie cu următoarea declaraţie a Domnului: „Nimenea nu poate veni la mine, dacă nu este atras de Părintele, care m'a trimis pe Mine." (Ioan 6 : 44) Din aceasta vedem, că cerinţa cea mai importantă de a deveni creştin este dorinţa dreaptă, sinceră de a veni în armonie cu Creatorul.

Este înteleot să credem, că pe un astfel de om Dumnezeu îl aduce între astfel de împrejurări, cari îi întorc atenţia asupra lui Isus, astfel atrage pe individul acesta la Isus. Aceasta o dovedeşte cazul căpitanului roman Cornelius. El nu a avut cunoştinţă despre mântuirea prin Isus Christos, dar a crezut în Dumnezeu si i-a dat cinstea cuviincioasă. Serios şi cinstit a dorit să vină în armonie cu Dumnezeu. S'a închinat lui Dumnezeu, şi Dumnezeu, a avut grijă de dânsul. (Fapte 10 : 1—48) La timpul anumit Dumnezeu l'a făcut să cunoască calea vieţii, întrucât a trimis la dânsul pe Petru, ca să-i comunice aceasta.

Aşa se întâmplă adeseori, că acela care doreşte cu inimă sinceră să cunoască pe Domnul, primeşte dela cineva o carte, sau cineva îl încunoştiinţează de îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu. Cine cu inimă bună şi cinstită primeşte această ştire, învaţă, că drumul lui Dumnezeu, prin Isus

Christos conduce înapoi la armonia cu Creatorul şi la câştigarea vieţii vecinice. Domnul Isus Christos dovedeşte următoarele: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimenea nu poate veni la Tatăl, numai prin Mine. — Ioan 14 : 6.

Respectivul până la această dată a umblat pe drumul păcatului. Mintea lui şi-a învârtit-o la lucrurile egoiste. Întrucât doreşte viaţa şi caută drumul vieţii, simte căinţa. Căinţa (pocăinţa) înseamnă schimbarea felului de a cugeta. In posesiunea cunoştinţei ce a primit, îşi schimbă părerea şi doreşte să cunoască calea lui Dumnezeu ce duce la viaţă. Starea inimei acestui cercetător este preocupată de următoarea declaraţie a Mântuitorului: „Dacă voieşte cineva să vie după mine, să se lapede de sine şi să-şi ia crucea sa şi să-mi urmeze." — Matei 16 : 24.

Consacrare

Ascultarea de chemarea sus menţionată a Domnului Isus Christos înseamnă consacrare. Cine se consacrează lui Dumnezeu, acela prin acest fapt se învoeşte, ca să facă voia lui Dumnezeu. Cine recunoaşte că este păcătos şi crede, că Isus Christos este răscumpărătorul său, şi că Isus Christos este calea ce duce la armonia cu Dumnezeu şi conduce înapoi la viaţa pierdută; după natura lucrului, dacă nici nu cu cuvintele aceste, dar aproximativ aşa zice: „M'am hotărît că voi face voinţa lui Dumnezeu", şi în mintea sa, ori chiar şi în cuvinte astfel vorbeşte către Dumnezeu cu solemnitate şi pietate: „Cred în tine şi în Cuvântul Tău şi în sângele scump al Mântuitorului şi cu plăcere doresc să fac voia Ta." Aceasta înseamnă negare de sine şi consacrare, şi fiindcă prin aceasta se învoeşte cu hotărîre să facă voia lui Dumnezeu, înseamnă că şi-a asumat partea ce-l priveşte din condiţiunile legământului încheiat cu Dumnezeu.

Mai potrivit zis, un astfel de om este convertit. Starea convertirei (pocăinţei) înseamnă schimbarea purtării. Purtarea atuncia şi-o schimbă cineva, dacă abzice de căutarea lucrurilor egoiste şi se hotăreşte să urmeze pe Domnul Isus Christos, ceiace şi face. Domnul Isus stă bun pentru un astfel de om, care să consacră astfel, deoarece şi-a exprimat credinţa, şi ca chezaş sau advocat îl conduce pe el în faţa lui Dumnezeu.

Indreptăţire

Omul este încă tot nedesăvârşit, şi Dumnezeu nu poate primi nici un lucru nedesăvârşit. Dumnezeu însă poate să îndreptăţească (justifice) pe unul ca acesta. Îndreptăţirea înseamnă legitimare (justificare) în faţa lui Dumnezeu. Procedura îndreptăţirei cu drept cuvânt se poate numi de acţiunea judecătorească a lui Dmunezeu, deoarece decide asupra dânsului, că este el drept înaintea ochilor Lui şi este împăcat cu El. Trei paşi sunt de mare importanţă în viaţa omului care caută pe Dumnezeu: 1) Credinţa în Dumnezeu şi în jertfa Mântuitorului Isus Christos; 2) asumarea sângelui Domnului Isus Christos, care foloseşte viaţa Sa în interesul acestui om; şi 3) sentinţa judecătorească a lui Dumnezeu prin care îndreptăţeşte pe om. Omul doreşte după viaţă şi caută drumul ce duce la viaţă, şi ştie, că acel drum prin Isus Christos conduce înapoi la Dumnezeu. Credinţa înseamnă cunoştinţa lucrurilor amintite şi încrederea sau bazarea pe această cunoştinţă câştigată din cuvântul lui Dumnezeu.

Avraam a crezut în Dumnezeu şi credinţa lui i-a fost socitită dreptate. Aceasta n'a fost însemnat numai pentru plăcerea lui Avraam, „ci şi pentru noi cărora are să ni se socotească cari credem în Acela care a înviat dintre morţi pe Isus Domnul nostru." (Romani 4 : 20—25) Calea vieţii nu

a fost deschisă pentru Avraam, pentrucă sângele Domnului Isus încă nu era vărsat ca preţ de răscumpărare, şi nici nu a fost prezentat ca jertfă de ispăşire. Baza îndreptăţirei o formează sângele Său. Acela, care crede aceasta şi dovedeşte aceasta credinţă a sa, se consacrează lui Dumnezeu, întrucât se declară de gata să facă voia Lui, deci credinţa lui în sângele lui Christos astfel şi-o exeprimă. Dumnezeu după aceasta îl îndreptăţeşte.

Să băgăm bine de seamă cum arată Scriptura aceste trei lucruri importante: Credinţă, sângele Domnului Isus, şi sentinţa lui Dumnezeu." Deci îndreptăţiţi fiind noi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos." (Romani 5 : 1) Deci îndreptăţiţi fiind acum în sângele Lui, mult mai uşor vom fi scăpaţi prin El de mânia lui Dumnezeu." (Romani 5 : 9) „Dumnezeu este îndreptăţitor." — Romani 8 : 33.

Din îndreptăţire (justificare) rezultă dreptul de viaţă, deoarece fiecare fiinţă dreaptă este înzestrată cu acest drept. Acel om, care a fost astfel îndreptăţit, prin credinţa lui dovedită cu consacrarea sa, a câştigat dreptul de viaţă (existenţă) omenească. Pentruce a îndreptăţit oare Dumnezeu pe om? Oare pentru aceia a făcut, ca respectivul să trăiască în veci pe pământ ca om? Dumnezeu aceia voeşte, ca toţi aceia, cari au fost îndreptăţiţi în cursul vârstei creştine sau de sacrificiu (preumbrită prin ziua ispăşirei), să devină o parte a jertfei Fiului Său. În vârsta aceasta, îndreptăţirea numai în acest scop se întâmplă. Pe cel consacrat Dumnezeu îl primeşte şi îl îndreptăţeşte şi prin aceasta are loc încheierea legământului între Dumnezeu şi individul respectiv, prin Isus Christos. Acest legământ este legământul de sacrificiu. (Psalm 50 : 5) Când omul se declară gata să facă voia lui Dumnezeu, şi Dumnezeu primeşte

hotărîrea lui şi voieşte, ca respectivul să moară ca o parte a jertfei Domnului Isus, încheierea legământului de sacrificiu a avut loc.

Să ne aducem aminte ce s'a întâmplat în cortul întrunirei, când au adus doi ţapi în curte înaintea întrării în cort. Curtea în mod simbolic a reprezentat starea îndreptăţită. Cei doi ţapi reprezintă pe toţi aceia, cari au fost îndreptăţiţi în decursul vârstei creştine, prin credinţa în sângele Mântuitorului. S'a făcut tragere la sorţi şi unul a căzut asupra ţapului Domnului. Aceasta arată, că Dumnezeu nu procedează cu silnicie, ci pe acela care astfel a fost înreptăţit, care a primit chemarea, îl împărtăşeşte de privilegiul să îndeplinească partea sa de legământ. Ţapul Domnului (Iehova) în icoană, închipueşte pe acela, care va îndeplini legământul. Jertfirea ţapului a preumbrit aceia că respectivul va face parte din jertfa Domnului Isus Christos.

Dar din aceasta se iveşte următoarea întrebare: Ce jertfeşte omul? Răspunsul este următorul: Individul îşi jerfeşte dreptul său de viaţă omenească. Dela cine a primit acest drept de viaţă, când el s'a născut în păcat? Aceasta la primit dela Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu l'a îndreptăţit. Jertfirea lui o închipueşte tăierea ţapului Domnului în curte. Procedura jertfirei a fost îndeplinită de marele preot, ceiace arată, că în antitip, pe cel înreptăţit Preotul Mare Isus Christos îl prezintă, ca şi fiind o parte a jertfei Sale. Deci omul singur nu jertfeşte nimic, ci Marele Preot îl jertfeşte, el numai că se învoeşte la aceasta, atunci când cu ocazia consacrării sale s'a declarat de gata să facă voia lui Dumnezeu.

Chemarea creaţiunei noui

Despre creaţiunea nouă citim: „Căci fără de părere de rău sunt darurile şi chemarea lui Dum-

nezeu." (Romani 11 : 29) Darul lui Dumnezeu este viaţa, şi aceluia, pe care îl îndreptăţaşte îi dă viaţă. Chemarea ce vine dela Dumnezeu înseamnă o învitare la o funcţie sau treaptă mai înaltă. Deci cel chemat trebuie să trăiască pe o treaptă spirituală, ori altcum nu poate rămânea în viaţă. Dupăcum declară apostolul această chemare este inviolabilă, adeca nu va fi schimbată. Intrebarea este acuma, că ce este **Chemarea?** Se poate oare spune că Dumnezeu chiamă pe toţi oamenii fără deosebire în cer? Răspunsul: Nu! Dumnezeu numai pe aceia îi chiamă pe cari i-a îndreptăţit (i-a declarat de drepţi, curaţi), iar îndreptăţirea se face numai în acel scop, ca să poată fi o parte a jertfei Fiului Său.

Creaţiunea nouă a fost rânduită de Dumnezeu dinainte, nu membrele singuratice, ci clasa întreagă. „Iar pe cari i-a rânduit mai dinainte, i-a chemat, şi pe aceia pe cari i-a chemat, i-a şi îndreptăţit." (Romani 8 : 30) Aceasta dovedeşte, că cei îndreptăţiţi sunt şi chemati, şi că nimenea nu este chemat pânăce nu este îndreptăţit, fiindcă nici pe un păcătos nu-l chiamă Dumnezeu la o slujbă glorioasă împreună cu Fiul Său. La ce sunt chemaţi cei îndreptăţiţi? Răspunsul: Ei au fost împărtăşiţi de chemarea în cer. (Evrei 3 : 1) Dumnezeu i-a împărtăşit de această chemare sfântă, dupăcum citim: „Care ne-a mântuit şi ne-a chemat cu chemare sfântă, nu după lucrurile noastre, ci după a Sa găsire cu cale şi după darul Lui ce ne-a fost dat nouă prin Isus Christos înainte din veacuri vecinice." — II Timotei 1 : 9.

Despre acest text nu se poate spune, că ar însemna, că chemarea s'a rostit înainte de începutul lumii, ci dimpotrivă înseamnă, că Dumnezeu a hotărît încă înainte de începutul lumii, că va forma şi va chema o astfel de corporaţiune. Dovada

apostolului stabileşte, că am fost mântuiţi şi numai după aceia am fost chemaţi cu chemare sfântă. Apostolul şi despre sine aşa vorbeşte: „Pavel chemat la slujba de apostol al lui Isus Christos prin voia lui Dumnezeu... dupăcum mărturisirea lui Christos fu întărită în voi." (I Corinteni 1 : 1, 6) Aceştia s'au împărtăşit de chemarea cerească. (Efeseni 4 : 1) Toţi au fost chemaţi la o singură speranţă, la speranţa învierii împreună cu Christos şi la răsplata chemării de sus în Isus Christos. — Filipeni 3 : 11, 14.

Din aceste texte se vede clar, că creaţiunea nouă s'a împărtăşit de chemare, şi îndreptăţirea numai pentru aceia să dă, ca îndreptăţiţi să poată deveni o parte a jertfei. Prin urmare îndreptăţirea şi naşterea de spirit ce are loc în acelaş timp formează chemarea ca membru în corpul Christosului. Dumnezeu pentru aceia îndreptăţeşte pe cel consacrat, ca să poată primi jertfa, şi să-l poată naşte spiritual. Chemarea are loc în timpul îndreptăţirei şi a naşterei spirituale.

Să ne adecum aminte, că marele preot a luat pe ţapul lui Iehova, l'a dus în Sfânta sfintelor, aşa cum a facut şi cu sângele taurului. Moartea ţapului lui Iehova a preumbrit jertfirea vieţii omeneşti, ce se atribuie aceluia, care este îndreptăţit din partea lui Dumnezeu. Prin aceasta va fi cineva născut în Christos, ca creatură nouă.

Naştere spirituală

Uni au crezut şi au învăţat, ca creatura nouă în Christos ar fi sămânţa dumnezeiască sau nemurirea aşezată în om, şi că această sămânţă atâta vreme vagabondează pe pământ, până când la urmă va fi luată şi dusă în cer sau în iad. Această teorie este însă nescripturală, şi în consecinţă nici nu este dreaptă. Cel ce este nemuritor, nici nu poate muri. Dacă părerea amintită ar fi adevă-

rată, atunci dacă cineva devine creatură nouă, mai târziu poate să nege pe Dumnezeu şi pe Isus Christos, şi cu toate acestea ar putea trăi şi pe mai departe. Faţă de această teorie Scriptura arată, că acela care s'a născut ca creatură nouă în Christos, şi prin aceasta a gustat Cuvântul lui Dumnezeu şi lucrările minunate a veacurilor viitoare, şi după aceasta neagă pe Domnul, acela moare fără speranţa învierii. — Evrei 6 : 4—6; 10 : 26—29,

Alţi au învăţat, şi învaţă şi azi, că naşterea sau venirea în existenţă a creaturei noui în Christos o ilustrează conceperea, desvoltarea şi naşterea fiinţelor animalice de pe pământ. Această presupunere asemenea este greşită, deoarece Scriptura nu o sprijineşte. Dacă aceasta presupunere ar fi corectă, atunci creatura nouă nicidecum nu s'ar putea trage la răspundere în timpul sarcinei, adeca în cursul timpului dela concepere până la naşterea sa, când a ajuns desvoltarea. Faţă de aceasta Scriptura arată, că creatura nouă este responzabilă dela început. — Romani 8 : 1—13.

Scriptura învaţă, că creaţiunea nouă se începe şi se termină pe baza unei dispoziţiuni a legământului. Naşterea creaturei noui o cauzează Iehova, adecă legământul joacă rolul de mamă şi naşte pe creatura nouă. Naşterea, (sau aducerea în existenţă) Iehova se obligă în legământ s'o împlinească faţă de cel consacrat. „El de bună voia Lui ne-a născut prin cuvântul adevărului ca să fim oarecum cel dintâi rod al făpturilor Lui." (Iacob 1 : 18) Aceasta înseamnă că voinţa lui Dumnezeu este aceia, ca să se nască de spirit, şi aceasta o face adevărul (Cuvântul) Său, prin influenţa spiritului Său sfânt sau puterea lui nevăzută.

Despre aceasta citim: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce face să sporească viaţa şi

evlavia, prin cunoaşterea celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui. Prin această slavă şi putere El ne-a dat nişte făgăduinţe aşa de mari şi de scumpe, încât vă faceţi părtaşi firii dumnezeeşti, dupăce aţi fugit de stricăciunea, pe care o fac poftele să stăpânească în lume. (II Petru 1 : 3, 4) Apostolul aici vorbeşte către creaţiunea nouă şi din explicarea lui reesă, că Dumnezeu prin voinţa Sa a dat respectivului promisiunile neamăsurat de scumpe pentru natura dumnezeiască, cu condiţia, că acela care a devenit creatură nouă, va împlini partea ce cade asupra lui din legământ.

Naşterea înseamnă începutul existenţei, şi un astfel de individ are spreanţa, că va ajunge şi împlinirea promisiunei. In ce scop s'a adus în existenţă creaţiunea nouă? Apostolul aşa răspunde: „Tatăl care după mare mila Sa ne născu iarăşi spre nădejde vie prin învierea lui Isus Christos dintre morţi. Spre moştenire neperitoare şi fără pată şi nevestejită, păstrată în ceruri pentru noi." — I Petru 1 : 3, 4.

Aceste citate nicidecum nu ne îndreptăţesc să presupunem, că creatura nouă în Christos ar fi numai embrion în mitră, care ar trebui să se desvolte până ce se va naşte. Dimpotrivă răspunderea lui începe imediat în clipa aceia când se naşte de spiritul lui Dumnezeu, ădeca, de când este chemat la existenţă ca creatură nouă. Cel ce s'a născut sau a fost adus astfel în existenţă, va fi aşezat în corpul lui Christos, şi prin aşezarea lui acolo a devenit o parte din acest corp. Apostolul spune: „Pentrucă nu primiriţi spirit de robie iar spre temere, ci primiriţi spirit de înfiere în care strigăm: Abba, Tată!" — Romani 8 : 15.

Botez în Cel unsu

Dacă cineva devine creatură nouă în Christos, dreptul la viaţa (existenţa) omenească al aceluia

a încetat. Acest drept l'a avut numai o clipă, adeca îndreptăţirea lui până la naşterea spirituală (de fiu al lui Dumnezeu), iar aceste două lucruri se întâmplă la acelaş timp. Despre aceasta scrie apostolul: „Sau nu ştiţi că toţi aceia cari am fost botezaţi în Christos Isus, în moartea Lui am fost botezaţi?" — Romani 6 : 3.

Cum se poate crede aceasta despre o persoană, care este încă pe pământ? Viaţa înseamnă existenţă şi posesiunea dreptului de existenţă. Cel consacrat a avut viaţă omenească, şi dreptul de viaţă omenească numai atât timp l'a avut până-când a fost născut (adus în existenţă, primit ca fiu al lui Dumnezeu) de spiritul sfânt a lui Dumnezeu, dreptul său de viaţă omenească a încetat. Dupăce Iehova l'a primit ca o parte a jertfei Domnului, a avut loc şi botezul (întroducerea) în Cel uns. El a fost botezat în moartea Domnului Isus, deoarece şi el trebuie să moară o moarte de sacrificiu asemenea Domnului, ca să şi poată trăi cu Christos. „Deci înmormântaţi am fost împreună cu dânsul, prin botezul în moartea Lui, pentruca dupăcum Christos fu sculat dintre morţi prin mărirea Tatălui aşa şi noi să umblăm în înnoire de viaţă. Căci dacă ne-am făcut împreună părtaşi în asemănarea morţii Lui, vom fi şi în aceia a învierii Lui." — Romani 6 : 4, 5.

Oare acest botez în moartea lui Christos are loc în clipa aceia, când se întâmplă predarea sau consacrarea deplină pentru facerea voiei lui Dumnezeu? Răspunsul este negativ. Consacrarea poate avea loc şi cu ceva înainte de îndreptăţire. Înainte de îndreptăţirea celui consacrat, nu se poate face o parte a jertfei. Cel ce se consacrează, numai dupăce a fost îndreptăţit (primit de fiu al lui Dumnezeu, sau născut) se va împărtăşi de chemare, (deoarece păcătos nu poate fi chemat) şi bote-

zul său în moartea lui Christos are loc după ce respectivul a primit chemarea, şi-i urmează; astfel legământul atunci va fi încheiat între Dumnezeu şi cel consacrat şi tot atunci se împărtăşeşte de ungerea spiritului sfânt şi se introduce (aşează) în Christos. Aceasta se poate vedea clar din cele întâmplate cu învăţăceii. Ei cu multă vreme înainte de îndreptăţirea (primirea lor de copii ai lui Dumnezeu) s'au consacrat pentru facerea voiei lui Dumnezeu. Consacrarea lor se datează dela timpul, când au primit pe Isus ca Messia şi au început să-l urmeze.

Cu ceva mai târziu le-a zis Isus: „Puteţi bea paharul pe care-l beau Eu, sau să fiţi botezaţi cu botezul cu care mă botez Eu? Şi ei îi ziseră: putem. Iar Isus le zise: păharul pe care îl beau Eu îl veţi bea, şi cu botezul cu care mă botez Eu veţi fi botezaţi." (Marcu 10 : 38, 39) Din aceasta reesă clar, că El a fost botezat în moarte, ce a avut loc în acel timp, când a încheiat legământ cu Dumnezeu şi a fost primit, şi botezul Său s'a sfârşit cu ocazia morţii Sale pe cruce.

Despre botezul Său a zis Isus învăţăceilor Săi: „Dar am botez spre a fi botezat, şi cât de nelinistit sunt, până când se va fi îndeplinit!" (Luca 12:50) Din declaraţia Domnului Isus, că: „cu acel botez cu care am fost Eu botezat veţi fi şi voi botezaţi", asemenea reesă clar, că pe vremea aceia învăţăceii Lui încă n'au fost făcuţi părtaşi ai botezului Său. Când au fost ei botezaţi în moartea Domnului? La aceasta numai aşa se poate răspunde, că la Ruslii, când au fost îndreptăţiţi şi s'au împărtăşit de ungerea spiriului sfânt. Această regulă este valabilă pentru toţi aceia, cari s'au botezat în Christos. Botezul lor în Christos atunci are loc, când se îndreptăţesc (se îndreaptă şi sunt primiţi sau născuţi de copii lui Dumnezeu, se împărtă-

şesc de chemarea cerească şi-i urmează) şi se împărtăşesc de ungerea spiritului sfânt; toate acestea se întâmplă după consacrare.

Această concluzie despre creaţiunea nouă o întăreşte şi următoarea declaraţie a lui Dmnezeu: „Gândiţi la cele de sus şi nu la cele pământeşti. Căci aţi murit şi viata voastră este ascunsă împreună cu Christos în Dumnezeu." (Coloseni 3 : 2—3) Apostolul doreşte să documenteze, că cel născut de spirit, a murit ca om în momentul în care a fost născut ca creatură nouă, şi de atunci mintea lui şi dreptul său de viaţă sunt în Christos la Dumnezeu. Şi că pentruca cineva să poată fi aşezat în Christos, este de neapărată lipsă să se boteze în moartea lui Christos, apostolul prin următoarele clarifică acest fapt: „Căci câţi în Christos aţi fost botezaţi, în Christos v'aţi îmbrăcat." — Galateni 3 : 27.

Între încheiarea şi îndeplinirea legământului este mare deosebire. Legământul de sacrificiu între cel consacrat şi Iehova este încheiat în timpul îndreptăţirei şi naşterei de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Acest legământ însă nu este împlinit, sau executat. Numai atunci va fi împlinit, dacă respectivul care a devenit creatură nouă, şi-a sfârşit calea şi a întrat în mărirea Domnului. Când se sfârşeşte îndeplinirea legământului, atunci are loc şi sfârşitul botezului în moartea lui Christos. „Inmormântaţi fiind în botez împreună cu dânsul, în care sculaţi aţi fost împreună prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu, care l'a sculat pe El dintre morţi" — Coloseni 2 : 12.

Legământul de sacrificiu, care se încheie atunci când omul devine creatură nouă în Christos, cere din partea acestuia să-şi împlinească partea lui din legământ. Dumnezeu împlineşte cu credincioşie şi dreptate partea Lui din legământ, şi dacă

creatura nouă asemenea își îndeplinește partea sa cu credincioșie, cu timpul legământul va fi completat sau executat cu desăvârșire.

Creatura nouă din Christos s'a împărtășit de ungerea spiritului sfânt. Ungerea înseamnă o împuternicire sau numire în serviciul lui Dumnezeu și întocmirea cuiva în Numele lui Dumnezeu ca reprezetentul Său. Aaron preotul mare, a fost uns pentru serviciul de preot. (II Moise 40 : 13) În acest post a fost numit în mod oficial. Ungerea lui Aaron a închipuit ungerea Domnului Isus de „Christos". Isus Christos a fost uns de capul (șeful) creațiunei noui. (Coloseni 1 : 18, 19; Ioan 1 : 32) Dumneze a uns pe Isus din Nazaret cu spirit sfânt și cu putere. (Fapte 10 : 38) L'a înălțat mai presus decât orice altă făptură. (Evrei 1 : 9) Numirea Lui de Mare Preot, s'a făcut prin ungere.

Toate membrele corpului se împărtășesc de ungerea spiritului sfânt, dar nu în măsura ungerei Domnului Isus. Aceasta o arată ungerea lui Aaron. În cazul său, uleiul scump de ungere s'a turnat pe capul său, care s'a scurs pe barbă până la marginile hainelor sale. (Psalm 133 : 2) Fii lui Aaron au purtat pălărie și nu s'au împărtășit direct de ungere, ci numai împreujurarea că au fost subalternii lui Aaron, a făcut să fie socotiți ca o parte a preoției. Acest fapt a preumbrit pe creațiunea nouă. Membrele corpului se împărtășesc de ungere, grație împrejurării, că au fost așezați în corpul Celui uns. Ei se socotesc ca o parte a Christosului, și decând au fost așezați în corp, într'adevăr sunt membre. (Isaia 61 : 1, 2) Dumnezeu a uns pe capul Isus Christos și celelalte membre a corpului sunt unse prin capul Isus Christos." — II Corinteni 1 : 21; I Ioan 2 : 20.

Acela, care astfel a fost adus în corpul (corporațiunea) Celui uns, a devenit o creatură nouă

reală, adevărată. Apostolul spune: „Deci dacă cineva este în Christos, este făptură nouă, cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noui." (II Corinteni 5 : 17) Nu spune, că acela care astfel a fost uns, se socoteşte ca creatură nouă (adeca, că numai este socotit de creatură nouă), ci el spune clar şi hotărît, că respectivul într'adevăr este creatură nouă.

Din ce se compune creatura nouă? Creatura nouă se compune din mintea, voinţa, inima şi corpul consacrat pe deplin lui Dumnezeu. Mintea este capacitatea fiinţei, prin care examinează, cumpăneşte faptele şi trage concluzia. Voinţă este aceia capacitate a fiinţei, care hotăreşte executarea sau neexecutarea anumitor lucruri. Pornirea vine dela inimă. Afară de aceasta inima este centrul simţemintelor. Fără organism nu poate exista nici o fiinţă. Organismul creaturei, noui, atât timp cât petrece pe pământ, îl formează trupul din carne şi sânge.

Ca să putem înţelege mai uşor, îi vom da numele de Ioan fiinţei, care a devenit creatura nouă pertractată mai sus. Când s'a născut ca om din familia lui Adam era păcătos. Ca om a avut minte, inimă şi organism corespunzător felului vieţii sale. Aceste însă nu au fost consacrate Domnului. Spiritul sau puterea nevăzută a lui Dumnezeu nu i-a pătruns mintea, şi speranţa, dorinţa lui o formau scopurile egoiste. Pe când a devenit creatură nouă în Christos, spiritul sfânt a început să aibă influenţă asupra dânsului, deoarece voinţa sa şi-a folosit-o spre facerea voiei lui Dumnezeu, şi mintea lui pentru cercetarea voinţei lui Dumnezeu; pornirea lui a fost dorinţa să facă numai aceia, ce cere Dumnezeu dela dânsul. Dacă spiritul Domnului ajunge să-l stăpânească, atunci cele vechi au trecut (au încetat) şi toate s'au înnoit.

Între creerea omului întâi Adam şi începutul existenţei creaturei noui, este deosebire. Adam a fost creat din elementele pământului, însă de voinţa sa. Creaţiunea nouă constă din materialul supus al pământului în mâinile lui Dumnezeu, unde omul printr'o predare desăvârşită îşi foloseşte puterea voinţei sale pentru facerea voinţei lui Dumnezeu. Cu ocazia creerii lui Adam mai întâi trupul a fost alcătuit din elementele pământului şi după aceia a suflat într'ânsul „suflarea de viaţă", şi fiinţa mişcătoare, simţitoare astfel a devenit în existenţă. Însă în cazul creaţiunei noui, procedura este chiar întoarsă. Aici lucrează voinţa prin consacrare pentru facarea voinţei lui Dumnezeu, iar mintea (modul de cugetare) sub influenţa lui Dumnezeu va fi schimbată.

Mintea sau simţământul însă în cursul acestei proceduri de schimbare trebuie să aibă organizm, prin care să poată acţiona. Fără organism (trup de orice fel) nimenea (nici o fiinţă) nu poate trăi. Corpul păcătosului Ioan a fost condus de voinţa sa egoistă. Acum Ioan, care a devenit creatură nouă, trebuie să aibă un organism corespunzător cercului său. Corpul de carne şi sânge a lui Ioan, Dumnezeu numai din punctul de vedere, că Ioan este o creatură nouă consacrată, îl priveşte de drept. „Şi dacă duhul (spiritul) Celui ce a înviat pe Isus din morţi, locueşte în voi, Cel ce a înviat pe Isus Christos din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, prin spiritul său care locueşte în voi." — Romani 8 : 11.

Acest text din urmă nu înseamnă, şi nici nu exprimă aceia, că creatura nouă se concepe, se desvoaltă şi dă semne de viaţă în asemănarea fiinţelor pământene, ci aceasta înseamnă, şi exprimă aceia, că spiritul lui Dumnezeu ce lucrează în el îndeamnă pe individul ajuns ca creatură nouă

în Christos,împreună cu toate capacitățile sale, să lucreze spre mărirea lui Dumnezeu. Acest text nu exprimă o astfel de trezire la viață, ce se poate observa în cazul ființelor pământene. Cugetarea este aceia, că creatura nouă este servul lui Dumnezeu, și creatura nouă trebuie să-și folosească corpul spre mărirea lui Dumnezeu și îl va și folosi în acest scop în măsura spiritului Domnului ce lucrează în el.

Mireasă și mire

Cu ocazia creeri omului, Dumnezeu a hotărît relația dintre bărbat și femeie, dintre mireasă și mire. (I Moise 2 : 18—24) Asemenea legătură există între Isus Christos, mirele si mireasa Lui, membrele corpului Său. (Ioan 3 : 29) Acest lucru îl închipuie cazul, când Avraam a trimis pe servitorul său să aleagă mireasă fiului său Isaac. Înainte ca să-i fie nevastă, a devenit mirea lui Isaac. Tot asemenea sunt logodite membrele corpului cu Domnul, înainte de a deveni soția (tovarășii) Lui. Logodna se întâmplă în timpul ungerii spiritului sfânt. Despre această logodnă profetul lui Dumnezeu a vorbit înainte. Privind logodna din partea Domnului, este nestrămutată, și aceasta legătură se menține atât timp, până când mireasa rămâne credincioasă.

„Și mi-te voi logodi în etern; da mi-te voi logodi în drept și dreptate, în iubire și îndurări: Da mi-te voi logodi în credință, și vei cunoaște pre Iehova." (Osea 2 : 19, 20) Ca să se împărtășească în fine de gloria Lui, ca membrele corpului Domnului, trebuie să fie drepți, iubitori de dreptate, iubitori, milosi și credincioși până la moarte. Aceștia neprihăniți și în bucurii nesfârșite ajung în gloria Sa. Apostolul Pavel vorbește despre aceasta când zice: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentrucă v'am logo-

dit cu un singur bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Christos, ca pe o fecioară curată." (II Corinteni 11 : 2) Nunta mirelui cu mireasa va avea loc, când numărul creaţiunei noui va fi complet. — Apocalips 19 : 7; 21 : 2.

Sfinţenie

În rugăciunea însemnată, pe care Isus a rostit-o cu puţin înainte de răstignirea Lui, a rugat pe Dumnezeu, ca să-l lase să fie laolaltă cu mireasa Sa: „Sfinţeşte-i în adevărul Tău, Cuvântul Tău este adevăr." (Ioan 17 : 17) Este asemenea scris, că Christos a iubit pe biserica Sa şi şi-a dat viaţa pentru dânsa, ca s'o sfinţească şi s'o curăţească. (Efesen 5 : 25) „ca s'o sfinţească prin cuvânt, după ce a curăţit-o prin curăţire cu apă, ca s-o înfăţişeze El sieşi biserică măreaţă, neavând pată sau încreţitură sau ceva de felul acestora, ci să fie sfântă şi desăvârşită." — Efeseni 5 : 26, 27.

Sfinţirea înseamnă curăţire. Dumnezeu este sfânt deoarece toate umblările Lui sunt drepte. (Psalm 18 : 31) Isus Christos este sfânt, fiindcă întotdeauna face voia lui Dumnezeu şi este în armonie cu El. Membrele creaţiunei noui asemenea trebuie să se sfinţească în asemănarea capului lor. Dumnezeu prin Isus Christos îi împacă cu sine. (II Corinteni 5 : 18) Toate lucrurile creaţiunei le-a făcut Dumnezeu prin Isus Christos. (Coloseni 1 : 16) Când cineva leagă legământ cu Iehova, se învoeşte, să facă voia lui Dumnezeu. Când a fost primit în corpul Domnului, a fost ales pentru serviciul lui Dumnezeu. Acum dar trebuie să dovedească credincioşie faţă de Dumnezeu. Diavolul a întors pe Adam şi pe toţi urmaşii lui dela Dumnezeu, dar Dumnezeu doreşte să aibă în creaţiunea nouă un astfel de popor, care dovedeşte o alipire şi devotament neîmpărţit faţă de Dumne-

zeu, şi de care este departe orice simpatie faţă de Diavol şi organizaţia sa.

Lumea este organizaţia Diavolului. Aceasta constă din elementele financiare, politice şi relgioase. Diavolul a sedus multe milioane de oameni, cari susţineau că sunt creştini, să se alăture organizaţiei sale. El le tălmăci sfinţenia într-un înţeles cu totul greşit. Prin reprezentanţii săi plăţiţi, cari predică pentru bani, a sucit cu desăvârşire înţelesul sfinţirei şi al sfinţeniei. Prin învăţătura lui stricată pe mulţi a convins, că sfinţenia înseamnă o înfăţişare pe dinafară pioasă şi prefăcută, o făţărnicie ce arată pe dinafară o înfăţişare solemnă. Din acest punct de vedere poartă mulţi nişte haine anume, având o înfăţişare amarnică şi ţin nişte vorbiri serioase teatrale. Iar alţii cu mâinile încrucişate, cu faţa pioasă îşi bat capul, cum ar putea conlucra mai bine cu elementele financiare şi politice ale lumii.

Dacă cineva se declară de creştin şi tot atunci sprijineşte şi puterile financiare şi politice ale lumii, devine prieten de suflet cu aceştia, are legături de prietenie cu ei, un astfel de individ devine un desfrânat şi călcător de legământ. Nici un om cinstit nu ar putea suferi, ca soţia sa să aibă legături imorale cu un alt bărbat. Legile arată că acest lucru este desfrânare. Tot asemenea nici Dumnezeu nu sufere, ca vre-un membru al creaţiunei noui, să aibă ceva legături cu organizaţia Diavolului sau cu lumea. Dupăcum bărbatul şi femeia trebuie sa fie credincioşi unul faţă de altul, tot asemenea credincioşie trebuie să fie şi între Christos şi mireasa Sa. Isus Christos este credincios fără să se schimbe, şi cel ce doreşte să rămână creatură nouă, asemenea trebuie să rămână credincios faţă de El. Despre aceasta citim: „Desfrânaţilor! Nu ştiţi că pretenia lumii este

vrăjmaşă lui Dumnezeu?" Deci cine se va fi hotărît să fie prieten al lumii, să face vrăjmaş lui Dumnezeu." — Iacob 4 : 4.

Orice lucru ce nu este în armonie cu Dumnezeu este nesfânt. Între sfinţenie şi fărădelege nu există prietenie. „Nimenea nu poate servi la doi domni." (Luca 16 : 13) Nimenea nu se poate consacra în parte lui Dumnezeu şi în parte organizaţiei lui Satan. Membrele creaţiunei noui nu pot nutri simpatie faţă de organizaţia Diavolului sau o parte a aceleia.

Membrele creaţiunei noui nu pot să facă parte din lume sau din organizaţia Diavolului. Cu toatecă membrele creaţiunei noui trebuie să trăiască pe această lume, dar nu pot face parte din lume, dupăcum şi Isus a petrecut în lume, dar nu a făcut parte din lume. Aşa a vorbit către membrele corpului Său: „Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său, dar pentrucă nu sunteţi din lume, ci eu v'am ales Mie din lume, deaceia lumea vă urăşte." — Ioan 15 : 19.

Cel ce devine creştin, poate să creadă un timp oareşcare, că este potrivit din partea lui, ca să umble pe un drum cu lumea în lucrurile cinstite. Dar, ca tot în acelaş timp săşi păstreze şi sfinţenia, aceasta nu o poate face. Trebuie să abzică de orice activitate politică, de reforme pentru îndreptarea lumii şi alte lucruri de acest fel, să se consacreze pe sine şi toate capacităţile pe cari le are Domnului şi să le folosească spre mărirea Domnului. Numai aşa poate să fie sfânt. Apostolul Pavel întăreşte această concluzie, când spune: „Şi să nu vă conformaţi cu lumea aceasta, ci prefaceţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să cercaţi care este voia lui Dumnezeu cea bună şi plăcută şi desăvârşită." — Romani 12 : 2.

Diavolul a condus pe unii la rătăcirea, să creadă, că pietatea ar fi sfinţenia. Insă pietatea pe dinafară este numai o prefăcătorie fățarnică. Omul fățarnic poate să aibă înfățişarea pioasă, poate să vorbească în fața altora cu blândeţe şi pietate, şi poate să se arate sfânt, dar pe Domnul nu-l poate înşela. Dela un creştin de fapt se cer următoarele: Intrucât poate, trebuie să trăiască după cele mai înalte cerinţe ale curăţăniei morale şi ale dreptăţii şi toate capacităţile sale pe care le posede să le folosească ca un om consacrat pe deplin lui Dumnezeu fără nici o rezervă, spre cinstea şi mărirea lui Dumnezeu, şi nu trebuie să aibă nici o legătură cu organizaţia Diavolului. Adevărata stare de inimă a creştinului este exprimată prin următoarele: „Căci mare eşti Tu şi făcător de minuni, numai Tu eşti Dumnezeu. Invaţă-mă Iehova calea Ta să umblu în adevărul Tău, uneşte inima mea ca să se teamă de numele Tău." „Şi du-mă în calea cea eternă." — Psalm 86 : 10, 11; 139 : 24.

Cine se roagă în acest chip serios, va cerceta cu sârguinţă calea lui Dumnezeu, şi nu se va conforma căii organizaţiei Diavolului. Calea lumii şi în cel mai bun caz este greşită. Plăcerile acestui drum, numai atât timp le- au dorit creştinii, până-când nu au devenit copii lui Dumnezeu. Acum însă nu le este permis să se desfăteze în drumul lumii. „Din ordinele Tale mă cumintesc, de aceia urăsc toată calea minciunei." (Psalm 119 : 104) Consimţirea creştinului nu poate fi împărţită între organizaţia lui Dumnezeu şi cea a Diavolului, dacă doreşte să umble potrivit.

Creştinul numai aşa poate să se sfinţească, dacă cugetarea lui este la cele de sus, şi nu la cele pământene. (Coloseni 3 : 2) Copilul lui Dumnezeu, ca să trăiască în sfinţenie, trebuie să se facă după chipul Fiului sfânt al lui Dumnezeu. (Romani

8 : 29) „Chipul" din propoziția de mai sus înseamnă asemănare. Domnul Isus Christos s'a opus ispitei lui Satan și nu i-a reușit să-l facă nestatornic în devotamentul și credincioșia Sa față de Dumnezeu. (Matei 4 : 1—11) Lumea aceasta este organizația Diovolului. Creștinul se află în lumea aceasta. Isus a învins lumea prin credincioșia Sa față de Părintele Său. Așa a zis: „În lume strâmtorare veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea." — Ioan 16 : 33.

Apostolul spune mai departe: „Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a trupului și să ne ducem sfințirea până la capăt în frica de Dumnezeu." (II Corinteni 7 : 1) Ispititorul pe mulți i-a amăgit, că acest text cere numai părăsirea obiceiurilor rele ale corpului, cugetelor și cuvintelor spurcate. Natural, că aceste se cer, dar și oamenii culți din lume asemenea se curăță de murdăria corpului, cugetului, vorbirei și a purtării. Să nu uităm cuvintele apostolului pe care le mai adauge: „Să ne ducem sfințirea până la capăt în frica lui Dumnezeu." Aceasta înseamnă, o rupere desăvârșită cu tot ce este în relație cu organizația Diavolului, o alipire și devotare neîntărmurită și desăvârșită către Dumnezeu.

Mai citim afară de aceasta referitor la creațiunea nouă: „Căci cel ce sfințește și cei ce se sfințesc sunt toți dintr'unul, pentru care cauză nu se rușinează ai numi frați." (Evrei 2 : 11, 12) Membrele creațiunei noui sunt sfințite prin Isus Christos. El nu se rușinează să-i onoreze cu titlul de frați. Aceasta în sine dovedește îndeajuns, că acela, care dorește să primească aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să fie cu totul sfânt și trebuie să fie devotat fără rezerve lui Dumnezeu. Isus așa a făcut. Membrele corpului Său trebuie să fie

în asemănarea Lui, să mărturisească numele Lui şi să cânte gloria lui Iehova. Aceasta înseamnă sfinţenie în înţelesul adevărat şi potrivit al cuvântului.

Legea creaţiunei noui

Legea înseamnă regula de acţiune, adeca aceia ce ordonă ceiace este potrivit şi interzice ceiace nu este potrivit. Legile unei ţări sunt aduse din pricina celor ce fac rele, ca să înfrâneze pe unii ca aceştia şi să apere pe oameni unul faţă de altul. Legea creaţiunei noui înseamnă aceia regulă de acţiune, după care trebuie să se cârmuiască şi să se conducă. Isus Christos marele reprezentant al lui Iehova a hotărît regula de acţiune a creaţiunei noui, după care trebuie să se conducă, când zice: „Ordin nou vă dau; ca să vă iubiţi unul pe altul, precum şi Eu v'am iubit, ca şi voi să vă iubiţi unul pre altul. Într'aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi învăţăcei Mei, de veţi avea dragoste între voi." — Ioan 13 : 34, 35.

Iubirea este icoana neegoismului (desinteresării) desăvârşite. Domnul Isus, când şi-a depus viaţa, ca să facă accesibilă pentru om ocazia de viaţă, a dovedit neegoism desăvârşit. (Ioan 15 : 13) Ordinul aşa sună, că membrele creaţiunei noui aşa trebuie să se iubească, dupăcum Isus i-a iubit. Implinirea legii este iubirea. (Romani 13 : 10) Aceasta înseamnă, că acela, care este plin de dorul neinteresat de a face bine fraţilor lui, şi aceasta o şi realizează în măsura posibilităţii, acela a împlinit legea. **În consecinţă, creatura nouă trebuie să poarte pe inimă bunăstarea fraţilor săi,** şi să nu fie niciodată spre paguba lor, ci numai în ajùtorul lor.

Domnul stabileşte după aceia regula purtării sale faţă de El şi faţă de Iehova: „Dacă Mă iubiţi veţi păzi poruncile Mele ... Cine are poruncile Me-

le şi le păzeşte, acela mă iubeşte, şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui." — Ioan 14 : 15, 21.

Punctele legii, cari regulează purtarea, arată anumite reguli, cari prescriu purtarea potrivită la anumite ocazii. Până când membrele creaţiunei noui vor fi pe pământ, şi necazuri vor fi între ele, deoarece nu sunt în stare să se poarte în mod desăvârşit. Domnul desigur a ştiut aceasta, şi a lăsat dispoziţiuni, că ce este de făcut în asemenea ocazii, aşa a vorbit: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, dute şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău. Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentruca orice vorbă spusă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii, şi dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş". — Matei 18 : 15—17.

În astfel de caz, când un membru al creaţiunei noui vatămă pe un altul şi pentru aceasta îi cere iertare, trebue iertat. În astfel de caz, când păcătueşte împotriva bisericii care constă din creaturile noui şi cere iertare, asemenea trebuie iertat. Uni susţin idea: „Eu pot să iert, dar nu pot uita", Această idee nu dela Domnul, ci dela Diavolul vine. Atât timp, până când partida vătămată, îl acuză în mintea sa pe acela, care l'a vătămat, nici vorbă nu este de o iertare adevărată. Când cineva se căeşte şi cere iertare, atunci trebuie iertat cu toată sinceritatea, dupăcum şi Domnul tot asemenea se poartă faţă de noi. Nu se poate numi de iertare adevărată aceia, dacă cineva şi după iertare îl mai acuză pe acela care l'a vătămat. Isus ne-a învăţat să ne rugăm: „Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum şi noi iertăm acelora, cari ne greşesc." — Matei 6 : 12, 15.

în prescrierile de lege cu privire la asemenea cazuri,Isus ne arată, că iertarea nu se poate mărgini. „Atunci apropiindu-se de El Petru îi zise: Doamne de câteori îmi va greşi fratele meu şi-i voi ierta lui? Până de şapte ori? Isus zise: Nu zic ţie până de şapte ori, ci până de şaptezeci de ori câte şapte." — Matei 18 : 21, 22.

Afară de aceasta nu există altă dispoziţie legală, pe baza căreia s'ar putea aplana neînţelegerile obvenite între creaturile noui. Orice procedură ce se contrazice cu aceasta, fără considerare la părerile omeneşti, este greşită.

Se cere credincioşie

Dumnezeu este credincios întotdeauna. Dacă promite ceva, aceeia o şi împlineşte. (Isaia 46:11) „Credincios este Dumnezeu, prin care aţi fost chemaţi la împărtăşirea cu Fiul său Isus Christos, Domnul nostru." (I Corinteni 1 : 9) „Credincios este cel care vă chiamă, care şi va face aceasta." (I Tesaloniceni 5 : 24) Tot asemenea şi Isus este credincios necontenit, doară, pentru recunoaşterea credincioşiei Sale a primit titlul de onoare „credincios şi adevărat". (Apocalips 19 : 11) Deoarece Domnul a pus în mâinile celor născuţi şi unşi de spirit unele interese şi datorinţe, pe cari trebuie să le îndeplinească, se cere dela fiecare, ca să dovedească credincioşie, ca administratorul Domnului. (I Corinteni 4 : 2) Capul creaţiunei noui, ca Marele Preot a lui Dumnezeu, aşa vorbeşte către membrele corpului Său: „Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da coroana vieţii." (Apocalips 2 : 10) Creatura nouă caută viaţa vecinică, dar mai întâi trebuie împlinită, credinsioşia.

Este deosebire între loialitate şi credincioşie. Domnul cere dela membrele creaţiunei noui loialitate şi credincioşie. Loialitatea înseamnă ascultare de cuvintele legii lui Dumnezeu, adecă a servi

pe Dumnezeu în conformitate cu regula de acţiune arătată în Cuvântul Său. Iar credincioşia nu înseamnă numai ascultare faţă de litera şi spiritul legii, sau faţă de regulele de acţiune, ci un devotament nestrămutat, neîmpărţit faţă de Domnul, întrucât nici o clipă nu dovedim simpatie fată de duşman sau organizatia sa. Deci loialitatea şi credincioşia înseamnă, că suntem pătrunşi de un devotament neegoist faţă de Domnul, ce ne îndeamnă la activitate. Martorul inspirat al Domnului, şi ca un membru al creaţiunei noui, a scris: „Pentru aceia fraţilor mai mult siliţi-vă să faceţi sigură chemarea şi alegerea voastră, căci aceasta făcând, nu vă veţi poticni niciodată." (II Petru 1 : 19) În legătură cu aceasta este amintită credinţa, statornicia, cunoştinţa,înfrânarea, răbdarea în îndeplinirea datorinţelor, sfinţenia, iubirea frăţească şi iubirea. Aceia creatură nouă împlineşte partea ce cade asupra dânsului din legământ, care se sileşte să împlinească aceste cerinţe sus amintite. Cu orgamismul său din carne şi sânge trebuie să servească lui Dumnezeu. Asigurarea chemării şi alegerii înseamnă să fie cineva sigur în speranţele sale, ceiace se poate ajunge prin facerea cu bucurie a voinţei lui Dumnezeu în armonie cu hotărîrile legământului de sacrificiu.

Se cere deci dela creatura nouă, în interesul binelui său, ca să servească cu mintea, inima, voinţa şi organismul său Domnului. Trupul său şi toate capacităţile sale trebuie să le folosească spre mărirea Domnului. Stă scris: „Au nu ştiţi, că corpurile voastre sunt membre ale lui Christos? Deci voi lua membrele lui Christos şi le voi face membre ale desfrânatei? Nicidecum!" (I Corinteni 6 : 15) Din acest punct de vedere interzice Scriptura unei creaturi noui din Christos, să se căsătorească cu un individ neconsacrat, sau necreştin.

Omul îndreptăţit devine o parte a Christosului. Jertfirea o face numai Preotul Mare, nici un singir membru al corpului nu se jertfeşte pe sine, ci numai Isus Christos face jertfirea în calitate de Mare Preot. Cu toate acestea membrele corpului trebuie să dovedească necontenit devotament faţă de Domnul. „Legaţi sacrificiul cu funii până la coarnele altarului." (Psalm 118 : 27) În armonie cu aceasta este scris: „Vă rog dar fraţilor prin îndurările lui Dumnezeu, ca să aduceţi corpurile voastre sacrificiu viu, sfânt bine plăcut lui Dumnezeu, ce este serviciul vostru cel raţional." — Romani 12 : 1.

Cu alte cuvinte acest text exprimă următoarele: „Voi, cari aţi fost născuţi din nou şi aţi fost unşi, să vă bucuraţi de cel mai mare privilegiu. Corpul vostru este sfânt, deoarece constitue o parte din jertfa Domnului. Serviciul vostru rational constă din aceia, ca să vă nizuiţi, să folosiţi corpurile şi toate capacităţile voastre spre mărirea lui Dumnezeu." Din acest motiv este obligată fiecare creatură nouă prin legământul încheiat, ca după ocaziile ce i se dau, să-şi folosească capacităţile şi organismul său în serviciul Domnului. Opunrea (împotrivirea) lui faţă de serviciul Domnului, înseamna opunerea lui faţă de interesele sale proprii.

Pornirea naturală a trupului este stricată, cu toate acestea corpul sau natura omenească, care prin îndreptăţire este privit de drept, trebuie adusă într-o stare supusă voinţei care este în armonie cu Dumnezeu. Voinţa creaturei noui întotdeauna trebuie să se unească cu voinţa lui Dumnezeu, deoarece s'a învoit la facerea necondiţionată a voiei lui Dumnezeu. Prin urmare mintea examinează Cuvântul Domnului şi prin aceasta se convinge despre voia lui Dumnezeu. Din această cau-

ză este de lipsă creaturei noui să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, și nu numai arareori, ci necontenit. Innoirea minței se întâmplă în urma pătrunderii în adâncul Cuvântului lui Dumnezeu și prin studierea voinței lui Dumnezeu. Din această cauză stă scris: „Și să nu vă conformați cu această lume, ci prefaceți-vă prin înnoirea minței voastre, ca să cercați care este voia lui Dumnezeu cea bună plăcută și deplină." Romani 12 : 2.

O creatură care nu este născută din nou își folosește mintea și voința spre mulțumirea dorințelor sale egoiste. Această aplecare sau tendință stricată este numită de „omul vechiu", deoarece Adam a dovedit astfel de aplecare. „Omul vechiu" trebuie desbrăcat și trebuie nutrit pe cel nou. **Omul nou** este creatura nouă în Christos cu voința, mintea, inima și organismul său consacrate lui Dumnezeu. În acesta înțeles se desvoaltă la bărbăție matură în Christos. (Efeseni 4 : 13) Cu privire la această țintă dorită spune apostolul: „Dară precum ați auzit de dânsul, și v'ați învățat într'însul, cum este adevărul în Isus; Trebuie să vă desbrăcați de omul cel vechiu cu petrecerea sa de mai înainte, carele se strică prin poftele înșelăciunei, și să vă înnoiți în spiritul minții voastre; și ca să vă îmbrăcați în omul cel nou, care s'a făcut după Dumnezeu în dreptate și în sfințire adevărată." — Efeseni 4 : 21—24.

Membrele creațiunei noui nu sunt ființe cu două vieți, ci numai cu **una viață.** (existență). Deoarece organismul ființei înnoite este de carne și sânge, dacă am interpreta greșit expresiunea apostolului, înțelegând ființe cu două vieți, aceasta ar face numai confuzie. Apostolul așa vorbește". „De se și strică omul nostru dinafară, dar cel dinăuntru se înoiește din zi în zi." (II Corinteni 4 : 16) Omul „dinafară" înseamnă ceiace poate să

vadă oricine. Iar omul „dinăuntru" înseamnă ceiace numai Dumnezeu vede, adecă simţământul, voinţa şi inima, care în înţelegere deplină cu legământul consimte cu Dumnezeu. Oamenii privesc exteriorul (partea dinafară) şi astfel judecă. (Evrei 4 : 12) Apostolul prin aceasta de fapt înţelege aceia, că oamenii numai exteriorul oamenilor îl pot vedea, şi acela se strică, însă dacă se va fi folosit după prescrierile legământului, atunci „interiorul" (omul dinăuntru), adeca simţământul, voinţa şi inima din zi în zi ce merge va deveni în asemănarea Domnului.

Apostolul Pavel deosebeşte foarte lămurit în scrisoarea sa către Coloseni pe omul vechiu de cel nou. În explicarea sa zice: „Drept aceia omorîţi membrele voastre cele de pe pământ." (Coloseni 3 : 5) Cuvântul a omorî înseamnă a desrădăcina, a duce la pieire. Cu alte cuvinte, apostolul exprimă următoarele: „Dacă sunteţi creaturi noui în Christos, să vă năzuiţi spre lucrurile de sus, ţineţi la acelea, şi nu la lucrurile pământene. Ca oameni aţi murit, iar acuma ca creaturi noui trăiţi cu Christos împreună în Dumnezeu. „Drept aceia omorîţi membrele voastre pământene: desfrânarea, necurăţia, patima, pofta cea rea, şi zgârcenia, care este idolatrie, pentru care vine mânia lui Dumnezeu asupra fiilor neascultării... Iar acum lăpădaţi toate aceste: mânia, iuţimea, răutatea, hula, cuvântul de ruşine din gura voastră." Astfel descrie principiul omului vechiu, şi arată lămurit, că acesta umblă pe calea stricată, pe care a ales-o Adam şi urmşii lui. — Coloseni 3 : 3, 5, 6, 8.

Apostolul arată după aceia faptele omului nou şi arată, cum se înnoieşte omul nou prin cunoaşterea Domnului. „Nu vorbiţi minciună unul către altul, fiindcă v'aţi desbrăcat de omul cel vechiu dimpreună cu faptele lui şi v'aţi îmbrăcat în cel

nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă după chipul celui ce l'a făcut. Deci îmbrăcaţi-vă ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu sfinţi şi iubiţi în inimă de îndurări, în bunătate; în umilinţă, în blândeţe în îndelungă răbdare. Ingăduind unul pre altul, şi iertând unul altuia de are cineva de a se plânge asupra cuiva, precum şi Christos va iertat vouă aşa şi voi. Iar peste toate acestea îmbrăcaţi-vă în iubire, care este legătura desăvârşirei. Şi pacea lui Dumnezeu să domnească în inimele voastre, la care sunteţi şi chemaţi ca membre ale unui corp şi fiţi mulţumitori." — Coloseni 3 : 9—10, 12—15.

Suferinţe

De atunci, de când Adam şi Eva au fost izgoniţi din grădina Edénului, hotărîrea lui Dumnezeu între altele mai zice: „Şi duşmănie voi pune între tine şi femeie, şi între seminţia ta şi între seminţia ei; aceasta va zdrobi capul tău, şi tu vei împunge călcâiul ei." (I Moise 3 : 15) Expresiunile „şarpe" şi „femee", sunt folosite aici în înţeles simbolic. „Sămânţa femeii" este creţiunea nouă. Iar „sămânţa şarpelui" sunt reprezentanţii de pe pământ ai Diavolului, îndeosebi preoţii făţarnici, cari susţin că servesc pe Domnul, însă în realitate servesc Diavolului. — Ioan 8 : 44.

Satan, Diavolul a ştiut, că Isus este unsul lui Dumnezeu, şi în consecinţă va forma „sămânţa promisă" şi pentru aceasta s'a nizuit să piardă pe Isus. Aceasta a încercat deja înainte de naşterea lui Isus. (Matei 1 : 19—20) Scopul său criminal să omoare pe Isus a voit să'l ducă la îndeplinire în copilăria lui Isus. (Matei 2 : 16—18) La începutul misiunei sale, a încercat să-l nimicească prin amăgire şi înşelăciune. (Matei 4 : 1—11) Când a văzut că toate încercările lui sunt zadarnice, a recurs la preoţii de pe timpul acela, pe cari i-a folosit în scopul să acuze pe Isus în orice chip şi fel.

Dușmanii au voit să-l nimicească, pentrucă a vestit adevărul. El le-a spus că sunt vlăstarele Diavolului. „Pentruce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentrucă nu puteți auzi cuvântul Meu: Voi sunteți din tatăl vostru Diavolul și voiți să faceți poftele tatălui vostru. Acela dela început era omorîtor de oameni și nu stă în adevăr, pentrucă nu este într'ânsul adevăr." — Ioan 8 : 43, 44.

Preoțimea de atunci, și aceia cari i-au sprijinit, au constituit o parte din lumea, al cărui dumnezeu sau domnitor nevăzut este Satan. Isus a trebuit să sufere persecuțiuni din partea acestor păcătoși fățarnici și ipocriți. (Evrei 12 : 3) El a petrecut în lume, dar nu a făcut parte din lume. "Și le zise: voi sunteți din cele de jos, Eu sunt din cele de sus; voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta." (Ioan 8 : 23) El a fost lumina cea mare care a venit în lume. (Ioan 9 : 5) Învățăceii lui și toți aceia, cari începând dela timpul acela, au devenit adevărații urmași ai Lui, s'au împărtășit de binecuvântările acestei lumini mari. Diavolul și vlăstarele lui au defăimat veacuri dealungul numele sfânt al lui Dumnezeu: aceste defaime au căzut asupra lui Isus ca o împlinire a profețiilor. — Psalm 69 : 9; Romani 15 : 3.

Membrele lui Christos, cari constitue o parte a creațiunei noi, trebuie să treacă prin asemenea suferințe." Căci pentru aceasta ați fost chemați că și Christos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să urmați de aproape în urmele Lui." (I Petru 2 : 21) Dupăcum El nu a figurat ca o parte a lumii rele a lui Satan, tot astfel nici membrele corpului Său, adevărații urmași ai Lui nu fac parte din lume. Așa a vorbit către dânșii: „Dacă lumea vă urește pe voi, cunoașteți că M'a urît mai întâi pe Mine, decât pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său, dar pentrucă

nu sunteţi din lume, ci Eu v'am ales mie din lume, de aceia lumea vă urăşte." (Ioan 15 : 18, 19) Când se pregătea să părăsească pământul, în învăţătura Lui a zis: „V'am spus aceasta, ca să aveţi pace în mine. În lume veţi avea strâmtorare, dar îndrăzniţi „că Eu am biruit lumea." — Ioan 16:33.

Mulţi s'au mirat, pentruce este atât de greu să fie cineva un creştin adevărat şi statornic. Aceasta se explică prin faptul, că lumea, adeca organizaţie Diavolului întotdeauna s'a luptat împotriva a orice şi a oricărora, cari erau în unire cu Dumnezeu; Diavolul şi reprezentanţii săi au persecutat pe adevăraţii creştini credincioşi, pentru credinţa şi credincioşia lor nestrămutată faţă de Dumnezeu. Amintindu-ne de faptul, că lumea aceasta constitue partea văzută a organizaţiei lui Satan, şi că preoţimea necredincioasă faţă de Dumnezeu este un element din care se compune această lume, uşor se poate înţelege, că pentruce mulţi preoţi, cari se susţin a fi creştini, totuşi persecută pe urmaşii adevăraţi şi umiliţi ai lui Isus.

Creaţiunea nouă, este foarte hotărît deosebită de lume, în consecinţă totdeauna lângă Domnul îi este locul. Multe milioane de oameni au crezut despre sine, că sunt creştini, dar totodată au dorit să se bucure şi de favoarea lumii, au căutat să placă capitaliştilor, politicianilor şi preoţilor, şi în curând au căzut în laţul Diavolui. (I Ioan 2 : 15; Iacob 4 : 4) Este lucru cunoscut, că toate persecuţiunile religioase asupra adevăraţilor creştini, au fost cauzate de astfel de oameni, cari se susţineau a fi asemenea creştini. Esau a preumbrit pe aceşti creştini cu numele, dar vicleni şi făţarnici, şi dupăcum Esau a persecutat pe Iacob, tot astfel au persecutat creştinii cu numele pe adevăraţii creştini. Deci Esau este o icoană a reprezentanţilor Diavolului, iar Iacob a celor ai Domnului.

Scopul suferinţelor

Pentruce a trebuit să sufere Isus de mâna Diavolului? Este oare ceva legătură între suferinţa Sa şi preţul de răscumpărare sau jertfa pentru ispăşire? Nu, nu este legătură între ele, pentrucă omul desăvârşit Adam a păcătuit şi şi-a pus în joc viaţa, iar preţul de răscumpărare l'a format viaţa omenească desăvârşită pe care a jetfit-o Domnul Isus Christos, făr considerare la suferinţele pe care i le-au cauzat păcătoşii. La această întrebare să ne cugetăm la aceia, că junghierea animalelor de jertfă, ce reprezentau moartea Domnului Isus, a avut loc în curte, fapt ce a preumbrit starea adevărului din faţa lui Dumnezeu, iar sângele ce a închipuit jertfa de ispăşire, a fost prezentat în Sfânta-sfintelor, ce reprezenta cerurile. Însă suferinţele Domnului sunt preumbrite prin stările înafară de curte, ba chiar şi înafară de tabără. Pentruce a trebuit să sufere Isus? Stă scris: „Căci corpurile dobitoacelor al căror sânge este dus pentru păcat în locul prea sfânt prin marele preot corpurile acestora sunt arse înafară de tabără. Pentru aceia şi Isus ca să sfinţească prin sângele său propriu, pătimi dincolo de poartă. Să ieşim dar la dânsul afară din tabără, suferind înfruntarea lui." — Evrei 13 : 11—13.

Pe omul răstignit pe cruce, Evreii l'au ţinut de blestemat înaintea lui Dumnezeu; în lege era scris: „Blăstămat de Dumnezeu este cel spânzurat." (V Moise 21 : 23; Galateni 3 : 13) Sângele Mântuitorului, care reprezintă viaţa lui jertfită, trebuia să fie prezentat în cer, spre binele omenirei, ca jertfă de ispăşire. Poporul nu se putea sfinţi fără de aducerea acelui sânge ca jertfă pentru ispăşire. „Căci cu un sacrificiu a adus la desăvârşire pentru totdeauna pe cei ce se sfinţesc." (Evrei 10 : 14) Însă înainte de ce Isus putea să se

prezinte în cer şi să aducă sângele vieţii sale ca jertfă de ispăşire, vrednicia lui pentru a apărea astfel în faţa lui Dumnezeu a trebuit s-o dovedească. Ca să poată face aceasta, mai întâi trebuia să-şi dovedească credinioşia şi devotamentul său faţă de Dumnezeu. A trebuit supus probelor aspre, şi a trebuit să se dovedească credincios şi devotat în aceste probe.

Atacurile din partea păcătoşilor, reprezentanţilor Diavolului, ce au fost închipuite prin starea dinafară de tabără, au constituit crucea cea grea, ce a ajuns culmea cu ocazia răstignirei sale. Suferinţele Domnului Isus Christos au fost cauzate de următoarele lucruri: Defăimările ce au căzut asupra numelui Părintelui Său; ocările ce au căzut asupra dânsului pentru activitatea sa în serviciul lui Dumnezeu, atacurile din partea celor păcătoşi, pe cari a trebuit să le sufere; acuza, că este păcătos, şi ca păcătos a trebuit să sufere răstignirea pe cruce. El însă s'a bucurat şi în aceste suferinţe, deoarece a ştiut că a îndeplinit voia Părintelui Său. Legământul său cerea să facă voia lui Dumnezeu, şi Dumnezeu astfel a dorit să pună la încercare credincioşia şi devotamentul fiului Său; şi prin păzirea credincioşiei Sale în această încercare ş-a dovedit desăvârşirea.

Pentru aceasta stă scris: „Deşi Fiu fiind, învăţă ascultare din cele ce pătimi. Şi desăvârşit fiind se făcu tuturor cari ascultă de dânsul pricinuitor de mântuire vecinică." (Evrei 5:8, 9) Chiar şi acest singur text dovedeşte îndeajuns, că prin suferinţe a fost şcolat, şi după-ce în aceste a ajuns la desăvârşire, a devenit câştigătorul mântuirii vecinice a omenirei. „Căci se cuvenea Lui, pentru care sunt toate şi prin care sunt toate, fiindcă duse mulţi fii la mărire, să desăvârşească prin patimi pe începătorul mântuirii lor." — Evrei 2 : 10.

Unii susţin, că desăvârşirea lui Isus amintită aici a constat din „desvoltarea unui caracter desăvârşit." Aceasta însă este cu neputinţă. Caracterul desăvârşit este o fiinţă desăvârşită. Isus a fost desăvârşit ca om, prin urmare a fost şi un caracter desăvârşit. Ce să înţelegem deci sub „ducere la desăvârşire"? El şi-a dovedit credincioşia şi devotamentul său faţă de Dumnezeu şi în împrejurările cele mai contrare. Prin aceasta a dovedit, că totdeauna a fost şi va fi credincios şi drept faţă de Dumnezeu, şi Dumnezeu cu drept poate să-i încredinţeze cel mai mare srviciu din întregul univers. Dupăce a fost făcut desăvârşit, a fost îndreptăţit să între în cer ca reprezentantul lui Iehova, ca să poată prezenta sângele său, ca pe o jertfă de ispăşire adusă în favorul omenirei. Din această cauză spune apostolul: „Pentru aceia şi Isus, ca să sfinţească prin sângele său poporul, pătimi afară din poartă." — Evrei 13 : 12.

Dumnezeu a dorit să aducă la existenţă o fiinţă care va fi credincioasă şi devotată pe vecie. Această creaţiune nouă nu ar putea-o altfel pune la probă, numai dacă pe fiecare membru al ei îl supune unor aspre încercări. Isus a fost pus la probe prin suferinţele sale şi în aceasta s'a dovedit de credincios şi devotat, şi pentru aceasta a primit titlul: „credincios şi adevărat". Dacă nu s'ar fi dovedit de credincios şi drept, nu şi-ar fi putut prezenta sângele în cer, ca jertfă de ispăşire. Însă fiindcă a dovedit supunere faţă de voinţa Părintelui Său în tot timpul, până la moartea Lui ruşinoasă, Dumnezeu l'a înzestrat cu natura dumnezeiască şi i-a încredinţat cea mai strălucită slujbă din univers. Stă scris despre dânsul; că „se goli pe sine însuşi luând formă de rob în asemănarea de oameni arătându-se în înfăţişare aflat fiind ca om. S'a smerit pe sine ascultător fiind până la

moarte, şi încă moartea pe cruce. Deaceea şi Dumnezeu l'a înălţat foarte sus şi i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume. Ca în numele lui Isus să se plece orice genunchiu al celor cereşti şi al celor pământeşti, şi al celor de sub pământ. Şi orice limbă să mărturisească spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl, că Domn este Isus Christos." — Filipeni 2 : 7—11.

Membrele corpului

Cari se bucură de privilegiul că sunt membre în Christos, natural, că trebuie să fie de aceiaş natură. Fiecare dintr'ânşii trebuie să apară înaintea lui Iehova Dumnezeu. Ar fi o contrazicere, dacă membrele corpului ar fi mărîţi nefiind puşi mai întâi la probe, când ştim, că Dumnezeu a probat şi pe Fiul Său iubit. Deaceia stă scris: „Căci pentru aceasta aţi fost chemaţi, căci şi Christos a pătimit pentru voi lăsându-vă pildă ca să urmaţi de aproape în urmele lui." — I Petru 2 : 21.

Suferinţa membrelor corpului nu tinde câştigarea preţului de răscumpărare sau jertfa de ispăşire, dar prin aceasta vor fi ei făcuţi o parte a Christosului. Citim: „Acum mă bucur în suferinţele pentru voi şi umplu cu totul lipsurile suferinţelor lui Christos cu trupul meu pentru corpul lui, care este biserica." (Coloseni 1 : 24) Fiecare membru al creaţiunei noi trebuie să dovedească credincioşie şi devotament faţă de Dumnezeu, apostolul îşi exprimă aici bucuria, că poate lua parte la suferinţele lui Christos, deoarece asigurarea membrăriei sale definitive, prin suferinţe se ajunge. Asemenea citim: „Spiritul însuşi mărturiseşte cu spiritul nostru împreună că suntem fii ai lui Dumnezeu. Dar dacă suntem fii, şi moştenitori suntem, moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori ai lui Isus Christos, dacă într'adevăr suferim îm-

preună cu dânsul, ca să şi fim măriţi împreună cu El." — Romani 8 : 16, 17.

Ca o dovadă pe mai departe, că fiecare membru al creaţiunii noi trebuie să fie pus la probă, ca să-şi dovedească credincioşia, citim: „Pentru aceasta rabd toate pentru cei aleşi ca şi dânşii să aibă parte de mântuirea ce este în Christos Isus cu mărire vecinică. Credincios este cuvântul, că dacă am murit împreună cu dânsul şi vii vom fi împreună cu dânsul; dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu dânsul; dacă îl vom tăgădui, şi El ne va tăgădui." (II Timotei 2 : 10—12) Ca om, fiecare membru al corpului trebuie să sufere moarte de sacrificiu, ca să primească viaţă pe treapta naturii dumnezeieşti; trebuie să sufere duşmănia Diavolului şi al păcătoşilor, cum a suferit şi Isus, şi credincioşia lui faţă de D-zeu în probe trebuie să o dovedească, ca să fie un membru al preoţiei împărăteşti şi să domnească împreună cu Christos.

Mulţi au crezut greşit, că Dumnezeu pentru aceia doreşte să ducă pe oameni în cer, ca să-i scape din chinul vecinic. Această învăţătură a fost iscodită de preoţii evului mediu. Diavolul pentru aceia a inspirat aceste învăţături, ca să arate pe Dumnezeu în mod fals şi să întoarcă mintea oamenilor cinstiţi dela El. Când creştinul cunoaşte scopul suferinţelor sale, atunci se poate bucura de ele. Când vede, că prin ele a primit ocazia să-şi poată dovedi credincioşia şi loialitatea faţă de Dumnezeu, se bucură de această ocazie şi nu se uită la suferinţe. Când vede, că lumea este organizaţia Diavolului, şi că deaici primeşte atacurile şi pentru aceasta sufere, se bucură şi în suferinţe.

Apostolul la aceasta s'a cugetat, când a zis: „Iubiţilor nu vă miraţi de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare, ca şi cum vi s'ar întâmpla ceva strein. Ci întrucât sunteţi părtaşi la su-

ferințele lui Isus Christos, bucurați-vă ca și la descoperirea mărirei lui, să vă bucurați veselindu-vă. Dacă sunteți mustrați în numel lui Christos, fericiți sunteți, pentrucă spiritul mărirei și a lui Dumnezeu stă asupra voastră, după dânșii însă numele lui Christos este defăimat, iar după voi este mărit. Adecă, să nu sefere cineva dintre voi ca omorîtor sau fur, sau ca veghetor de cele streine. Iar dacă sufere cineva ca creștin, să nu se rușineze, ci să mărească în numele acesta pe Dumnezeu." I Pet. 4:12-16.

Din această cauză nu poate să sprijinească creștinul lumea, ca tot odată să rămână și creștin. În război nu poate lua parte, deoarece Domnul nu-i permite. Deoarece împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, urmașii lui trebuie să aștepte până la întemeierea împărăției lui Dumnezeu. Nu pot să consimtă cu instituțiunile nelegiuite ale lumii, ci trebuie să aștepte domnia dreaptă a lui Christos, pe care Dumnezeu o va întrona.

Apostolul Pavel a întrecut cu mult pe oamenii mijlocii în cunoștințe. El era un aprig sprijinitor al legii. Când a devenit creștin a recunoscut privilegiile ce i se îmbie. A zis că a pierdut tot, și le consderă de nimica, numai ca să poată câștiga pe Christos, „ca să-L cunosc pe dânsul și puterea învierii lui și împărtășirea patimilor Lui asemănat fiind deopotrivă morții Lui. Dacă cumva voi ajunge la învierea cea din morți." (Filipeni 3 : 10—11) Apostolul nu zice, că sufere pentru „desvoltarea caracterului", ci zice, că a luat pare la suferințele lui Christos, și a dorit să fie în asemănarea morții Lui, ca să poată lua parte și la învierea lui.

Invierea

Isus a murit, dar Dumnezeu l'a înviat a treia zi. (I Corinteni 15 : 4) Pe când petrecea Isus pe pământ, a zis, că Dumnezeu i-a dăruit marele dar al nemurirei. (Ioan 5 : 26) Din morți a fost în-

viat în asemănarea lui Dumnezeu, cu natură dumnezeiască, adecă în nemurire. (Evrei 1 : 3; Apocalips 1 : 18) Învierea Domnului Isus Christos la natura dumnezeiască, este o asigurare că toate membrele corpului său trebuie să învie la aceiaş treaptă de viaţă şi la nemurire. Pentru aceasta sunt îndrumaţi creştinii să caute mărirea, cinstea, nemurirea şi viaţa vecinică. (Romani 2 : 7) Nemurirea înseamnă viaţa de pe cea mai înaltă treaptă, netrecere, nestricăciune. Este scris: „Pentrucă dupăcum în Adam toţi mor, astfel şi în Christos toţi vii vor fi făcuţi. Dar fiecare după rândul său; pârga este Christos, apoi cei ai lui Christos la venirea Sa." (I Corinteni 15 : 22, 23) Isus Christos a fost cel dintâi care a înviat din morţi şi membrele corpului Său vor fi înviaţi la venirea lui a doua, şi anume la nemurire şi la o moştenire neperitoare.

Apostolul Pavel a scris: „Căci aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă împreună cu Christos în Dumnezeu. Când se va fi arătat Christos, viaţa voastră, atunci şi voi împreună cu dânsul vă veţi arăta în mărire." (Coloseni 3 : 3, 4) Această explicare ne arată, că acela, care a fost născut la natură dumnezeiască, a murit (a încetat) ca om şi dreptul său de viţă este ascuns cu Isus Christos împreună în Dumnezeu, şi că învierea lui va avea loc în timpul prezenţei Lui a doua. Despre această clasă citim: „Iubiţilor, noi acum suntem fii ai lui Dumnezeu, şi nu s'a arătat încă ce vom fi. Ştim, că dacă se va arăta vom fi asemenea Lui, fiindcă îl vom vedea dupăcum este." — I Ioan 3 : 2.

Aceasta dovedeşte, că creaturile noi atât timp cât stau pe pământ nu ştiu cum va fi mărirea învierii lor, numai atâta ştiu, că vor fi asemenea lui Isus Christos, deoarece vor fi la dânsul şi îl vor vedea. Aceasta o întăreşte şi următoarea explicaţie: „Fericit şi sfânt este acela, care are parte la în-

vierea cea dintâi, asupra acestora moartea a doua nu are stăpânire, ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Christos şi vor împărăţi cu dânsul o mie de ani". — Apocalips 20 : 6.

Despre timpul învierei citim: „Căci însuşi Domnul la un semn dat, la glasul unui arhangel şi la sunetul trâmbiţei lui Dumnezeu se va pogorî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Christos." (I Tesal. 4 : 16) Aceasta dovedeşte, că creştinii morţi dealungul veacului creştinesc, în clipa morţii lor nu au mers în cer, ci au trebuit să rămână în starea morţii până la venirea a doua a Domnului; şi aceşti credincioşi vor fi înviaţi mai întâi, atunci când Domnul îşi începe activitatea de domnie pe pământ. Expresiunea „la un semn dat", din acest text înseamnă ordin, poruncă şi arată, că a cest text se referă la acel timp când Isus Christos, marele preot al lui Dumnezeu, îşi ia puterea la mână şi începe să domnească. — Psalm 110 : 2.

Această creaţiune nouă desăvârşită va compune preoţia împărătească preumbrită de Melchisedec. Această creaţiune nouă desăvârşită formează „sămânţa promisiunii" sau „Avraamică". Aceasta formează coroana întregii opere de creere a lui Dumnezeu. Ea este înzestrată cu viaţă şi nemurire şi va servi în vecinicie mărirea lui D-zeu.

Deatunci, decând a creat Dumnezeu pe Adam, omul desăvârşit care a căzut în păcat, au trecut şase mii de ani. Timp de două mii de ani, Dumnezeu a procedat la formarea icoanelor, cari au preumbrit desvoltarea creaţiunii noi. În tot timpul acesta omenirea a suferit de boală, mizerie şi moarte. Satan a tras folos din acest timp şi a încercat, să întoarcă omenirea dela Dumnezeu. Mulţi cari se susţin că sunt creştini, s'au întrebat: Pentruce este atâta suferinţă între popoarele de pe pământ?

Capitolul IX

Suferințe omenești de veacuri

Noi știm, că toată făptura suspină și se chinuește împreună cu noi până acuma." (Romani 8 : 22) Această declarație a Sfintei Scripturi nu numai că este un adevăr, dar pe lângă aceasta oricine se poate convinge personal de suferințele omenirii. Pe pământ nu este nimenia desăvârșit, ca să nu fi suferit. Suferințele le încearcă fiecine, începând dela leagăn, până la mormânt. Mulți au căutat cauza acesteia. Timpul cunoașterii cauzei adevărate, numai acuma a sosit pentru omenire.

Moartea este un mare dușman. Dușmanul a jefuit pe fiecare familie. Diavolul a făcut pe popor să creadă, că pentru moartea ce bântue între oameni, Dumnezeu este răspunzător. Faptul însă este acela, că moartea este consecința păcatului; iar păcatul a venit asupra omenirei, deoarece omul a dovedit nesupunere față de legea dreaptă a lui Dumnezeu. Această răscoală a produs-o Satan. Omul cu voința a călcat legea lui Dumnezeu, și a ascultat de Diavol. Dacă moare un membru dintr-o familie, cei ce-l jelesc adeseori spun: Cum poate Dumnezeu să ne răpească pe cel mai scump al nostru? Dacă oamenii ar cunoaște hotărîrile lui Dumnezeu și împlinirea acelor hotărîri, nu ar întreba așa ceva. Nu ar jeli fără speranță. Fără cunoștință, însă nu se poate spera; deaceea este de lipsă cunașterea adevăratului Dumnezeu, care arată omului calea ce duce la viață și fericire.

Nu ar fi putut oare Dumnezeu crea pe om în așa chip, ca acela să nu păcătuiască, și prin aceasta să se împiedece acele multe suferințe? Sigur, că putea Dumnezeu crea o creatură omenească în așa chip, ca să nu poată păcătui. Dar singur faptul acela, că nu a făcut așa ceva, dovedește îndea-

juns, că a avut motiv să nu facă aceasta. Dupăcum ne arată darea de seamă despre creaţiune, Dumnezeu a creat pe om după chipul şi asemănarea sa. Aceasta înseamnă, că a înzestrat pe om cu înţelepciune, drepatate, iubire şi putere. Prin aceasta se vede, că aşa a voit, ca omul să se şi folosească de aceste însuşiri, pentrucă altfel nu era nevoe să-l înzestreze cu aceste însuşiri. Folosirea voinţei înseamnă, că omul se hotăreşte ca un lucru să-l facă sau nu. Omul a fost înstruat în privinţa aceia, că supunerea faţă de Dumnezeu este un lucru potrivit, şi că nesupunerea este păcat şi va avea ca urmare moartea. Deoarece omul a avut putere de voinţă, în consecinţă Adam a trebuit să aleagă între bine şi rău, şi să supoarte consecinţele hotărîrii sale. Să presupunem, că aşa ar fi creat Dumnezeu pe om, să fie încapabil să aleagă răul, şi ar fi fost silit să facă ceiace este bine, în acest caz omul era numai o maşină, nu dispunea de libertatea şi putinţa, de care trebue să dispună creaturile inteligente.

Dumnezeu l'a creat pe om desăvârşit, dupăcum a văzut de bine. (Apocalips 4 : 11) Dumnezeu nu are plăcere de lucrurile păcătoase. (Psalm 5 : 5) Şi nici nu sileşte pe nimenea la fapte bune. Legea sa zice, că numai aceia se vor împărtăşi de viaţă şi fericire, cari vor avea fapte bune, iar păcătoşii să sufere şi să moară. Dacă Dumnezeu ar fi creat pe om fără putinţa de a păcătui, aceasta însemna că îl sileşte să facă bine. Însă supunerea forţată nu aduce adevărată bucurie nici Creatorului şi nici creaturei.

Dumnezeu este iubire, prin urmare este expresiunea desăvârşită a neegoismului. El doreşte să fie iubit din partea creaturilor Sale inteligente, şi să-l servească din iubire. Aceasta numai pe baza serviciului de bunăvoie este cu putinţă. Omul ca

să fie fericit are lipsă de asemănarea lui Dumnezeu, adeca de neegoism. Pentruce a pedepsit Dumnezeu pe cel păcătos, dacă el este neegoist? Deaceia, pentrucă Dumnezeu este bun, şi oricine se împotriveşte cu El este rău (păcătos), şi cine nu voeşte să asculte de Dumnezeu, acela părtineşte păcatul, din care cauză îl ajunge nenorocirea, şi aceasta cauzează durere lui Dumnezeu. Iubirea sau neegoismul înseamnă a contribui la bunăstarea altora; şi dacă Dumnezeu nu ar fi pedepsit pe păcătos, aceasta ar fi fost spre paguba omului, şi nu spre binele lui.

Dacă Dumnezeu şi-ar folosi puterea să silească pe om la supunere, s'ar contrazice cu sine însuşi, dar Dumnezeu nu poate să se contrazică. Pentruce să se contrazică? Dacă ar sili pe om la supunere, aceasta ar dovedi egoism; Dumnezeu nu poate fi egoist, deoarece este expresiunea desăvârşită a neegoismului. El doreşte ca creaturile sale să fie în asemănarea Lui, adeca, în toate faptele lor să-i conducă neegoismul. Deci nu-şi foloseşte puterea să silească la supunere, ci numai pentru pedepsirea nesupunerii, şi aceasta o face numai în interesul celui nesupus. Acela care iubeşte pe Creatorul său, şi îl iubeşte încă mai presus de toate, va asculta de Cuvântul Lui. Pentru aceia principiul vestit de Fiul Său iubit Isus, cuprinde în sine următoarele:

„Cel ce are ordinele Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte, şi cel ce Mă iubeşte va fi iubit de părintele Meu şi Eu îl voi iubi şi Mă voi face cunoscut lui ... De Mă iubeşte cineva va păzi cuvântul Meu şi părintele Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el. Cel ce nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele mele, şi cuvântul pe care-l auziţi nu este al Meu ci al Părintelui ce m'a trimis." — Ioan 14:21, 23—24.

Din aceasta cauză s'a scris: „Împlinirea legii este iubirea." (Romani 13 : 10) Aceasta înseamnă, că acela, care din iubire este loial faţă de Dumnezeu, din care cauză este neegoist, a împlinit toate cerinţele legii. Dacă Adam ar fi arătat iubire faţă de Dumnezeu, atunci s'ar fi supus. Adam însă a fost egoist şi numai pe sine a dorit să se servească. Soţia lui aparţinea dânsului, Adam din egoism a dorit să rămână cu ea. Pentru aceasta a devenit neascultător faţă de Dumnezeu.

Iehova Dumnezeu nu a făcut niciodată ceva lucru contrar iubirii, şi nici nu face niciodată. Evreilor le-a ordonat următoarele: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu toată puterea ta." (V Moise 6 : 5) Unii ar putea întreba: Nu constituia acest ordin o constrângere pentru Evrei, ca să-l iubească, nu din egoism a adus Dumnezeu acest ordin? Nicidecum! Evreii erau nedesăvârşiţi. Singurul Dumnezeu a fost prietenul lor adevărat. Supunerea lor faţă de legile Sale însemna viaţă pentru dânşii. Supunerea lor faţă de Dumnezeu numai prin iubirea lor faţă de El puteau să o documenteze; deci Dumnezeu nu din egoism, ci spre binele şi bunăstarea Evreilor a adus acest ordin. Aceasta descopere regula nestrămutată a lui Dumnezeu, pe baza căreia, acela care doreste viaţa şi fericirea, trebuie să iubească pe Iehova Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul şi cu toată puterea sa.

În privinţa fericirii depline, omul trebuie să dispună de voinţă liberă, şi să fie mânat la aceasta de iubire şi neegoism. Din experienţe învaţă să cunoască, că în cazul dacă se conduce de egoism şi săvârşeşte păcat, trebuie să sufere. Dimpotrivă dacă este mânat de neegoism spre săvârşirea faptelor bune, se va împărtăşi de binecuvântare. Copilul numai dacă atinge fierul înfocat, obsearvă

că-i produce durere; şi dacă nu-l mai atinge, atunci nu trebuie să sufere. Şi omul, după ce a experienţat aceste lucruri, la lumina Cuvântului lui Dumnezeu învaţă lecţia binelui şi a răului. Dumnezeu aşa învaţă pe om, că lasă să-şi vadă experienţele sale la lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Că Dumnezeu pentruce nu a creat astfel pe om, ca să nu poată păcătui, şi că pentruce a permis atâta timp să covârşească păcatul, trebuie să fie motive serioase, dintre cari trei sunt sigure: 1) Deaceia nu l'a creat în chipul amintit, ca să se dea ocazie deopotrivă tuturora să cunoască urmările păcatului, şi să înţeleagă aceasta la lumina Cuvântului Său; 2) ca să dispună de timpul necesar pentru alegerea şi desvoltarea creaţiunii noi, prin care creaţiune nouă, la timpul său va stărpi păcatul, şi va împărtăşi poporul de binecuvântările vieţii şi ale fericirii; 3) ca să-i steie la dispoziţie destul timp pentru popularea pământului, şi după ce aceasta s'a executat, poporul fiind luminat în împărăţia sa, purtându-se după legile dreptăţii, să trăiască pe pământ în bucurii nesfârşite.

Lecţii din experienţe

Toată purtarea lui Iehova ce a arătat faţă de Adam dovedeşte bunăvoinţă. Prin această manifestare a preteniei Sale a dorit să arate omului binecuvântările izvorîte din bunătatea lui. Pe Adam l'a creat desăvârşit atât trupeşte cât şi sufleteşte, şi l'a pus domn peste întreaga creaţiune de pe pământ. Pe toate animalele şi păsările le-a făcut să treacă înaintea lui, ca să le deie fiecăruia nume; animalele s'au prezentat înaintea lui şi i s'au supus. Pentru Adam a pregătit o locuinţă desăvârşită pe care a prevăzut-o cu toate cele necesare.

În urmă prin aceia şi-a arătat trăsătura principală a îngrijirei sale iubitoare faţă de Adam, că a creat pentru dânsul o tovarăşă atât de desăvâr-

şită şi frumoasă, încât nu i-a văzut până atunci perechea. Aceasta a format bucuria şi desfătarea inimei lui Adam. Impreună au cules fructele şi florile câmpului şi s'au desfătat în ele; împreună au şezut pe ţărmurile râurilor frumoase şi au ascultat murmurul valurilor, cari netezeau pajiştea ţărmurilor. Împreună s'au plimbat sub copacii înfloriţi, şi cântăreţii înaripaţi pentru ei au cântat cântecele lor vesele. Mână în mână, au păşit dealungul dealurilor ca nişte regi, se desfătau în priveliştea ce li se oferea, în frumoasele văi, în munţii măreţi, în râurile line, în pădurile pururea verzi, cu arbori umbroşi, aducători de fructe.

Un bărbat desăvârşit şi o femeie desăvârşită într-o locuinţă desăvârşită, înzestraţi cu tărie şi putere, dăruiţi cu o viaţă şi sănătate desăvârşită, ce mai putea cere inima? Toate aceste lucruri le-au fost dăruite de Dumnezeu caşi o manifestare a bunătăţii sale iubitoare. Ceiace a comunicat Dumnezeu lui Adam în grădina Edenului cu privire la drepturile şi privilegiile lor, desigur, că Adam le-a comunicat şi nevestei sale. Cam aşa o fi vorbit: „Uite Eva, toate aceste lucruri frumoase şi minunate pe câte le vezi, formează proprietatea noastră, deoarece Dumnezeul nostru iubitor nouă ni le-a dat. Din fructele fiecărui pom al acestei grădini frumoase putem mânca, numai din pomul cunoştinţei binelui şi al răului nu putem mânca; Dumnezeu ne-a oprit dela el şi a declarat, că în ziua în care vom mânca din el, trebuie să murim. Însă până când ascultăm de Părintele nostru, toate aceste lucruri minunate vor rămânea în posesiunea noastră, ca să ne servească de plăcere; afară de acestea a mai ordonat, ca să naştem copii şi ca să facem din tot pământul o locuinţă plăcută.

Toate câte au avut Adam şi Eva, le-au primit dela Dumnezeu. El a fost dătătorul lor de viaţă,

adeca Părintele lor. Ca domnitorul şi domnitoarea pământului, ei au trebuit puşi la probă, ca să-şi poată dovedi aprecierea bunătăţii iubitoare a lui Dumnezeu şi dorinţa lor de a rămânea totdeauna în armonie cu dânsul. Pentruce nu ar fi iubit pe Dumnezeu, şi pentruce să nu fi ascultat de El? Doară El le-a fost prietenul drept şi iubitor. Prin despreţuirea bunătăţii Creatorului lor, ar fi dovedit, că ei nu sunt prietenii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a dorit să-i constrângă la supunere, ci numai a dorit să la deie ocazie, ca să-şi dovedească iubirea faţă de El; şi aceasta numai prin supunerea lor ar fi putut-o dovedi. Ceiace s'a cerut dela dânşii a fost o nimica toată. Nesupunerea lor ar fi cauzat pierderea binecuvântărilor. Deoarece Dumnezeu a ştiut înainte, că ei pot să fie neascultători, în dragostea şi înţelepciunea lui nemărginită s'a îngrijit atât de ei, cât şi de urmaşii lor.

Eva a cedat cursei amăgitoare a lui Satan şi a dovedit nesupunere faţă de Dumnezeu. Adam însă nu a fost înşelat. (I Timotei 2 : 14) Numai că el s'a iubit mai mult pe sine, decât pe Dumnezeu. A dorit mai mult să-şi mulţumească dorinţa urmând pe Eva, decât să asculte de Dumnezeu şi să abzică de Eva. Chiar acuma a început Dumnezeu să deie lecţie omului, că numai iubirea poate fi conducătorul adevărat, şi poate conduce la fericire. Această lecţie importantă atunci o va înţelege omul pe deplin, când în împărăţia lui Dumnezeu se va cugeta asupra experienţelor sale avute, examinându-le la lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Fiindcă Eva era o parte din Adam, împreună s'au împărtăşit de pedeapsa morţii, la care a fost osândit Adam. (Romani 5 : 12) Din pricina neascultării acestei perechi desăvârşite, li s'a luat locuinţa ce au primit dela Dumnezeu şi au fost izgoniţi din ea, ca să experienţeze pedeapsa dreaptă a pă-

catului ce duce la moarte. Aceasta experienţă teribilă au câştigat-o în decursul unui timp anumit şi apoi s'au întors în pulberea pământului.

Copii lor s'au născut în timpul mizeriei lor, şi aceştia asemenea au trebuit să sufere. Pentruce au fost însă siliţi copii lor şi urmaşii acestora să sufere veacuri dearândul în urma păcatului străbunilor lor. Erau oare răspunzători aceşti urmaşi oarecum pentru păcatele părinţilor lor? Nu erau răspunzători, deoarece la săvârşirea păcatului nici nu au fost născuţi, însă urmările păcatului au trecut şi asupra dânşilor. Înţelepciunea lui Iehova chiar prin aceasta s'a arătat. Prin faptul, că Dumnezeu s'a îngrijit dinainte faţă de această posibilitate, se arată nu numai înţelepciunea Sa, dar şi iubirea Lui faţă de omenire.

Pronia dumnezeiască, prevăzând posibilitatea căderii omului urmată de moarte, s'a îngrijit în favoarea omului de preţ de răscumpărare, precum şi de o astfel de ocazie, când omul va avea posibilitatea să fie restatornicit la viaţă. Acest preţ de răscumpărare provăzut de îngrijirea lui Dumnezeu a trebuit câştigat prin jertfa de bunăvoie a acelei fiinţe desăvârşite, despre care Dumnezeu s'a îngrijit în acest scop. Să presupunem că fiecare urmaş a lui Adam s'ar fi născut desăvârşit şi păcatul părinţilor nu s'ar fi extins asupra copiilor, dar din punctul de vedere al credincioşiei lor faţă de Dumnezeu, pe fiecare ar fi trebuit totuşi pus la probă. Unii s'ar fi supus şi ar fi rămas în viaţă, însă acela care ar fi căcat legea lui Dumnezeu, trebuia să moară fără speranţa învierii, dacă nu cumva s'ar fi îngrijit Dumnezeu de răscumpărător pentru dânşii. Dacă însă s'ar fi îngrijit, atunci pentru fiecare în parte trebuia să se îngrijească de un astfel de răscumpărător.

Însă Dumnezeu în iubirea şi înţelepciunea lui nemărginită aşa s'a îngrijit, ca toţi urmaşii lui Adam să se cuprindă în osânda lui, ca astfel printr'o jertfă desăvârşită să fie mântuiţi toţi. Biblia arată lămurit voinţa lui Dumnezeu referitor la aceasta. (Galateni 3 : 22) Deci împrejurarea aceia, că a permis, ca copii lui Adam să se conceapă în nedreptate şi să se nască în păcat, arată numai dragostea lui Dumnezeu faţă de ei, întrucât astfel printr'o jertfă mare se putea răscumpăra tot neamul omenesc.

Omenirea se trage din Adam, şi din pricina păcatului toţi s'au născut nedesăvârşiţi. (Psalm 51 : 7) Fiecare a experienţat urmarea rea a păcatului. În decursul veacurilor, Dumnezeu a îndreptat mintea unora asupra faptului, că supunerea faţă de El şi servirea Lui, conduce la viaţă. Iar aceştia caşi martori ai lui Dumnezeu asemenea au atras atenţia altora, că la timpul hotărît de Dumnezeu toţi vor cunoaşte acest mare adevăr. (Habacuc 2 : 14) Atunci toţi vor şti, că Dumnezeu este bun şi milostiv, iar toţi aceia, cari nu sunt în armonie cu El, sunt nelegiuţi şi păcătoşi, prin urmare, acela care doreşte să trăiască în pace şi fericire cu Dumnezeu, trebuie să trăiască în armonie şi înţelegere cu Dumnezeu.

Dacă nu s'ar cuprinde toţi urmaşii lui Adam în osânda păcătuirei lui, atunci jertfa Domnului Isus nu ar fi în folosul tuturora. Împrejurarea aceia, că toţi erau sub osândă, face cu putinţă, ca prin această singură jertfă să primească toţi ocazie pentru viaţă. Despre aceasta citim: „Căci dupăcum prin neascultarea unui om cei mulţi se făcură păcătoşi, tot astfel şi prin ascultarea unuia cei mulţi se vor face drepţi". — Romani 5 : 18, 19.

Cu toatecă omenirea a experienţat prin suferinţele proprii şi examinarea experienţelor altora,

urmările rele ale păcatului, dar din aceasta n'a învățat nimic bun, deoarece și deatunci tot pe calea rea umblă, însă în aceste timpuri de mari contrarietăți, Dumezeu a dat ocazie acelora care l'au iubit să-și dovedească credincioșia față de Dumnezeu. Credincioșia, la urmă totdeauna va fi răsplătită. Pe când omenirea va cunoaște aceasta în împărăția lui Dumnezeu la lumina Cuvântului Său, probabil că aceasta va îndemna pe cei mai mulți, ca să-și dovedească credincioșia în timpul de probă ce le stă la dispoziție. Timpul lui Dumnezeu a sosit deja, când toți trebuie să ajungă la cunoștința exactă a adevărului, și trebuie să cunoască, că din îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu cu mult mai înainte s'a îngrijit, ca prin moartea Fiului său, Domnul Isus Christos, să se câștige petru toți o nouă ocazie de viață. — I Timotei 2 : 3—6.

„Sămânța"

În iubirea și înțelepciunea lui, Iehova nu numai că s'a îngrijit de prețul de răscumpărare pentru întreg neamul omenesc, dar a avut grije și de aceia, ca individul acela, care în scopul câștigării prețului de răscumpărare pentru omenire va sta neclintit de bunăvoie cu credincioșie până la moarte, să se înalțe la slujba cea mai măreață din univers, să fi răsplătit cu nemurire și să devină distribuitorul binecuvântărilor pentru familiile omenești. Această mare răsplată a primit-o Fiul Său iubit. Afară de aceasta Dumnezeu a mai hotărît, că va uni cu fiul său 144.000 indivizi, cari împreună cu El vor alcătui „sămânța promisă", prin care va fi binecuvântat întreg neamul omenesc.

Alegerea dintre oameni, precum și desvoltarea acelora, cari vor forma această „sămânță", a necesitat mult timp. Ceiace a dorit Dumnezeu să facă, mai întâi a preumbrit prin niște icoane vii și numai după aceia a început să desvolte pe crea-

ţiunea nouă. Încercarea membrelor creaţiunei noi — cari se vor primi în familia regală a lui Dumnezeu — a durat mult timp. Încetarea păcatului şi binecuvântarea omenirei nu se poate începe până ce Dumnezeu nu va alege şi pregăti unealta aceia, pe care doreşte s'o folosească în scopul acesta. După aceasta, toţi oamenii vor primi ocazie personală favorabilă, pentru câştigarea vieţii vecinice, şi vor învăţa că numai supunerea faţă de Dumnezeu conduce la viaţă şi fericire.

Pentru popularea pământului

Iehova Dumnezeu ar fi putut câştiga oricând preţul de răscumpărare, şi „sămânţa" ar fi putut-o desvolta demult, şi putea să restatornicească pe oamenii ascultători. Însă în cazul acesta numai aceia se puteau bucura de binefacerea rezultată din preţul de răscumpărare şi de restatornicire, cari au fost născuţi până la timpul acela. În timpul de şase mii de ani, trecuţi dela Adam mulţi s'au născut. Dacă toţi aceia, cari au trăit pe pământ ca urmaşii lui Adam, vor fi restatorniciţi la desăvârşire, şi pământul va fi restatornicit la o stare de paradis, pământul poate fi populat; şi în privinţa traiului fiecare ar avea destul loc. Pământul l'a creat Dumnezeu de locuinţă oamenilor, şi doreşte ca să se nască un număr corespunzător de oameni pentru popularea pământului. Vedem deci, că din înţelepciune şi iubire a stabilit Dumnezeu timp, ca înainte de lucrarea binecuvântată promisă să se nască un număr corespunzător de oameni pentru popularea pământului.

Fiecine poate fi convins, că la timpul său hotărît, Dumnezeu va împlini neapărat promisiunea sa pentru încetarea păcatului, şi pentru primirea ocaziei vieţii şi a binecuvântărilor. Milioane s'au născut, au trăit şi au murit pe pământ; se vor îm-

părtăşi oare aceştia de ocazia câştigării binecuvântărilor? Unde sunt aceia cari au murit şi în ce stare? Ce au făcut în decursul veacurilor în cari a covârşit păcatul şi cum vor ajunge cândva în posesiunea binecuvântărilor promise? Aceste întrebări sunt juste în cadrul acestui obiect, la cari fiecare sincer cercetător al adevărului doreşte un răspuns potrivit.

Iarăş citäm declaraţia apostolului Pavel: „Căci ştim, că toată făptura suspină şi este în dureri până acum." (Romani 8 : 22) Apostolul arată şi aceia, că după ce suspină toată făptura: „Pentrucă dorul stăruitor al făpturii aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu." (Romani 8 : 19) Aceşti fii ai lui Dumnezeu formează creaţiunea nouă. Această creaţiune nouă a fost desvoltată de Dumnezeu în veacurile trecute, şi binecuvântările promise astfel vor veni, că aceia cari formează „sămânţa promisiunii", în armonie cu voinţa lui Dumnezeu îşi vor îndeplini datorinţele.

Capitolul X

Unde sunt morţii?

Multe miliarde de oameni au adormit după izgonirea lui Adam din Eden. Unde sunt aceştia, şi care este situaţia prezentă a morţilor?

La această întrebare avem două răspunsuri. Fiecare spune alta, chiar contrarul celuilalt. Dacă unul din aceste răspunsuri este adevărat, atunci celalalt trebuie să fie greşit. Despre Cuvântul lui Dumnezeu citim: „Cuvântul Tău este adevăr!" (Ioan 17 : 17) Pentru a stabili, care răspuns este potrivit, şi care greşit, ambele trebuie să le examinăm la lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Ca să înţelegem mai uşor, un răspuns îl vom numi de răspunsul laicului şi pe celălalt de răspunsul preotului medieval.

Răspunsul laicului este următorul: Omul este un suflet muritor. Cu ocazia morţii e mort cu desăvârşire, a încetat să mai viţuiască, a ajuns într'o stare cu totul inconştientă. Dacă Dumnezeu nu l'ar învia din morţi, atunci ar rămânea pe veci nimicit, stins. Acesta este răspunsul potrivit corespunzător realităţii.

Răspunsul preotului medieval este următorul: Omul are înăuntrul său un suflet nemuritor; cu ocazia morţii, numai corpul moare, sufletul însă nu. Sufletul omului bun, cu ocazia morţii merge în cer, unde ajunge în mântuire vecinică. Iar sufletul omului rău, adeca, dacă nu a împăcat dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele sale săvârşite (cu toatecă păcatele lui sunt iertate) ajunge în purgator, însă soarta lui poate fi schimbată în bine, dacă se roagă pentru dânşii cei rămaşi pe pământ. Însă acela, care moare necredincios, negreşit va ajunge în locul chinului vecinic, în iad. Un astfel de om rămâne pe vecie în iad, unde va fi

chinuit în etern, fără speranţa să scape cândva din acel loc. Acesta este răspunsul greşit, ce nu corespunde realităţii.

Răspunsul potrivit, dat la această întrebare trebuie să fie în armonie în toate privinţele cu fiinţa lui Dumnezeu, şi cu hotărîrile lui descoperite prin Cuvântul Său. Miezul acestor hotărîri descoperite este aceea, că Dumnezeu prin jertfa Fiului Său Isus Christos s'a îngrijit pentru binele omenirii, ca prin El să poată ajunge în posesiunea vieţii vecinice (Ioan 3 : 16) Însă teoria aceia despre starea morţilor, că este în om un suflet nemuritor aparte, şi că cu ocazia descompunerii corpului, „sufletele bune" merg în cer, iar „sufeletele rele" merg în chinul vecinic, este cu totul contrară hotărîrii lui Dumnezeu. Înainte de venirea lui Isus pe pământ, ca să depună viaţa lui pentru răscumpărarea omenirii, oamenii mureau deja de patru mii de ani. (Ioan 10 : 10; 6 : 51—53; Matei 20 : 38) Deci părerea preotului amintit nu corespunde cu Cuvântul lui Dumnezeu, şi în deosebi din punctul de vedere al răscumpărării, deoarece, dacă multele milioane de morţi se găsesc în cer sau chinul vecinic, pentru dânşii preţul de răscumpărare n'are nici o valoare. Deci dacă părerea acestui preot arată realitatea, atunci moartea de sacrificiu a Domnului Isus nu are nici o valoare.

Omul

Ce este omul? Suflet, sau are suflet? Scriptura spune următoarele: „Şi Dumnezeu formă pe om din pulberea pământului şi suflă în nările lui suflare de viaţă, şi aşa se făcu omul o **fiinţă vie** (suflet viu — trad. ung.)" (I Moise 2 : 7) Sufletul, fiinţa şi omul sunt nişte cuvinte care exprimă acelaş lucru. Aşa dar omul nu are suflet, ci omul însuş este sufletul. Scriptura numeşte de suflete şi vitele, măgarii, oile şi caprele. (IV Moise 31 :

28) Faţă de aceasta învăţătorii falşi au învăţat, că există în om un suflet independent, care după moartea corpului merge într'o patrie mai bună. Însă această părere nu se uneşte cu Scriptura.

Nemurire

Pentru sprijinirea răspunsului, că morţii sunt conştienţi şi se găsesc în rai sau în iad, aceşti învăţători falşi au iscodit învăţătura, că sufletul este nemuritor. Nemurirea înseamnă ce nu se poate nimici. Deci se poate vedea clar, că ceiace se poate nimici, se şi poate şterge dintre cei vii, şi nu se poate să existe pe vecie în cer, ori în purgator, ori în locul chinului vecinic. Spiritul ce a însuflat această învăţătură falsă, ştiind aceasta, astfel s'a cugetat: Aşa trebuie să învăţăm că înlăuntrul omului se găseşte un suflet nemuritor. Însă faţă de această învăţătură, dacă Biblia ne arată, că omul însuşi este sufletul, şi încă un suflet muritor, atunci teoriile sufletului nemuritor, a purgatorului şi a iadului, trebuia să fie false.

Când a creat Dumnezeu pe om şi l'a aşezat în grădina Edenului, aşa i-a vorbit: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri." (I Moise 2 : 17) Aceste erau cuvintele clare ale legii lui Dumnezeu. Oare Dumnezeu aşa a înţeles, că numai trupul trebuie să moară? Răspunsul este următorul: „Sufletul care păcătueşte, acela trebuie să moară." (Ezechiel 19 : 4, 20) „Care este omul ce va trăi şi moartea nu va vedea? Care va scăpa sufletul său din locuinţa morţilor?" — Psalm 89 : 49.

Minciuna lui Satan

Dumnezeu a avertizat pe Adam, şi i-a comunicat, că dacă mănâncă din fructul unui pom, atunci negreşit moare. Satan s'a năzuit să înstreineze pe om dela Dumnezeu, şi să-l facă, ca să se închine lui. Cu acest scop viclean s'a apropiat de Eva şi

i-a zis: „Puteţi mânca fără frică din fruct, deoarece dacă mâncaţi din el, veţi primi o înţelepciune asemenea lui Dumnezeu. Nu veţi muri.“ Astfel a înduplecat pe Eva la nesupunere faţă de D-zeu.

Nemurirea sufletului o sprijineşte numai declaraţia Diavolului. Dumnezeu aşa a zis: „Vei muri!“ Iar Diavolul dimpotrivă a zis: „Nu veţi muri!“ Cui să credem, lui Dumnezeu, sau Diavolului? Cei mai mulţi au crezut minciuna Diavolului; şi învăţătorii falşi tot de Diavol au ascultat, pentru aceasta au dispreţuit Cuvântul lui Dumnezeu şi greşesc în răspunsul lor. Diavolul, părintele minciunilor atunci a exprimat minciuna cea dintâi. Isus adresându-se preoţilor din timpul său le-a zis: „Voi sunteţi din tatăl vostru Diavolul şi voiţi să faceţi poftele tatălui vostru. Acela dela început era omorîtor de oameni şi nu stă în adevăr, pentrucă într'ânsul nu este adevăr. Când vorbeşte minciuna, vorbeşte din ale sale; pentrucă este mincinos şi tată al minciuni.“ — Ioan 8 : 44.

Cine este nemuritor?

Diavolul nu este nemuritor, deoarece din Scriptură reesă, că la timpul său, Dumnezeu îl va stârpi. (Evrei 2 : 44; Ezechiel 28 : 18) Pentru aceasta cu drept cuvânt am putea întreba dela învăţătorii falşi: Dacă iadul după susţinerea voastră este locul chinului vecinic şi dacă Diavolul este şeful fochist al lui, atunci după nimicirea lui, cine va mai aţâţa focul?

Creştinii sunt îndrumaţi să caute nemurirea. (Romani 2 : 7) Desigur nimenea nu trebuie să caute aşa ceva, ce are deja. Însă dupăcum ne spune Scriptura, singurul Dumnezeu are nemurire, citim: „Care singur are nemurire, locuind în lumină de neapropiat, pe care nu l'a văzut nimenea dintre oameni, nici nu'l poate vedea; Lui fie cinste şi stăpânire vecinică, Amin.“ — I Timotei 6 : 16.

Isus în timpul petrecerii sale pe pământ nu a fost nemuritor, însă după învierea Lui, Dumnezeu i-a dăruit nemurire. (Ioan 5 : 26; Apocalips 1 : 18) Nemurirea este promisă ca răsplată creştinilor credincioşi şi învingători, precum citim: „Pentrucă trebuie ca stricăciosul acesta să se îmbrace în nestricăciune şi muritorul acesta să îmbrace nemurirea." (I Corinteni 15 : 53) N-ar avea nici un rost să facă Domnul să se însemne aşa ceva, dacă omul şi aşa este nemuritor. Însă aceste texte arată, că omul însuşi este un suflet, că este muritor, deci nu este nemuritor. (Iov 4 : 17) Dacă este aşa, atunci putem deduce, că omul când moare, nu merge imediat în cer, şi nici în iad sau purgator.

Purgator

Teoria purgatorului este dupăcum urmează: Să presupunem, că a murit un om, care pretindea că este creştin. Era un membru al bisericii catolice, dar nu era nu ştiu ce om bun. Deci astfel trebuie să meargă în purgator, de unde nu se poate elibera. Însă rugăciunile unui preot de pe pământ rămas în viaţă poate să vină în ajutorul acestui suflet ajuns în purgator. — Vezi cartea lui Gibbon „Fait of the Fathers" (Credinţa părinţilor).

Teoria purgatorului a constituit un minunat câştig pe seama învăţătorilor falşi timp îndelungat. Se poate crede oare cu mintea sănătoasă, că Dumnezeu să chinuiască pe un păcătos mort, numai ca alţii să câştige bine din năcazul lui? Aşa ceva nicidecum nu se poate armoniza cu Numele sfânt al lui Dumnezeu; aşa ceva este o presupunere nebună, contrară Scripturii. Preoţimea de pe timpul lui Isus cu mult succes a putut folosi religia în scopuri de câştig. Cum a privit Dumnezeu acest fapt se poate vedea din cuvintele lui Isus adresate preoţilor de atunci: „Scris este: casa Mea, casă

de rugăciune se va chema, iar voi o faceţi peşteră de tâlhari." (Matei 21 : 13) Şi atunci Isus a alungat afară din templu pe speculanţii murdari.

Timp de multe sute de ani a fost avizat poporul să se sprijinească cu totul pe explicările învăţătorilor falşi deoarece a crezut, că aceia vestesc adevărul. Pentru aceasta este poporul încă în necunoştinţă cu privire la purgator şi asemenea teorii. Teoria purgatorului şi cea a chinului vecinic nu o pot dovedi aceşti învăţători falşi nici măcar cu un singur citat din Biblie; numai la Dante şi la alte persoane se referă cari au trăit cu sute de ani mai înainte. Scriptura nu numai că un dovedeşte nici cu un singur cuvânt teoriile purgatorului şi altele asemenea, ci încă arată, că această teorie este o mişelie ce duce în cursă, pe care Diavolul a inventat-o şi o foloseşte prin agenţii săi spre paguba omenirii şi ocara Numelui lui Dumnezeu.

Cerul

Aceia cari jelesc, le-ar plăcea să creadă că cei morţi ai lor au ajuns într-o situaţie de odihnă, pentru aceasta le spun preoţii, că membrii buni ai bisericii, cu ocaza morţii ajung în cer. Susţinerea aceasta nu o sprijineşte însă Biblia. „Cerul" exprimă principiul măreţiei, gloriei. Cerul este locuinţa lui Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu l'a văzut nici un om şi nici nu-l va vedea. „Nu poate să mă vadă om, ca să trăiască." (II Moise 33 : 20) În cer numai astfel de om poate ajunge, care va fi schimbat din fiinţă omenească, în cerească. Isus cu ocazia învierii Sale, a fost schimbat dela natura omenească la cea spirituală, dumnezeiască.

Până la acest timp erau deja trecuţi patru mii de ani, decând moartea îşi culegea victimele dintre oameni. Mulţi erau morţi şi până atunci şi astfel de oameni, cari au fost aprobaţi de Dumnezeu.

Despre aceştia ne relatează capitolul 11 din epistola către Evrei. Însă dintre aceştia nici unul nu a mers în cer. Isus când era pe pământ aşa a vorbit despre aceşti oameni buni morţi între timp: „Nici unul nu s'a suit în cer." — Ioan 3 : 13.

În rândul acestor credincioşi se ţine şi David. Despre David citim, că a fost un om după inima lui Dumnezeu. (I Samuel 13 : 14; Fapte 13 : 22) David a reprezentat pe Christos. Numele lui pe românește înseamnă „iubit" plăcut. Fiind inspirat de Dumnezeu a compus mai mulţi psalmi. Dacă cineva dintre morţi a mers în cer, atunci David negreşit trebuia să ajungă şi el. Însă despre David este scris: „David nu s'a suit la cer." (Fapte 2 : 34) Ioan Botezătorul a fost om bun. S'a bucurat de aprobarea lui Dumnezeu şi a fost ales de prevestitorul Mântuitorului lumii. Cu puţin timp înainte de întrarea lui Isus în slujba Sa, însă Ioan Botezătorul a fost decapitat (i-au tăiat capul). Pentru credincioşia lui faţă de Dumnezeu a trebuit să sufere această moarte. Cu toate acesteastea Isus totuşi a declarat despre el, că niciodată nu va merge sus în cer. — Matei 11 : 11.

Cerul este promis numai membrilor creaţiunii noi, ca o răsplată a credincioşiei lor. Citim: „Binecuvântat este Dumnezeu, şi Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care după mare mila Sa ne născu iarăş spre nădejde vie prin învierea lui Isus Christos dintre morţi, spre moştenire neperitoare şi fără pată şi nevestejită, păstrată în ceruri pentru noi, cari suntem în puterea lui Dumnezeu păziţi spre mântuire, gata ca să fie descoperită în timpul de apoi." (I Petru 1 : 3—5) Ar fi cu totul fără minte şi s'ar contrazice cu hotărîrea exprimată a lui Dumnezeu, dacă fără deosebire ar duce în cer pe fiecare om bun, fiindcă a declarat foarte lămurit, că numai pe aceia îi va lua în cer, cari

după-ce preţul de răscumpărare a fost câştigat, intră în legământ de sacrificiu cu El şi vor dovedi credincioşie până la moarte. — Apocalips 2 : 10.

Înainte de ce am examina declaraţiile Bibliei cu referire la iad, să luăm seamă la dovezile biblice a răspunsului laicului. Dupăcum ştim, laicul a susţinut, că cei morţi într'adevăr sunt morţi, se află în starea inconştientă, adecă nu mai există, se află în morminte (morţi) şi nu au cunoştinţă de nimica, până când vine timpul stabilit de Dumnezeu pentru învierea lor.

Starea inconştientă

Ca cineva să poată gusta din plăcerile bucuriilor cerului, sau să poată suferi pedeapsa purgatorului sau a chinului vecinic, trebuie să trăiască şi să fie conştient. Acuma mai recent unii încearcă să tâlmăcească chinul vecinic şi purgatorul, că cei răi numai chin sufletesc trebuie să sufere, pentru ca să-şi aducă aminte de nelegiuirea lor. Însă Scriptura dovedeşte hotărît, că acela, care a murit a ajuns în stare inconştientă, nu poate nici să se cugete, nici să facă planuri, toată ştiinţa lui a încetat din existenţă; prin aceasta este pe deplin înfruntată presupunerea, că cei morţi şi-ar continua viaţa undeva în chin fără sfârşit, sau în plăceri vecinice.

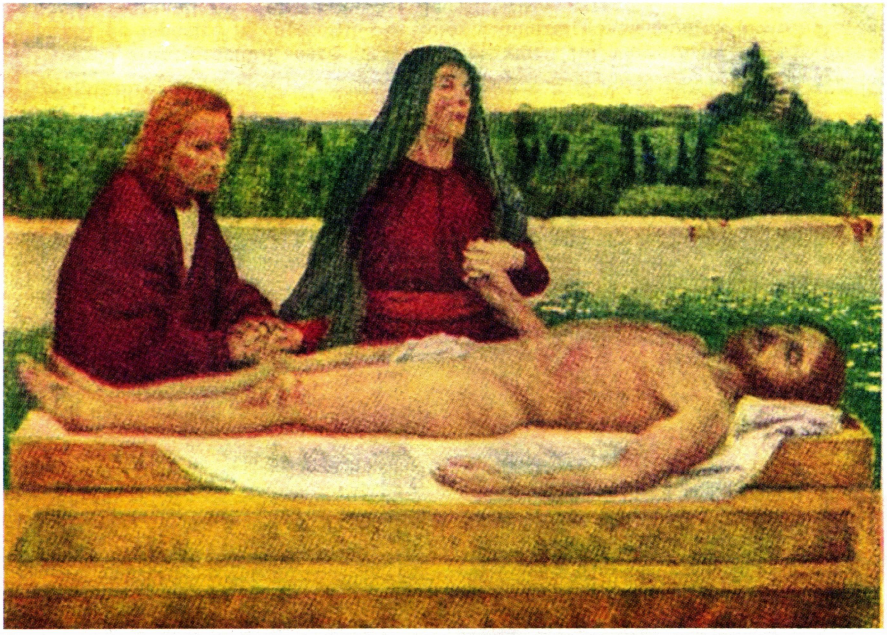
Dumnezeu este drept, Cuvântul Său este adevăr. Însă omul şi susţinerea omului nu este adevărată, numai în cazul dacă ceiace zice se uneşte cu Cuvântul lui Dumnezeu. (Romani 3 : 4) Referitor la rezolvarea întrebării puse, citâm următoarele părţi ale Cuvântului lui Dumnezeu, cu convingerea, că acelea întăresc pe deplin corectitatea răspunsului dat de cel laic.

„Cei ce trăesc, barem ştiu că vor muri, dar cei morţi nu ştiu nimic... Toate câte îţi sunt la îndemmână fă-le cu toată puterea ta, căci nu este

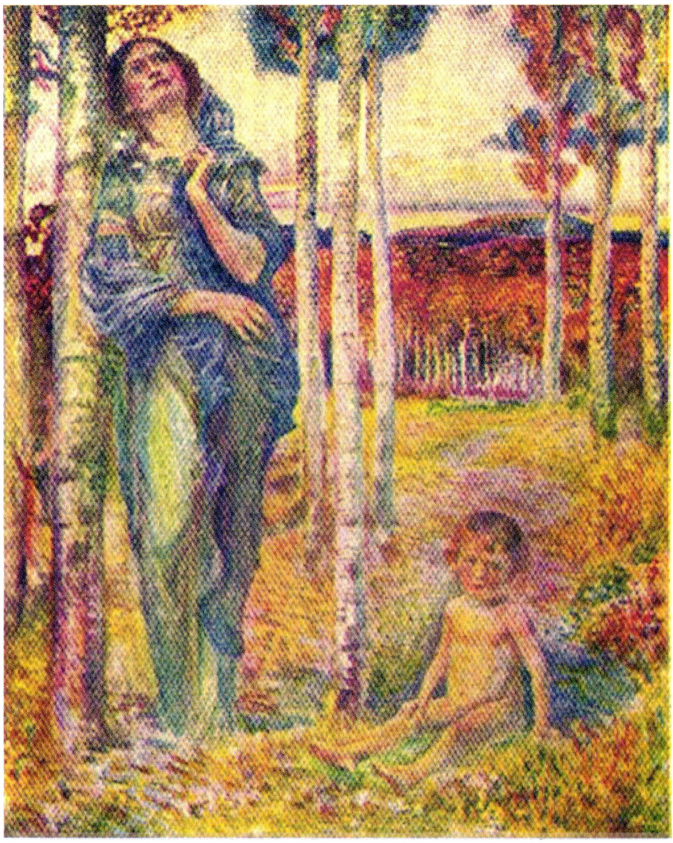
„Răstignire“ **Max Klinger**

Sângele Mântuitorului, care a simbolizat viața lui vărsată, a trebuit prezentat în cer ca jertfă de ispășire în interesul păcatelor omenirei; dacă sângele nu ar fi prezentat spre ispășire, oamenii nu s'ar împărtăși de sfințire.

„Inmormântarea lui Isus“ Max Klinger

V Moise 19: 21, înseamnă, că pentru răscumpărarea vieţii omeneşti ce a fost luată dela Adam pentru păcătuirea lui, trebuia depusă o viaţă omenească desăvârşită.

„Ce i-a răpit războiul" **Augustin Roth**

Părechea tânără numai de curând a început la relizarea scopului lor de viață. În timp ce acești nevinovați își plănuesc fericirea, în America reprezentanții Diavolului au adus legi, cari dispun obligațiunea militară în general, precum și astfel de legi, cari interzic oricui, ca să pună în discuție dreptul națiunilor de a nimici viețile omenești. . . . Tânărul bărbat primește ordin de mobilizare. Soția sa tânără cu pruncul pe braț cu inimă sfâșiată își ia rămas bun dela bărbatul său, care merge în război, ca să nu se mai întoarcă.

„Refugiații"

Hubert v. Herkomer

Imediat după război se părândară lipsurile,epidemiile,suferințele și mizeria cea mai cumplită, cari nici nu se pot descrie îndeajuns cu cuvinte. Spitâlele și locurile sanitare sunt pline de schilavi, afară mai multe milioane de păgubași ai războiului îndură cele mai cumplite lipsuri. O mare mulțime a văduvelor și orfanilor îngreuiază sarcina cetățenilor împozabili cinstiți.

nici lucru, nici minte, nici ştiinţă, nici înţelepciune în mormânt (iad) unde te duci." — Eclesiast 9 : 5, 10.

„Căci în moarte nu este aducere aminte de tine, în infern cine te va lăuda?" — Psalm 6 : 6.

„Ca oile în infern (iad) vor fi puşi, moartea îi va paşte — Psalm 49 : 15.

„Nu morţii laudă pe Iehova, nici toţi cei pogorîţi în locul tăcerii (iad)". — Psalm 115 : 17.

Omul este creat din elementele pământului, şi când moare se descompune în elemnetele din cari a fost creat. — I Moise 3 : 19.

„Căci soarta omului şi a dobitocului este aceiaş, aceiaş soartă au amândoi, cum moare unul, aşa moare şi celălalt, toţi au aceiaş suflare şi omul nu întrece cu nimic pe dobitoc, căci totul este deşărtăciune. Toate merg la un loc, toate au fost făcute din ţărână şi toate se întorc în ţărână." — Eclesiast 3 : 19, 20.

Omul prin suflarea vieţii a fost făcut viu şi organele lui prin aceasta au fost puse în circulaţie. Când răsuflarea omului înceată, şi lucrarea organelor lui înceată. Suflarea lor trece, se întorc în pământ şi în aceiaş zi le pier şi planurile lor." — Psalm 146 : 4.

Învăţătorii falşi au încercat să aplice aceste citate ale Scripturii numai asupra corpului şi nu asupra individului întreg. În aceasta însă greşesc, deoarece fiinţa vie, sufletul viu, adecă însuşi individul piere. — Ezechiel 18 : 4, 20.

Iad (Seol)

Purgator şi locul chinului vecinic, unde sufletele, adeca oamenii ar fi chinuiţi, nu există deloc. Dumnezeu nu este duşman cum le place preoţilor să-l înfăţişeze. Dumnezeu este iubire. Ce bine ar face Dumnezeu prin aceia că chinueşte o fiinţă? Ce iubire ar arăta astfel? Cum s'ar putea armonia

astfel de chinuire cu legea pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam? Care a prevăzut moartea ca pedeapsă pentru păcat? Şi din aceste întrebări se poate observa, că răspunsul care se trage din evul mediu este greşit, deoarece nu se poate armoniza cu fiinţa lui Dumnezeu.

Teoria chinului vecinic era necunoscută timp de vre-o patru mii de ani după osândirea lui Adam la moarte. Aceeastă teorie a iscodit-o Diavolul cu ceva mai târziu, şi prin aceasta a dorit să-şi întemeieze şi să-şi răspândească minciuna lui cea dintâi, că „nu veţi muri". (I Moise 3 : 4) Diavolul a ştiut bine, că dacă omul va crede teoria sufletului nemuritor, totodată va trebui să creadă şi aceia, că cei nelegiuiţi trebuie să fie chinuiţi într'un oareşcare loc. Şi-a pus în gând, ca să facă pe oameni să creadă, că Dumnezeu a făcut pentru suflete un astfel de loc, în care cei răi se vor chinui; a ştiut că prin aceasta cu uşurinţă va întoarce pe oameni dela Dumnezeu, şi îl vor urî pe Dumnezeu. Teoriile sufletului nemuritor, a chinului vecinic şi a purgatorului sunt în strânsă legătură una cu alta; şi deoarece sunt învăţături false, trebuie să se prăbuşească împreună.

Este lucru cunoscut că Biblia din alte limbi streine a fost tradusă în româneşte. Vechiul Testament din limba ebraică, iar Noul Testament din cea greacă. Cuvântul iad a fost tradus din cuvântul evreesc „Seol, care tradus corect înseamnă mormânt, groapă; iar cuvintele greceşti „hades", „gehenna" şi tartaros" în traducerile româneşti figurează uneori ca mormânt, infern, iad, lumea morţilor etc. Dupăcum ştim, ţăranul la începutul iernii sapă o groapă (iad) în care bagă legumele (cartofi etc.) pentruca să le păstreze pe iarnă să nu înghete. Acest cuvânt cum se înţelegea de englezii vechi a însemnat „ascunderea legumelor (aşc-

zarea lor în iad, groapă întunecoasă)". Cuvântul Şeol în multe cazuri nici nu e tradus corect, uneori e tradus ca groapă, alteoari ca iad. Mormântul este întunecat. Dacă cuvântul Seol în vreun loc al Scripturei ar însemna chin, atunci şi în alte locuri ale Scripturei tot aşa ar trebui să-l înţelegem. Câteva versuri din Biblie ne vor clarifica această întrebare.

Iacob a fost unul dintre aceia pe cari i-a iubit Dumnezeu. Pe fiul său Iosif l'au răpit şi vândut în Egipt, iar pe Iacob l'au făcut să creadă, că fiul său a fost omorît. Fii şi fetele lui au voit să-l mângâe, dar dânsul le-a zis: „Plângând mă voi pogorî la fiul meu în mormânt (Seol)" (I Moise 37 : 35) După câţiva ani în urmă a izbucnit foamete în părţile unde locuia Iacob şi a trimis pe fii săi în Egipt să aducă bucate. Aici Iosif a recunoscut pe fraţii săi. Ei s'au întors să ceară tatălui lor şi pe Beniamin cel mai mic copil, să plece cu dânşi. Când i-au adresat această cerere, Iacob le-a răspuns: „Fiul meu nu va merge cu voi, fiindcă fratele lui a murit şi numai el a mai rămas, dacă l-ar ajunge vre-o nenorocire în drumul pe care treceţi, cu durere îmi veţi aşeza perii mei cărunţi în locuinţa morţilor (Seol)". — I Moise 42 : 38, 39.

Dupăcum vedem, în citatele de sus într'una cuvântul Seol este tradus de „mormânt", iar altădată în „locuinţa morţilor." Deci se vede clar, că Iacob s'a pregătit să meargă în mormânt. Traducătorii Bibliei au ştiut bine, că în acest loc nu puteau să traducă de iad cuvântul Seol (la care cuvânt au mai adăugat în evul mediu cugetul chinului vecinic), deoarece dacă l'ar fi tradus de iad sau chinul vecinic, atunci oricine ar fi înţeles, că părul cărunt a lui Iacob nu mult va putea rezista focului (şi afară de aceasta nici nu puteau clasa pe Iacob, om temător de Dumnezeu într'un loc cu

aceia, cari merg în iad, căci în cazul acesta ce ar fi făcut cu cei nelegiuiţi?) Aşadar în aceste citate, traducătorii cuvântul Şeol l'au tradus întocmai potrivit înţelesului său adevărat.

Iov era un om bun, şi plăcut înaintea lui Dumnezeu. Diavolul s'a mândrit, că va putea face pe Iov să blasteme pe Dumnezeu. Dumnezeu i-a permis să facă încercare. Cu toate acestea nu i-a reuşit să înduplece pe Iov să părăsească pe Dumnezeu. Iov a fost umplut cu bube din creştet până în tălpi, trupul lui era în curs de descompunere, vecinii şi prietenii lui i s'au făcut duşmani, au venit să-l batjocorească, şi chiar şi soţia lui l-a părăsit, zicându-i: „Blastămă pe Dumnezeu şi mori." Nici un singur om nu a fost care să-l fi mângăiat pe bietul Iov. El a trecut prin toate chinurile prin cari poate trece un om pământean, peste astfel de chinuri cari sunt înfăţişate prin iadul preoţilor. Dacă dânsul ar fi crezut, că iadul este locul chinului vecinic, nu ar fi rugat pe Dumnezeu astfel: „Oh de m'ai ascunde în locuinţa morţilor (Seol), m'ai ascunde până când ţi-ar trece mânia şi de mi-ai rândui-o vreme când îţi vei aduce aminte de mine." (Iov 14 : 13) Şi a continuat: „Unde mai este nădejdea mea? Şi cine mai poate vedea nădejdea mea? Ea se va pogorî cu mine la porţile locuinţelor morţilor, (Seol) când vom merge împreună să ne ohidnim în ţărînă." (Iov 17 : 14—15) Iov le-a vorbit pe toate acestea inspirat fiind de Dumnezeu. Am citat aceste scripturi ca să dovedim, că înţelesul adevărat al cuvântului Seol este groapa, mormântul, inexistenţa, pieirea.

În psalmul 16 versul 11 citim: „Căci nu vei lăsa infernului sufletul meu, nici nu vei lăsa pe cuviosul tău să vadă mormântul." Acest loc este citat şi de faptele apostolilor 2 : 30—32, şi îl aplică asupra Domnului Isus, ceiace putem privi ca

dovadă, că Isus a ajuns în iadul biblic, adeca în mormânt, groapă. Dacă iadul ar trebui să fie vreun loc al chinului vecinic, atunci Isus şi azi tot acolo ar fi. El însă a ieşit afară a treia zi de acolo. Adeca a fost înviat din morţi. Mare mirare, că preoţii au uitat să argumenteze cu aceia, că Isus de aceia s'a pogorît în iad, ca să deie seamă după-ce se întoarce de acolo de căldura şi focul mare ce a văzut acolo. Dacă ei ar avea dreptate în privinţa teoriei chinului vecinic, atunci Isus cu ocazia călătoriei sale în iad ar fi trebuit să îmbrace nişte vestminte de astbest. Dar punând la o parte orice glumă, atâta este sigur, că Isus a vorbit despre iad (Seol), însă după-cum vom vedea aceasta din cele ce urmează, nu a amintit nici cu un cuvânt, că ar fi locul chinului vecinic.

Ideea iadului este bine lămurită de istoria lui Iona. Iona a fost înghiţit de un peşte mare. Iona aşa a vorbit: „In strâmtorarea mea am chemat pe Domnul şi m'a ascultat; în mijlocul locuinţei morţilor am strigat şi mi-ai auzit glasul." (Iona 2 : 3) In stomacul peştelui desigur era întunerec. Dacă ecast iad (Seol) ar fi însemnat locul chinului vecinic, atunci, Iona niciodată nu ar fi eşit din el.

„Iar dacă Iehova va crea ceva nou şi pământul îşi va deschide gura sa, şi va înghiţi pe ei cu toate câte sunt ale lor, şi ei de vii se vor pogorî în infern (Seol), voi să cunoaşteţi, că aceşti oameni au defăimat pe Iehova." (IV Moise 16:30) In acest text este vorba de nimicirea cetei lui Core. Afară de aceasta mai citim despre cel muritor şi despre speranţa sa: „S'a pogorît sub zăvoarele infernului (Seol) de este repaus măcar în pulbere." (Iov. 17: 16) Deci cuvântul (iad) „Seol" în toate aceste citate înseamnă mormântul, sicriul, adeca soarta celor morţi.

Hades

Cuvântul Hades din Testamentul Nou, în traducerile româneşti este tradus infern şi locuinţa morţilor, însă în acelaş înţeles ca cuvântul evreesc Seol. Şi acesta se referă totdeauna la starea morţii, chiar dacă este tradus coşciug, groapă sau iad. Putem aminti unele citate ca faptele apostolilor 2 : 27, psalmul 16 : 10. In Matei 16 : 18, cuvântul iad rostit de Isus, tot din cuvântul Hades este tradus şi sună astfel: „Şi porţile iadului (Hades) nu o vor birui." Din aceasta expresiune se evidenţiază cugetul, că va veni timpul când moartea va fi desfiinţată, din care cauză nici nu poate să aibă putere asupra acelora, cari servesc pe Dumnezeu.

In armonie cu aceasta citim în apocalips 1 : 18, că Isus are cheile iadului (morţii), dupăcum citim şi în cap. 20 : 13: „Şi moartea şi iadul (hades) au dat înapoi pe morţi." Şi cuvântul iad din acest text este tradus tot din cuvântul grecesc „Hades" şi este acelaş cu cuvântul Seol şi înţelesul îi este tot acelaş; mormântul, groapa, care cu ocazia învierii va preda morţii. Este evident, că nu înseamnă chin vecinic, întrucât dacă ar trebui să petreacă acolo în veci, nu ar putea ieşi niciodată de acolo. Pe lângă aceasta, textul acesta nicidecum nu dă de înţeles, că pe cei vii trebuie să-i dea afară iadul, ci pe cei morţi.

Gheena

Cuvântul grecesc „gheena" asemenea este tradus de iad în unele traduceri. Acest cuvânt înseamnă încetarea existenţei, (starea morţii), o astfel de stare, din care nu va mai fi înviere. Sub cuvântul grecesc „gheena" se înţelege valea lui Hinnom. Valea Gheena sau Hinnom se află la miazăzi dela Ierusalim. In această vale focul ardea încontinuu. In acest foc nimiceau gunoaiele, cadav-

rele și alte rămășițe ce ieșiau din oraș. In înțelesul legilor evreești, nu era permis să se arunce ceva viu în acest foc. Gunoiul ce a fost cărat afară din oraș a fost aruncat de pe o prăpastie în focul din valea aceasta. Cadavrele animalelor uneori s'au agățat de stânci unde au fost roase de viermi. Deci valea Hinnom era un fel de cremator. Aceasta preumbrește nimicirea celor nelegiuiți.

Adresându-se Isus Evreilor, cari trebuia să știe înțelesul cuvintelor sale, le-a zis: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat scoate-l, mai bine îți este ți-e să mergi fără un ochiu în împărăția lui Dumnezeu, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul Gheenei. Unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge." (Marcu 9 : 47, 48) Focul nepotolit și viermii arată nimicirea, pieirea completă, și Isus a făcut prin aceasta pe Evrei, să înțeleagă ce are să vină asupra națiunei lor.

Ceiace a zis Isus a fost destul de clar, că el este regele orânduit de Dumnezeu, și că Dumnezeu la un timp hotărît va ridica împărăția Sa și că un post cât de neînsemnat în aceia împărăție este cel mai mare privilegiu pe care cineva îl poate obține, însă în aceasta împărăție numai așa poate întra dacă abzice de orice lucru ce este împotriva voinței lui Dumnezeu. Deci dacă cineva are ceva atât de scump pentru dânsul ca o mână sau ochiu, dar ce-l împiedecă să ajungă în împărăție, mai bine face, dacă jertfește acest ceva, decât să se distrugă el însuși.

Afară de acestea Isus mai folosește cuvântul Gheena în următorul text: „Nu vă temeți de cei ce ucid corpul, sufletul nu-l pot ucide, ci mai mult să vă temeți de cel ce poate să piardă atât trupul cât și sufletul în Gheena, pe care unii l'au tradus iad, înseamnă nimicirea. Un om poate să omoare pe aproapele său, însă cel omorît va învia la tim-

pul stabilit de Dumnezeu, dar acela pe care Dumnezeu îl nimiceşte, dreptul de viaţă al aceluia îl şterge cu desăvârşire din existenţă, un astfel de om nu mai învie.

Cuvântul „Hades" care cuvânt uneori a fost tradus de iad, iar de mai multe ori de mormânt, înseamnă aceia stare a morţii, din care va fi înviere. Însă Gheena înseamnă o astfel de stare, din care nu va mai fi înviere.

În timpul lui Isus îndeosebi preoţii au fost duşmanii lui deşi au insistat asupra faptului, că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu. Au fost făţarnici, au necinstit pe Ichova şi au dus poporul în eroare. Isus le-a declarat în faţă, că sunt servii Diavolului. (Ioan 8 : 44) Venind în biserică de unde a alungat afară pe cămătari, a început să vorbească către fariseii şi preoţii de pe timpul acela şi le-a zis între altele: „Şerpi, pui de vipere, cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?" (Matei 23 : 33) În acest text iarăş obvine cuvântul gheena. Aceşti oameni au păcătuit împotriva luminei. Ei au ştiut să Isus este Messia, cu toate acestea au căutat să-l ucidă şi l-au persecutat. Fiind ei luminaţi şi totuşi petreceau în păcat, cu drept cuvânt a putut întreba pe dânşii: „Cum veţi încunjura oare pedeapsa Gheenei?" — Evrei 6 : 4—6.

Dacă, cineva acuză, defaimă pe un oarecare acela este defăimător şi prin aceasta caută să nimicească pe acela. Citim: „Şi limba este un foc, este o lume de nelegiuri, ea este aceia dintre membrele noastre, care murdăreşte tot trupul, dă foc curgerii vieţii noastre, până când este distrusă de focul Gheenei." (Iacob 3 : 6) Şi în acest loc tot Gheena este şi înseamnă nimicirea completă.

Tartaros

Cuvântul grecsesc „tartaros" sau „tartaroo" Cornilescu îl traduce adânc şi întunerec. Nu este

nici o bază, ca acestui cuvânt să i-se dee înțelesul de loc al chinului. Scriptura aci se referește la îngerii răi și căzuți în păcat, din timpul lui Noe. Înainte de potop acești îngeri și-au întrebuințat nelaloc puterea de a îmbrăca corp omenesc, și s-au spurcat prin relațiuni trupești cu oamenii. (I Moise 6 : 1—5) Urmașii cari au rezultat din această relațiune oprită, au fost nimiciți prin potop. Îngerii căzuți în păcat, au fost înjosiți și trimiși în întunerecul morții. Despre aceștia citim, că „Dacă nu a cruțat Dumnezeu pe îngerii căzuți, ci i-a aruncat în adânc (tartaros) i-a pus în lanțul întunerecului, ca să fie păstrați spre judecată." (II Petru 2 : 4) „Și pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia ci și-au părăsit locuințele lor, i-a ținut spre judecata acelei zile în lanțuri vecinice în întunerec (Tartaros)." (Iuda 6) Scriptura aci, exprimă, că ei au fost înjosiți înaintea tuturor creaturilor cerești și dați, morții, ca astfel să aștepte judecata din urmă, ziua judecăți „Lanțul întunerecului" se referește la legarea celor cari se află în starea morții. — Iov 10 : 21, 22; 17 : 12; Psalm 88 : 11—13.

Pedeapsă vecinică

Iehova Dumnezeu a declarat, că va pedepsi pe păcătos și această pedeapsă va avea valabilitate vecinică. Învățătorii falși aceasta au explicat-o greșit și au numit de chin vecinic pedeapsa vecinică. Lucrul însă stă altcum. Chiar și după legile de pe pământ, pedeapsa de moarte este pedeapsa cea mai grea. Deci nu există pedeapsă mai mare decât pedeapsa de moarte. Dumnezeu cu aceasta pedepsește pe, aceia cari păcătuesc intenționat." Pe toți nelegiuiții îi nimicește." (Psalm 145 : 20) Pe cei nelegiuiți îi va pedepsi cu o pierzare vecinică. — II Tesaloniceni 1 : 9.

Dintre cei fărădelege Diavolul este cel mai nelegiuit. Dumnezeu îl va nimici pe vecie. (Evrei 2 : 14) Nimicirea acelora cari păcătuesc intenţionat nu este un lucru nepotrivit, ci este un lucru drept izvorît din iubirea şi dreptatea lui Dumnezeu. Dacă cei răi ar trăi în vecie, aceasta ar însemna defăimarea vecinică a numelui lui Dumnezeu şi pericolul vecinic al fiinţelor temătoare de Dumnezeu; cei răi nu apreciază viaţa. Deci nimicirea stârpirea lor este în armonie cu fiinţa lui Dumnezeu. Aceasta este pedeapsă, dar nu este chinuire.

În privinţa pedepsei sunt diferite grade. Pentru furt se stabileşte o pedeapsă de temniţă ce ţine un timp oarecare. Pedeapsa ucigătorului este moartea. Astfel pedeapsa într-un caz este legată de termin, iar în celălalt caz este vecinică, fiindcă nu este legată de termin. Când Dumnezeu va stârpi pe cei incorigibili, aceasta va însemna pentru ei ştergerea lor afară din rândul celor vieţuitori, adeca nimicirea vecinică, din care stare nu va mai fi înviere. Aceasta este deci pedeapsa vecinică.

Aşadar Scriptura ne arată lămurit, că multele milioane de oameni cari au murit dela Adam încoace, au încetat din existenţă, se găsesc în moarte. Este ceva speranţă că din nou vor fi readuşi la viaţă? Da este! Dumnezeu chiar de aceasta s'a îngrijit, şi pentru aceia comunică adevărul, ca inima omenirei să se umple de speranţă. Dumnezeu, la timpul său potrivit va deschide calea vieţii pentru cei morţi.

Capitolul XI

Invierea morților

Iehova vorbește de moarte ca despre adormire, deorece El s'a îngrijit pentru om de ocazia câștigării vieții. Dumnezeu folosește somnul ca simbol, din care omul se scoală, și prin aceasta arată învierea morților. Procedura învierii morților este în armonie cu toate îngrijirile sale miloase.

Prin examinarea câtorva locuri scripturale, cari arată că Dumnezeu așa vorbește de morți cași cum ar fi adormiți, acest obiect va fi pe deplin lămurit. Moise era servul credincios al lui Dumnezeu. „Domnul a zis lui Moise: Iată tu vei adormi împreună cu părinții tăi." (V Moise 31 : 16) Adam este părintele omenirei, deci și a lui Moise. Dacă Adam a ajuns în chinul vecinic, atunci și Moise tot acolo trebuia să ajungă.

Domnul i-a spus lui David ce are să se întâmple cu dânsul, așa a zis: „Când ți se vor împlini zilele, și vei fi culcat cu părinții tăi. . . ." (II Samuel 7 : 12) Tot despre David citim: „Căci David slujind pentru neamul său potrivit hotărîrii lui Dumnezeu, adormi și fu adăogat la părinții săi și văzu stricăciune." (Fapte 13 : 36) Când David era în mizerie și s'a temut că va muri, în frica lui așa s'a rugat către Dumnezeu: „O privește-mă, răspunde-mi Iehova, Dumnezeul meu! Luminează ochii mei, ca să nu dorm somnul morții." — Psalm 13 : 3.

David era profetul lui Dumnezeu și mintea lui a fost inspirată de puterea nevăzută a lui Dumnezeu pentru însemnarea anumitor lucruri, dintre cari adevăruri sunt și textele amintite mai sus. Aceste au fost însemnate în scopul, ca speranța omului să se întărească. (Romani 15 : 4) David,

prin care este preumbrită creațiunea nouă a exprimat simțământul membrilor creațiunei noi. Cași cum ar vorbi în numele acelora, cari s'au hotărît să urmeze până la sfârșit calea îngustă, a privit în viitor și în închipuirea sa văzând timpul învierii morților, a zis: „Când mă deștept, mă satur de chipul tău." — Psalm 17 : 15.

Lazar din Betania, fratele Mariei și al Martei, la care de multeori a fost Isus ca oaspe și pe care l'a iubit, s'a îmbolnăvit și a murit. Isus a știut că Lazar e mort, dar învățăceii lui nu au știut. Vorbind despre moartea lui Lazar le-a zis Isus: „Lazar prietenul nostru a adormit; dar mă duc ca să-l deștept din somn. Deci ucenicii îi ziseră: Doamne dacă a adormit, va fi scăpat. Dar Isus vorbise despre moartea lui Lazar, și dânșii gândiseră, că vorbește despre adormirea somnului. Deci atunci Isus le spuse fără sfială: Lazar a murit!" — Ioan 11 : 11—14.

Isus s'a dus cu învățăceii săi în Betania, unde au găsit pe Lazar mort. Pe surorile lui le-au aflat plângând, jelindu-l. Lazar era mort atunci de patru zile și după obiceiul de atunci l-au învelit într'un cearceaf și l-au așezat într'o deschiazătură de stâncă. Lazar a fost un om bun, dar nu a mers în cer, dupăcum obișnuesc a spune despre oamenii buni, și nici nu a mers în chinul vecinic și nici în purgator. El se găsea în mormânt în starea morții. Isus a mers la mormânt, care a fost acoperit cu o lespede de piatră, pe care a înlăturat-o. După aceia a chemat mortul pe nume și l'a înviat din morți. „Și eși mortul având picioarele și mâinile legate cu fâșii de pânză și fața lui era înfășurată cu un ștergar. Deslegați-l le zise Isus și lăsați-l să meargă!" — Ioan 11 : 44.

Cu aceasta ocazie a zis Isus Martei: „Eu sunt învierea și viața, cine crede în Mine viu va fi chiar

dacă va fi murit. Și oricine care este viu și crede în Mine nu va muri în veac. Crezi tu aceasta?" (Ioan 11 : 25, 26) Prin aceasta Isus a vorbit de marele adevăr, că Iehova Dumnezeu lui i-a dat puterea să învie pe cei morți, și de El vor fi înviați la timpul hotărît de Dumnezeu toți cei morți. Învierea lui Lazar a fost numai o pildă, că ce va face Dumnezeu prin Isus Christos la timpul său potrivit. Despre aceasta a zis Isus: „Adevăr, adevăr zic vouă, că vine ceasul, și acum este venit, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cari vor fi auzit vii vor fi . . . Nu vă minunați de aceasta, căci vine ceasul când toți cari sunt în morminte vor auzi glasul Lui. Și cari vor fi lucrat cele bune, vor ieși spre înviere de viață, iar cari vor fi făptuit cele rele spre înviere de judecată." — Ioan 5 : 25, 28, 29.

Aceste citate dovedesc cu convingere, că morții se află în stare inconștientă, și la timpul hotărît de Dumnezeu vor fi înviați prin Christos.

Inviere

Învierea înseamnă întoarcere la viață. Trezirea celor morți formează numai începutul învierii. Membrele creațiunei noi vor avea parte de o înviere pe neașteptate, fiind schimbați dintr'odată la viață și nemurire. Cele mai multe miliarde de oameni morți, cari se află în morminte, vor fi sculați la osândă (judecată), învierea oamenilor la plinătatea vieții va fi o lucrare treptată.

Lucrul de răscumpărare al Domnului Isus nu ar avea nici o valoare fără de învierea morților. Dacă luăm în considerare, că omenirea tot murea de patru mii de ani înainte de moartea și învierea lui Isus, vom vedea și aceia, că opera de răscumpărare a lui Isus numai atunci va însemna valoare pentru acești morți, dacă vor fi înviați. Învierea

celor adormiţi şi ocazia ca să se împărtăşească de o încercare pentru a-şi dovedi vrednicia pentru viaţă, se uneşte în toate cu celelalte trăsături ale hotărîrii dumnezeeşti, ce într'adevăr arată calităţile Dumnezeului mare şi iubitor.

Dacă adevărul ar fi după credinţa desartă a evului mediu, că cu ocazia morţii soarta fiecaruia este pecetluită pe veci, şi anume, că cei buni merg în cer iar cei răi în purgator sau chinul vecinic, atunci pentruce ar fi lipsă de înviere? Dacă cei morţi au toată conştiinţa şi se găsesc în rai, ori în purgator, ori în locul chinului vecinic, nu au nici un înţeles textele despre învierea morţilor. Vedem deci, că Scriptura desminţeşte cu desăvârşire teoriile chinului vecinic şi al purgatorului. Este de mirat cum a putut Diavolul să orbească atâta timp poporul faţă de adevăr, şi să înduplece pe popor să primească învăţăturile greşite amintite.

Biblia nu învaţă nimica mai lămurit şi mai frumos decât învierea morţilor. Aceasta arată pentruce a trebuit să moară şi să învieze Isus Christos, fiul iubit al lui Dumnezeu. Aceasta arată bunătatea miloasă a lui Dumnezeu faţă de omenire. Această învăţătură frumoasă şi minunată, Diavolul a căutat s'o ascundă dinaintea poporului, prin reprezentanţii săi. Natural, că Dumnezeu a văzut această năzuinţă a Diavolului, şi pentru aceasta a făcut să fie însemnate atât de lămurit adevărurile ce privirsc învierea, ca aceia, cari doresc să cunoască adevărul, să-l şi înţeleagă la timpul potrivit.

Isus cel dintâi

Iehova dă poporului învăţătură dupăcum vede de bine. Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu, nu numai că este unealta principală a lui Dumnezeu, dar este şi marele învăţător a lui Dumnezeu pe seama poporului. Când Isus era pe pământ des-

pre multe lucruri a vorbit, pe cari le-au ținut de „vorbiri neînțelese", pe cari însă după suirea Lui la cer au început să le înțeleagă; tot ceiace a zis și a făcut, a urmărit îndeosebi instruirea acelora, cari s'au năzuit să înțeleagă și să cunoască.

Scularea lui Lazar, nu a constituit începutul învierii, ci a figurat numai ca o demonstrație, ca să vadă, cum va scula, Dumnezeu morții, prin Isus, la timpul său hotărît, și-i va înpărtăși de o ocazie deplină pentru câștigarea vieții. Scriptura dovedește clar, că Isus Christos este cel dintâi înviat dintre cei morți. Despre aceasta citim: „Căci v'am dat în cele dintâi aceia ce am și primit, că Christos potrivit Scripturilor a murit pentru păcatele noastre, și că fu înmormântat și că a înviat a treia zi potrivit Scripturilor... Acum însă Christos fu înviat dintre morți, pârga celor adormiți." — I Corinteni 15 : 3, 4, 20.

Din faptul, că „Isus este pârga celor adormiți", se naște următoarea întrebare: De unde a fost readus Isus cu ocazia învierii Lui? După răspunsul Scripturei, Isus a stat trei zile în iad. Despre aceasta citim: „Pentrucă nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cuviosul tău să vadă stricăciune. Deci profet fiind (David) și știind, că cu jurământ i-a jurat Dumnezeu că din rodul coapsei sale va pune pe tronul lui. Mai înainte văzând vorbi despre învierea lui Christos, că nici nu fu lăsat în iad, nici trupul lui nu văzu stricăciune." — Fapte 2 : 27, 30, 31.

Teoria chinului vecinic pare într'adevăr de râs la lumina cuvântului lui Dumnezeu. Multă vreme au amăgit pe popor, că iadul este un loc de chin vecinic. Dumnezeu a trimis pe scumpul Său Fiu în iad. El a petrecut trei zile în iad, adeca în starea morții în mormânt, după aceia Dumnezeu l'a înviat. „Pe acesta Dumnezeu l'a înviat a treia zi

și i-a dat ca să fie cunoscut." (Fapte 10 : 40; II Timotei 2 : 8) Dacă iadul ar fi un loc în care arde pucioasă, în care sufletele s'ar chinui vecinic, nimenea nu ar putea ieși din el. Dar faptul, că Isus a ieșit de acolo, dovedește, că sub expresiunea iad numai aceia trebuie să înțelegem, ce vrea să zică Scriptura, adeca starea celor morți. Poporul desigur nu va mai crede minciuna lui Satan, când va cunoaște, cât de rațional, plăcut și lămurit este Cuvântul lui Dumnezeu.

In timpul apostolilor, Satan cu o încordare disperată s'a silit ca să orbească poprul față de adevărul despre înviere. Pentru aceasta a lăsat Dumnezeu să se însemne ca lumina zilei, că dacă morții nu ar învia, ca să aibă ocazie să trăiască, atunci programul lui Dumnezeu s'ar zădărnici; scris este: „Căci pentru aceasta a murit și înviat Christos, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii." (Romani 14 : 9) Faptul, că Domnul are stăpânire asupra morților și a celor vii, înseamnă, că El poate să se îngrijească de binele ambelor clase. Invierea Lui dă garanție, că toți cei morți vor fi înviați. Atât cei drepți, cât și ce răi vor fi înviați. (Fapte 24 : 15) Prin adevărul învierii Domnului Isus, asigură Dumnezeu pe fiecare om, că va avea ocazie să trăiască. — Fapte 17 : 31.

In scopul acestei ocazii ce se va da omenirei accentuiază Scriptura atât de hotărît învierea, ca omenirea să primească mângăiere din Cuvântul lui Dumnezeu. Isus Christos s'a dat ca preț de răscumpărare pentru toți, despre care fapt toți trebuie să aibă cunoștință la timpul potrivit. (I Timotei 2 : 5, 6) La timpul hotărît de Dumnezeu pentru aceia trebuie să învie toți, ca să poată lua la cunoștință aceasta. Dovada inspirată ce întărește adevărul învierii este clară, ce nu se poate

nega şi convingătoare înaintea tuturor cercetătorilor sinceri ai adevărului.

„Iar dacă se propovăduește că Christos, a înviat dintre morţi, cum zic unii dintre voi, că nu este înviere din morţi? Iar dacă nu este înviere din morţi, nici Christos n'a înviat. Iar dacă Christos n'a înviat, deşartă este predica noastră, deşartă şi credinţa voastră; Dar suntem aflaţi şi martori mincinoşi ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Christos, pe care nu l'a înviat dacă cu adevărat morţii nu vor învia. Căci dacă morţii nu vor învia, nici Christos nu a fost înviat. Iar dacă Christos n'a fost înviat deşartă este credinţa voastră, sunteţi încă în păcatele voastre. Prin urmare pierduţi sunt şi cei morţi în Christos." I Corinteni 15:12-18.

Miezul dovezii îl formează aceia, că dacă morţii nu ar învia, atunci însemnarea lui Dumnezeu despre învierea morţilor este minciună, şi programul lui Dumnezeu se va zădărnici. Deci dovada de mai sus desminţeşte cu desăvârşire teoria, că cei morţi şi-ar continua undeva viaţa conştienţi. Să luăm seamă la declaraţia Scripturei, că în acest caz, adeca, dacă nu ar fi înviere, cei adormiţi „ar fi pierduţi." A fi pierdut înseamnă încetarea existenţei, iar învierea înseamnă trezire la viaţă, întoarcere la existenţă. Cel ce se pierde cu totul, nu va mai fi înviat în veci. Din Scriptură vedem însă hotărîrea fermă a lui Dumnezeu, că din nou va readuce la viaţă pe cei adormiţi, prin Christos.

Apostolul aşa îşi continuă argumentarea: „Dacă numai pentru viaţa aceasta ne-am pus nădăjdea în Christos, suntem mai de plâns decât toţi oamenii; acum însă Christos a fost înviat dintre morţi, pârga celor adormiţi. Căci deoarece printr-un om este moartea, printr'un om este şi învierea morţilor. Pentrucă dupăcum în Adam toţi mor,

astfel şi în Christos toţi vii vor fi făcuţi. Dar fiecare în a sa ceată; pârga este Christos, apoi cei ai lui Christos la venirea sa, după aceia va fi sfârşitul, când dă lui Dumnezeu şi Tatăl împărăţia, când va fi desfiinţată orice domnie şi orice stăpânire şi putere, căci trebuie ca El să împărăţească până ce va fi pus pe toţi vrăjmaşii sub picioarele Sale." (I Corinteni 15 : 19—25) Esenţa argumentării sale este aceia, că Isus Christos a fost înviat cel dintâi dintre morţi, şi că prin moartea şi învierea Sa fiecare om va avea fericirea să fie înviat, şi că aceasta va fi executat de El însuşi la timpul şi în rândul stabilit de Dumnezeu.

Cei adormiţi în Isus

Unde sunt deci miliardele de oameni morţi? Dumnezeu aşa răspunde, mângâind pe cei ce jelesc pe morţii lor iubiţi. „Fraţilor nu voim, ca voi să nu ştiţi despre cei adormiţi, ca să nu vă întristaţi caşi ceilalţi cari n-au nădejde. Căci dacă credem, că Isus a murit şi a înviat, aşa şi Dumnezeu pe cei adormiţi îi va aduce prin Christos împreună cu dânsul... Deaceia mângâiaţi-vă unii pe alţii pe temeiul acestor cuvinte." — I Tesaloniceni 4 : 13, 14, 18.

Toţi au murit în Isus, deoarece sângele lui constitue preţul de răscumpărare a omenirei, prin urmare omenirea formează proprietatea Sa. Iehova Lui i-a încredinţat „cheile morţii şi a iadului (mormântului)." (Apocalips 1 : 18) Această frază arată, că Domnul Isus este însărcinat cu puterea şi autoritatea învierii morţilor şi în sfârşit va readuce la viaţă pe cei morţi.

Dumnezeu a promis lui Avraam şi sămânţei sale tot pământul, pe care l'a putut cuprinde cu ochii. (I Moise 13 : 14, 15; 17 : 18) Avraam şi urmaşii săi de aproape, au murit cu multe veacuri

mai înainte de venirea lui Isus. Insă promisiunea lui Dumnezeu totuşi trebuie să se împlinească. Aceşti adormiţi, ca şi ceialalţi, dorm în Isus, adeca în pulbere, dupăcum e şi scris. Citim mai departe: „Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula." — Daniel 12 : 2.

Evreii au primit o promisiune profetică anumită, care dovedeşte numai învierea morţilor. Vezi Ezechiel 37 : 12—14.

Locuitorii din Sodoma si Gomora au fost nimiciţi de un foc năpraznic. Unii voind să amăgească poporul despre soarta acestora au susţinut, că aceştia încă tot mai ard deatunci; Domnul însă a declarat prin gura profetului Său, că aceste popoare se vor întoarce la „starea lor dinainte", ceiace înseamnă învierea lor. In timpul nimicirei lor nu au avut ocazie de viaţă. Ei trebuie să aibă această ocazie de viaţă, deoarece Dumnezeu a promis aceasta tuturora. (Ezechiel 16 : 55) Aceasta o întăreşte şi declaraţia Domnului Isus: „Adevăr, adevăr zic vouă, că vine ceasul şi acuma este venit, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cari vor fi auzit vii vor fi." — Ioan 2 : 25.

In programul dumnezeesc, învierea morţilor formează punctul cel mai măreţ. Cuvântul lui Dumnezeu dovedeşte, ce nu se poate nicidecum nega, că cei morţi nu sunt chinuiţi în chinul vecinic, sau purgator sau în alt loc; deci declaraţia de aşa fel, că vre-un preot pentru bani, poate să ajute celor morţi, la lumina Cuvântului lui Dumnezeu constitue amăgire şi se trage numai din minciuna mare a lui Satan. Acum însă a sosit timpul când adevărul va mătura locul de scăpare a minciunei, şi va lumina omenirea, ca să se bucure văzând îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu. — Isaia 28 : 17.

Privind îndărăpt la veacurile trecute, vedem că calea omenirei este presărată de boli, dureri şi

moarte. Acum însă omenirea poate să recunoască la lumina descoperirei programului dumnezeesc, că se deschide pentru dânşii o cale minunată şi dreaptă ce conduce la viaţă, care cale va fi deschisă atât pentru cei morţi cât şi pentru cei vii. Omul poate să aibă tot motivul, ca cu sinceritate să se bucure de cunoştinţa acestui adevăr. Începutul acestui timp fericit şi binecuvântat îl va caracteriza venirea Domnului în putere şi dreptate; după aceia toate poporele — cele mici şi cele mari — vor avea ocazie, ca să cunoască şi să poată urma calea vieţii şi a fericirei.

Capitolul XII

Reîntoarcerea Domnului

Multe necazuri au venit asupra popoarelor de pe pământ. Mult au suferit şi mult s'au rugat după ajutor. Diavolul şi organizaţia sa au făcut insuportabile greutăţile lor. Prin asociarea bogaţilor nemiloşi, politicianilor necinstiţi şi a preoţilor de rea credinţă, Diavolul a făcut o uniune care uniune nelegiuită a fost folosită de el spre defăimarea numelui lui Dumnezeu şi apăsarea poporului. Este adevărat, că „Rădăcina tuturor relelor este iubirea banului." (I Timotei 6 : 10) Satan a lucrat prin aceia, că a ajutat acestor nlegiuiţi să-şi ajungă scopurile lor hrăpăreţe. Cei bogaţi dorind să răpească avuţia şi ţara altora, sub masca mincinoasă, că au de gând să apere interesele lor naţionale, au făcut războaie între naţiuni.

Politicianii necinstiţi, la rândul lor ca să aibe şi dânşii o parte din avuţiile câştigate pe nedrept căutând favoarea celor bogaţi, adeseori s'au adresat prin manifeste patriotice către popor, ca să se adune sub steagul de război. Preoţii egoişti, cari s'au năzuit la mai mare putere şi autoritate, ce au sperat din unirea lor cu cei bogaţi şi cu politicianii, în mod făţarnic vorbind în numele lui Dumnezeu, au declarat, că războiul este o „datorinţă sfântă" şi au aţâţat poporul la război. Sume imense percepute sub titlu de impozit, din veniturile amarnice ale poporului, au folosit pentru procurarea armelor, gazelor veninoase, vaselor de război, cetăţi, avioane şi alte unelte ce servesc scopuri nimicitoare.

Prietenii războiului, la astfel de ocazii — ţinând seamă de spiritul uşuratic al poporului — în America dispun, ca străzile să fie parcurse de fan-

fare militare, ca astfel să trezească pasiunile omului decăzut. In localuri publice, mari oratori politici caută să amăgească poporul; arătând, că apărarea ţării cu arme este o datorinţă de cetăţean; ba chiar pregătesc poporul prin astfel de însufleţire amăgitoare, atunci când nu este încă nici un pericol. Fariseii în cuvinte entuziaste arată gloria care aşteaptă pe cei morţi în câmpul de luptă. In caz de război mare activitate desfăşură aceşti servi blestemaţi ai Diavolului pe la amebele naţiuni cari stau faţă'n faţă. Partidele războitoare susţin, că reprezintă pe Domnul, dar de fapt servesc pe Diavol. Naţiunile încep la războaie pregătite fiind dinainte. Dupăce au pierdut o mulţime de oameni, şi au prădat avuţii neamăsurate, o partidă dintre războitori se declară de învingătoare, dar de fapt amebel naţiuni au pierdut. După aceia partida presupusă învingătoare goleşte vâteva pahare din gloria, plătită însă atât de scump!

Tânărul poate chiar în acest timp s'a căsătorit şi a început la realizarea unei ţinte în viaţă. Perechea tânără a sperat că va întemeia o locuinţă drăguţă, împodobind-o cu nişte copii drăguţi şi buni. In timp ce aceşti nevinovaţi îşi ţes fericirea, indivizii seduşi de Satan, fac o lege de război, care sileşte pe bărbaţii din America la război; fac astfel de legi, cari interzic oricui, ca să pună în discuţie, că oare naţiunea are drept să ucidă pe oameni. In urmă când văd timpul potrivit, aceşti patrioţi războinici pornesc război.

Tânărul primeşte ordin de mobilizare. Soţia sa tânără, poate chiar cu un prunc la sân, cu durere sfâşietoare să desparte de bărbatul său, care pleacă la război, poate ca să nu se mai întoarcă.

De durere tânăra femee moare, iar copilul său rămâne orfan, avizat la binefacerea necălduroasă a oamenilor straini.

Mama gingaşă cu mare grije a crescut pe copilul său şi cu mândrie a privit la dânsul, cum ajunge la bărbăţie. Copilul este curtezant, prietenos, cinstit şi cu credincioşie să silească să lucreze spre binele semenilor săi. Insă legea militară îl sileşte la război şi trebuie să se supună. Despărţit dela mamă-sa, mama şi copilul sufere amândoi. In curând băiatul cade mort în noroiul câmpului de luptă, murdărit cu sângele tovarăşilor săi. Mama iubitoare zilnic se roagă pentru ocrotirea şi întoarcerea fiului său, tot asemenea se roagă şi fiul. El a fost mânat cu sila în război, viaţa lui tânără a trebuit s'o jertfească pentru lăcomia unor oameni nelegiuiţi, neîndestulitori, şi a fost îngropat ca un hoit.

Pe bărbaţii tari, isteţi, sârguincioşi, bravi şi treji, pe cei ce susţin naţiunea, la vârsta bărbăţiei îi chiamă la arme şi îi trimit pe câmpul de luptă pentru făurirea scopurilor egoiste a astorfel de indivizi, cari pândesc din locuri acoperite sigure, când pot pune mâna pe câştigurile grase rezultate din măcelul oamenilor. Văzduhul câmpului de luptă este plin de vâjâitul şi bubuitul gloanţelor, granatelor, şi a şrapnelelor. Când se alină, câmpul de luptă este plin de cadavrele sfâşiate ale bărbaţilor în floarea vieţii. Pământul a fost udat iarăş de sângele celor nevinovaţi, ce a fost vărsat în urma călcării legământului vecinic a lui Dumnezeu. I Moise 9 : 3—12.

Războiul este urmat de lipsuri, boli, epidemii, suferinţe şi mizerie, şi încă în astfel de proporţii înspăimântăoare, încât nici nu se poate zugrăvi cu cuvinte omeneşti. Spitalele şi azilurile sunt arhipline de bolnavi trupeşte şi sufleteşte, iar mai multe milioane sunt lăsaţi pe drumuri fără nici un sprijin, victime ale răsboiului. O mulţime mare a văduvelor şi a orfanilor a rămas înapoi de po-

vară, şi constitue o mare greutate în formă de impozit în contul contribuabililor cinstiţi ai ţării.

La punerea la cale şi în aplicaţie, a războaielor ucigătoare, conlucrează de obicei şi astfel de preoţi, cari şi după aceia se declară că sunt reprezentanţii Domnului şi predicatorii evangheliei de pace. Aceştia nu numai pentru aceia poartă vina, că au însufleţit poporul să ia parte la măcel şi mizerie, dar sunt vinovaţi şi din acel punct de vedere, că prin masca lor făţarnică, dar în realitate fiind reprezentanţii Diavolului, inima poporului au îndepărtat-o de Iehova Dumnezeu, singurul prieten adevărat şi mângăietor al poporului.

La diferite timpuri mai erau asemenea războaie. Poporul a trăbuit să îndure multe în decursul războaielor, iar o minoritate egoistă întotdeauna s'a îmbogăţit în urma războiului. In astfel de stări toate creaturile suferă şi îndură mizerie. Bărbaţii sunt constrânşi fără nici un motiv întemeiat, ca să meargă la războiu şi la moarte, iar femeile şi copii îndură acasă. Pământul adeseori a fost udat de sângele celor nevinovaţi, sângele acestora strigă la cer, împotriva celor ipocriţi. Acestor ipocriţi la spune Iehova Dumnezeu: „Până şi pe poalele hainei tale se află sângele sărmanilor nevinovaţi, pe cari nu i-ai prins făcând nici o spargere.“ — Ieremia 2 : 34.

Istoria omenirei a fost o cale lungă a întunereculuí, seferinţelor şi a mizeriei. Popoarele fiind îndepărtate dela adevăratul lor prieten şi binefăcător, de Satan şi reprezentanţii săi, au rămas fără Dumezeu şi fără speranţă. (Efeseni 2 : 12) Lumea zace necontenit în dureri de facere. Oare aceasta stare a pustiirei şi mizeriei va ţinea vecinic? Nicidecum, chiar putem afirma, că deja suntem într'un timp mai bun şi mai fericit. Iehova aşa zice acelora, cari doresc un viitor mai bun al

păcii şi al adevărului: „Fiţi tari şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru; răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu. El însuşi va veni şi vă va mântui." (Isaia 35 : 4) Cum se va grăbi Dumnezeu să ajute şi să mântuie poporul? El va veni prin Fiul său iubit, căpitanul său executor şi prinţul păcii, care va aduce mântuire., va întări pacea pe pământ şi va aduce bunăvoinţă între omenirea de pe pământ. Putem fi oare siguri de venirea lui?

Revenirea lui este sigură.

După înviere Isus s'a suit la cer. (I Corinteni 15 : 4; Efeseni 4 : 8, 10) Că se va întoarce cu mare putere şi mărire, este sigur, deoarece Dumnezeu a promis aceasta în Cuvântul Său. (Daniel 12 : 1; Fapte 3 : 20, 21; Titu 2 : 13) Isus a murit în scopul câştigării preţului de răscumpărare. A înviat şi s'a suit la cer, ca să predea preţul de răscumpărare în interesul omenirei. Apoi la timpul hotărît de Dumnezeu a trebuit să se întoarcă pentru îndeplinirea programului dumnezeesc.

Pe când Isus era pe pământ încă nu a putut comunica învăţăceilor Săi amănuntele, deoarece încă nu a fost sosit timpul lui Dumnezeu pentru aceasta, afară de aceasta ei n'ar fi putut înţelege şi aprecia aceasta în timpul acela. Cu toate acestea, cu puţin înainte de răstignirea Lui, a zis: „In casa Tatălui Meu sunt multe locuinţe; iar dacă n'ar fi v'aş fi spus; pentrucă mă duc să vă gătesc loc. Şi dacă mă voi fi dus şi voi fi gătit vouă loc, iar vin şi vă voi lua la Mine însumi, pentruce unde sunt Eu să fiţi şi voi." — Ioan 14 : 2, 3.

După învierea Sa, înainte de a fi mers la Părintele Sau, aşa a vorbit: „Incă nu m'am suit în cer la Părintel Meu şi la al vostru Părinte." (Ioan 20 : 17) După patruzeci de zile s'a suit la cer. Cu ocazia aceasta a adunat pe învăţăcei săi pe muntele Olivilor, s'a arătat lor într'o formă corespun-

zătoare şi le-a dat îndrumări. „Şi aceasta zicând fu ridicat în sus, pe când priveau ei la El şi un nor l-a ascuns din ochii lor. Şi pe când se uitau dânşii cu ochii neclintiţi, spre cer, pe când se suia El, iată li se înfăţişară doi bărbaţi în vestminte albe şi ziseră: „Bărbaţi Galileeni ce staţi uitându-vă spre cer? Acest Isus care fu luat dela voi spre cer, astfel va veni dupăcum l'aţi văzut ducându-se spre cer." — Fapte 1 : 9—11.

Dupăce învăţăceii au fost născuţi şi unşi de spiritul lui Dumnezeu, adeseori au vorbit despre întoarcerea Domnului Isus Christos. Apostolul Pavel spune, că la timpul potrivit Isus Christos se va întoarce din cer. (I Tesaloniceni 3 : 13; 4 : 16; 5 : 23) Apostolul Pavel dând instrucţiuni lui Timotei i-a scris următoarele: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu... ca tu curat, fără nici un fel de pată să ţii poruncile până la arătarea Domnului nostru Isus Christos." (I Timotei 6 : 14) Că întoarcerea Domnului Isus va avea loc numai în viitor, după moartea apostolului Pavel, se vede clar din declaraţia apostolului: „Căci sângele Meu stă gata să fie vărsat şi clipa plecării Mele din viaţă este aproape... Deacum mă aşteaptă cununa unei vieţi sfinte pe care mi-o va da „în ziua aceia" Domnul Judecătorul cel drept. Şi mi-o va da nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi avut pe inimă venirea lui." — II Timotei 4 : 6, 8.

Pentru încurajarea urmaşilor Domnului a scris Iacob; care şi el însusi era un urmaş al Domnului: „Deci fiţi îndelung răbdători fraţilor, până la venirea Domnului. Iată plugarul aşteaptă pentru dânsul rodul preţios al pământului fiind îndelung răbdător pânăce primeşte ploaie timpurie şi târzie. Fiţi şi voi îndelung răbdători întăriţi inimile voastre că s'a apropiat venirea Domnului." (Iacob 5 : 7, 8) Despre revenirea Domnului Isus a mai

vorbit şi apostolul Petru: (II Petru 1 : 16) Creştinii trebuie să cunoască şi să aprecieze faptul că mai toate pildele lui Isus se referă la venirea Lui a doua.

Isus aşa se vede, că a voit să accentueze înaintea urmaşilor săi marele eveniment al întoarcerii Sale. Singura posibilitate a executării şi îndeplinirii programului şi promisiunilor dumnezeeşti, ne-o asigură venirea a doua a lui Messia. Messia înseamnă pe unsul lui Dumnezeu. Venirea lui Messia Evreii au cerut-o şi au sperat aproape timp de patru mii de ani. Din timp în timp profeţii au mai profeţit venirea Lui. Promisiunea pe care a primit-o Iacob când era pe patul de moarte, despre venirea lui Şilo, căruia i se vor supune popoarele, trebuie să se împlinească. (I Moise 49 : 10) Fiindcă aceasta nu s'a împlinit la venirea dintâi a Domnului, este clar, că trebuie să se întoarcă în putere şi măreţie.

Cum vine?

Isus a murit ca om, iar din moarte a fost înviat ca fiinţă dumneziască cu darul vieţii vecinice, îmbrăcat în nemurire. (I Petru 3 : 18; Ioan 5 : 26; Apocalips 1 : 18) „Iar Domnul este spirit." (II Corinteni 3 : 17) Ca om va rămânea în starea morţii, deoarece în calitate de om şi-a dat viaţa pentru răscumpărarea lumii. (Ioan 6 : 50, 51) Omul nu poate vedea fiinţe spirituale. (I Timotei 6 : 15, 16) Despre aceasta a zis Isus: „Ce este născut din carne, carne este, şi ce este născut din spirit, spirit este. Nu te mira că ţi-am zis: voi trebuie să fiţi născuţi de sus. Vântul suflă unde voieşte şi vuetul lui îl auzi, dar nu ştii de unde vine şi unde se duce, astfel este oricine cine e născut din spirit." (Ioan 3 : 6—8) Vântul nu-l vede omul, dar cu toate acestea poate să înţelegeagă existenţa şi puterea lui.

O ființă spirituală poate să fie prezentă lângă o ființă omenească, fără ca aceasta s'o vadă. Înaintea morții sale a zis Isus învățăceilor Săi: „Încă puțin timp și lumea nu mă mai vede, dar voi mă vedeți, căci Eu sunt viu și voi veți fi vii." (Ioan 14 : 19) Aceasta dovedește cu convingere, că numai aceia-l vor vedea pe Domnul Isus în forma lui gloroiasă, cari cu ocazia învierii vor fi schimbați dela starea omenească, la cea spirituală. Aceasta însă nu însemnă, că lumea nu ar putea lua cunoștință de prezența Lui și despre putera Lui ce va întrona dreptatea și legalitatea.

Pe Diavol nu l'a văzut nimeni, totuși fiecare om a avut experiență cu el, și a simțit influența puterii sale rele. Nici pe Dumnezeu nu l'a văzut nimeni, și totuși El este dătătorul tuturor lucrurilor bune și puterea lui o folosește în interesul binelui creaturilor Sale. Prezența Domnului Isus o va lua la cunoștință fiecine la timpul hotărît de Dumnezeu. Dar în persoană numai aceia vor vedea pe Isus, cari vor avea parte de învierea spirituală. (Ioan 3 : 2) In sfârșit toate membrele creațiunii noi vor fi la Domnul, pentru aceia îl vor vedea pe El așa cum este; deoarece vor avea parte de o natură asemenea Lui (II Petru 1 : 4) Învățăceilor Lui, cari vor forma o parte a creațiunei noi, le-a zis: „Și dacă mă voi fi dus și voi fi gătit voua loc, iar vin și vă voi lua la Mine însumi, pentruca unde sunt Eu să fiți și voi." — Ioan 14 : 3.

Din aceste texte reesă că venirea a doua a Domnului Isus nu înseamnă că va apărea în formă de om și va umbla astfel printre oameni. Venirea sau prezența a doua a Lui este în legătură cu cauza omenirei, a cărei destine le va lua în mână și va guverna spre binele omenirei. După cum timp de atâtea secole domnitorul nevăzut al lumii acestcia a fost Satan (II Corinteni 4 : 3, 4), tot așa după

izgonirea lui dela cârmă, Christos va deveni domnitorul nevăzut al lumii, şi cu toatecă oamenii nu-l vor vedea personal, totuşi treburile lumii noi El le va conduce. Această lume nouă va fi formată de omenirea organizată sub o domnie dreaptă.

Dupăce Isus s'a suit la cer, învăţăceii au mai rămas în acel loc, când deodată li s'a arătat îngerul Domnului, şi a zis: „Acest Isus care fu luat dela voi spre cer, astfel va veni dupăcum l-aţi văzut ducându-se spre cer." (Fapte 1 : 11) Întonarea este pe cuvântul „astfel". Numai o mică ceată de oameni au fost martori oculari ai plecării Domnului Isus la cer. Şi după întoarcerea Domnului, un timp destul de lung, numai o mică ceată va recunoaşte prezenţa Lui. Din lume a plecat în linişte şi neobservat, numai puţini l'au văzut. Reîntoarcerea Lui s'a întâmplat tot atât de liniştit şi pe neobservate. — I Corinteni 15 : 6.

Cartea apocalipsului conţine descoperirea Domnului Isus Christos, şi arată servitorilor Săi evenimentele viitoare, şi este scrisă în cuvinte cu tâlc. După cum citim, lucrurile însemnate în ea au fost comunicate lui Ioan prin semne. (Apocalips 1 : 1) Aici spune Isus: „Iată vin ca un fur, fericit cine veghiază şi păstrează vestmintele sale, ca să nu umble gol şi să vază ei ruşinea lui." (Apocalips 16 : 15) Este clar că cuvântul fur din aceste text este folosit în înţeles simbolic şi descrie felul întoarcerii Domnului. Furul (tâlharul) nu umblă cu mare tămbălău, ci încet şi numai atunci când alţii dorm.

Acest citat arată, că prezenţa a doua a Domnului va începe într'un timp, când lumea va fi într'o stare adormită, adecă nu va avea cunoştinţă de evenimente. După cum paznicii obsearvă apropierea hoţului, astfel şi aceia care păzesc în mod spiritual şi bagă de seamă la venirea Dom-

nului, încep să vadă și prezența Lui. Pentru aceasta a zis Isus: „Deci priveghiați, că nu știți în care zi vine Domnul vostru. Să știți, că dacă ar ști stăpânul casei la ce ceas din noapte va veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa."— Matei 24 : 42, 43.

Lucrul acesta și apostolul l-a privit astfel. După cum Pavel, care despre întoarcerea Domnului adeseori a scris și a vorbit ca despre „ziua Domnului" se exprimă în Tesaloniceni 5 : 2—6. Apostolul Petru referindu-se tot la acest lucru aproape cu asemenea cuvinte spune: „Va veni însă ca un fur ziua Domnului, în care zi cerurile vor trece cu iuțeală vâjâitoare, iar stihiile arse fiind vor fi desființate și pământul și lucrurile de pe dânsul vor fi arse de tot." — II Petru 3 : 10.

Isus a tras atențiunea ucenicilor Săi referitor la venirea Sa de a doua, că se vor scula învățători mincinoși, cari vor încerca ai face să creadă, că Isus este în pustie sau în cămările ascunse; însă ucenici să nu le creadă lor. „Căci precum fulgerul iesă dela răsărit și se arată până la apus astfel va fi și venirea Fiului omului." Matei 24 : 27. Aceste cuvinte nu înseamnă aceia, că fulgerele totdeauna încep la răsărit și se sting la apus, și că aceasta înseamnă reîntoarcerea Lui. Aceste cuvinte cu mult mai mult aceia însemnează, că fulgerele apar într-o parte oarecare a cerului și vor fi vizibile oamenilor cari se află în diferite părți, și așa fulgerele nu sunt mărginite într-un loc anumit. Sunt vizibile de către veghetori. Explicarea întărește aceste păreri: „Căci, cum iese fulgerul și luminează dela o margine a cerului până la ceialaltă așa va fi și fiul omului în ziua Sa". Luca 17 : 24.

Dumnezeu scoate fulgerele. (Ieremia 10 : 13) Oriče lumină asupra hotărîri dumnezeești, tot de la Iehova vine. Dacă El descopere lumina Sa un-

şilor Săi, aceasta o face prin capul organizaţiei Sale, prin Isus Christos. Nici un om nu poate chema fulgere din nori şi nu poate arăta, că Isus Christos locuieşte undeva într'un loc anumit. Prezenţa lui este luminoasă înaintea unşilor Săi, cari păzesc descoperirea aceleia. Cuvântul reîntoarcere sau prezenţă, pe care Domnul l-a întrebuinţat în textele de mai sus, se referă mai cu seamă la venirea la templul Său, care constă din unşii credincioşi ai lui Dumnezeu. El vine cu scopul de a judeca, şi prima dată judecă casa lui Dumnezeu, şi după aceia pe casa care se pretinde a fi a lui Dumnezeu, dar care în realitate compune o parte a organizaţiei lui Satan, ţine judecată şi spune afară hotărîrile Sale. După venirea Domnului la templul Său va urma un timp de mare strâmtorare pe pământ, care îşi va ajunge culmea în Armaghedon şi va nimici organizaţia lui Satan.

Timpul

După suirea lui la cer, Isus a fost înălţat de Părintele la cea mai mare cinste. (Apocalips 3:21) Atunci Dumnezeu aşa a vorbit către scumpul său fiu: „Şezi de a dreapta Mea, până voi pune pe duşmanii Tăi aşternut picioarelor Tale." (Psalm 110 : 1) Această poruncă nu a însemnat, că Domnul să nu facă nimic, ci numai atâta înseamnă, că până atunci nu se amestecă în treburile de pe pământ, până când nu soseşte timpul stabilit de Dumnezeu. Deci mai întâi a trebuit să se aleagă şi să se pregătească membrele corpului Său, ce se întâmplă în timpul vârstei creştine.

Timpul şi intervalul nu joacă rol la Isus Christos, astfel El şi-a putut ocupa în cer postul înalt, şi tot atunci a putut să fie şi împreună cu învăţăceii Săi în tot timpul vârstei. (Matei 28 : 20) Trebuie să vie deci şi timpul când va fi trimis, ca să

izgonească pe duşman şi să domnească. (Psalm 110 : 2) Însă înainte de sosirea acestui timp, El a trebuit să pregătească biserica Sa, să facă pregătiri pentru izgonirea duşmanului şi edificarea împărăţiei Sale. În acest interval trebuie să se întâmple pregătirea pentru a aduna pe aceia, cari au făcut legământ de sacrificiu cu Dumnezeu. Această epocă, Scriptura o numeşte de „pregătirea drumului", în acest timp Christos, marele sol al lui Dumnezeu va face pregătirea drumului. — Maleahi 3 : 1.

In decursul acestui veac Isus Christos trebuie să fie prezent. Aceasta nu înseamnă, că trebuie să părăsească cerul şi să se coboare jos pe pământ, ci înseamnă fără'ndoială, că se îngrijeşte de strângerea la un loc a urmaşilor săi adevăraţi, spre deosebirea lor de cei cu numele, precum şi de pregătirea stărilor lumii, ca să preia conducerea afacerilor lumii. Ca început al prezenţei Sale Scriptura ne arată anul 1874 d. Ch. Prezenţa a doua a Domnului (adeca evenimentul când începe să se ocupe de treburile de pe pământ) a început în anul 1874, şi în privinţa aceasta anii 1914 şi 1918 arată lucruri însemnate.

Sub expresiunea „lume", înţelegem partea ei văzută şi cea nevăzută, cerul şi pământul. Timp de multe secole a fost Satan domnitorul nevăzut al organizaţiilor pământeşti, şi deoarece oamenii nu-l pot vedea, a domnit şi asupra cerului (partea spirituală) omenirei. A trebuit deci să vină timpul când domnia lui Satan se va sfârşi şi va fi aruncat din cer. Biblia arată, că Satan în anul 1914 a fost aruncat din cer.

Sub expresiunea templul Domnului, înţelegem pe urmaşii credincioşi, cari formează corpul (biserica) lui Christos. Trebuie să vină şi timpul, când Isus Christos vine la biserica Sa, şi trage la

răspundere pe urmaşii Săi. Dovada scripturală întăreşte concluzia, că El a venit la templul Său în anul 1918. După aceia trebuie să se prăbuşească organizaţia (partea văzută şi cea nevăzută) a lui Satan, şi trebuie să vină împărăţia dreptăţii (cu o parte văzută şi alta nevăzută).

Iehova, prin profeţii Săi a vorbit despre venirea Domnului cari au scris în limbaj profetic. Profeţiile nu se pot înţelege înaintea împlinirii ori începutul împlinirii lor. Profeţia despre întoarcerea Domnului s'a împlinit între anii 1874—1914. Deci aceia, cari au fost credincioşi faţă de Domnul şi au urmat cu atenţie desvoltarea lucrurilor, au şi înţeles, alţi însă nu au putut înţelege. Pe terenul împlinirii profeţiilor, atât de lămurit se puteau vedea evenimentele de dinafară dela anul 1914 încoace, încât aceia, cari au citit Cuvântul lui Dumnezeu cu dorinţa ca să-l înţeleagă, au înţeles însemnătatea Lui, fără considerea la aceia, dacă au fost consacraţi Domnului sau nu.

Timpul strâmtorării celei mari, numite Armaghedon, va arăta atât de lămurit scopul lui Dumnezeu în ce priveşte întemeierea unei stăpâniri noi, că va putea înţelege fiecine. Despre aceasta citim: „Iată vine pe nori şi orice ochiu îl va vedea şi cei cari îl împunseră şi se vor jeli pentru dânsul toate seminţiile pământului." (Apocalips 1 : 7) Norii în mod simbolic reprezintă prezenţa Sa în timpul de mare strâmtorare şi cu ocazia acesteî prăbuşiri mari definitive se va întâmpla, că prezenţa lui Messia o vor observa toate popoarele de pe pământ.

Pentruca cercetătorii Bibliei să poată înţelege mai uşor dovezile prezenţei a doua a Domnului, timpul reîntoarecerii Sale îl vom împărţi în diferite etape: 1. Ziua netezirii sau pregătirii drumului, 2. sfârşitul lumii, 3. venirea Lui la templul Său, şi 4. Armaghedonul. Aceste peiroade se con-

centrează în jurul „timpului sfârşitului", prin urmare vom examina mai întâi „timpul sfârşitului".

Timpul sfârşitului

Isus a spus învăţăceilor Săi următoarele despre a doua venirea a Sa: „Ziua aceia şi ceasul acela nu-l ştie nimeni." Aceasta într'adevăr este aşa, deoarece el spune. Este sigur însă, că urmaşii Lui credincioşi vor înţelege la un anumit timp, timpul hotărît al venirii Lui a doua; adeca nu ziua şi ceasul precis, ci evenimentele ce vor avea loc la un timp anumit vor face pe dânşii capabili, ca să vadă lămurit. Aşa citim: „Cât despre vremuri şi clipe n'aveţi trebuinţă să vi se scrie fraţilor. Pentrucă voi înşivă ştiţi foarte bine, că ziua Domnului va veni cum vine un hoţ noaptea. Când oamenii vor zice: „Pace şi linişte!" atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, fără veste, cum vin durerile de facere peste femeea însărcinată; şi nu va fi chip de scăpare. Dar voi fraţilor nu sunteţi în întunerec, pentruca ziua aceia să vă prindă ca un hoţ. Voi toţi sunteţi copii ai luminei şi copii ai zilei. Noi nu suntem copii ai nopţii, nici ai întunerecului. De aceia să nu dormim ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji. Căci ceice dorm dorm noaptea, şi cei ce se îmbată se îmbată noaptea." — I Tesaloniceni 5 : 1—7.

Totodată este sigur, că aceste timpuri preoţii necredincioşi nu le vor înţelege, deoarece ei se află în partea confesională a organizaţiei lui Satan. Aceştia s'au străduit să fie plăcuţi şi onoraţi de oameni, şi s'au nizuit să primească titluri de venerabili, sfinţia sa, cucernicia sa şi altele. Dumnezeu a ştiut aceasta dinainte, pentru aceasta a lăsăt să se însemne de profetul Său, că vor face astfel, şi că în aşa măsură se vor amesteca în afacerile lumii, că nu vor înţelege evenimentele. (Isaia 56:10, 11) In tot timpul, aceştia au susţinut, că despre

prezența Domnului nu poate să ia cunoștință nimenea, deoarece Biblia, este o carte pecetluită. Dumnezeu a prezis dinainte, că aceștia așa se vor purta. — Isaia 29 : 10—14.

Ca să putem înțelege evenimentele în legătură cu prezența Domnului, ce au avut loc între anii 1874—1914 și în urmă, avem lipsă de simțământ spiritual, însă aceia cari numai după titlul lor sunt preoți, aceia nu cunosc simțământul spiritual. — I Corinteni 2 : 10—14.

„Timpul sfârșitului" desigur nu înseamnă, că timpul este pe sfârșite, deoarece timpul este nesfârșit. Ce înseamnă atunci? Timp de multe secole, Satan a fost dumnezeul lumii acesteia. (II Corinteni 4 : 3, 4) El a fost domnitorul nevăzut al omenirii. Acest timp al domniei lui trebuie să se sfârșească, pe care trebuie s'o înlocuiască domnia de dreptate a lui Christos. Deci ultimii ani ai domniei lui Satan sunt amintiți ca „timpul sfârșitului". Acesta este periodul în care Dumnezeu conduce afacerile acelea, cari vor cauza prăbușirea nedreptății și întemeierea dreptății prin scumpul Său Fiu. Puterile lumii, afară de poporul Izrael, care a figurat ca organizația lui Dumnezeu, întotdeauna au format organizația văzută a lui Satan.

Trăsăturile mai principale a anumitor evenimente, Dumnezeu le-a prezis înainte prin profetul său Daniel, cari lucruri se vor împlini începând dela imperiul Medo-Persian cu domnia acestor stăpâniri universale, până la „timpul sfârșitului". Daniel a scris profeția, sub conducerea lui Dumnezeu, cu mult timp înainte despre anumite lucruri, și chiar din aceasta se poate vedea, că aceste profeții nu se puteau înțelege înainte de împlinirea lor. Nici Daniel nu le-a înțeles. Aceste sunt însemnate în cartea lui Daniel dela capitolul șapte până la doisprezece.

Daniel spune: „Şi eu am auzit dar n-am înţeles; atunci am zis: Domnul meu care este sfârşitul acestora? El a răspuns: „Dute Daniel, căci cuvintele sunt ascunse şi sigilate până la timpul sfârşitului. Mulţi se vor curăţi, se vor albi şi se vor lămuri; dară nelegiuiţii vor nelegiui şi nimenea din nelegiuiţi nu va înţelege, ci înţelepţii vor înţelege." (Daniel 12 : 8—10) Cei „nelegiuiţi" sunt astfel de oameni, cari susţin, că reprezintă pe Domnul, dar de fapt fac parte din organizaţia Diavolului. Aceştia nu vor înţelege. Cei înţelepţi însă sunt aceia, care cred cu smerenie în promisiunile lui Dumnezeu şi cunoştinţele (înţelepciunea) lor o folosesc în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Domnul îndeosebi aceia a însemnat prin Daniel ce se va întâmpla la începutul timpului sfârşitului. „Timpul sfârşitului" arată un anumit period la sfârşitul domniei naţiunilor.

Cu referire la „timpul sfârşitului" citim: „Căci în timpul acela se va scula Mihail patronul cel mare, care stă pentru fii poporului Tău şi deşi va fi timp de strâmtorare cum nici odată n'a fost decând a stat popor până în timpul acela." (Daniel 12 : 1) Înţelesul cuvântului „Mihail" este: „asemănător cu Dumnezeu", deci este un nume ce se poate aplica lui Isus Christos, marele reprezentant al lui Dumnezeu.

Despre Isus citim cu referire la timpul după suirea lui la cer: „Zis-a Iehova Domnului meu, şezi de-a dreapta Mea, până voi pune pe neamicii Tăi aşternut picioarelor Tale." (Psalm 110 : 1) Deci „timpul sfârşitului" este un period de timp hotărît cu strictețe, care timp trebuie să corespundă timpului când Iehova trimite pe reprezentantul Său să nimicească pe dușman; acel timp este acesta, când domnia necontenită a lui Satan se va curma. Aceasta nu înseamnă nimicirea imediată

a lui Satan şi a puterii Sale, ci numai atât, că Dumnezeu în acest timp se ocupă, ca să-l arunce afară. Dela începutul domniei naţiunilor, Satan fără să fi fost împiedecat în aceasta de Dumnezeu, a domnit ca dumnezeul acestei lumi, până la sfârşitul domniei naţiunilor. „Toiagul puterei Tale va trimite Iehova din Sion, să domneşti în mijlocul neamicilor Tăi." (Psalm 110 : 2) Aceasta arată începutul atacului Domnului Isus Christos împotriva lui Satan.

Tot despre acest timp este scris: „Mulţumim ţi Doamne Dumnezeule Atotţiitorule, care eşti şi care erai şi care vii, pentrucă ai luat puterea Ta cea mare şi ai început să împărăţeşti." (Apocalips 11 : 17) In urma căreia imediat a început un astfel de timp al mizeriei „de care n'a mai fost decând sunt naţiuni." Să ne însemnăm bine, aici nu se zice, că această strâmtorare va fi cea din urmă, sau că aceasta va pune capăt la orice mizerie. Chiar dimpotrivă, din Cuvântul lui Dumnezeu reesă, că strâmtorarea cea din urmă va veni mai târziu. — Matei 24 : 21, 22.

După viziune, Daniel a căutat s'o înţăleagă. Aşa zice: „Iată a stat înaintea mea un chip de om, şi am auzit voace de om în mijlocul râului Ulăi, care striga şi zicea: Gabriele fă pe omul acesta să înţeleagă viziunea!" (Daniel 8:15, 16) Punctele mai importante erau înţelegerea timpului şi al viziunei. In însemnarea viziunei, Daniel continuă: „Şi a venit aproape de locul unde stam şi când a venit m'am înfricoşat şi am căzut pe faţă mea, şi a zis: Eacă Eu te voi face să cunoşti ceiace se va întâmpla în mânia cea mai din urmă, căci ţinteşte la timpul hotărît al sfârşitului." (Daniel 8:17, 19) Aceste cuvinte într'adevăr trebuie să însemne, că vor fi înţelese numai în timpul din urmă, şi numai aceia vor înţelege, pe cari îi reprezintă Daniel, şi

cari vor trăi pe pământ în timpul acela hotărît. Din cuvintele lui Daniel reesă, că n'a înţeles însemnătatea viziunei, deoarece zice: „Am auzit, dar n'am înţeles." — Daniel 12 : 8.

O altă dovadă, că viziunea nu se putea înţelege înainte de „timpul sfârşitului" formează următoarele cuvinte: „Şi mi-a zis: Du-te Daniele, căci cuvintele sunt ascunse şi sigilate până la timpul sfârşitului." (Daniel 12 : 9) Această profeţie încă nici la timpul stabilit nu o vor înţelege toţi, ceiace dovedesc cuvintele. „Dintre cei nelegiuiţi nimenea nu va înţelege, dar cei înţelepţi vor înţelege", cap. 12 : 10. „Nelegiuiţii" sunt astfel de oameni, cari au fost odată luminaţi în oareşcare măsură despre scopurile lui Dumnezeu, dar fiindcă au călcat legământul, la „timpul sfârşitului" au devenit nelegiuiţi. Aceştia nu vor înţelege viziunea. Cei „înţelepţi" sunt aceia cari prin împlinirea condiţiunilor legământului lor sunt credincioşi faţă de D-zeu şi cu bucurie fac poruncile Lui.

Dacă vom examina cum au aplicat şi alţi profeţi cuvântul „căutare", vedem, că în acest text cuvintele lui Daniel, după înţelesul legăturii înseamnă studierea serioasă a Cuvântului lui Dumnezeu de copiii credincioşi ai Lui, în „timpul sfârşitului". Acum a sosit timpul, ca clasa servului credincios să înţeleagă cuvintele profetului. Şi deoarece Cuvântul Său este scris pe seama poporului Său cu care stă în legământ, şi nu pe seama celor necredincioşi, (Romani 15 : 4) şi deoarece profetul spune, că în timpul sfârşitului mulţi vor căuta înţelesul, şi cunoştinţa va creşte, se poate spera, că în cunoştinţă vor creşte unşii lui Dumnezeu şi că aceasta nu se referă la înmulţirea cunoştinţelor învăţaţilor din lume.

Dupăcum se vede înţelesul mai profund al cuvintelor lui Daniel este următorul: In „timpul

sfârşitului" unşii lui Dumnezeu vor studia cu sârguinţă Cuvântul lui Dmnezeu, care atunci va fi descoperit, şi cunoştinţa poporului Său se va mări în această proporţie. Aceasta şi corespunde faptelor. Credincioşii au primit acuma în „timpul sfârşitului" o icoană clară despre profeţie. Aceasta o întăreşte şi parabola despre virgine. — Matei 25 : 1—8.

„Timpul sfârşitului" s'ar putea cuprinde în următoarea explicare de vre-o câteva cuvinte: Vârsta naţiunilor s'a început la anul 606 înainte de Christos, şi trebuie să se sfârşească într'un astfel de timp, care va fi caracterizat prin sfârşitul lumii de sub conducerea lui Satan, ca dumnezeul ei. Anul 1914 arată clar sfârşitul vârstei naţiunilor, deci al lumii lui Satan, precum şi paşii, cari au fost intrepinşi în acel timp de Iehova, prin Christos pentru izgonirea lui Satan dela cârmă. Atât Scriptura, cât şi faptele, „timpul sfârşitului" îl precizează la anul 1914. In acest timp s'a sculat Mihail, şi în acest timp a început aşa mare mizerie ce nu a mai fost niciodată mai înainte. In acest timp s'a sculat naţiune împotriva altei naţiuni, ca niciodată până atunci.

Ziua pregătirii de războiu

Scriptura arată un anumit timp ca pe „ziua pregătirii de războiu". In acest timp Dumnezeu îşi adună poporul Său şi le face cunoscute hotărîrile Sale; pentru aceasta Isus Christos în timpul Său hotărît pe neaşteptate vine la templul Său, pe cei ce au păşit în legământul de sacrificiu îi adună, şi îi aduce în starea templului. Acesta este timpul de mari încercări; şi cei credincioşi, cari stau în probă şi primesc aprobarea lu Dumnezeu, câştigă haina mântuiri şi sunt aduşi sub mantia dreptăţi. (Maleahi 3 : 1—3; Isaia 61 : 10) în acest timp

Christos este prezent, şi timpul venirei Sale la templul Său, înseamnă un timp critic. Mai departe Scriptura arată, că Dumnezeu în „ziua pregătirii de războiu" îşi pregăteşte poporul, armatele şi împrejurările pentru războiul Armaghedonului, marele împuternicit al lui Dumnezeu în timpul lucrului de pregătire este prezent şi aduce la îndeplinire asupra lui Satan şi a organizaţiei Sale mânia lui Dumnezeu. — Naum 2 : 3—6; Psalm 110:2—6.

Secerişul

Seceratul înseamnă recoltarea bucatelor coapte. Domnul aseamănă secerişul ce va avea loc la sfârşitul vârstei (lumii) cu secerişul natural. In timpul acestui seceriş, după cum a zis Maestrul, El în persoană va fi prezent, şi va conduce secerişul. — Matei 13 : 24—30, 37—40.

Incepând cu anul 1874 s'a făcut adunarea la un loc a creştinilor, fără deosebire de confesiune şi alţii cari nu făceau parte din nici o confesiune. Nu şi-au bătut capul, ca să strângă membre, ei s'au adunat la un loc numai în scopul să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Ei iubesc mai presus de toate pe Domnul şi cauza Sa. După cum se vede, aceasta a fost pregătirea împlinirii următoarei declaraţii scrisă cu privire la seceriş: „Adunaţi-mi pe cuvioşii Mei, cei cari au făcut legământ cu mine prin sacrificiu." (Psalm 50 : 5) In acest timp creştinii au parcurs întreg pământul cu vestea împărăţiei lui Dumnezeu şi vestesc poporului prezenţa Domnului, şi venirea împărăţiei Sale, precum şi aceia, că milioane trăesc azi, cari nu vor muri niciodată.

Maestrul a arătat într'o pildă, că creştinii cu numele şi cei adevăraţi vor creşte lângă olaltă în cursul vârstei creştine. Aşa a zis: „Lăsaţi să crească amândouă împreună până la seceriş şi în tim-

pul secerişului voi zice secerătorilor; alegeţi mai întâi neghina şi legaţi-o în snopi, ca să fie arsă, iar grâul strângeţi-l în grânarul Meu." (Matei 13: 30) Diferitele confesiuni religioase — îndeosebi în cei din urmă cincizeci de ani — s'au năzuit să se unească în asocaţii şi uniuni. Năzuinţele lor la urmă au ajuns la culme. „Federaţia bisericilor" este un mume bine cunoscut azi, şi înseamnă asociaţia diferitelor sisteme religioase, în cari se învaţă orice lucruri afară de Cuvântul lui Dumnezeu.

In aceste instituţii sau confesiuni ocupă loc politicianii profesionişti şi jefuitori lipsiţi de conştiinţă, pe cari Scriptura îi numeşte în mod simbolic de „mai marii turmelor". Aceştia pretind, că s'au consacrat Domnului, dar confesiunea lor — dupăcum este de fapt — o privesc numai de o organizaţia ce serveşte scopuri sociale sau politice.

In timp ce a ţinut această legare în snopi a neghinei, Domnul — fără să se uite la deosebirea de confesiuni — a adunat pe creştinii consacraţi într'adevăr Lui şi îi numeşte „grâu". Această strângere se poate numi de seceriş, aceasta împlineşte lucrurile prezise mai înainte de Domnul. Aceşti creştini niciodată n'au avut de scop să se numească de cercetători ai Bibliei, sau să cheme pe cineva să le urmeze. Nu conduc registre de membri. Numai la aceia să străduesc, să comunice poporului scopurile lui Dumnezeu, şi ca să-l facă să înţeleagă, că Dumnezeu doreşte să asigure lucruri mai bune poporului decât acelea pe care le anunţă dogmele făcute în evul mediu. Aceste evenimente formează deci faptele văzute ale împlinirii profeţiilor şi sprijinesc declaraţia, că Domnul este prezent începând din anul 1874; şi lucrarea strângerii ţine îndeosebi dela acest timp încoace.

Batjocoritori

Aceşti creştini se bucură că pot comunica poporului venirea împărăţiei lui Dumnezeu. Mulţi au primit această veste cu bucurie, alţii însă o trag la îndoială. Pentru aceşti din urmă învăţătorii lor în materie de religie sunt vinovaţi. Natural, că s'ar putea presupune, că preoţimea cu bucurie salută pe acei creştini, care descopăr dovezile cu privire la întoarcerea Domnului şi la întemeierea împărăţiei Sale. In loc vedem însă că batjocoresc pe aceia care vorbesc de venirea a doua a Domnului, şi au defăimat şi persecutat în tot chipul pe aceşti creştini umiliţi, cari vestesc împărăţia lui Dumnezeu.

Desigur Domnul a văzut înainte toate acestea şi pentru aceasta a însemnat prin apostolul Său următoarele: „Inainte de toate să ştiţi că în zilele din urmă vor veni bajocoritori plini de batjocuri, cari vor trăi după poftele lor şi vor zice: Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci decând au murit părinţii noştri toate rămân aşa cum erau dela începutul lumii!" (II Petru 3 : 3, 4) Singur faptul acesta dovedeşte pe lângă întoarcerea Domnului. Apostolul continuă apoi în modul următor: „Se fac că nu ştiu ...." se înţelege despre prezenţa Domnului şi sfârşitul lumii. „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aidom se va întâmpla şi la venirea Fiului omului." — Matei 24 : 37—39.

Mare parte a preoţilor, precum mai marii turmelor nu iau în seamă evenimentele ce adeveresc prezenţa a doua a Domnului; aşa cum era în timpul lui Noe, şi ei îşi continuă nepăsători calea, şi nu vreau să ieie în considerare faptul, că împărăţia lui Dumnezeu a sosit, şi marele rege şi-a început domnia.

Sfârşitul lumii

Când a aşezat Dumnezeu pe om în Eden a pus asupra lui ca îngrijitor pe Lucifer. După ce Lucifer a devenit răzvrătitor, adeca Satan, Dumnezeu nu l'a scos din slujba lui de îngrijitor. Astfel el a rămas şi pe mai departe ca îngrijitorul omenirii. Numai poporul lui Izrael a făcut excepţie, dar numai până şi-au dat silinţa să împlinească legământul cu Iehova. Insă când a fost scos din favoarea lui Dumnezeu pentru călcarea legământului, Satan a devenit dumnezeul lumii întregi. (II Corinteni 4 : 4) Cuvântul lume înseamnă o organizaţie ce constă din o parte văzută şi alta nevăzută, care conduce treburile omeneşti. Sub aceasta denumire înţelegem pe atari, cari s'au organizat în forme guvernamentale sub un domnitor nevăzut; deci expresiunea „lume" cuprinde în sine cerul, partea nevăzută a acestei organizaţiuni, şi pământul, partea văzută.

După ce Dumnezeu a expulsat pe Izrael din favoarea sa, a permis celorlalte naţiuni, ca să domnească.

Când Dumnezeu a pus capăt drepturilor şi privilegiilor naţionale ale Izraelului, a zis: „... Cetate, care verşi sânge în mijlocul tău, ca să-ţi vină ziua, şi care-ţi faci idoli ca să te spurci! Te-ai făcut vinovată din pricina sângelui pe care l-ai vărsat şi te-ai spurcat prin idolii pe cari i-ai făcut. Ţi-ai apropiat astfel zilele şi ai ajuns la capătul anilor Tăi! Deaceia te fac de ocară printre neamuri şi de batjocură printre toate ţările." (Ezechiel 22 : 3—4) Aceasta dovedeşte că domnia naţiunilor este legată de timp, care se va sfârşi la venirea a doua a Domnului, deoarece El are „drept să domnească" şi El este însărcinat cu „guvernarea dreaptă". Această hotărîre dumnezeiască despre

căderea Izraelului, este în relaţie cu cele „şapte timpuri" de pedeapsă ce li s'a hotărît. — III Moise 26 : 18.

Un „timp" biblic, este un an compus din 360 de zile. Astfel şapte timpuri sunt 2520 de zile. „Timpul" în Sfânta Sriptură este amintit şi literal şi în înţeles simbolic. Faptele dovedesc, că aceste „şapte timpuri" au fost timpuri simbolice, deoarece naţiunile şi după trecerea celor 2520 de zile mult timp au mai domnit. După regula Bibliei, timpul simbolic trebuie să-l socotim „câte un an pentru o zi". (IV Moise 14 : 34) Deci „timpul naţiunilor" reprezintă o perioadă de 2520 de ani, care a început cu căderea lui Zedechia, regele din urmă al Izraelului. Căderea lui Zedechia a avut loc în anul 606 a. Ch. Astfel „timpul naţiunilor" a trebuit să se sfârşească în anul 1914 d. Ch. Pe acest timp a fost stabilit venirea „domnitorului de drept", ca să ia la mână treburile pământului.

Isus a declarat, că mpărăţia lui nu este din lumea aceasta, al cărui Dumnezeu era Satan. (Ioan 18 : 16) Pe învăţăceii lui i-a lămurit, că lumea aceasta se va sfârşi, şi atunci El va fi prezent. Învăţăceii au cunoscut profeţiile despre venirea lui Messia. Ocupându-se cu acest cuget, au dorit să ştie mai multe despre aceasta dela Isus, pentru aceasta l'au întrebat: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri, şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?" (Matei 24 : 3) Cuvântul „semn" din acest text înseamnă dovadă. Cu alte cuvinte, învăţăceii au întrebat: Ce putem privi de dovezile prezenţei Tale şi a sfârşitului veacului acestuia?

In această chestie îndeosebi două puncte trebuie să luăm în seamă: 1.) „Care este semnul venirei Tale?" şi 2.) a „sfârşitului lumii"? Aceasta trebuie să însemne, că prezenţa Domnului la

„sfârşitul veacului" se va putea cunoaşte din anumite descoperiri; acest sfârşit înseamnă timpul acela, când începe să-şi exercite dreptul său de domnitor. Faptele examinate arată, că Christos este prezent dela anul 1874 şi de atunci face o anumită lucrare în relaţie cu biserice sa, şi anume, pregătirea alegerii sfinţilor şi restatornicirea (curăţirea) acelor mari adevăruri fundamentale, pe cari le-a acoperit şi îngropat ramura religioasă a organizaţiei Diavolului. Matei 17:11; Luca 11:52.

Faptele dovedesc, că anul 1914 înseamnă sfârşitul timpului naţiunilor, deci sfârşitul lumii, în care timp trebuie să se facă o lucrare cu totul deosebită de lucrarea pregătirii drumului. Intrebarea învăţăceilor s'a referit mai cu seamă la aceasta. Isus a răspuns în mod profetic, şi dovezile amintite de dânsul nu se puteau înţelege înainte de anul 1914. A zis, că înainte de sfârşit vor fi multe războaie, dar să nu-i neliniştească aceasta. In urmă a mai adăogat: „Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii, şi pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumă. Dar toate aceste nu vor fi decât numai începutul durerilor." — Matei 24 : 7, 8.

In istoria omenirii numai în războiul mondial început la 1 August 1914 s'a întâmplat, că „un neam s'a sculat împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii". Bărbaţi, femei, bani şi preoţi, toţi au luat parte la răsboi. Impărţirea strictă a alimentelor şi chiar copiii mici au trebuit s'o simtă, numai pentru aceia, ca soldaţii de pe fronturi să fie prevăzuţi cu strictul necesar, şi ca să poată încassa câştigul gras furnizorii pentru răsboi. Răsboiul a fost urmat în diferitele părţi a Europei şi Asiei de foamete şi epidemii, prin cari au murit mai multe milioane de

oameni. După declaraţia Domnului, toate aceste necazuri împreună, semnalează începutul „durerilor".

Aceste evenimente au început exact la timpul stabilit, adecă în 1914, şi sunt dovezi ale prezenţei Domnului, precum şi semnele sfârşitului veacului acestuia. Pe aceste evenimente le-au văzut toate popoarele, şi aceia, cari au examinat aceste lucruri cu ajutorul Bibliei, le-au şi înţeles. Isus Christos nu a putut începe acţiune împotriva lui Satan înainte de anul 1914, dearece Dumnezeu i-a ordonat să aştepte. (Psalm 110 : 1) Incepând dela 1874, timpul prezenţei Sale, până la 1914, Domnul a făcut o lucrare de pregătire în legătură cu biserica Sa; iar când a venit anul 1914, a început să execute următoarea îndrumare a lui Dumnezeu: „Domnul va întinde din Sion, toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Domneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi." — Psalm 110 : 2.

Afară de acestea Isus a mai zis învăţăceilor Săi: „Atunci vă vor da spre asuprire şi vă vor omorî şi veţi fi urîţi de toate neamurile pentru numele meu." (Matei 24 : 9) Sub cuvântul „pe voi" desigur trebuie să înţelegem pe adevaraţii credincioşi consacraţi lui Dumnezeu. Apostolii Domnului nu au trăit pe pământ în timpul războiului mondial. Insă cu toate acestea erau pe pământ creştini credincioşi din clasa lor, pe cari naţiunile războitoare i-au urît pentru credinţa lor în Dumnezeu, şi pentru credincioşia lor faţă de legile lui Dumnezeu, pe aceştia i-au persecutat, închis, ba chiar au omorît pe unii.

Maestrul a mai arătat, că în timpul acela şi între aceia vor fi neînţelegeri şi ură, cari se numesc creştini; pe mulţi vor întoarce dela Domnul învăţătorii falşi, însă unii vor rămânea credin-

ciosi până în sfârşit. Din anul 1917 încoace se văd astfel de stări. Toate aceste lucruri dovedesc prezenţa Domnului şi sfârşitul lumii.

Deoarece Dumnezeu a promis lui Avraam şi seminţiei sale, că dupăce se sfârşeşte „timpul naţiunilor", vor ajunge în posesiunea Palestinei, prin urmare acela, care are „drept de domnie" a sosit, şi pentru aceasta se poate spera, că Dumnezeu va arăta mila sa faţă de Izrael, adecă întoarecerea Evreilor în Palestina. In legătură cu prezenţa Sa, Isus s'a referit la aceasta cu privire la sfârşitul lumii, şi aşa a zis: „Şi Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor fi împlinit timpurile neamurilor." (Luca 21 : 24) Dupăcum am arătat prezenţa Domnului a început în 1874. In 1878 s'a arătat cel dintâi semn, care dovedeşte, că favoarea lui Dumnezeu s'a întors la Evrei. Acest favor faţă de Evrei s'a arătat prin năzuinţele lui Dizraeli, care în timpul acela era prim ministrul Britaniei Mari. Cu câţiva ani mai târziu a pornit mişcarea sionistă, care are de scop să adune pe Evrei în patria lor veche.

La 2 Noemvrie 1917, care timp după socoteala Evreilor corespunde anului 1918, Britania Mare a declarat în cursul războiului, că va proteja străduinţele naţionale ale Evreilor în Palestina. La aceasta s'au unit şi alte naţiuni puternice. In primăvara anului 1918 Evreii s'au apucat cu toată puterea să zidească Palestina, şi deja este fapt cunoscut, că multe mii ale Evreilor s'au întors în Palestina, şi încep, şă răscumpere pământul, zidesc case şi se străduesc în toate privinţele să restabilească ţara. Toate acestea se împlinesc exact în armonie cu profeţia Domnului. Aceasta mai dovedeşte şi aceia, că Domnul este prezent, şi că a sosit sfârşitul lumii (lui Satan).

O altă dovadă, pe care a amintit-o Isus, a constituit faptul, că în cursul prezenţei Domnului Isus dela sfârşitul lumii, exact aceia situaţie a domnit pe pământ, de care a vorbit Isus: „Pe pământ strâmtorare popoarelor ... oamenii îşi vor da sufletul, de teamă şi de frică de cele ce au să vină peste lume." (Luca 21 : 25, 26) „Inceputul durerilor" după spusa lui Isus a format-o războiul mondial, din aceasta se poate deduce, că aceasta va avea urmare. Nu e de lipsă să dovedim, că naţiunile sunt în nedumerire, oamenii nu se încred unii în alţii, şi văzând pericolul apropiat, se tem.

Venirea la templul său

Creaţiunea nouă este asemănată unei zidiri sau biserici, şi este numită de „templul lui Dumnezeu". (Efeseni 2 : 18—22; II Corinteni 6 : 16; I Petru 2 : 5) Aceasta este casa lui Dumnezeu al cărui cap este Isus Christos. (Evrei 3 : 6; I Corinteni 3 : 16, 17) In decursul vârstei creştineşti Domnul a încredinţat bunurile sale acestei clase a templului. Isus adeseori a învăţat prin pilde şi cu două ocazii se ilustrează ca şi cum ar fi un om, care a plecat departe şi după mult se întoarce, ca să tragă la sosoteală pe servii Săi. (Matei 25 : 14—30; Luca 19 : 12—26) Aceste sunt parabolele despre talanţi şi mine. Evenimentele ce au avut loc ca şi împlinirea acestor parabole profetice, arată venirea Domnului la templul Său.

Acele evenimente cari s-au întâmplat până la anul 33. d. Ch., s'au întâmplat în timpul serviciului te trei ani şi jumătate al Domnului Isus, paralela acestora le constituie, evenimentele ce s'au întâmplat în timpul prezenţei a doua a Domnului la sfârşitul veacului creştinesc. Isus a fost uns de rege la Iordan. După trei ani şi jumătate s'a prezentat în templul din Ierusalim, a izgonit pe

speculanţi şi a lăudat pe cei credincioşi. (Matei 21 : 1—13) După cum am arătat, puterea Sa de domnie, Isus Christos şi-a luat-o la mână în 1914, în care timp după cum a prezis, naţiunile s'au mâniat. (Apocalips 11 : 17, 18) Mai târziu cu trei ani şi jumătate era chiar timpul, ca să vină la biserica Sa antitipică, ceiace s'a şi întâmplat.

Pentru efectuarea lucrului de pregătire, Iehova a trimis pe scumpul său Fiu, pe marele ministru şi reprezentant al Său în „calitate de sol". Această lucrare a ţinut îndeosebi dela 1874 până la 1914. După aceia a urmat timpul de aşteptare, în care timp membrele corpului lui Christos de pe pământ cu ardoare au aşteptat, ca să-şi întemeieze împărăţia; în timp ce aceştia au aşteptat, Domnul deodată a venit la templul său. Această ordine a lucrurilor a prezis-o profetul lui Iehova: „Iată Eu trimit pe solul Meu, ca să gătească calea înaintea Mea; şi deodată va întra în templul Său Domnul, pe care-l căutaţi, solul legământului pe care-l doriţi; Iată vine zice Iehova, Dumnezeul oştrilor." — Maleahi 3 : 1.

Lucrurile s'au întâmplat exact cum a prezis profetul. Adevăraţii urmaşi ai Domnului Isus au dat în ştire dela 1914 până la 1918, că împărăţia a sosit, şi cu toată inima au dorit ca să li se împlinească dorinţa inimei lor. In anul 1918 deodată o mare încercare a venit asupra lor. Dumnezeu a prezis prin profetul său, că la venirea Domnului la templul său, membrele creaţiunii noi vor fi supuşi grelelor încercări: „Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui, şi cine va putea sta când se va arăta? Căci El este ca focul topitorului şi ca leşia albitorului; cum şade acela şi topeşte şi lămureşte argintul, aşa va lămuri pe fii lui Levi, şi ca aurul şi argintul îi va curăţi, aşa că vor aduce lui Iehova daruri în dreptate." — Maleahi 3 : 2, 3.

„Argintul" din acest text, fără'ndoială trebuie privit ca simbolul adevărului. (Psalm 12 : 6) Această profeţie trebuie deci să însemne, că adevăraţii urmaşi ai Domnului, numai după venirea Lui la Templul Său, vor cunoaşte adevărul mai lămurit. Aceasta o sprijineşte şi versul 19 din apocalips capitol 11. Faptele arată, că învăţăceii după acest timp au început să înţeleagă mai lămurit, hotărîrile lui Dumnezeu. „Fii lui Levi" amintiţi în profeţia de sus, reprezintă pe creaţiunea nouă, şi curăţirea lor arată, că venirea Domnului la templul Său, va însemna timpul de probe pentru urmaşii Lui credincioşi. Aceasta a preumbrit-o şi curăţiera templului din Ierusalim în anul 33 d. Ch. Prin curăţiera templului, Domnul doreşte să câştige martori credincioşi şi sinceri, care să mărturisească că numele şi lucrul Său, Dumnezeu şi-l descopere în timpul strâmtorării celei mari prin manifestarea puterii Sale.

Cele enumărate mai sus le sprijineşte şi un alt profet al lui Dumnezeu, şi arată scopul venirii Lui la templul Său: „Iehova în sfântul Său templu, Iehova al cărui tron este în cer, ochii săi privesc, pleoapele Sale cearcă pe fii oamenilor." (Psalm 11 : 4) Pe când aceste profeţii sunt documentate de faptele cunoscute, aceste împlinesc aceste profeţii, şi dacă aceste se împlinesc după anul 1918, aceste încă dovedesc pe lângă aceia, că Domnul în 1918 a avenit la templul Său.

Judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu. (I Petru 4 : 17) Această judecată poate să se exindă şi asupra casei nominale a Domnului. „Auzi pământule şi toate de pe dânsul! Şi să fie Iehova Domnul martor asupra voastră, Domnul (Iehova) din templul cel sfânt al Său." (Mica 1 : 2) „Dar Iehova este în templul său cel sfânt; tacă tot pământul înaintea Lui!" (Habacuc

2 : 20) Aceste două profeții din urmă acum se împlinesc. Preoțimea a organizat proprul de pe pământ în diferite confesiuni religioase. Ei se numesc după numele Domnului, dar nu servesc pe Domnul. Judecata sau proba trebuie să-i atingă și pe dânșii. Dumnezeu a semnalat înainte aceasta prin profetul Său, iar evenimentele în curs dovedesc chiar împlinirea acestora.

Isaia într-o vedenie l'a văzut pe Domnul (Iehova) șezând pe un tron: „In anul morții împăratului Uzia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei lui unpleau Templul." (Isaia 6 : 1—11) Acest tron se referă desigur la Isus Christos, pe când vine la templul Său ca un judecător împuternicit, aceasta deci nu înseamnă scaunul Său de domnie din mileniu, adeca atunci când va judeca pe popoarele de pe pământ. Isus citând unele părți ale acestei profeții, le-a aplicat preoțimei izraelite. (Ioan 12 : 40) Prin urmare această profeție trebuie să se refere la bisericile nominale, dar mai cu seamă preoțimei, care constitue paralela preoțimei izraelite.

Chiar singur faptul, că aceasta a avut loc în anul morții lui Uzia, ne lămurește data timpului, când Domnul trebuie să vină la templul Său. După cum spune Isaia, această vedenie a văzut-o în anul morții lui Uzia. Uzia este reprezentantul bisericilor nominale, cari mult timp au declarat, că reprezintă pe Domnul. Uzia a domit mai bine de 50 de ani în Izrael. Mult timp s'a purtat bine înaintea lui Dumnezeu. A obținut multe succese și s'a îmbogățit. Multe războaie a intreprins și era încă și arhitect vestit. A devenit un puternic domnitor. Căderea lui a fost cauzată de încăpățînarea și abuzul său, în sfârșit a murit năpădit de bube, ce închipue păcatul.

Preoţimea adevărată, adeca Izraelul spiritual a fost organizată pentru un scop bun. (Ieremia 2 : 21) Membrele ei au vestit un anumit timp solia lui Dumnezeu. Multe a făcut pe terenul ridicării nivelului moral al omenirei. Incăpăţinarea şi abuzurile ei însă au condus-o la prăbuşire. Apostolul Pavel chiar dela aceste lucruri ne fereşte. — Romani 11 : 25.

Uzia fiind rege, nu avea în drept să figureze ca preot. Importanţa lui proprie l'a stăpânit într'atâta, încât a crezut că are drept să nu se lase supus legilor bisericii, a călcat legile bisericii, a întrat în templu ca să tămâize. Preotul încredinţat cu slujba aceasta a voit să'l împiedece, însă Uzia s'a mâniat şi a ţinut tare la aceia, ca să tămâieze, pentru acest abuz de putere a fost pe depsit cu bube. — II Cronica 26 : 16—21.

Inainte de anul 1918, adevărul a fost lăţit câţiva ani printre creştini. Preoţimea Izraelului spiritual s'a mândrit cu puterea şi bogăţia sa. Când a izbucnit răsboiul mondial în 1914, creştinătatea falşă a sprijinit răsboiul, conducătorii, au predicat în tranşee tinerilor din America, ba chiar au îmbătat de cap pe unii soldaţi, că dacă vor muri pe câmpul de luptă, vor deveni o parte din jertfa Domnului Isus. Cu toatecă adeseori a fost arătat acestor făţarnici, că rasboiul şi evenimtele însoţitoare dovedesc sfârşitul lumii şi prezenţa regelui, aceasta n'au voit s'o ieie la cunoştinţă. Dimpotrivă, pe când vr'o câţiva preoţi însemnaţi au făcut o declaraţie, că evenimentele în curs formează dovezile prezenţei regelui şi venirea împărăţiei lui Dumnezeu, nici aceasta n'au luat-o în considerare; Această declaraţie mai târziu a fost părăsită şi de autorii ei. Dupăcum vedem creştinătatea cu numele nu vrea să se cumintească. S'au îmbătat în urma asocierii lor cu puternicii politiciani şi

financiari, au devenit mari în ochii lor proprii, şi sunt caracterizaţi ca cei ce abuzează şi sunt încăpăţinaţi.

Când puternicii politiciani şi financiari au adus în existenţă Liga Naţiunilor, care instituţie a luat fiinţă fără'ndoială în urma îndrumărilor Diavolului, aceştia în loc să osândească instituţia aceasta, i-au întins mână de ajutor, şi au declarat, că aceasta formează „expresiunea politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ". Atunci s'au dovedit de încăpăţinaţi, caşi cum ar fi zis lui Iehova: „Prin Liga Naţiunilor voim să întemeiem împărăţia Ta pe pământ!" Dupăce au dispreţuit pe Domnul, Domnul asemenea i-a nesocotit. Aceasta s'a întâmplat în Ianuarie 1919, în timpul corespunzător paralelei, când Isus în timpul petrecerii Sale pe pământ, a nesocotit pe Izrael în calitate de reprezentant al lui Dumnezeu.

Din parabola cu talanţii vedem, că după venirea la tempulul Său, Domnul a început să tragă la socoteală pe servii Săi, şi să spună celora pe care îi va găsi de credincioşi: „Bine slugă bună şi credincioasă, în puţine ai fost credincios, peste multe te voi pune, întră întru bucuria stăpânului tău." (Matei 25 : 21) După războiul mondial, foamete, epidemii, cutremure şi persecutarea creştinilor, a urmat un lucru anumit tot ca o dovadă a sfârşitului lumii şi a prezenţea Domnului, pe care îl fac urmaşii credincioşi sub conducerea Domnului. Aceşti învăţăcei desigur formează clasa aceia din parabola cu talanţii, care este chemată să preia îngrijirea „tuturor bunurilor" Domnului şi să între în bucuria Domnului său.

Aceştia iubesc prezenţa Domnului, dovezile venirii Lui le privesc ca veşti bune şi se bucură. Vestea bună despre sfârşitul lumii şi despre prezenţa Sa trebuie s'o arate fiecărui popor spre

mărturie. Aceasta nu înseamnă însă convertirea lumii, ci numai că urmaşii Lui credincioşi trebuie să fie martorii Lui. Aşa vorbeşte către ei: „Şi se va predica aceasta evanghelie a împărăţiei în toată lumea spre mărturie la toate neamurile şi atunci va veni sfârşitul." (Matei 24 : 14) Spre dovadă, că această declaraţie profetică se împlineşte, vom cita următoarele evenimente:

Este în lume un mic grup de creştini, cari iubesc şi servesc pe Iehova Dumnezeu şi pe regele Său Isus Christos. Numele nu este important, dar spre deosebire figurează sub numele: „Asociaţiunea Internaţională a Studenţilor în Biblie". Aceşti cercetători ai Bibliei se compun din diferite naţiuni şi confesiuni, ei au rupt orice legătură cu lumea. Numai un scop servesc, şi anume preamărirea lui Dumnezeu şi se străduesc să fie supuşi Lui. După încetarea războiului, şi dupăce şi în persecutarea acestora s'a făcut o pauză, iarăş au început la o mare activitate, ca să mărturisească pentru numele Domnului.

In acest scop au editat mai multe milioane de cărţi, cari arată adevărurile lui Dumnezeu. Au aranjat multe conferinţe, şi poporului au dat în ştire, că împărăţia lui Dumnezeu a sosit. La timpul potrivit, Dumnezeu a îngăduit şi inventarea radiofoniei, prin care unealtă asemenea să se comunice vestea împărăţiei. Pe domnitorii şi cârmuitorii lumi i-au încunoştiinţat prin distribuirea unei cantităţi mari de literatură gratuită, că Dumnezeu, după cum a promis a ridicat pe tron pe regele Său. (Psalm 2 : 6) In 1926 au adus o hotărîre în Londra, care a fost împărţită în mai multe limbi. Din aceasta cam vre-o cinci zeci milioane de exemplare au fost distribuite printre popor şi trimise pe adresele domnitorilor de pe pă-

mânt. Mai jos dăm din cuvânt în cuvânt textul rezoluţiei adusă de Acociaţia Studenţilor în Biblie:

O mărturie stăpânitorilor lumii

„Asociaţiunea Studenţilor în Biblie întrunită astăzi în congres internaţional îşi declară nemijlocita lor credinţă şi devotament Atatputernicului Dumnezeu; iar mai departe crezând a fi de datoria cât şi privilegiul lor, trimit această mărturie puterilor stăpânitoare ale lumii şi anume.

Intâi: E de cea mai mare însemnătate ca toţi să-l recunoască pe Creatorul cerului şi al, pământului, ca pe singurul şi adevăratul Dumnezeu viu, afară de care nu este altul; că programul Său pentru om se cuprinde în Biblie, care este Cuvântul Său de adevăr; că Isus Christos este executorul credincios al acestei hotăriri; că este acum învederată tuturor înspăimântătoarea nedumerire în care toate naţiunile lumii se găsesc precum şi faptul că turburări mult mai grozave decât cele cunoscute până acum, ameninţă; că străduinţele stăpânitorilor de a întemeia un guvern de dorit, sau o putere lumească care să aducă dorinţa sinceră a inimei omeneşti, a dat greş; iar acum să vă fie cunoscut, stăpânitorilor, că numai conform desfăşurării hotăririi lui Dumnezeu cu privire la om, lumea poate şi va fi stabilizată, sosind dorita pace vecinică, prosperitate şi fericirea poporului; că a sosit timpul când aceia cari excercită putere asupra poporului să recunooască aceste mari adevăruri.

A doua: Cauza stărilor tulburi, a nedumeririi şi nefericirii generale se datoresc faptului că omul s'a făcut neascultător lui Dumnezeu şi a cedat înrâurirlor nefericite ale lui Satan, zeul cel fals; că Lucifer, care la început era supraveghetorul cinstit şi drept al omului, prin neascultare şi neloialitate faţă de Dumnezeu deveni Satan, Diavolul, născocitorul oricărui rău, duşmanul lui Dumnezeu şi arhiduşmanul omului; că prin fraudă şi minciună, el l'a instreinat pe om de către Dumnezeul adevărat, făcându-l să păcătuiască, din care pricină omul îşi perdu fericita lui stare şi locuinţă cât şi dreptul de a trăi; că începând de atunci şi până acum, omul a tot încercat să înfiinţeze guverne şi stăpâniri lumeşti cu scopul de a se stăpâni pe sine, dar a desconsiderat pe Dumnezeu şi Cuvântul Său şi s'a supus stăpânirii lui Satan, Diavolul; că până acum Dumnezeu nu s'a amestecat şi nu l'a împiedecat pe Satan în opera sa nelegiuită, pentru ca omul se fie liber să aleagă între bine şi rău,

dar acum a sosit timpul când Dumnezeu se va amesteca în afacerile acestei lumi, în spre binele poporului.

A treia: Că Isus Christos, prin credincioşia Sa până la moarte, deveni răscumpărătorul şi eliberatorul omenirii; că în timpul când era pe pământ, El învăţă că momentul eliberării omenirii va sosi odată cu sfârşirea lumii nelegiuite şi nedrepte de sub stăpânirea şi controlul lui Satan, când El, Isus Christos, se va înapoia şi va întemeia pe pământ împărăţia de dreptate a lui Dumnezeu, pentru ca oamenii să poată cunoaşte şi urma calea dreaptă şi bună, şi în acest scop, şi învăţă pe urmaşii Săi să se roage astfel: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ"; că între timp au fost organizate puterile lumii cari au stăpânit şi domnit asupra poporului, şi cari puteri sunt arătate în Sf. Scriptură sub simbolul de „feare", pentru motivul prea învederat că sunt rezultatul eforturilor combinate a capilor comerciali, politici şi eclesiastici, fiind influenţate şi predominate de Satan, zeul acestei lumi şi sunt astăzi, cum în totdeauna, au fost aspre, opresive şi crude, barbare, manifestând spiritul lui Satan, stăpânul sau zeul nevăzut al lor; iar acum strigătele repetate ale omenirii oropsite au ajuns până la Dumnezeu, care îi va auzi şi elibera.

A patra: Profeţia divină împlinită şi în curs de împlinire aduce mărturii hotărîtoare despre faptul că stăpânirea lui Satan s'a terminat, lumia veche s'a sfârşit; că a sosit timpul când Isus Christos, în calitatea Sa de reprezentant executiv al atotputernicului Dumnezeu, şi regele de drept al pământului, îl va înlătura pe Satan, începându-şi domnia Sa cea dreaptă, care va înfăptui voia lui Dumnezeu pe pământ; că începând cu 1914 profeţia divină în curs de împlinire a mărturisit despre sfârşitul lumii vechi prin următoarele: războiul mondial (prezis de aceste profeţii pentru anul 1914 şi vestit lumii pe baza acestor profeţii cu 20 de ani înainte de începerea lui efectivă), foametea, ciuma, sguduiri (sociale) sau cutremure de pământ, revoluţii, reintoacerea Jidovilor în Palestina, urmate apoi de dezastre şi nedumeriri generale printre toate naţiunile lumii; că deoarece această mărturie a împlinirii profeţiilor divine s'a dat în mod clar puterilor stăpânitoare ale lumii, se aşează asupra lor o răspundere care nu poate fi evitată cu nici un chip.

A cincea: Căci cu toate că Dumnezeu a adus dovezi hotărîtoare despre sfârşitul lumii vechi şi cumcă a sosit timpul domneiei, Fiului Său iubit, totuş dovezile

acestei mărturii au fost nesocotite şi puse deoparte de aceia cari trebuiau să ştie mai bine; şi acţionând contrar Cuvântului lui Dumnezeu, conducătorii comerciali, politici şi eclesiastici au încercat să restabilească lumea prin ei înşişi, pentru a ţine pe popor sub stăpânirea lor, adoptând ca loc de scăpare acea citadelă clădită pe nisip, care se numeşte Liga Naţiunilor, şi care în chip greşit şi batjocoritor a fost promlacată ca „expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ"; că adevăratul făuritor şi părinte al Ligei Naţiunilor este Satan însuşi, dumnezeul acestei lumi, şi a fost pusă la cale de dânsul ca o ultimă străduinţă desperată pentru a înşela poporul pentru a'l întoarce dela Dumnezeul adevărat, al ţinea sub stăpânirea Sa nelegiuită; că după şapte ani de eforturi laborioase din partea propuitorilor acelui pact, să aducă pace şi prosperitate în lume, mai că nu admit acum că Liga Naţiunilor este un faliment complect iar prăbuşirea ei deplină nu e decât o chestiune de scurtă durată; că în timp ce avocaţii Ligei Naţiunilor lucră din răsputeri pentru refacerea forţelor ei aproape pierdute, poporul este prevenit în termenii cei mai solemni de către profetul lui Dumnezeu, spunând: „Infuriaţi-vă, cât veţi voi, popoarelor, voi tot vă veţi descuraja; ascultaţi voi toţi, până la marginile pământului; încingeţi-vă! voi tot vă veţi descuraja sfătuiţi-vă! sfatul tot se va zădărnici; vorbiţi vorbe! ele nu vor sta; căci cu noi este Dumnezeu." — Isaia 8 : 9, 10.

A şasea: Că deoarece prin influenţa orbitoare a lui Satan, mintea stăpânitorilor şi a stăpâniţilor a fost întoarsă dela Dumnezeul adevărat, forţele nelegiuite şi rele adună şi pregătesc acum întreaga lume spre lupta cea mare a Dumnezeului celui atotputernic; că înainte ne stă inevitabilul timp de strâmtorare asemenea căruia lumea n'a cunoscut niciodată, şi în cursul căruia puternica organizaţiune a lui Satan va cădea ca nicicând să nu se mai ridice, urmată de o demonstraţie atât de puternică a puterii dumnezeeşti încât toate naţiunile vor recunoaşte pe Atotputernicul Dumnezeu şi Creator şi că Christos este Regele regilor şi Domnul domnilor.

A şaptea: Marea şi terbila strâmtoare va descoperi oamenilor împărăţia lui Dumnezeu, care împărăţie se va aşeza pe umerii Fiului Său iubit, prinţul păcii; iar pacea acestei împărăţii nu va avea capăt; ea va aduce dorinţa inimei tuturor oamenilor cinstiţi, împrăştiind pentru totdeauna întunericul şi neştiinţa orbitoare prin ajutorul cărora omul a fost ţinut departe de Dumnezeul Său, şi prin ajutorul cunoştinţei şi supunerii de Dumnezeu oa-

menii vor ajunge la pace vecinică, posperitate sănătate, viaţă, libertate şi fericire; că această împărăţie va fi împlinirea desăvârşită a profeticului cântec îngeresc: „pace pe pământ şi bună învoire între oameni."

Deci, punem înaintea voastră această mărturie: Creatorul cerului şi al pământului este Dumnezeu cel atotputernic; Isus Christos este Regele regilor şi Domnul domnilor: El este pentru a doua oră prezent, şi în curând va înfiinţa pe acest pământ împărăţia sa. Sub stăpânirea voastră, oamenii au uitat de Dumnezeul adevărat, iar de Isus Christos şi împărăţia Sa oamenii îşi bat joc. Pentru a evita nenorocirea care vă aşteaptă, trebue să vă puneţi de acord cu Dumnezeu, cu regele Său şi împărăţia Sa. Altfel vă aşteaptă nenorocire şi peire. — Psalm 2 : 2—12.

Armaghedon

Iehova aşa se vede, că nu vrea, ca cineva să se poată scuza, că nu a avut ocazie să aibă cunoştinţă despre prezenţa Domnului Isus Christos. Cât timp va mai permite pentru punerea mărturiei pe întreg pământul, nimenea nu ştie. Insă sfârşitul dupăcum declară Domnul Isus va avea loc după-ce lucrul mărturiei va fi făcut, acest sfârşit se va caracteriza printr'o mizerie atât de mare, asemenea căreia nu a fost decând e lumea şi nici nu va mai fi; Dacă acele zile nu ar fi scurtate, nici un corp nu ar scăpa; Insă acele zile vor fi scurtate pentru cei aleşi. (Matei 24 : 21, 22) Domnul desigur despre acest timp a zis: „Iată vine cu norii şi orice ochiu îl va vedea şi cei ce'l împunseră şi se vor jeli pentru dânsul toate seminţiile pământului." — Apocalips 1 : 7.

Dovezile (semnele prezenţei a doua a Domnului se tot sporesc, şi necontenit sunt date în ştire poporului. Scriptura precum şi evenimentele văzute în general, ce împlinesc profeţiile, dovedesc, că Domnul a venit înapoi în 1874; că dela acest timp a ţinut lucrul pregătirei drumului; că Domnul Isus Christos în 1914 şi-a luat la mână puterea

Lui mare, a aruncat pe Satan din cer, şi deatunci continuă pregătirile (sub titlul de „ziua pregătirii la război") pentru războiul Armaghedonului: că în 1918 Domnul a venit la templul Său; că deatunci este în curs o mare mărturie despre rege şi despre împărăţia Sa peste întreg pământul, după sfârşirea căreia se va manifesta în aşa măsură puterea dumnezeiască, încât toate popoarele de pe pământ vor lua cunoştinţă despre aceia, că Dumnezeu face aceasta prin regele Său pus pe tron. Aceasta va împlini pe deplin profeţia sus amintită a Domnului Isus.

Capitolul XIII

Menirea creațiunei noui

Iehova prin toate lucrurile Sale ţinteşte câte un scop anumit, şi hotărîrile lui şi le şi duce la îndeplinire. „Eu am spus şi Eu voi împlini; Eu am hotărît şi Eu voi înfăptui." (Isaia 46 : 11) Dumnezeu asigură pe creațiunea nouă, coroana creaţiunei Sale, că ceva lucru minunat vrea să facă prin dânsa. Capul creațiunei noi este Fiul Său iubit, credincios şi drept, El are viaţă în sine şi are deplină putere asupra cerului şi a pământului. Membrele corpului Său, sunt membrele Sale, şi când toţi vor fi la un loc, vor număra 144 000, cari toţi vor purta numele Părintelui Etern şi vor avea aceiaş natură (dumnezeiască). — Apocalips 7 : 4; 14 : 1.

Chiar faptul acela, că Iehova atât timp a cheltuit pentru desvoltarea creațiunei noi, dovedeşte pe deplin, că are de gând să-i încredinţeze importante însărcinări. Nu ar fi cuminte presupunerea, că Dumnezeu numai de aceia a cheltuit peste nouăsprezece sute de ani pentru desvoltarea creaţiunei noi, ca s'o ridice în cer, numai ca să cânte cântece vecinice. Natural, că creațiunea nouă îşi va ţinea de plăcere să preamărească în veci pe Iehova, dar tot odată este sigur şi aceia, că un lucru, important doreşte Iehova să execute prin membrele ei, şi anume deoparte în timpul petrecerei lor pe pământ, pe de altă parte după-ce îi va ridica la cer.

Poporul a fost făcut să creadă, că Dumnezeu face sforţări desperate ca să ridice pe unii în cer, ca să încunjure chinul vecinic. Chiar şi în anii din urmă, cu toatecă creştinii au înţeles, că învăţătura chinului vecinic este o rătăcire, şi că această învăţătură a fost iscodită de Diavol: totuşi mulţi

dintre cei consacrați chemarea cerească au privit-o din puncte de vedere egoiste. Au sperat că prin această chemare vor fi scăpați de necazurile și suferințele din lumea aceasta, și se vor încălzi pe vecie în fața lui Dumnezeu în soarele proniei cerești. Numai puțini s'au cugetat la datorința celor unși ai Domnului, ce le este încredințată.

Insă după ce cunoaștem mai lămurit scopurile lui Dumnezeu, apreciem și faptul, că între Dumnezeu și membrele creațiunei noi există o legătură familiară, minunată și binecuvântată, și este privilegiul lor, ca să servească în numele Său ca solii Lui. Membrele creațiunei noi cât sunt pe pământ mult serviciu au de îndeplinit. Și pe când ajung în cer, și mai mult trebuie să lucre. Numai aceia cari și aici pe pământ au servit cu bucurie, vor putea ține seamă, că vor avea ocazii de serviciu și în cer. Promsiunile neamăsurat de mari și prețioase, prin cari pot să fie părtași la natura dumnezeiască, sunt numai pentru aceia, cari cu iubire și credincioșie servesc pe Dumnezeu. — II Petru 1 : 4—11.

Capul

Creațiunea nouă a preumbrit-o preotul Melchisedec. Despre capul sau căpetenia creațiunei noui citim: „Iehova a jurat și nu se va căi; tu ești preot în etern după chipul lui Melchisedec." (Psalm 10 : 4; Evrei 7 : 17) Melchisedec nu a fost preot denumit de oameni, El a fost preotul Dumnezeului Celui prea Inalt. (I Moise 14 : 18) El a preumbrit unealta de execuție a lui Dumnezeu. Numele lui a însemnat pe regele dreptății și al păcii. Despre dânsul citim: „Fără tată, fără mamă, fără istorisire de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar cu totul asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, rămâne

preot pururea." (Evrei 7 : 3) Aceasta este o declaraţie stranie, dar dacă vom examina-o, vom vedea una-alta din frumseţele ei minunte.

Membrele preoţimei aaronice, slujba lor preoţească au moştenit-o, legea s'a îngrijit de această moştenire. Această preoţie a încetat. Preoţia după ordinul Melchisedec a fost fără tată şi fără mamă. Nici o însemnare nu este despre timpul naşterii lui Logos. El a fost începutul creaţiunei lui Dumnezeu, dar despre timpul creerii Sale nu este nici o însemnare. (Proverbe 8 : 22—30) Fiind El acuma nemuritor, viaţa Lui niciodată nu va înceta. Iehova a jurat şi a promis în cuvintele Sale, că această preoţie va dura în veci. Această preoţie este încredinţată Melchisedecului antitipic, adeca executorului voinţei lui Dumnezeu. Membrele corpului uns adeca membrele creaţiunei noi, sunt privite ca membrele preoţiei regale. (I Petru 2 : 9) Ca să-şi poată forma o idee membrele creaţiunei noi încă în timpul cât sunt pe pământ, despre menirea acestei preoţii, Dumnezeu a lăsat să se însemne următoarele: „Deaceia fraţi sfinţi, părtaşi ai chemării cereşti, îndreptaţi luarea aminte la trimisul şi arhiereul mărturisirii noastre, la Isus." — Evrei 3 : 1.

Acest uns este Fiul iubit al lui Dumnezeu. In timpul consacrării, şi botezului Său în Iordan a fost uns de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. (Matei 3 : 16, 17; Fapte 10 : 38) Aceasta arată timpul începutului pentru formarea creaţiunea noi. Ungerea înseamă, că individul este îmbrăcat cu autoritate, încredere şi putere şi a fost pus în serviciu. Isus Christos a fost denumit ca prim ministru al lui Iehova, ca să împlinească îndatoririle acelea, pe cari Părintele Său i le-a încredinţat. Aşa a vorbit: „Eu m venit în numele Părintelui Meu!" (Ioan 5 : 43) „Pentrucă M'am pogo-

rît din cer, nu ca să fac voia Mea, ci a celui ce M'a trimis." (Ioan 6 : 38) „Eu nu pot face nimic dela Mine însumi; judec dupăcum aud, şi judecata Mea este dreaptă, pentrucă nu caut voia Mea, ci voia Tatălui care M'a trimis pe Mine" (Ioan 5 : 30) Aceste citate adeveresc, că pe când Isus era pe pământ, a fost solul, servitorul ministrul şi preotul lui Iehova.

Lucrarea ce a trebuit să facă Isus în timp ce petrecea pe pământ este următoarea: „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra Mea, Fiindcă Iehova m'a uns, ca să binevestec celor sărmani, m'a trimis ca să vindec pe cei zdrobiţi la inimă. Ca să prochem libertatea celor prinşi, şi deschiderea închisoarei celor încătuşaţi, ca să prochem anul îndurării lui Iehova şi ziua răzbunării Dumnezeului nostru, „ca să mângăi pe toţi cei ce plâng." (Isaia 61 : 1, 2) Pe când Isus şi-a început serviciul, aceste cuvinte le-a citit într'o adunare de evrei şi a adăugat următoarele: „Aztăzi s'a împlinit Scriptura aceasta pe care aţi auzit-o!" (Luca 4 : 16—21) Le-a comunicat că, Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. (Ioan 17 :17) In împlinirea datorinţei Sale a comunicat poporului vestea de bucurie. Aşa a vorbit: „Trebuie să lucrez lucrurile Celui ce m'a trimis." (Ioan 9 : 4) Intr'aceasta a fost cuprins şi aceia, că viaţa Lui va da-o pentru omenire, ca prin aceasta omenirea să se împărtăşească de ocazia reprimirii vieţii. — Matei 20 : 28; Ioan 10 : 10.

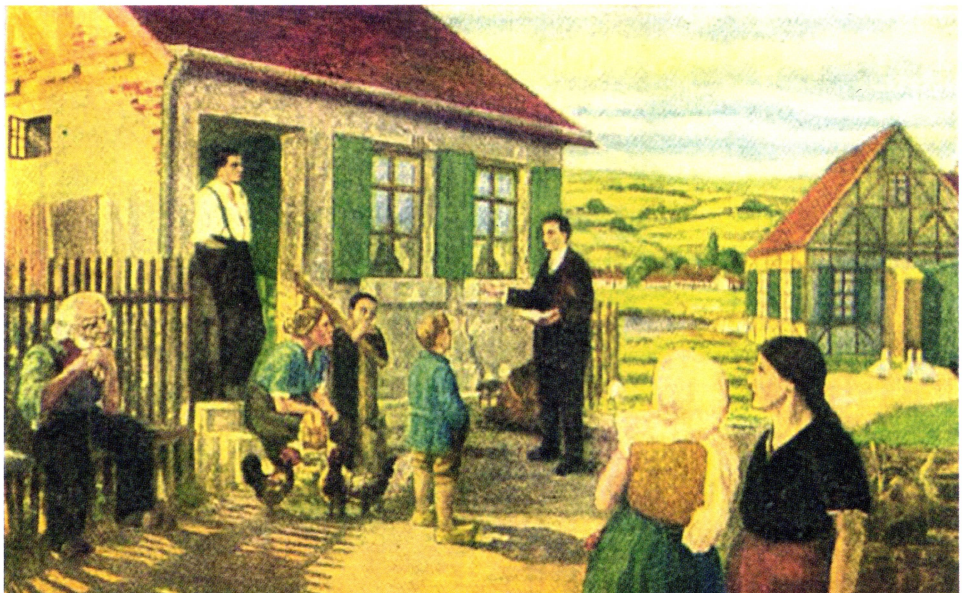
In timp ce era pe pământ, Isus a servit sub conducerea şi îngrijirea lui Iehova. Timpul Său şi l'a folosit pentru a pune mărturie despre adevăr. A preamărit numele lui Dumnezeu şi a comunicat poporului, ce scăpare minunată a pregătit Dumnezeu pe seama omenirei. Invăţăceilor Săi le-a dat anumite îndrumări şi i-a trimis, ca să facă aseme-

nea lucrare în numele Părintelui şi al Lui. Cu puţin înainte de terminarea lucrului Său de pe pământ a zis: „Pentrucă cuvintele pe cari Mi le-ai dat le-am dat lor, şi dânşii le-au primit şi au cunoscut cu adevărat, că dela Tine am ieşit şi au crezut că Tu M'ai trimis." (Ioan 17 : 8) După învierea Lui, înainte de suirea Lui la cer, a zis: „Dupăcum m'a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu vă trimit pe voi." — Ioan 20 : 21.

Membrele

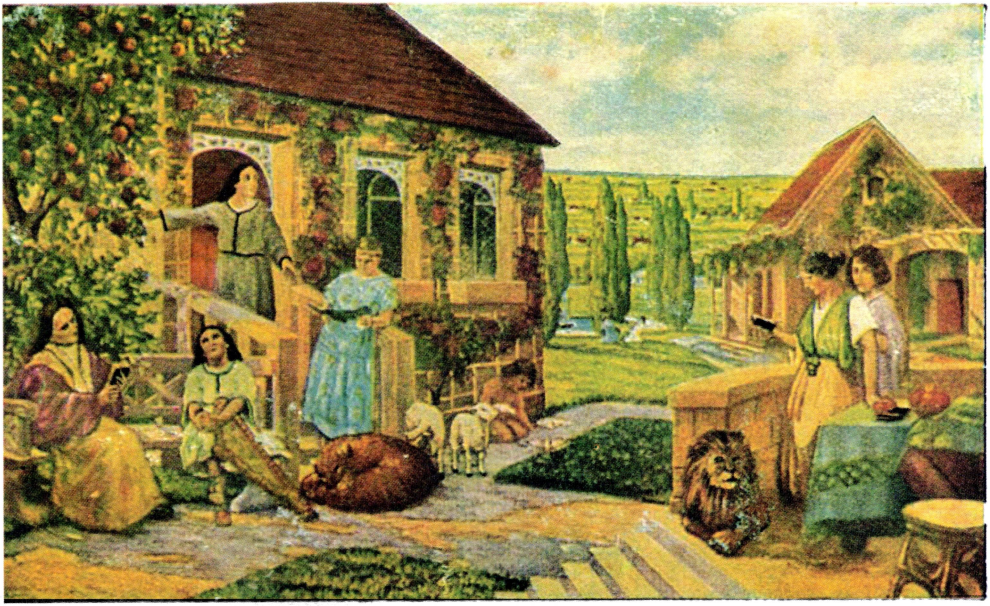
Multe milioane de oameni trăesc pe pământ, cari susţin că sunt creştini. Aceştia nu fac parte din creaţiunea nouă. Dar creştinii adevăraţi fac parte din creaţiunea nouă şi până când sunt credincioşi şi rămân în Christos, locul lor este sigur. Când cineva devine creştin, va fi obligat la îndeplinirea anumitor lucruri. De ungere se împărtăşeşte prin şeful său Domnul Isus Christos, în ungere Isus s'a împărtăşit prin Iehova. Această ungere înseamnă denumirea, împuternicirea, lui să predice evanghelia. Sfinţirea preoţilor din partea oamenilor sau corporaţiunilor este greşită şi formează cursă, aceasta o fac fără să fie împuterniciţi de Dumnezeu.

Imputernicirea ce a primit Domnul dela Dumnezeu se referă şi la membrele Sale unse. Această însărcinare, între altele este următoarea: „Iehova Dumnezeu m'a uns, ca să binevestesc celor săraci." Vestea bună este asemenea cu vestea pe care au adus-o pe pământ îngerii la naşterea lui Isus. (Luca 2 : 9—11) Atunci s'a comunicat, că voinţa lui Iehova este aceia, ca la timpul său potrivit să comunice tuturora această veste bună; această veste bună o formează faptul că Iehova Dumnezeu s'a îngrijit pentru întreaga omenire de un Mântuitor sau Răscumpărător şi de un drum,

„Vestirea adevărului din casă'n casă"

In acest scop au fost editate mai multe milioane de cărți conținând hotărîrile lui Dumnezeu, și puse în mâna poporului. In interesul răspândirei vestei de bucurie a împărăției lui Dumnezeu a tost luată în folosință și radiofonia.

„Restatornicire"

Marele Preot și rege, în timpul domniei Sale de o mie de ani, pe fiecare membru al omenirei îl va restatornici la starea desăvârșită, de care s'a bucurat Adam în grădina Edenului.

„Plugarul“ **Givanni Segantini**

Domnul va face în timpul domniei sale, ca pământul să fie din ce în ce mai productiv. Aceasta se va face prin lămurirea omenirei, cum să procedeze.

„Crucea" **Caspar David Friedrich**

Să nu uităm, că Adam a pierdut viața, că omenirea dorește după viață, și că drumul ce duce la viață Dumnezeu l'a arătat prin jertfirea mielului de paști, care a preumbrit pe Fiul Său iubit.

prin care toți aceia, cari doresc, pot să se întoarcă la Dumnezeu și la viață.

De atunci aceasta formează evanghelia curată. Cel ce învață împotriva acestei evanghelii, este fals și defaimă numele lui Dumnezeu. Satan totdeauna a avut de scop să defaime numele lui Iehova, ceiace a făcut prin aceia, că a vestit printr'o preoție devenită păgână învățătura rușinoasă a chinului vecinic. Slujba încredințată creațiunei noi, n'a împuternicit pe nici un membru al creațiunei noi, ca să silească sau să roage pe cineva să se facă creștin. Insărcinarea se referă la comunicarea evangheliei celor săraci. Cei săraci, sau cei zdrobiți la inimă sunt astfel de oameni, cari cu sinceritate doresc să cunoască adevărul și bucuros primesc lămurire. Pentru aceasta citim adeseori în Scriptură: „Cine are urechi să audă!"

Pavel, apostolul Domnului Isus Christos și martorul inspirat al lui Dumnezeu a zis urmașilor Domnului: „Deaceia frați sfinți, părtași ai chemării cerești, îndreptați luarea aminte la trimisul și arhiereul mărturisirei noastre la Isus." (Evrei 3 : 1) Preoția aceasta despre care este aici vorbă este după ordinul lui Melchisedec, la care toate creaturile noi sunt membre. Membri creațiunei noi, până când petrec pe pământ, cu atenție trebuie să examineze lucrurile acelea, pe cari Isus ca capul acestei preoții, în timp ce era pe pământ le-a făcut, apoi și dânșii trebuie să pornească la drum și să facă așa. Ei sunt chemați ca să fie urmașii Domnului Isus, ei trebuie deci să procedeze astfel cum a procedat El. — I Petru 2 : 21.

Următoarea declarație sună creaturilor noi: „Dar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor al Său dobândit, ca să vestiți virtuțile celui ce v'a chemat din întunerec la lumina Lui minunată." (I Petru 2 : 9) Ca sol

ai lui Iehova cu credincioşie trebuie să-l reprezinte, şi trebuie să-i vestească măreţia, lucru ce le-a fost încredinţat. Membri creaţiunei noi, prin faptul că sunt trimişi afară, nicidecum nu sunt împuterniciţi, ca să vestească măreţia astorfel de oameni, cari le sunt sau le erau conducători, deoarece prin aceasta cinstea şi lauda nu ar da-o lui Dumnezeu, ba chiar atenţia poporului ar întoarce-o prin aceasta dela Dumnezeu. Nu trebue a căuta plăcerea oamenilor, dar nici să căutăm aprobarea lor. Creştinul credincios, nu pe sine, ci pe Iehova Dumnezeu îl reprezintă şi îl înfăţişează. Despre aceasta scrie martorul inspirat al lui Iehova: „Începem să ne facem iar cunoscut pe noi înşine? Afară numai dacă avem trebuinţă ca unii oameni de epistole de cunoaştere, către voi sau dela voi? .... Nu voi zice că prin noi înşine suntem destoinici să judecăm ceva, ca dela noi înşine, ci destoinicia noastră este dela Dumnezeu.“ — II Corinteni 3 : 1, 5.

Satan pe mulţi creştini a înşelat prin aceia, că Dumnezeu voieşte să-i ducă în cer, şi ca aceasta să-i reuşească lui Dumnezeu, — după cum obişnuesc a spune — trebuie să desvolte un „caracter“. Aceasta a fost într'adevăr o apucătură vicleană, prin aceasta au întors atenţia lor dela Domnul anume că trebuie să se sprijinească în Domnul. Aceasta a condus pe unii la presupunerea, că trebuie să desvolte un „caracter“, ceiace au crezut, că vor dobândi, dacă vor arăta o faţă pioasă, smerită, vor vorbi încet şi vor face unele ceremonii, cari arată sfinţenie pe dinafară.

Însă nici într-un singur citat al Cuvântului lui Dumnezeu nu este arătat, că trebuie să folosească o faţă ipocrită, vorbire prefăcută patetică, şi să îmbrace o mantie neagră, şi cu mânuri puse laolaltă cu ţinută făţarnică, stând pe amvon să se

roage blând înaintea mulţimei, ca să-l vadă publicul. Această părare a rezultat din înţelegerea greşită a datorinţelor creştineşti; aşa ceva formează amăgire şi cursă. Desigur este drept, că creştinul trebuie să fie om bun, prietenos, complezant; în cuvintele, cugetele şi faptele sale trebuie să se poarte curat (moral), pios şi desinteresat, dar dacă ţine ceva mai mult despre sine şi virtuţile sale, atunci prin aceasta îşi ia gândul dela Dumnezeu şi dela valoarea jertfei Domnului Isus.

Creştinul trebuie să se ţină nepătat de lume. (Iacob 1 : 27) El este reprezentantul lui Dumnezeu şi al organizaţiei Sale. Trebuie să se ţină departe de lume, care este organizaţia Diavolului. (II Corinteni 6 : 17, 18) Nimenea nu poate fi reprezentantul credincios al lui Dumnezeu, şi totodată să se unească şi cu lumea şi să conlucreze cu ea. (Iacob 4 : 4) In îndeplinirea slujbei sale încredinţate de Dumnezeu, cu credincioşie trebuie să reprezinte şi să vestească scopurile lui Dumnezeu, pe Regele Său şi împărăţia.

Aducerea în existenţă a creaţiunei noi, Dumnezeu a hotărît-o dela început. (Efeseni 1 : 5) Membrele ei trebuie să fie în asemănarea căpeteniei. (Romani 8 : 29) „Chipul" din acest text înseamnă asemănare cu Domnul sau identitate asemănătoare dânsului (identic cu dânsul). Aceasta nu înseamnă asemănarea exterioară a corpului, ci asemănare pe terenul devotaţiunei, pe care Isus a dovedit-o faţă de Părintele Său. Aşa a vorbit: „Eu spre aceasta sunt născut şi spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc pentru adevăr." (Ioan 18 : 37) Isus a arătat credincioşie deplină faţă de cauza Tatălui Său, asemenea şi fiecare membru al creaţiunei noi, trebuie să fie credincios faţă de Dumnezeu şi cauza Sa. Fiecare creştin are cunoştinţă, că este nedesăvârşit în vorbire şi fap-

te, ba chiar nici cugetarea lui nu este desăvârşită, însă faţă de Domnul poate să fie pe deplin credincios, şi poate să reziste tuturor ispitelor Diavolului.

Martorii lui Dumnezeu

Lucrul creaţiunei noi ce face în timpul cât petrece pe pământ se poate cuprinde pe scurt în cuvintele: „Martorii lui Iehova". Această slujbă a creţiunei noi, înseamnă vestirea vestei bune în scopul să se dea mărturie pentru Iehova; vestirea proniei mântuitoare şi binecuvântătoare a lui Dumnezeu pe seama celor zdrobiţi cu inima; eliberarea celor încătuşaţi şi prizonierilor, prin evanghelia împărăţiei, prin care suferinzii iau cunoştinţă despre îngrijirea lui Dumnezeu pentru eliberarea lor; vestirea anului îndurării lui Dumnezeu, prin aceia, că se comunică poporului, că biserica adevărată când a fost aleasă; vestirea zilei de răzbunare a lui Dumnezeu, întrucât se publică poporului, cum va justifica Dumnezeu numele Său sfânt la timpul Său hotărît; înseamnă mângăierea celor ce plâng, întrucât li se comunică vestea mângăietoare, ce conţine Cuvântul lui Dumnezeu, al Tatălui milos, şi Dumnezeul tuturor mângăierilor. (II Corinteni 1 : 3—5) Datorinţa creaţiunei noi, cât petrece pe pământ este aceasta.

Pentruce trebuie pusă mărturie pentru Dumnezeu? Pentru aceia, că în decursul veacurilor, Satan a înşelat poporul, şi a murdărit numele bun al lui Dumnezeu. Cu toate acestea nu a putut împiedeca intenţiunile lui Dumnezeu. El nu doreşte să silească pe nimeni, ca să'l iubească, dar doreşte evident, ca să se vestească adevărul despre numele Său bun. Din această cauză Dumnezeu a avut pe pământ necontenit câţiva martori. In timpul veacului creştinesc, Dumnezeu pe creaturile noui le-a pus de martori.

In secolul al douăzecilea, cea mai mare parte a omenirei nu-l cunoaşte pe Dumnezeu! Majoritatea preoţimei, cu toatecă a declarat, că reprezintă pe Dumnezeu, însă de fapt (cum am văzut şi în războiul mondial) a reprezentat idei diavoleşti, şi a întors poporul dela Dumnezeul adevărat. Acum însă Dumnezeu a aşezat pe tron pe regele său şi nu peste mult va dărâma domnia nelegiuită a Diavolului. Dar mai înainte comunică intenţia Sa, că trebuie pusă mărturie în faţa popoarelor de pe pământ. În acest scop spune membrilor creaţiunei noi: „Voi sunteţi martorii Mei, că Eu sunt Dumnezeu." (Isaia 43 : 10, 12) Creaţiunea nouă este organizaţia lui Dumnezeu şi membrele ei de pe pământ sunt încredinţate cu reprezentarea lui Dumnezeu. Aceştia numai aşa pot fi credincioşi faţă de Dumnezeu, dacă ţin poruncile lui; membrele creaţiunei noi sunt încredinţate cu punerea mărturiei pe pământ. Numai în acest scop sunt încă pe pământ.

Cărţile şi revistele, cari descopăr hotărîrile lui Dumnezeu, vestirea evangheliei prin radio şi alte mijloace, tot numai acest scop al mărturiei îl servesc. Că dela prezenţa a doua a Domnului, aceasta formează slujba creaţiunei noui pe pământ, se vede din următoarea poruncă a Lui: „Şi se va predica această evanghelie a împărăţiei în toată lumea spre mărturie la toate neamurile şi atunci va veni sfârşitul." (Matei 24 : 14) Această însărcinare referitor la punerea mărturiei sună numai membrilor creaţiunei noi. Deci toţi aceia care se susţin de creştini, şi nu fac destul acestei porunci, nici nu pot spera, că vor avea parte în lucrarea viitoare glorioasă a creaţiunei noi.

Creaţiunea nouă este servul Dumnezeului celui prea Inalt şi Iehova are plăcere în acest servitor. „Iacă servul Meu pe care-l sprijin, alesul Meu în-

tru care binevoieşte sufletul Meu. Pus-am spiritul Meu peste dânsul, şi va răspândi dreptul între naţiuni." (Isaia 42 : 1) Servul, solul, trimisul, tot aceiaş însămnătate au. Cuvântul „serv" de aici obvine în singular, pentrucă creaţiunea nouă formează o singură corporaţiune. (Ioan 16 : 16—21; I Corinteni 10 : 16, 17; Efeseni 1 : 22, 23; Coloseni 3 : 15; I Corinteni 12 : 13, 14, 18—27) Către acest serv — înţelegând şi pe membrele acelea, cari sunt încă pe pământ — zice Iehova: „Eu Iehova chematu-te-am spre mântuire, şi voi sprijini mâna ta, te voi păstra şi te voi face legământ poporului, lumina naţiunilor. Ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoţi din închisoare pe cei legaţi, pre cei ce şed în întunerecul din prinsoare." — Isaia 42 : 6, 7.

Satan, duşmanul a orbit poporul prin mişeliile sale în cursul veacurilor. Acum ochii înţelegerii poporului trebuie să se deschidă, Domnul o face aceasta prin lucrarea mărturiei servului Său, al creaţiunei noi. Mulţi cari iubesc într-o măsură oareşcare pe Domnul se află în închisoarea confesiunilor în întunerec. Insă înainte de prăbuşirea stăpânirei lui Satan, Dumnezeu doreşte să pună mărturie şi în faţa acestora. Această lucrare a mărturiei îndeplinită dela 1918 până la sfârşitul definitiv, şi aceasta trebuie s'o facă creaţiunea nouă. Despre aceasta a zis: „Treceţi, treceţi prin porţi! Pregătiţi drumul poporului! Inălţaţi, înălţaţi calea! Scoateţi afară pietrele! Inălţaţi steag popoarelor!" — Isaia 62 : 10.

Credincioşie

La timpul său cu aceia au amăgit poporul, că toţi aceia cari fac parte dintr'o confesiune oareşcare, chiar şi sugacii, vor merge în cer. Mulţi cari au crezut aceasta mânaţi de dorul siguranţei, bunăstării ect. din egoism s'au alăturat bisericilor.

Aceştia se amăgesc dacă cred, că făcând parte dintr'o confesiune, au devenit creştini. Prin aceasta nimenea nu va fi creştin. In împărăţia cerurilor numai aceia vor întra, cari cu credincioşie vor îndeplini însărcinarea primită dela Dumnezeu. (Isaia 61 : 1, 2) Este exclus, ca sugacii să aibă cunoştinţă despre acest fapt şi ca să poată dovedi credincioşie. Tot asemenea este exclus, ca cineva care părtineşte organizaţia Diavolului, să poată fi un membru al împărăţiei cerurilor. Deaceea este scris: „Nu ubiţi lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este într'însul." (I Ioan 2 : 15) „Cine doreşte să fie prieten al lumii, se va face duşman lui Dumnezeu." — Iacob 4 : 4.

Nimenea nu poate fi credincios lui Dumnezeu, care nu ţine porucile Lui. Devotamentul faţă de Dumnezeu, înseamnă îndeplinirea ordinelor Sale cu bucurie. Indemnul credincioşiei şi devotaţiunei de acest fel, este iubirea. Iubirea faţă de Dumnezeu înseamnă devotaţiune şi serviciu faţă de Dumzeu, nu numai în vederea răsplatei, dar fiindcă facerea voinţei Lui înseamnă bucurie şi desfătare. Pentru aceasta stă scris: „Iubiţi pe Iehova toţi cuvioşii Săi, pe credincioşi îi păzeşte Iehova." (Psalm 31 : 24) Promisiunile Sale scumpe Dumnezeu le-a dăruit acestor credincioşi. Una din aceste promisiuni aşa sună: „Fii credincios până la moarte şi vei primi coroana vieţii." (Apocalips 2 : 10) Membrele creaţiunei noi vor primi nemurire.

Lucrul din viitor

Iehova a dat în ştire că are de gând să înzestreze cu natura dumnezeiască pe creaţiunea nouă. Isus Christos, căpetenia creaţiunei noui a fost înviat la natura dumnezeiască şi a fost înălţat la cea mai mare glorie şi putere cerească. Membrele

corpului Său asemenea vor fi împărtăşiţi de natura dumnezeiască. (I Petru 1 : 3, 4; II Petru 1 : 4) Despre aceasta citim: „Iubiţilor acum suntem fii ai lui Dumnezeu, şi nu s'a arătat încă ce vom fi. Ştim că dacă se va fi arătat, vom fi asemenea Lui, fiindcă'l vom vedea dupăcum este." (I Ioan 3 : 2) După cum membrele de pe pământ poartă în corpul lor icoana Domnului Isus Christos, în glorie asemenea vor fi în asemănarea Lui. — I Corinteni 15 : 49.

Creatura nouă moare într'un corp supus putrezirei. Insă la înviere, va învia într'un corp glorios, neperitor." Alta este strălucirea soarelui, şi alta a lunei, şi alta a stelelor; căci stea de stea se deosebeşte în strălucire. Astfel este şi învierea morţilor ... este semănat în necinste, se scoală în mărire; este semănat în slăbiciune, se scoală în putere ... Pentrucă trebuie ca stricăciosul acesta să îmbrace nestricăciune şi muritorul acesta să îmbrace nemurirea. Iar când stricăciosul acesta va fi îmbrăcat în nestricăciune şi muritorul acesta va fi îmbrăcat în nemurire, atunci va fi Cuvântul care este scris: Inghiţită fu moartea spre biruire." — I Corinteni 15 : 41—43, 53, 54.

Fiecare urmaş adevărat şi sincer al Domnului Isus Christos doreşte pe veci să locuiască în casa Domnului şi să servească lui Dumnezeu şi doreşte să se desfăteze în frumseţa Lui. (Psalm 27 : 4) Fiindcă Dumnezeu a promis viaţă creaţiunei noui, şi creaţiunea nouă sperează aceasta, simţemintele sale în situaţia glorioasă, prin următoarele cuvinte ale profetului le exprimă Domnul: „Tu dorinţa inimei sale ai făcut-o, şi cererea buzelor lui nu ai respins-o. Căci întâmpinatu-l-ai cu binecuvântările fericirei, pus-ai pe capul lui cunună de aur. Viaţă a cerut dela Tine şi i-ai dat lungime de zile în etern şi perpetuu. Mare este mărirea lui prin

ajutorul Tău, strălucire și măreție pus-ai peste dânsul." — Psalm 21 : 3—6.

Clasa domnitoare din cer va fi numai o mică turmă. (Luca 12 : 32) Poporul va ajunge la cunoștință, că a fost amăgit, deoarece așa a fost învățat, că mai multe miliarde vor merge în cer. Cei credincioși vor primi viață vecinică pe cea mai înaltă treaptă, dar nu numai pentruca să se împărtășească de binecuvântări și măreție. Dumnezeu are pentru dânșii o însărcinare corespunzătoare gloriei și poziției lor.

Creațiunea nouă a lui Dumnezeu este unealta, care va aduce omenirei binecuvântările sale. Când Avraam și-a ridicat cuțitul în muntele unde trebuia să jertfească pe fiul său, în ascultare de Dumnezeu, prin aceasta și-a dovedit credința în Dumnezeu. Atunci i-a zis Iehova: „Și întru semința ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului, că ai ascultat de vocea Mea." Semința promisă prin care trebue să vină binecuvântările, este Christosul, creațiunea nouă a lui Dumnezeu. (Galateni 3 : 8, 16, 27-29) Pentru alegerea și desvoltarea acestei semințiі a folosit mai multe veacuri, această lucrare este aproape de sfârșit. A sosit începutul lucrului măreț al binecuvântărilor.

Aceia, cari prin credința lor în sângele Mântuitorului, prin devotamentul lor neîmpărțit față de Dumnezeu și față de Domnul, câștigă biruința ásupra luimii, vor forma membrele creațiunei noi și aceștia vor avea parte la binecuvântarea viitoare a popoarelor de pe pământ. Despre starea lor binecuvântată de Dumnezeu citim: „Biruitorul îl voi face stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nicidecum nu va mai ieși afară, și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care se pogoară din

cer dela Dumnezeul Meu, şi numele Meu cel nou." — Apocalips 3 : 12.

Despre lucrarea şi puterea lor viitoare este scris: „Dar ceiace aveţi ţineţi pânăce voi veni. Şi cine biruieşte şi, cine păstrează până la sfârşit lucrurile Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Biruitorului îi voi da să şeadă cu Mine pe tronul Meu fiindcă şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe tronul Său." (Apocalips 2 : 25, 26; 3 : 21) Membrele creaţiunei noi, uniţi fiind cu căpitanul lor glorios, vor servi o mie de ani ca preoţii lui Dumnezeu şi a lui Messia, ca să împărtăşească poporul în ocazia de viaţă, libertate şi fericire promisă. „Fericit şi sfânt cine are parte în întâia înviere; asupra acestora a doua moarte nu are stăpânire, ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Christos şi vor împărăţi cu dânsul o mie de ani." — Apocalips 20 : 6.

Când se va sfârşi pe pământ lucrarea îndrumării, ridicării şi binecuvântării omenirei, creaţiunea nouă şi după aceia va lucra ca organul executiv al hotărîrilor lui Dumnezeu şi în etern se va bucura de binecuvântările Sale. Apostolul Pavel care a avut o vedenie despre gloria viitoare de care va avea parte creaţiunea nouă, a zis: „Dar Dumnezeu . . . ne-a înviat împreună în cer în Christos Isus, pentruca să arate în veacurile ce vin, bogăţia peste măsură a darului Său prin bunătate asupra noastră în Christos Isus." — Efeseni 2 : 4—7.

Capitolul XIV

Innoire

Iehova a pregătit înnoirea omenirei. Aceasta o va duce la îndeplinire la timpul Său binevăzut. Poporul are neapărată lipsă de cunoştinţa acestor mari adevăruri în interesul lui propriu. Numai pentru aceia publicăm această carte, ca să ajutăm poporului să înţeleagă aceste adevăruri. Aceasta nu conţine ştiinţă omenească, ci descopere voinţa lui Dumnezeu, aşa dupăcum ne-o relatează Cuvântul Său. Domnul s'a îngrijit, ca credinţa omului faţă de lucrul lui Dumnezeu să se poată întări. Credinţa desigur trebuie să se bazeze pe cunoştinţă. Fără credinţă nu poate fi plăcut nimenea lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se împărtăşească de binecuvântările Sale. Pentru aceasta are aşa mare importanţă cunoştinţa.

Tot dorul omului izvoreşte dintr-o singură dorinţă, şi anume dorul după viaţă şi fericire. Omul fără viaţă nu ar putea să guste nici un fel de binecuvântare. Şi scurta viaţă ce o are omul, caută s'o păstreze cu toată puterea lui. Se foloseşte de medici, spitale, diete, băi, călătorii şi alte mijloace, numai ca să-şi poată lungi cu ceva viaţa lui scurtă. Insă peste câţiva ani, toate aceste încercări se dovedesc zădarnice, şi omul trebuie să moară. In cursul veacurilor, oamenii şi-au făurit multe planuri, cum ar putea să ajungă la viaţă. Diavolul a avut grije, ca să pună icoane închipuite înaintea omenirei, ca astfel să le întoarcă mintea dela adevăratul Dumnezeu. Acuma omul poate vedea din experienţele sale, că aceste planuri erau numai închipuiri.

Azi toată lumea este în nedumerire şi mizerie. Oamenii să tem că vor pierde şi puţinul pe care-l au. Nu au speranţă. Omenirea a ajuns în cea mai

neagră mizerie şi desperare, dar în acel timp a sosit şi ajutorul lui Dumnezeu. Dumnuzeu ştiind aceia, că prin făptuirea păcatului, omul va ajunge în astfel de situaţie, a hotărît un anumit timp, când va descoperi înaintea omenirei calea ce duce la viaţă. Numai puţini cunosc îngrijirile miloase ale lui Dumnezeu, pentru aceasta învăţătorii sufleteşti ai poporului sunt de vină, cari prin învăţăturile lui Satan au ţinut departe pe popor dela adevărurile lui Dumnezeu. Pentru aceia este acuma pe pământ aşa o foamete pe terenul ascultării Cuvântului lui Dumnezeu — Amos 8 : 11.

Chiar dela început, după căderea omului, Dumnezeu a început la preumbrirea creaţiunei noi. Acum creaţiunea nouă este aproape să fie terminată. Pentruce ar trebui să aducă Dumnezeu în existenţă o creaţiune nouă, dacă — dupăcum învaţă învăţătorii rătăciţi — în clipa morţii, soarta fiecărui om este pecetluită? Dacă a propus numai o mică turmă pentru cer, iar marea mulţime o ţine pentru iad, atunci pentruce foloseşte atâta timp şi putere pentru înfăptuirea creaţiunei noi? Acum poporul începe să observe, că învăţătorii falşi au greşit şi acuma începe să se întoarcă la Dumnezeu şi la Cuvântul Său. Confesiunile înfiinţate de învăţătorii falşi, într'adevăr formează astfel de închisori, în cari cei fricoşi şi creduli se află închişi, şi oamenii mândri şi egoişti domnesc asupra lor, cari formează pe mai marii sau podoabele organizaţiei lor. (Ieremia 25 : 34—36) Timpul pentru eliberarea poporului a sosit. Poporul trebuie să cunoască drumul şi îngrijirea lui Dumnezeu, care conduce la viaţă şi fericire. Domnul a avut grije, ca această lămurire să se poată preda poporului.

Lumea creaţiunei de multe secole se plânge şi se sbate în dureri de facere. Cu ardoare aşteaptă

ceva, ce ar putea aduce viaţă, pace şi bucurie pe seama ei. Ce a aşteptat fiinţa căzută a pământului în acest timp lung? La aceasta răspunde Cuvântul lui Dumnezeu, citim: „Pentrucă dorul stăruitor al făpturei aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu." (Romani 8 : 19) Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, a venit, şi a început să-şi valorifice puterea pe terenul cu afacerea omenirei. Scriptura aminteşte pe acest iubit Fiu al lui Dumnezeu sub mai multe numiri, dintre cari una aşa sună: „Odrasla". Profetic este scris despre dânsul: „Şi vorbeşte-i zicând: Aşa zice Iehova Dumnezeul oştirilor, zicând: Iacă bărbatul al cărui nume este Odrasla! Căci el va odrăsli pe sub dânsul şi va zidi templul lui Iehova. Da El va zidi Templul lui Iehova şi va purta mărirea; Va şedea şi va domni pe tronul Său şi va fi preot pe tronul Său, şi între ei amândoi va fi sfat de pace." — Zaharia 6 : 12, 13.

Această profeţie se împlineşte acum. Odrasla este Fiul lui Dumnezeu, creatura directă a Lui. El este îmbrăcat în măreţia Părintelui Său, El este regele pe care Dumnezeu l'a ridicat pe tron; El este preotul ce domneşte al Dumnezeului glorios, pentrucă El este organul executiv al lui Iehova. Acum marele Fiu al lui Dumnezeu, Odrasla, vine, ca să judece pe cei vii şi pe cei morţi. (II Timotei 4 : 1) Această judecată va rezulta înnoirea sau naşterea din nou a tuturor oamenilor ascultători. Membrele corpului Său, ale creaţiunei noi, vor lua parte la lucrul binecuvântat al Fiului lui Dumnezeu, citim: „Iar Isus le zise: adevăr zic vouă, că voi care mi-aţi urmat, la naşterea din nou, când Fiul omului va fi şezut pe tronul măririi Sale, veţi şedea şi voi pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminţii ale lui Izrael." — Matei 19 : 28.

In textul citat e promis, că domnia Lui va constitui epoca „renaşterii" sau a înnoirei, şi credincioşii, membrele corpului Său vor şedea împreună cu El pe tronul Său şi vor lua parte la lucrarea Lui. Innoirea înseamnă renaşterea soiului. Dumnezeu a rânduit pentru aceasta timpul domniei Christosului. (Fapte 17 : 31) Omenirea a degenerat în decursul celor şase mii de ani. Acum însă marele preot şi domnitor, în cursul domniei Sale de o mie de ani, va aşeza din nou pe fiecare membru supus al omenirei în starea desăvârşită, de care s'a bucurat Adam în grădina Edenului. Cum şi prin ce unelte va fi realizată această mare renaştere a omenirei?

Legământul nou

Iehova a arătat, că legământul nou va fi unealta, prin care va fi realizată renaşterea omenirei. Aceasta a preumbrit-o prin legământul acela, pe care l'a încheiat cu Moise în interesul lui Izrael. Legământul acela dintâi este cunoscut ca legământul încheiat la muntele Sinai. Un scop al acelui legământ a fost lămurirea poporului cu privire la venirea lui Messia, acel legământul nou, pe care Dumnezeu îl va încheia cu Christos în interesul omenirei. Sub legământul nou Dumnezeu va înnoi sau reforma pe membrii supuşi ai omenirei pe baza condiţiunilor legământului nou.

Legământul înseamnă o învoire solemnă dintre două partide, întrucât partidele contractante se obligă la îndeplinirea sau ne-îndeplinirea anumitor condiţiuni precizate. Dacă o partidă contractantă din oareşcare motiv nu poate să încheie legământul ea personal, în acest caz persoana contractantă poate să fie reprezentată de o altă persoană, un mijlocitor. Mijlocitorul se pune între părţile contractante, întrucât cu ocazia facerii contractu-

lui reprezintă pe partida incapabilă şi totodată poate figura şi ca solul partidei capabile pentru facerea legământului.

Legea ordonă lucrul potrivit şi interzice ceiace este nepotrivit. Arată acele statute, cu care toate celelalte dispoziţiuni ale guvernului trebuie să consune.

Sub articole de legi trebuie să înţelegem astfel de dispoziţiuni, hotărîri sau încheeri, cari consună cu legile fundamentale aduse de corpurile legiuitoare şi sunt publicate. Deci legile trebuie să fie astfel de prescripţiuni cari regulează faptele, ce se unesc cu legile constituţionale. De ex. constituţia României sau a Statelor Unite, formează legile de bază a acelor ţări. Hotărîrile parlamentare sau congresioniste, aduse şi votate după regulă, în conglăsuire cu constituţia, formează legile, adeca dispoziţiunile sau statutele legale ale ţării.

Legea de bază pe care a fost zidit legământul încheiat la muntele Sinai, erau cele zece porunci. (II Moise 20 : 1—17) Acele hotărîri sau dispoziţiuni, pe care Iehova le-a adus în interesul poporului Său, au constituit pentru Izrael regulele sau legile lui Dumnezeu. Voinţa lui Dumnezeu este lege, această lege se evidenţiază în cele zece porunci. Regulele sunt legile lui Iehova, pe cari le-a dat în interesul cârmuirei administraţiei şi binelui poporului. In chestiile de mâncare, beutură, purtare şi purtare faţă de aproapele, hotărau regulele de conduită, pe cari Iehova le-a dat lui Izrael.

Cu un cuvânt, legământul a format o învoire, legea a fost cele zece porunci sau legi de bază, iar celelalte regulamente erau astfel de dispoziţii, pe cari Dumnezeu le-a dat lui Izrael cu privire la chestiile mai mărunte. Legământul legat la muntele Sinai a prumbrit un legământ nou, care la timpul său se va întemeia pe legile fundamentale

ale lui Dumnezeu, când toate amănuntele vor fi descoperite, ca să ştie poprul ce se va cere dela el, ca să poată moşteni binecuvântările promise.

Viaţă

Legământul legii a fost încheiat prin mijlocirea lui Moise. Moise pentru credinţa lui a fost privit de drept, din această cauză era capabil şi potrvit, ca să reprezinte pe Izrael în legământ. (II Moise 19 : 5—8; Evrei 23—28) Legea acelui legământi a stabilit, că copii lui Izrael, dacă vor ţinea legământul, se vor împărtăşi de binecuvântările lui Dumnezeu în ce priveşte corpul, familia pământurile şi turmele lor, şi se vor numi după numele Domnului. Insă în cazul călcării legământului le-a fost pus în vedere blestem şi mizerii. (V Moise capitolele 27 şi 28) In înţelesul legământului pronia dumnezeiască a pus în vedere poporului, că va primi viaţă dacă vor ţinea legământul. (Romani 10 : 5) „Păziţi deci legile Mele şi judecăţile Mele, pe cari de le va păzi omul viu va fi printr'însele; Eu sunt Iehova." — III Moise 18 : 5.

Legământul legii nu a adus succese, deoarece Evrei fiind oameni nedesăvârşiţi, nu puteau să'l ţină, şi şi mijlocitorul legământului, Moise era nedesăvâşit, şi nu a putut acoperi nedesăvârşirea lor şi nici nu a putut corecta greşelile lor. Din aceasta reesă că omul nu-şi poate asigura viaţa din propria-i năzuinţă, şi în această chestie nici un om nedesăvârşit nu poate să ajute fratelui său, că viaţa formează darul milos al luî Dumnezeu, pe care Isus Christos, scumpul său Fiu, mijlocitorul legământului nou, o va mijloci. (Romani 6 : 23; 8: 2, 3; Evrei 8 : 6, 7) Mai departe prin aceasta s'a mai prumbrit şi aceia, că în viitor Dumnezeu va face un legământ nou prin mijlocirea Christosului, care va fi spre binele Evreilor cât şi al tuturor neamurilor, dupăcum este scris:

„Iată vin zile, zice Domnul, şi voi alcătui un nou aşezământ faţă de casa lui Izrael şi faţă de casa lui Iuda. Nu ca aşezământul pe care-l făcui părinţilor lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului, că ei nu stăruiră în aşezământul Meu, deaceia şi Eu nepăsător am fost de dânşii, zice Domnul (Iehova). Că acesta este aşezământul pe care'l voi întocmi casei lui Izrael. După acele zile, zice Domnul, punând legile Mele în gândul lor şi în inima lor, le voi înscrie şi le voi fi lor Dumnezeu şi ei îmi vor fi popor. Şi n'au să mai înveţe fiecare pe vecinul său, şi fiecare pe fratele său zicând: cunoaşte pe Domnul. Că toţi ai lor mă vor cunoaşte dela mic până la mare. Că voi fi milostiv la nedreptăţile lor şi nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor şi de fărădelegile lor." — Evrei 8 : 8—12.

Să luăm în seamă şi acele trăsături caracteristice ale legământului nou, pe cari declaraţia de mai sus le exprimă, că atunci oamenii nu numai că vor încerca, să se supună, dar Dumnezeu încă le va întipări în minte regulele de acţiune, şi îi va învăţa calea potrivită. Acest citat, întăreşte adevărul stabilit de Domnul Isus: „Şi aceasta este viaţa vecinică, ca să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Christos, pe care l-ai trimis Tu." — Ioan 17 : 3.

Omenirea va fi scăpată de scădinţele sale prin aceia, că preţul de răscumpărare va fi prezentat în interesul poporului ca jertfă pentru păcat, va scăpa întrucât prin credinţă va primi această jertfă. (Romani 5 : 18, 19) Acest dar este pentru întreaga omenire, deci trebuie să cunoască toţi adevărul, ca să şi poată primi darul. (I Timotei 2 : 3—6) Mijlocitorul acelui legământ nou, pe care Dumnezeu îl va aduce pe seama omenirei, şi

prin care omenirea va fi născută din nou, este Christosul complet. — Evrei 8 : 6; 9 : 15; 12 : 24.

Acest legământ nou va stabili acele reguli sau dispoziţiuni, prin cari se va conduce administrarea poporului, şi după care trebuie să trăiască. Aceste regulamente vor consta din cuvintele marelui organ executiv al lui Iehova, Domnul Isus Christos, şi aceia cari cu bucurie le vor împlini, vor trăi şi nu vor muri niciodată; citim: „Dacă va păzi cineva cuvântul, nu va vedea moarte în veac." (Ioan 8 : 51) „Şi oricine care este viu şi crede în Mine, nu va muri în veac." (Ioan 11 : 26) Dacă oamenii răi se leapădă de nelegiurile lor şi vor face ceiace este bun şi potrivit, vor trăi şi nu vor muri niciodată. — Ezechiel 18 : 27, 28.

Christos este marele Şilo (Mântuitor), de care vor asculta popoarele. (I Moise 49 : 10) El este fiinţa importantă, pe care a preumbrit-o Moise. (V Moise 18 : 15, 18) Nesupunerea faţă de El înseamnă moarte, iar supunerea, naştere din nou la viaţă, restatornicire. „Şi să vă trimită pe Christos Isus, cel mai dinainte rânduit. Pe care trebuie să-l primească cerul până la timpurile de întocmire din nou a totului, despre care timpuri a vorbit Dumnezeu, din veac prin gura sfinţilor Săi profeţi. Moise a zis că: Domnul Dumnezeu va ridica vouă profet, ca mine dintre fraţii voştri, de dânsul ascultaţi, în toate câte va zice către voi. Şi orice suflet care nu va fi ascultat de acel profet, nimicit va fi din popor." — Fapte 3 : 20—23.

Christos, mijlocitorul legământului nou este „sămânţa" lui Avraam, prin care toate popoarele şi naţiunile pământului se vor binecuvânta. (I Moise 22 : 18; Galateni 3 : 8, 16, 27—29) In timpul, în care Christos va înnoi omenirea, Satan nu va mai avea drept să amăgească pe popoarele sau pe naţiunile de pe pământ. (Apocalips 20 : 1—3).

Atunci poporul va cunoaşte şi înţelege pe deplin adevărul, şi aceia, cari vor ţinea prescripţiunile legământului nou, vor trăi.

Domnia lui Messia va pune capăt domniei duşmanului, care este moartea. „Căci trebuie ca El să împărăţească până va pune pe toţi duşmanii sub picioarele Sale. Duşmanul cel din urmă care va fi nimicit, va fi moartea." (I Corinteni 15 : 25, 26) După ce fiecare membru supus al omenirei va fi născut din nou şi va fi restatornicit, boala, durerea, moartea şi doliul va înceta. (Apocalips 21 : 1—5) Pământul va fi populat de nişte oameni liberi, viali, fericiţi şi desăvârşiţi, şi cu voioşie vor lăuda pe marele Creator.

Mare parte a pământului azi este încă teritor nelocuibil. Mari terenuri sunt deşerturi. Opera de creere a lui Dumnezeu de pe pământ încă nu este terminată. In veacul de restatornicire a omenirei, Domnul, va face pământul să fie foarte roditor. Aceasta se va ajunge prin luminarea poporului, cum să procedeze cu pământul, ca să ajungă acest rezultat, citim: „Pustiul şi uscatul se vor bucura. Deşertul se va veseli şi va înflori ca roza; Va înflori şi se va veseli, da se va veseli şi va cânta de bucurie. Da se va da mărirea Libanului, măreţia Carmelului şi a Saronului; Aceste vedea-vor mărirea lui Iehova, mărirea Dumnezeului nostru." — Isaia 35 : 1, 2.

In acest veac al renaşterii sau restatornicirii, ochii orbi şi urechile surde se vor deschide." Atunci ochii orbilor se vor deschide, şi urechile surzilor se vor destupa. Atunci ologul va sări ca cerbul, şi limba mutului va cânta; căci în pustiuri vor izbucni ape şi râuri în deşert. Marea de nisip în lac se va preface, şi pământul însetat în fântâni de apă; locul unde locuesc şacalii, va fi locul trestiei şi a papurei." — Isaia 35 : 5—7.

După cum citim pământul deşert va îmbucura inima omului: „Şi pământul cel deşert se va lucra, de unde era pustiu în ochii a tot trecătorul. Şi vor zice: pământul acesta care a fost pustiu, ajuns-a ca grădina Edenului, şi cetăţile cele ruinate, pustiite şi surpate, s'au întărit şi s'au locuit." (Ezechiel 36 : 34, 35) Ceiace a însemnat pentru om Edenul în măreţia şi pompa lui originală, aceia va însemna pământul pentru soiul omenesc restatornicit. Pământul Dumnezeu l'a creat de locuinţa omului; pe când omenirea va renaşte, pământul edenic va constitui pentru om o locuinţă vecinică corespunzătoare întru toate. (Isaia 45 : 12, 18) Toate acestea Dumnezeu le face pentru omenire desinteresat, deoarece Dumnezeu este iubire.

Iehova astfel a creat operele Sale fără viaţă, ca acelea să dovedească cu glas tare înţelepciunea şi iubirea Sa. Dintre diferitele terenuri ale pământului mai cu seamă despre California de sud se poate afirma aceasta. De pe vârful muntelui Helix, omului i se oferă o priveliste încântătoare. Dela răsărit înspre nord un şireag de munţi se ridică spre cer în formă de semi cerc. Piscurile mai înalte din timp în timp sunt acoperite de zăpadă, se poate afirma, că simbolizează curăţenia şi măreţia Creatorului şi al împărăţiei sale. Şireagurile mai mărunte de munţi sunt împodobite cu arbori pururea verzi, aceasta simbolizează viaţa vecinică izvorîtă din împărăţia lui Dumnezeu. De pe povârnişele piezişe se desfac pâraie curate ca cristalul, sporesc în râuri line, şerpuind peste şesuri revărsându-se în oceanul mare, valurile căruia adie ţărmurele paşnic. Dacă la aceasta aşa privim ca la simbol, ea vorbeşte despre Iehova Dumnezeu,ca despre izvorul binecuvântat, din care se revarsă râul de viaţă a adevărului şi pe oameni

îi conduce la marea fără sfârşit a înţelepciunii şi măreţiei lui Dumnezeu.

Se poate presupune, că Edenul să fi fost întru câtva asemenea acestui teritor binecuvântat. Omul desăvârşit, cu soţia lui desăvârşită acolo a trăit pe ţărmurile râurilor murmurătoare, zâmbitoare, acolo s'a întreţesut glasul lor cu cântecele muzicanţilor înaripaţi.

Operele fără viaţă ale lui Dumnezeu până în timpul de azi au tot mărturisit pentru El. Cu profetul vorbesc împreună: „Pământul şi plinătatea lui este a Domnului (Iehova). El l'a creat pentru om. Creaţiunea mută a lui Dumnezeu este frumoasă şi măreaţă, numai omul nu este demn pentru acest pământ frumos. Însă Dumnezeu şi-a dat cuvântul şi, s'a jurat, că va restatornici pe om, atunci măreţia lui Dumnezeu va umplea întreg pământul, precum apele acopăr alviile mărilor mari albastre. Atunci fiecine va lua cunoştinţă, că Iehova este Dumnezeu, că lucrurile Sale vor rămânea în veci, că acelea au fost create şi împlinite cu dreptate şi sunt bune. Toată lumea creată îl va lăuda cu glas tare. Omenirea restatornicită, sub conducerea măestrului artei muzicale va întona cântarea de bucurie:

„Iehova, până la cer se estinde îndurarea Ta,
Dreptatea Ta este ca munţii cei înalţi, judecăţile
Tale ca adâncul cel mare:
Pe oameni şi vite ajuţi Iehova!
Cât de preţioase sunt îndurările Tale Dumnezeule! ..
Mari sunt faptele lui Iehova, căutate de toţi cei ce
se plac într'însul.
Măreţie şi strălucire este fapta Sa, şi dreptatea Sa
ţine în etern.
El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui." —
Psalm 36 : 5—7; 111 : 2—4.

Tabla de materie

(Numerele arabe arată pagina, iar numerele romane aliniatele paginilor respective.)

A

Aaron, ungerea lui, 179, II
  icoana serviciului de jertfă a lui Christos, 188, II—189, I
Abel, ca jertfă, 76, I
  ca păstor, 74, III
  privit drept, 76, II
  temător de Dumnezeu și cu credință, 74, IV; 75, I
Adam, cel dintâi stăpânitor al pământului, 55, I
  ispitit, 58, I; 62, III
  moartea lui treptată, 60, IV; 63, II; 77, II; 78, I—III
Adânc, „adâncul, adânc chiamă" cum? 33, II; 34, III; 97, I
  explicarea, 31, III; 96 I, III; 97, II
  suprafața adâncului înghețată, 99, II, III
Adevărul, când se poate cunoaște, 175, I
  este al lui Dumnezeu, 123, I
Adormire, cu părinții, 279, II, III
  în Isus, 286, I
Animale, duse în barcă, 88, II
  produc viață, 42, I
  spre hrana oamenilor, 104, III
  unele soiuri au pierit, 42, II
Anotimpuri, după potop, 100, III
  nu vor înceta, 102, II, III
  schimbarea lor, 95, III
Apă, pe pământ și deasupra pământului, 31, III
  mări, 34, II, III
Argint, curățirea lui un simbol, 318, I
Arhiereu, intră în Sfânta-Sfintelor 185, II
Armaghedon, 326, II
Asemănare, cu Isus, 339, II
Asociațiunea Internațională a Studenților în Biblie, 309, II;
Avraam, a știut multe despre strămoși, 107, IV
  caută nevastă pentru Isaac, 140, III, IV
  contemporan cu Sem, 107, III
  dreptatea lui, 208, III
  învață pe Isaac, 108, I
  sămânța lui, 139, III, 140, I
Avram, călătorește în Palestina, 131, I—137, I
  chemat de Dumnezeu, 130, III
  credința și supunerea lui, 137, I; 139, II
  nașterea lui, 130, II
  promisiunea lui Dumnezeu, ce i-a făcut, 130, III; 132, IV; 137, II; 139, II
  schimbarea numelui său, 137, II

B

Batjocoritori, anunțați înainte, 310, I, II
Biblia, atacurile împotriva ei, 121, II
  autorul ei, 6, II
  ca istorie, 6, II, 110, I
  ca izvor de legi, 9, II; 125, II
  când va fi înțeleasă, 124, II
  conține legea lui Dumnezeu, 110, III
  descopere voința lui Dumnezeu, 110, II; 106, I
  din Geneva, 118, II
  este lumină dela Dumnezeu, 106, I
  scriitorii Bibliei au fost inspirați, 112, I; 112, II
Botez, în moartea lui Christos, 214, II; 215, II, 216, II
Bube, simbolul păcatului, 319, II

C

Cain, aduce jertfă, 75, III
  agricultor, 74, II
  natura (firea) lui 75, III
  ucide pe Abel, 76, III
Calea vieții, pentru toți, 287, IV
California, frumsețea ei, 356, II; 357, I
Câini muți, 302, II
Cap, bărbatul este capul femeii, 64, II
Căpetenia dracilor, 83, IV
Carboniul, inel întunecat, 26, IX
  s'a format prin prăbușire, 36, II, III
Cărți, 106, II
Cer, -ul, ca simbol, 86, II
  definițiunea lui, 15, II; 18, III
  înainte de cazul păcatului, 20, II
  Isus în cer, 239, I
  morții sunt în cer? 262, II
  om nu a mers în cer, 262, III
  profeții nu sunt în cer, 263, I
  promis creațiunei noi, 263, II
Cercetare, 306, II

Chemarea, este una cu îndreptățirea, 212, I
ce este? 210, III
hotărît înainte de întemeierea lumii, 211, II
și alegere, 229, IV
Chinul vecinic, nu se poate simți în stare inconștientă, 264, II
învățătura lui, 270, I
Christos, a prezentat sângele său în Sfânta-Sfintelor, 192, IV
alegerea miresei sale, 140, IV
antitipul lui, 339, II
apostolii au mărturisit, 294, I, II
cine îl formează, 197, I
devine desăvîrșit înainte de binecuvântarea omenirei 197, I
gradual, treptat, 326, III
împărăția lui nu este din lumea aceasta, 176, I
a lua parte din jertfa lui, 210, I
împlinirea profeției sale, 301, I
îngerii au vestit, 293, III
înțelesul numelui său, 198, I
întoarcerea lui este sigură, 293, I
învățăceilor săi a vestit înainte, 293, II
lumea în stare de adormire, 297, III
membrele corpului său, 202, I
mielul nostru de paște, 170, I
mijlocitorul legământului nou, 353, III; 354, III
nu ca om, 296, III; 297, I
pentru noi s'a prezentat în cer, 193, II
profet asemenea lui Moise, 354, II
sămânța lui Avraam, 196, II
scopul lui, 168, II; 171, I
scopul suferinței sale, 287, I; 288, I
timpul său, 300, I
Clasa grăului, 309, II
Copii, lui Adam, 64, III; 74, I
născuți în păcat, 69, I
apăsați de păcatul moștenit, 252, I
nu merg în cer, 342, II
Cortul, ușa, 182, II, III
altar pentru sacrificiu, 181, III
descrierea, 180, I; 181, I
așezarea semințiilor în jurul cortului, 183, I
curtea, (pridvor), 181, II; 187, I
donații pentru zidire, 176, III—178, II
partea legământului legii, 191, II
poarta, 181, II
prezența lui Dumnezeu în cort, 181, I
pregătirea și terminarea cortului, 178, II—IV
serviciul, simbol, 187, III
spălătorul (lighianul), 182, I
tabăra, 182, V
vălul, 180, III
ziditorul cortului, 178, I
Creațiunea, martor mut al lui Dumnezeu, 357, II
începutul ei nu e descoperit, 9, I
Creațiune nouă, datorința ei de a pune mărturie, 339, II
a fost făcută în asemănarea lui Christos, 225, III; 226, II
ajungerea la desăvîrșire, 204, II
ce este? 212, III
coroana creațiunei, 244, II
este ființă dublă? 232, II
este răspunzătoare dela naștere sa, 213, I
începutul ei, 330, II
învierea ei, 281, II; 344, I
lucrul din prezent, 329, I; 340, I; 342, I
moștenitoarea naturii dumnezeești, 213, III; 342, II
nu se desvoaltă ca ființele pământene, 213, I; 214, II; 220, III
oaste aleasă, 205, I
părtașă a binecuvântărilor vecinice, 346, II
pentruce a fost adusă la existență? 214, I
preumbrită, 234, I
preumbrită prin Melchisedec, 337, II
relația ei cu Dumnezeu, 329, I
servul lui Dumnezeu, 341, III
turmă mică, 345, I
vestește lauda lui Dumnezeu, 337, III
Creatura, suspină și se chinuește, 256, I; 348, II
are lipsă de organism, 13, II
Credincioșia lui Dumnezeu și a lui Isus, 229, III
explicarea, 325, II
creațiunei noi, 229, III
Credincioșii, biruitori nu au primit binecuvântare, 153, II
și drepți, 239, II
Credință, pe baza Scripturei, 125, II
ce este, cum se poate câștiga? 8, I; 208, I
și baza ei, 159, I
Creștin, însărcinarea lui să predice, 341, I

cum poate fi cineva? 205, II
cu numele, 332, I
nepătat de lume, 339, I
Cunoştinţă, pasul cel dintâi, 204, II; 205, II
despre Adam, 107, II; 108, II 111, II; 112, III; 114, I
este de lipsă pentru câştigarea vieţii, 353, II, III
izvorul cunoştinţei, 159, I
se înmulţeşte, 306, II
Curăţirea trupului şi a sufletului, 226, I
Cuvânt, -ul, lui Dumnezeu laudă numele său, 125, II
de încredere, 47, II
Curcubeul, când a început să se arate, 40, II; 103, III; 104, I
semnul legământului, 103, III; 104, I

D

Daniel a prevestit timpul sfârşitului, 123, II; 124, II
inspiraţia lui, 123, II
vedenia lui despre îngeri, 17, III
Date, 1878, 315, I
1914, 314, I
1917, 314, III
David, o icoană, 151, III
psalmii lui, 152, I
regele lui Izrael, 151, II
Decădere, degenerare, 73, I
Defăimări, asupra lui Dumnezeu şi Isus, 235, I
Desăvârşit, prin suferinţe, 238, II; 239, I
Desfrânare, spirituală, 223, II
Destinul, 202, I
Desvoltarea caracterului, 338, I
caracter desăvârşit, explicarea, 239, I
Diaglott, traducere prelucrată, 120, III
Diavolul, ce înseamnă numele lui, 70, II
falsifică Biblia, 121, II
nu este nemuritor, 260, II
organizaţia sa, 223, I
Dumnezeu, bunătatea lui faţă de Adam, 249, II, III; 250, I
chipul vecinic este necunoscut înaintea lui, nu este duşmanul omenirei, 269, VIII
creator şi dătător de viaţă, 105, III; 109, II; 157, I
creatorul cerului şi al pământului, 23, III
cuvântul său, cumpăna adevărului, 257, II; 264, III
face legământ cu Izrael, 148, I
hotărîrile sale nu dau greş, 128, II
îngrijirea sa, pentru cazul dacă omul păcătueşte, 252, II
iubire, 246, II
judecata lui faţă de oameni, 126, I
lasă lumină asupra cuvântului său, 125, II
mântueşte pe om, 292, III
martorii lui, 340, I, II
moştenitorii lui, 141, I
neegoist la aplicarea pedepsei, 246, II; 247, I
nu este creatură spirituală, 13, I
nu sileşte pe nimeni, 127, I
pentruce şi-a arătat puterea faţă de Egipteni? 146, III
s'a îngrijit de icoane, 131, II
singur este nemuritor, 260, III
spirit, nevăzut, nemuritor, 12, III
Dureri, începutul, 313, II

E

Edenul locuinţa străbună a omului, 53, I, II
doi ani în Eden, 55, II
scoaterea omului afară din Eden, 63, II
Eliberarea, preumbrită în Egipt, 145, I
Enos, 77, I
Episcopii Angliei, împotriva traducerii Bibliei, 118, I
Esau, icoană, 142, II
naşterea lui, 142, I
Eva, creerea ei, 54, II
dorinţele ei, 62, II
învăţată de Adam, 250, I
ispitită, 58, I—V
Evanghelie, trebuie să se vestească, 321, III
vestirea ei privită ca nebunie, 174, III
Evoluţie, 48, II
Evreii rezidesc Palestina, 315, II
Ezra, citeşte şi explică legea poporului, 114, III, 115, I

F

Faraon, persecută pe Evrei, 145, III; 146, I
Fătărnicie, începutul, 77, I
Federaţia Bisericilor Americane, 308, III
Femee, folosită ca unealtă de Satan, 81, I
frumseţea ei, 78, II, III
ispitele ei, 80, II
vanitatea ei, 80, I
Fenomenul dela muntele Sinai, simbolic, 150, I
Fericire, condiţiunea, 243, III
Fii, lui Dumnezeu, 81, II

Fiinţă nouă, nu va fi nemuritoare pe pământ, 212, III
Fiinţe, spirituale, organismul lor, 18, III
apar cu totul altcum ca oamenii, 18, II
Fiinţe vii, pe cari le-a produs pământul, 41, I—III
Firmament, sau bolta cerului, 34, I
Foamete, după cuvântul lui Dumnezeu, 347, III
Focul vecinic, 275, I
Folos din experienţe, 251, I

G

Generaţiuni, un şir neîntrerupt, 107, I—III
Gheena şi Hades, 276, I
Ghiaţă animale îngheţate, 95, I
origina, 99, II
Grădina Edenului, 53, III
Guvernare desăvârşită nu se poate face cu puteri omeneşti 153, I
preumbrită, 147, I; 151, I

H

Hades şi gheena, 276, I
Heruvimi, 13, IV

I

Iacob, a dorit să meargă în iad, 271, I
învaţă pe Iosif, 108, II
naşterea lui, 142, I
pe cine închipue, 142, II
profeţeşte pe patul de moarte, 143, I, II
visul lui, 142, III
Iadul, dă înapoi pe cei morţi, 274, II
cuvinte traduse iad, 270, II
înţelesul lui după limbajul vechiu, 270, II
Isus nu a rămas în Iad., 272, III
locul chinului vecinic? 120, I, II; 283, III
Iehova, arată calea vieţii, 174, I
este sfătuitorul său propriu, 47, I
izvorul binecuvântărilor, 140, II
lauda adusă lui, 357, III
şade pe cerul cerurilor, 19, I
se odihneşte în ziua a şaptea, 195, I
şi înţelepciunea ea, 174, III
Iertare, 228, II; 229, I
Ilustraţiuni, simbolul Bibliei, 158, II
începutul împlinirii lor, 152, III
rânduite de Dumnezeu, 131, II
Impărăţia lui Dumnezeu, jertfa, car a deschis drumul în ea, 275, II
răspândirea vestii ei, 322, II; 341, II
Indreptăţire, ce se cere, 208, II; 209, I
îndreptarea membrilor lui Christos, 190, I
scopul, 209, I, II
şi chemarea, la ce? 211, I
Inele, de apă se prăbuşesc, 98, III
aburii se lăţesc spre poli, 26, VIII
cele dela margine de ape, 94, II
cât timp au existat, 31, III
cum se învârtesc, 27, I
formarea lor, 28, III
sistemul, cauza, 28, V; 29, I
Ingeri, apărătorii şi conducătorii omenirii, 16, I
au părăsit starea lor cea dintâi, 83, IV
căzuţi, amăgitorii omenirii, 84, I
frumseţea şi măreţia lor, 17 I—IV
în temniţă, 90, II—91, III; 276, IV
natura, slujba şi puterea lor de a putea îmbrăca trup omenesc, 14, III
organizarea lor în legiuni, 17, I
oşti mari de îngeri, 17, I
Inima, descrierea ei, 219, I
Intâi născuţi, scutiţi prin credinţă, 164, I
Inţelepciune, cine este înţelept, 124, III
cum se poate câştiga? 7, IV
explicarea, 177, I
îngrijirea dumnezeiască, 72, II
Intunerec, deasupra adâncului, 30, II
Invăţăcei, când au fost îndreptăţiţi cei dintâi, 204, III
Invelişuri de aburi şi nori se prăbuşesc, 25, I; 33, I
obârşia lor, 24, II; 26, IV; 47, II; 26, II
relaţia lor reciprocă, 26, IV
rotaţia lor, 26, III, IV
Inviere, fără preţul de răscumpărare, imposibil, 281, III
a creaţiunei noi, 281, II
argumentele lui Pavel cu privire la învierea lui Christos, 285, I
explicarea, 281, II
ordinea învierii, 285, III
pentruce vorbeşte Biblia despre ea? 282, II; 284, II
şi Avraam se va bucura de ea, 286, III

Ioan Botezătorul, pune mărturie, 167, II
Iona în iad, 273, I
Iosif dă învăţătură urmaşilor săi, 108, II
Iosua şi îngerul înaintea Ierihonului, 16, III
Iov a dorit să meargă în groapă (iad) 272, I, II,
Isaac, moştenitorul lui Avraam, 141, I
Isus, activitatea lui în cer în cursul vârstei creştine, 299, II
a murit de bună voie, 171, I
a murit pentru toţi, 173, II
apare ca fulgerul, 298, II
a primit nemurire, 261, I
are putere să învie morţii, 286, II
a trimis pe învăţăcei să predice, 331, II
botezul lui simbolic, 199, II
ca om a murit pentru totdeauna, 201, III; 295, II
ca cineva să'l poată vedea, e de lipsă să îmbrace glorie, 296, I
când s'a sfârşit botezul său, 216, I
capul creaţiunei noi, 200, I
cel dintâi în înviere, 283, I
Christos, executorul lui Dumnezeu, 140, II
Christos, odrasla, 348, II; 349, I
devotamentul său faţă de Dumnezeu, 201, I
consacrarea şi ungerea lui, 188, I; 199, II
învăţătorul omului, 282, III
înviat la natura dumnezeiască, 200, II; 242, III
învierea şi viaţa sa, 281, II; 283, I
jertfa lui a fost primită în cer, 201, II
jerta lui este deajuns în interesul tuturora, 253, IV
jertfa lui este punctul principal al operei mântuirii, 172, I
lumea nu'l mai vede, 296, I
mărirea lui, 239, II
naşterea lui, 152, II
naşterea şi ungerea lui, 200, I
neprihănit, 168, I, II
nici un os nu i s'a frânt, 171, II
nu e de lipsă să părăsească cerul, 300, I
preot de ordinul lui Melchisedec, 200, II
preumbrit printr'un miel, 165, III
şade la dreapta lui Dumnezeu, 299, I
sângele lui este baza îndreptăţirii, 208, III
serbarea paştelui, 169, III
slujba şi însărcinarea sa pământească, 330, II; 331, I
suira lui la cer, 293, III
umilinţa sa, 169, II
viaţa sa pământească, 201, III
venirea la templul său, 300, III
vine ca un hoţ, 297, II
viue cu norii, 301, II
Ispite, de trei feluri, 63, I
Iubal, 77, I
Iubire, explicarea, 127, I
faţă de Dumnezeu şi Christos, 227, III
lui Dumnezeu, 72, II
ţine poruncile lui, 343, I
Iuda şi sceptrul de domnie, 143, I, II
Izrael, umbra creaţiunei noi, 149, II; 203, I
în Egipt, 144, I—145, I
din cele douăsprezece seminţii, 143, I
harul lui Dumnezeu se întoarce iarăş către Izrael 315, I
numele nou al lui Iacob, 143, I
spiritual, acuma naţiune sfântă, 204, I
Izvoarele adâncului se deschid, 96, I, II
Izvoare de petrol, 36, IV; 38, I

J

Jertfă, dreptul de jertfire, 160, I
de ispăşire pentru păcat, 154, I
arhiereu, 210, II; 231, I
epoca de jertfă, 187, I
explicarea, 160, I; 210, II
Judecarea, lui Adam, 59, II, III; 69, I
creştinătăţii cu numele, 318, III
Evei, 64, I
lui Lucifer, 70, I

L

Lazar, trezit la viaţă, 280, II
moartea lui numai adormire, 280, I
nu a fost înviat, 283, I
Legământ, explicarea, 350, III
încheierea şi împlinirea, 217, II, III
încheiat de Dumnezeu cu Izrael, 148, I
nou, 350, II
partea omului, 207, II
solii legământului, 317, I
unilateral şi reciproc, 103, I
Legământul legii, condiţiunile, 352, I

îngrijitor, învățător, 113, III
nu a reușit, 352, II
punctele ei simbole, 151, I
se încheie, 148, II
Legământul veclnic, 102, IV—105, I
Lege, creațiunei noi, 227, I; 229, II
cu privire la Adam, 59, I, II
definiție, 161, I; 227, I; 351, I
legea dela Sinai, 150, II
preoții trebuiau s'o citească poporului, 113, II
Leul din semința lui Iuda, 169, IV
Leviți, învățătorii Bibliei, 113, III
situația lor în legătură cu cortul, 183, II
Liga națiunilor, 321, I
Logos, creatura cea dintâi, 10, I
creerea lui și a pământului, 46, I; 97, III
chipul lui Dumnezeu, 11, III
ființa de încredere a lui Dumnezeu, 11, III; 12, I
ființă spirituală, 13, I
frumsețea și gloria sa, 18, I, II
întruchiparea înțelepciunei, 10, III
numele lui pământesc, 11, II
pentruce s'a făcut om? 170, I
toate au fost create printr'însul, 11,I; 12, II
trimis pe pământ, 166, III
vorbitorul lui Dumnezeu, 10, II
Luceferii, cine sunt? 18, III
și crearea pământului, 19, II
Lucifer, crearea lui și numirile date lui, 18, IV
devine dușman lui Dumnezeu, 56, III
domnitorul omenirei, 311, I
în Eden, 55, IV
înșeală pe Eva, 57, II—58, I
i s'a schimbat numele, 70, II
judecarea lui, 70, I
nelegiuirea sa, 56, II, III
Lume, ce este? 86, II 176, I; 231, III; 311, I
creștinii nu pot s'o aprobe, 242, I
nimicită prin apă, 93, II
nouă, după potop, 101, III
sfârșitul lumii, 311, I
Lumină, este una cu Dumnezeu, 30, III
și întunerec, 32, I

M

Mamut, găsit înghețat, 43, II, III
Mana, ca simbol, 171, III
Manuscris, Alexandrian, 115, III; 116, I
Sinaitic, 116, II
Vatican, 115, II; 116, III
Manuscrise, 112—116
copiile originalelor, 115, II
scrise sub îngrijirea dumnezeiască, 121, I
originale păstrate, 114, II
Marea Roșie, trecerea Evreilor, 146, I
Mări, cum s'au format, 33, II
ovaporate, 44, II
Martorii lui Dumnezeu, 340, I, II
Mărturie, cu ce unealtă, 341, II
prin creațiunea nouă, 339, II; 340, II
Melchisedec, 329, II
preoția lui, 330, I
Messia, însemnătatea, 295, I
speranța Evreilor, 122, I; 152, III
Miel, mâncat la Paște, 165, I
junghiat înainte de întemeierea lumii, 169, III
lui Dumnezeu, 167, II
Mijlocitorul legământului nou,. 353, III
explicarea, 350, III
Mireasa, lui Christos, preumbrită, 221, I; 140, IV
Moartea, treptată a lui Adam, 68, II
Adam a murit în timp de o zi, 78, I, II
dușmanul omului, 245, II
Moarte, stăpânește pe toți, 69, I
Dumnezeu nu este răspunzător pentru moarte, 245, II
nimicirea morții, 355, I
Moderniști, 174, III
Moise, a scris cinci cărți ale Bibliei, 106, II
cântecul său de eliberare, 146, II
credința sa, 144, III
face cort, 176, II, III
face darea de seamă a istoriei creațiunei, 109, I—111, II
ispitele din Egipt, 108, III
la rugul arzător, 15, III
nașterea și educația lui, 108, III
pe muntele lui Dumnezeu, 147, II
scăpat viu, pe când era copil, 144, II
scriitorul lui Dumnezeu, 111, III
Morții ajung la un loc cu animalele, 269, V
îngropați ca niște oi, 269, II
în stare inconștientă, 264, IV; 269, I; 287, III
învierea lor, 278, III; 281, I
se întorc în pulbere, 269, IV
unde sunt, 257, I

N

Născut de spirit, ca om moare, 217, I
Naştere spirituală, când se întâmplă, 212,I
prin Dumnezeu, 213, II
Naţiune împotriva altei naţiuni, 313, II
Naţiuni, domnia lor permisă, pentruce? 311, II, III
nedumerirea naţiunilor, 316, I
timpul lor, 312, I
Necredincioşia creştinilor, 318, III
Neghina, se leagă în snopi, 308, III
Nemurire, explicarea, 259, I
omenească pentruce o învaţă? 259, I
promisă creştinilor biruitori, 261, I
Nimicirea, celor răi, 278, I
Noe, barca lui Noe, 86, III; 87, II
credinţa lui, 87, I
desăvârşit între contimporanii săi, 85, I, II
intră în barcă, 89, I
legământul lui Dumnezeu cu el, 103, I
naşterea şi numele lui, 79, I
părăseşte barca, 102, I
ocrotit şi scutit în barcă, 90, I
vestitorul adevărului, 85, IV; 86, III

O

Odrasla, 348, II; 349, I
Om nou, 232, I; 233, II
Omul dinăuntru, 232, II
Omul vechiu, 232, I; 233, I
Omul, a fost creat, 49, I, II; 50, III; 51, I
ajuns în mizerie în urma păcatului, 166, II
ce este? 258, II
chipul lui Dumnezeu, 49, II; 50, II
creerea lui a dat greş? 128, I
din pământ, pământean, 51, I
Dumnezeu a lăsat să se facă darea de seamă a istoriei lui, 109, III
mai prejos decât îngerii, 52, III
nu a fost creat să fie ca o maşină, 245, III
nu s'a desvoltat de sine, 48, III
suflet muritor, 51, III; 52, III
durata vieţii sale mărginită, 84, III
Osândă, omenirea osândită, 153, I

P

Palestina, cerul senin din Palestina, 5, I
priveliştea, 132, IV
promisă lui Avraam, 137, I
rezidirea ei, 315, II
Pământ, -ul, acoperişul său de aburi, 30, I
a produs plante, 35, I
bucurie mare la întemeierea pământului, 48, III
ca materie fluidă, 22, III
ca simbol, 86, II
creatorul pământului, 21, IV; 22, I
cu clima unei grădini acoperite, 25, I; 43, II
diametrul, 26, VI; 27, I 44, II
domnitorii, stăpânitorii lui, 322, II
formarea uscatului, 34, II
gata de locuinţă omului, 356, I
ilustraţia inelului celui din urmă, 44, II; 97, I
începutul săptămânei de creere, 23, III
inele şi acoperişele sale, 29, III
popularea lui, 255, I
în relaţie cu sistemul solar, 21, I
însemnarea despre creere, 45, II, III
întemeierea pământului, 19, II; 20, I
locuinţa omului, 48, I
mărimea, rotirea şi împărţirea timpului său, 21, II
sistemul inelar şi explicarea, 24, I—44, IV
scopul său, 46, III; 47, III
timpul formării lui, 22, II; 20, I
Pâne, nedospită, simbol, 171, III
Paralelă între prezenţa întâie şi a doua a Domnului, 316, III; 318, I
Părăsirea Egiptului, 145, II
Părerea laicului despre starea celor morţi, 257, II
Păturі, de cărbuni, cum s'au format, 35, II
de metale, cum se explică, 27, III
de var, 41, III
Siluriene, 27, III
Pasca, când s'a serbat, 161, II
cum se mănâncă, 162, II
Evreii nu au înţeles-o, 163, I
în amintirea Lui, 162, III
începutul legământului legii, 165, II
jertfă, 162, I
miel fără cusur, 166, I
sărbătoarea cea dintâi, 163, II
Pedeapsă, Dumnezeu nu pedepseşte din egoism, 246, II; 247, I
pedeapsă vecinică, 278, II

Permisiunea răului, 249, I
Persecuţiuni din partea creştinilor cu numele, 236, II
din partea preoţilor, 236, I
Peşti, creerea lor, 41, I—III
Pilda despre talanţi, 316, I
Plante pe la poli, 101, I
Pocăinţă, explicarea, 207, II, 208, I
Poftă trupească, 62, I
Politicianii, 289, II
Pomul cunoştinţei binelui şi al răului, 54, I
vieţii, 61, I, II
Poporul învăţat în privinţa legii, 113, II
Potop, -ul, a fost de lipsă, 127, III
anunţarea, 88, I
cauza, 93, III—101, I
criticii Bibliei, tăgăduesc potopul, 101, II
descrierea, 92, I—IV
efectele potopului pe pământ, 100, II, III
învăţăturile de tras, 105, II
justifică numele lui Dumnezeu, 93, I
nu va mai fi, 102, II; 103, III; 104, I
patruzeci de zile, 100, III
viscole şi furtuni, 99, I
Prizonieri, robi, 342, I; 348, I
Preoţi, chipul creaţiunei noi, 184, II
îndeplinesc slujba de ispăşire, 185, I
preoţii lui Dumnezeu, 183, III
putcau să între oricând în Sfânta, 192, I
serviciul lor, 112, V; 113, I
serviciul lor tipic, 187, IV
Preoţimea (modernă), faptele şi căderea ei, 320, I, II
învaţă numai raiul, 198, III; 247, II
nu ia în seamă prezenţa Domnului, 310, III
nu are sentimente spirituale, 303, I
purtarea ei, 238, I
răspunsul ei cu privire la morţi, 257, IV; 258,
şi războiul, 289, II; 320, III
Preţul de răscumpărare, explicarea, 159, II
câştigat pe pământ, prezentat în cer, 189, I
după părerea preoţilor, 156, I; 160, III
îngrijire dumnezeiască, 154, II
preumbrit de mielul de paşte, 164, II
promisiunea lui Dumnezeu, 155, I
Probele, să nu ne descurajeze, 241, III
Profeţii, explicarea, 110, I
înţelesul lor este tăinuit, 305, II; 306, I
înţelesul numai când se împlinesc, 303, III
Profeţi mincinoşi, înşeală pe oameni, 194, II
anunţaţi înainte, 194, I
Promisiune, faţă de biruitori, 345, III; 346, I
Purgatorul, nescriptural, 262, I

R

Rămăşiţa Evreilor a primit pe Isus, 203, II
Răscumpărare, definiţiunea, 173, I
prin jertfă, 252, II
Răstignire, blăstăm, 237, II
Răuri, ce au izvorît din Eden, 53, III
Răutate din partea oamenilor înainte de potop, 84, II
Războaie, călcarea legământului etern, 105, I
cauzele, 289, III
tragedii, 290, I, II, III; 291 I
urmările lor, 291, III
Restatornicire, explicare, 350, I
timpul, 347, I
unealta prin care se face, 350, II
Rezoluţia din Londra, 323, I—326, I
Russell T. Carol, 122, II

S

Sămânţa, femeii, 234, II
lui Avraam, 139, III; 140, I; 254, I
preumbrirea şi desvoltarea ei, 254, II
promisă, creaţiunea nouă, 71, I, II; 254, I
şarpelui, 71, I; 234, I
Sânge, -le, animalelor la Sinai, 192, IV
dus în Sfânta-Sfintelor, însemnătatea, 192, II
lui Christos, ca temeiul legământului nou, 193, I
lui Isus preţ de răscumpărare, 173, I; 193, III
mielului de paşte, 165, I
stropit pe capacul ispăşirei, 186, I
ţapului Domnului dus în Sfânta-Sfintelor, 190, II; 191, I
taurilor, în interesul cui? 187, V; 191, I

valoarea sângelui lui Isus, 172, II
vărsarea sângelui de om, 103, II
vărsarea sângelui, însemnătatea, 160, II
Şapte timpuri, 311, III; 312, I
Sara, mama lui Isaac, 138, I
Şarpe, însemnătatea, 70, II
judecarea lui să se târască, 71, I
zdrobirea capului său, 71, III
Satan, amăgeşte pe îngeri, 82, I, II
amăgeşte pe oameni, 174, I
aruncat jos din cer, 300, II; 314, I
înfrânarea lui, 354, III
înţelesul numirilor sale, 70, II
minciuna lui duce la moarte, 259, III; 260, I
nu a îmbrăcat trup, 86, I
organizaţia lui nevăzută, 86, I
propunerea făcută îngerilor, 81, III
Scrierile (Scripturile) originale s'au pierdut, 114, II
Scriptură, Biblia, 175, II
Secerişul, la prezenţa Domnului, 308, I, 309, II
pilda despre seceriş, 308, III
Sem, este binecuvântat, 130, I
Semnele, prezenţei Domnului, 312, II, III
sfârşitului lumii, 313, I
Seol, 270, II; 271, II
„Serv", însemnătatea lui, 341, III
„serv bun şi credincios" 321 II
Servici, de lipsă din partea creaturei noi, 230, I
înţelept, 231, II
Seth, naşterea lui, 77, II
Sfânta-Sfintelor, în care numai odată pe an se putea intra, 192, III
Sfinţenie, definiţia, 222, II; 224, III; 226, I
falsă, 225, I
Sfinţire, 222, I—226, II
cu ocazia restatornicirii, 355, III
părere greşită, 223, I
Silo, 144, III; 294, I; 354, II
Sion, ca simbol, 71, II
Sionismul, 315, I
Slujba bisericii adevărate şi a celei false, 332, I
Soarele, cum s'a creat, 31, II
nu se putea vedea înainte de potop, 38, III; 39, I; 40, II
Sodoma şi Gomora, 287, II
Spirit, nevăzut pentru om, 295, II
spiritul lui Dumnezeu plutea asupra apelor, 32, I
Stele, creatorul lor, 5, II; 8, II
legioane, 5, I
simbolul fiinţelor spirituale, 13, III
Strâmtorare, după punerea mărturiei, 326, III
Strângerea, sfinţilor, 308, II
Studii în Scripturi, 122, II
Subpreoţi, neunşi, 190, I
Suferinţă, -ele, a lua parte la suferinţele sale, 242, II
bucurie în suferinţă, 241, II, III
de lipsă creaţiunei noi, 235, II
membrilor corpului lui Christos, 240, II
omului, pentruce? 244, III; 245,I
putea Dumnezeu s'o împiedece, 245, III
Sufletul, explicarea, 51, III; 258, II
moare, 259, II; 269, VII
Supunere, învăţată din suferinţe, 238, II

T

Tabără, înafară de tabără ce a închipuit? 186, II, III
Taină, Christos, 199, I
Tămâie, dusă în Sfânta-Sfintelor, 186, I; 189, II
Ţapi, doi, 189, III
Taur, junghiat de marele preot, 185, III
junghiat în curte, simbolic, 187, V; 188, II
Templu, aşteaptă venirea Domnului, 317, II
Domnul în templul său, 318, I, II; 319, I
lui Iehova, importanţa, 300, III; 316, II
Testamentul Nou, 112, IV
Vechiu, 112, III
Timp,-ul, în profeţia lui Daniel, 303, III; 304, I
sfârşitului, 302, I; 307, I
sfârşitului, nu înseamnă sfârşitul vremii, 303, II
Traducerea, autorizată, 118, III; 119, I
prelucrată, 119, II—120, I
siriană, 116 V
Traduceri de Biblii 116, IV
cea dintâie trad. engleză, 117, I
Turmă, aleşii turmei, 309, I
Tyndale, traducerea lui, 117, II, III; 118, I

U

Uleiu, din ce se compune, 86, V; 87, I, II
Ungere,-a, cortului, 179, II
însărcinare adevărată, 332, I

însemnătatea, 184, II; 218 I
lui Aaron, simbolică, 198, I; 218, I
lui Aaron, 179, II
membrilor corpului, 218, II
preoților Izraelului, 184, I
Ură, din partea națiunilor, 314, II
Uriași, în zilele lui Noe, 83, III
Uzia, amenințat, 320, II
icoana creștinătății cu numele, 319, II

V

Vânturi, 99, I
Vârsta creștină, 174, II
Veacul dinainte de potop, 77, II
Vedenia lui Isaia, 319, I
Vestirea, evangheliei o poruncă, 332, II
Viața, ascunsă cu Christos, 243, I
cum s'a început pe pământ, 41, I—III
cum se poate câștiga viața veșnică? 157, III
darul lui Dumnezeu, 158, I
definiția, 157, I; 215, I
dorința omului, 157, III
dreptul de viață, 157, II
în sânge, 160, II
măndria vieții, 62, II
nu se poate câștiga prin putere omenească, 347, II
omului este sfântă, 104, II
transmiterea puterii de viață, 157, II
Viață veșnică, 129, II
Viermi, și foc care nu se stinge, 275, I

W

Wiklef, 117, I

Z

Zăpadă din vârsta glacială, cauzele, 43, II
la poli, 100, II
Zece porunci, 351, III
Ziua, Domnului vine ca un hoț, 298, I; 302, I
de o mie de ani, de pregătire, 299, II 307, II
durata zilelor de creere, 22, IV; 23, I, II
zilele creațiunei, 31, II—45, I
lui Iehova, importanța, 300, II;

Dumneavoastă doriţi pace şi primiţi războiu

Aşa le-a mers popoarelor întotdeauna.

Cum de este aceasta aşa?

Prin ce este întotdeauna conturbat din nou visul vechiu al omenirii despre pace vecinică?

„Pace pe pământ" — aceasta rămâne totdeauna numai un vis?

Trei oameni inteligenţi — un industriaş, un advocat şi un preot — stau de vorbă despre aceasta — şi printr'un al patrălea vine claritatea!

Războiu sau pace? Incotro aleargă lumea?

Citiţi interesante convorbire şi din cale afară de instructivă în

Războiu sau pace?

Cu o întindere de 64 de pagini, liberă de porto costă numai 5.— lei, în România.

Adresa pentru comandă:

WATCH TOWER, Allmendstr. 39, Bern Elveţia.

Iar în Jugoslavia costă numai 2.50 Din.

Adresa pentru comandă:

SVETIONIK, Krekova ul. 18, Maribor Jugoslavia.

